

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

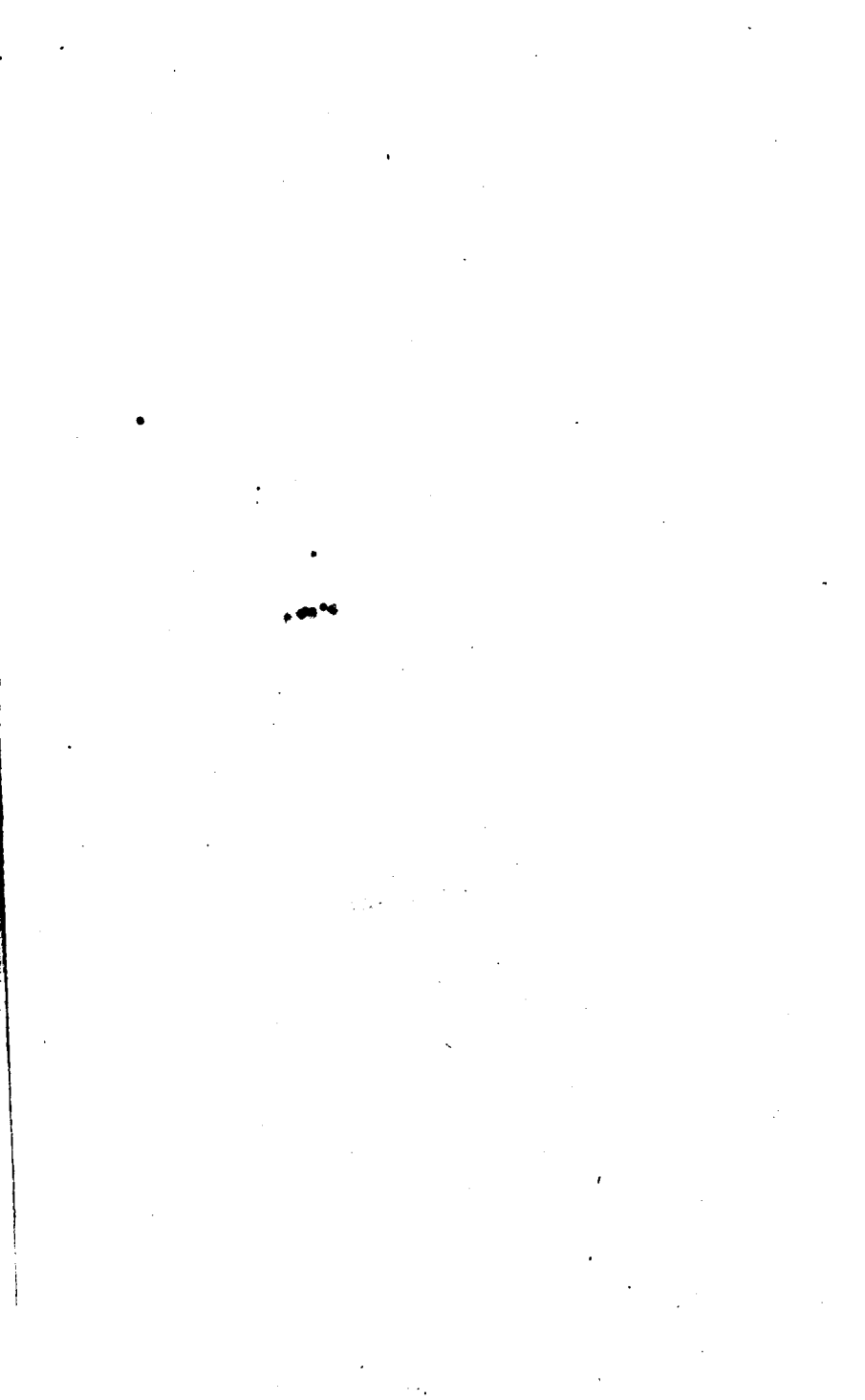

VOLUMEN SEXTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIDIDCCXC

E I K O N E Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἢ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶν ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλῃν τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές τι τὸ θέαμα Φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ραδίως αὐτὸ

1 EIKONES) Vid. Schol. 1 ΥΠΙ. EIK.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. **N**UMQUID ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim.

Pol. Infolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI,

A

πάσχεις ὥστε θᾶπτον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετα-
κινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστά-
ναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις,
ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἶπέ μοι,
τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὥς
καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; σὺ γάρ, οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς
Θέας, οὐδὲ ζήλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ
αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρή σε, ὥς καὶ ἐκ περιω-
πῆς μόνον ἀπιδῆς ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάν-
των ἀκινήτοτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνι-
κάτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἦττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις·
εἰ δὲ καὶ κείνη προσβλέψει σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀπο-
στῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδυσσάμενῃ ἔνθα αὖ
ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σόδηρον.

1 Σίπυλον) *Ορος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου
πιπνίσκται. V.

sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat;
quam te abducatur a pulchris, quo minus adstes illis hians,
& saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalii filia. Verum
dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut
nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidi-
bis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex
propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere.

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specu-
la adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, im-
motum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacati-
us fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero
ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Re-
vinctum enim te, quorsum voluerit, abducat, quod magnes
facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκίне, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἶπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν;

ΛΥΚ. Οἶε γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέ-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δόξῃ, παρὰ
τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γέ, ἢ κατὰ ἰδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τούνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν
θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη καὶ θαυ-
μαστόν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

Plat. Euthyph.
p. 275. c.
Theophr. Max.
p. 281. B.
Sext. Met. 1. 1. 1.
Platon. p.
119.

Pol. Define, Lycine, portentofam pulchritudinem effin-
gere; sed dic mihi, quae fit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae fit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo; & ancil-
lae fane multae, atque in universum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Specta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, Ta-
les quidem, inquit, sunt formae Smyrneses; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bat; adeo illa gloriabatur.

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΥΚ. Ὅρας ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγαν δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἡ εἴ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινος ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπελλῆς) Ζωγράφων ἐνόματα παλαιῶν καὶ σεμιῶν. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenam esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petisti: non est facultatis dicendi, meae praesertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corruero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculosus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomodocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturus videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant.

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ
τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἥνπερ σὺ μὴ ἀκνήσης ἀποκρίνεσθαι
τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ᾧ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίαν; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ
κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας,
οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθεῖη τις τοῦ ἀγάλμα-
τος, καὶ λαβὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυ-
κατὸν, ἀγάλματι τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἰστορεῖσθω. σὺ
δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant ti-
bi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi re-
spondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe
Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis
pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ci-
ves, amore aliquem captum statuae, clam cum relictus es-
set in templo, couisse, quoad eius fieri potuerit, cum sta-
tua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero,
(hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque respon-

πρὶναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους
ἐώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότα-
τος ᾗν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων
παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξεργά-
σαι σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν
Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φειδίου
ἔργων τί μάλιστα ἐπήνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι
τοῦνομα ὁ Φειδίας ἤξιώσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα,
τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων
τεχνιτῶν δεῆσῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis Ve-
nerem vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sum negligentissimus;
si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum
faepe escenderis in arcem, Calamidis Sofandram contem-
platus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod ma-
xime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [Minervam], cui
etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazo-
nem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus
non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσιν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον ταυτὶ γένοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὰ συμμιγῆς ἐκείνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὥδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἠκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυναικὸς ὄντος, δεῖσεται· τὰ μὲν ἄμφω τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὐγραμμον, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportione & varietate.

Pol. Recte. Sumat fane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praeber, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amissum facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν τὰ μῆλα δέ, καὶ ὅσα τῆς οὔφειας ἀνταπά, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήφεται καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτόν ἀπαλῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφήν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μενίδιαμα λεπτόν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὰ μέτρον ἤλικον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνιδῷ ἐκείνην μάλοιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaequam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi,

σθαι ἢ εἰκόν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, καταλέλοιπας τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δοῖται ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροᾶ, καὶ τὸ ἐκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρυθρὸν ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἣ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφεᾶς, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐκαιρον ποιῆσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷον τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime, si accuratissima ratione perficiatur?

Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?

Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei condecencia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba autem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflorescere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempestive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtion. At hi divisis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὁ Φρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ
 ἐνερευτές, οἶαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς
 Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτό-
 τατον ἐξεργασμένην, ὥς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρῆ, διη-
 γρημῶσθαι δὲ τὰ πολλὰ. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς
 δεῖξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευ-
 κὸν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἶα Ῥωξάνης, ὁ
 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφέων
 Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδέγμε-
 τα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος
 ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοινιγμένῳ,
 τῆϊόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπι-
 λήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὥς
 ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος
 ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως
 τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιοτέρον ἢ τὴν τοῦ
 7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὐτῆ. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis,
 qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem
 vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta
 sint, quae debent, fluentem autem pleraque. Reliquum cor-
 pus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne ni-
 mis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia,
 qualia Roxanes, faciat Aetion. Quin optimum pictorum
 Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus.
 Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, ebori
 ea comparans leniter purpurascenti, tale sit universum. Idem
 vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspi-
 cuam: adiuvabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui su-
 percilium elaboret. Etiam risus amantem faciet Homerus,
 & candidis lacertis, & roseis digitis, & aureae Veneri simi-
 lem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista qui-

Βρισεύς. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἢ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὅποσαι χάριτες, καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ᾧ Λυκῖνε, Φῆς, καὶ διΰπετες ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσιν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημμένον· καὶ ἑώρακε τὸ μέντοι ἀναγινώσκεσθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνώκεναι. μετὰξὺ δὲ προϊούσα, διελέγετο τῶν παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τί· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ᾧ Πολύστρατε, ὁδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἵπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficient. Quod autem in hisce omnibus floribus instar enitet, Gratia, quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Love revera demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coelitus. Sed quid facientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset, loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad fe-

κεσαν' ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθρήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῷ τοῦ Ὀμήρου ἐλέφαντι τῷ πιστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλὰ τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

- 10 ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνήμι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἔπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνῶσαν, ᾧ μακάριε, τὴν αἰοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τὸννομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τρῦτο γλαφυρόν, ᾧ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *scilicet* apud Homerum *eborē* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae iuncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissimam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. No-

νη τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφώντος ἐπαι-
νούντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεται, ὅποτεν κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποιήται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινα ἀστρα- I κ
πὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ εἰκας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀβέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῶ τινι ἁμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνηθὴς γάρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ
γὰρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέτερον καὶ Φιλάνθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

fti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quamdam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita fane est, & quasi viderem illam, ita animatus
fum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
autem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥς περ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὅποτεν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετῇ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὐήκουσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνοῦσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον Φεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεισθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' Ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαι μοι δεκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κακεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεῶς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνησμένος· ἔνδον δὲ ἦν ζήτησ τὸν Θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἴβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. οὐ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢ μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὄρμοις,

ὁμοίως λέγ.
νισ. εἰ. α.
ἡλικον. γ. γ.
αὐτο. τ. ε. π. 441

dignā enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed il-

ἐλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπείᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου 12
ἄμειψαι αὐτῶ τῷ μέτρῳ, Φασιν, ἣ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἀδύνατα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ Φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθύναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλ-

5 Αὐτῶ τῷ μέτρῳ, φασί) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ἔστι δὲ παροιμιώδης. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & humanitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Iraque, Polystrate, sermonem sermone compensa, ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone declarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis folis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat! Eloquens primum & arguta: atque illud, *Dulcius a lingua*

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ Φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος,
 οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λε-
 πτός, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδί μῆπω ἡβάσκοντι, ἡδύς, καὶ προση-
 νής, καὶ πρᾶως παραδύομενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὡς καὶ
 παυσαμένης ἑναυλον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσιν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἵχνη τῶν λόγων μελι-
 χρὰ ἅττα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσιν. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ἄδη, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουςα
 γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης,
 ἰδιῶτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν Φω-
 νὴν ἀφίησιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγω-

14 Καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης) Τὴν κην λέγει ἢ φιλομήλην· εἰπὺν ἀν-
 Πρίκην, ἥτοι τὴν ἀπὸ δόνα. V. Πρό- δόνα καὶ χελιδόνα. V.

favis, de ipsa potius, quam de Pylio illo fene, Homerus
 dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui mollissimus, ne-
 que gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omni-
 no, qui & nimis muliebris fit, & omnino fractus; sed qua-
 lis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, &
 placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum desit,
 resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant,
 circumsonetque aures velut echo quaedam, producens au-
 ditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque per-
 suasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-
 chrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim ve-
 ro tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cyncnos:
 imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia.
 Et si Pandionis filiam nomines, ignara etiam illa, & rudis,
 etsi multipliciter sonoram vocem emittat. Orpheus autem

ἄτοτοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ αἴψυχα ἐπι-
καλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἰ γε
ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκειαν
σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέ-
στατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ῥυθμοῦ,
ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θεοσε διαμεμετρησθαι τὸ *Harmon. 1.*
ἄσμα, καὶ συνῶδον εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ
γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ
τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ
Θρακί ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαριῶνα μεταξὺ βου-
κολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὃ
Λυκίει, καὶ ἀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γορ-
γῶνων μόνον ἔση πεπονθῶς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος,
ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὅποιόν τι ἦν· παρεστῆξῃ
γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκληλημένος, πατρίδος καὶ οἰκεῖων ἐπι-
λαβόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρακί) Τῷ Ὀρφεί. V.
10 Τὸν Κιθαριῶνα) Ἀμφίονα λέ-

γει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιω-
τίας, ὑπὸ αὐτῷ καὶ κιθάρα. V.

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus va-
lebam, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi,
puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audien-
tes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne
quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestitiva ac
positione dimensum habere cantum, & consonare citha-
ram, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, &
faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, un-
de haec contigissent isti Thraci, & illi alieri per Cithaero-
nem inter boum curam meditantī citharam? Itaque si quan-
do, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam il-
lud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut
lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de
Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi,
delinquis, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παιδεύμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, φαῖν ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ὥδης ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιούσαν. ἑώρακας δὲ καὶ
 15 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλῆσαι στωμύλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἔχρην, μετέχουσαν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὀμήρου πολίτις οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ
 Λυκίνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ὥδης εἰκὼν, ὥς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: talis auditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accuratus enim ille fermo, & Ionica puritas, & quod arguta in consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Neque vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, & multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι
διέγνωκα, ἦττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῆναι,
κάλλη τούτῳ, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
χῆς ἀρεταὶ, καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς
τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΤΚ. Ἐορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λωϊὸν ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετητὰ,
Φέρε καὶ ταύτην ἥδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς
πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum tamen pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me gratiam inire possis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eruditionem necesse est, earum praeferim, quae meditatione constant; age, hanc quoque iam constituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τῇ ἐκάστῃ ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος· ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακωμῆσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἡ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἡ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχερῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιῶις τισὶ Φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαθεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι· παιδείας περὶ μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ ἀνακείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτή γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΤΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 Ἐν τῇ ἐκάστῃ) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλη ἄλλῃ φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειώ μὲν ἱστορίας, ἥς καὶ εὐρετὴν εἶναι φασί, Θαλείαν κομῳδίας,

Εὐτέρπη αὐλῶν, Μελπομένη τραγῳδίας, Τερψιχόρην φαλτικρίου, Ἑρατὸν κυμβάλων, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut universum omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae; unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecumque enim vel poëtae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam imago. Neque enim, puto, est reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν πα-
 ραδείγματων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἴωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχί-
 νης Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλί-
 τατοι τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἑρατος ἐγραφον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, αὐτὸν Φαῦλον
 συνέσεως παράδειγμα προδέμενον, ὅποσον ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ ἐξύτητος ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν
 ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πίνακι ἐχέγραπτο, αὕτη δὲ
 κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίне, οὐκ ἰσομεγέβεις εἶναι Φημι τὰς

Pol. Post haec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico: pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accurata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in parva quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magnitudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

- εἰκόνας, ὁμοίας οὐσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγύς Ἀθηναίων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
 18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανώ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰκυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη, Λυκίνη, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.
- 19 ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὐσα. σὺ δὲ ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσήνης.

8 Ἡ Σαπφὼ δὲ) Ὅσον εἰς σῶ- ἄλλο ἢ ἀπὸδόν, ἀμόρφους τοῖς πτίλοις
 μα εἰδεχθιστάτη Σαπφὼ μικρά τε ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιειλημένη.
 καὶ μέλαινα ὀρωμένη. καὶ τί γὰρ V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesentis Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad similitudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior, tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbica poëtria, & super illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum conferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita fit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingere, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εικάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἢ τῆς 20
σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σώφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὅμηρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) ἢ καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίωνων περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρῆναι, πι- 21

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenor's uxori, tum Aretae & eius filiae Nauficaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum perfecurus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram ex-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· Φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑα-
 τήν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ Φορτικὸν Φρονοῦσαν, καὶ τοῖς
 προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρε-
 σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ ΦιλοΦροσύνας ΦιλοΦρονεῖσθαι,
 τοσούτω ἡδύους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσω καὶ παρὰ μεί-
 ζονος ὅμως γεγόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὥς
 ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ
 καὶ πρὸς εὐποιίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
 τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὥφθησαν. καὶ μό-
 νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίΦθονον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γάρ
 ἂν Φβονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
 τυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἀτὴν
 ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὰ ὑποδέεστε-
 ρον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν
 ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπειδὴ αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν
 τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι.

6 Οὐδὲν τραγικὸν) Οὐ προσ-
 ποιτὸν ἢ μεθ' ὑποκρίσεως γινόμε-
 νον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθείας
 γνώμης κατορθούμενον. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
 nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
 aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque
 praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui
 cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
 ficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
 qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
 neficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
 tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
 enim temere quisquam eminenti invideat, si moderate illum
 uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates
 per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
 imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
 tia quadam fortunæ, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορᾶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήροησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὔτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῶν ἐπιρρεῖν τὰ γαθὰ.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas soli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέρῳ ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅπως ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναικὰ τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφάριζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖ αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, Φησὶν Ὀμηρος, οὔτ' ἄρ' Φρένας, οὔτε τι ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ Φῆς, ὦ Λυκίῃ, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμί-
ξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἣν τε σὺ ἐπλασας, τὴν τοῦ σώ-
ματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ
ἐπιφάνων
Helena Ven. J. 166.
y385
218

ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν
non corpore modo, ut Helena ista, pulchra sit, sed pulchrio-
rem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero
etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui
sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum
esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iun-
cta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argu-
mentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum
illud dicat, cum aurea illum Venere de forma contendere, opera
autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in univer-
sum nulla ei comparetur. Non membra, ut Homerus ait,
aut instar, non mentem, aut denique facta.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis
iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum
quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam,
hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασιν θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἔσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσω μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποιήται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν
 γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhasii, & Polygnoti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declaret.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ι ΠΟΛ. ΕΓΩ΄ σοι, ὦ Λυκῖνε, Φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆναι τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὥς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἡκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαυῇ με, Φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

Ι ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Ὀυῆρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπιγράφων. V. (In Cod. M. additur: ἥς καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἡθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero Vossiano in fol. ad

eodem verba ita commentatur Schol. Καλλοὺς γυναικὺς ἀπαρμύλλον πλάσις. πρὸς τοὺς θιασιῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἕκονσε κακῆς ὡς ἀπαυδὸν συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, δεικνύς συμφόδους τηλικαύτας συγκρίσεις.

P R O I M A G I N I B U S.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

φράττομαι τὰ ὅσα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεῦν μάλλον ἢ ἐπαινῶ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2 ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ ταῦτο, ἀλλὰ τριὸν ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθειή. οἰόνται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ἀλλαγῆσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει 3 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τιτι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμόρφον ἐπιθειή τις Φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίῃ, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ

vera, erubescō, & tantum non obturo aures: eaque res irrisioni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ~~ut~~ ^{vera} est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi causa, si senes ob ipsam maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut iuvenescant denuo, velut sperabat Pelias. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἷῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποθσάμενος κοδόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ
 4 τοιούτου τινός. Ἐφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δέ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέϊσθαι πρὸς τινος ποιητῶ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρω δ' αὐτῆς εἶκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρβιον· τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστείειν τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὀρῶντα ὡς ἡδοίτο ἐπαινουμένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poetâ in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum movere: poetam vero saepe idem canere, videntem nimirum, quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine,*

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῶ τοῦ 5
του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὔσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη
τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦ-
το ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας
τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλοὺς τινὰς πλοκά-
μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίναις τοὺς μὴδὲ ὅλως ὄντας
εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι.
χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκεῖνοις μάλιστα, οἱ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἰλη-
πται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντά-
ξεως τῆς πλείστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως,
τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξεν, καὶ
κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ, τὸ

μὲν γὰρ πλείστον ἦσαν ἴσθι, τὸ δὲ
ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι
βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκα-
μοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσέμους εἶναι ρη-
θεῖεν. V.

quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
to magis hoc ridiculum quid Stratonicen fecisse uxorem Se-
leuci. Poëtis enim certamen propofuisse de talento, quis
melius laudaret illius comam, licet calva esset, ac ne pau-
cissimos quidem suos capillos haberet. Et tamen cum sic
affectum caput haberet, scirentque omnes, a longo hoc illi
morbo accidisse; audiebat exfecrabiles poëtas, cum hya-
cinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam infle-
derent cincinnorum, & apiis eas, qui neque essent omni-
no, compararent. Hos itaque deridebat omnes, qui prae-
berent se adulatoribus: adiungebatque, non in laudibus so-
lum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos
decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illi

ἀν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας οἱ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀΦελεῖν τι τῆς ρινός, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐτοὺς ἄλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς 7 εἰκυίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἐν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίουں, ταῖς ἡρώιναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταῖς, καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδῶς ἔχω. δέδια τάνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιόπειαν εἶναι δοξῶ, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί τοι Νηρείσιν ἐκεῖνη ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀπὸ τοῦ παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιόπειαν) Τὴν Κασσιόπειαν λέγει γαμετήν. V.

maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum & metulose adversum Deos animo affecta sum. Meruo igitur, ne Cassiopeiae farum simile sustinere videar, laudem eiusmodi si admisero. Et tamen solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

δίτην ἔσεβεν. Ὡστε, ᾧ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ 8
 τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς,
 ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
 κείται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς.
 ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δό-
 ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
 γεσθαι. καὶ σε ὑπεμίμησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔΦησ
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
 λά πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ
 θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σε μὴδὲ ἀξυνετατώ- 9
 ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 νος ὑπισχυμένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν
 καὶ ἰσχυρὸν Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
 mutare iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam
 voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
 bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
 pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
 diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem se dici
 patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa
 a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
 quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
 volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
 etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
 dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
 se, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσκειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὅρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν, οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγήσάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, οὐ πιθανῶς Κολοσσοὺς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν ἑᾶν ἐκέλευσε, μὴδὲ κατασμικρύνειν ὅρος οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπὶναι δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν αἰὲ μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώ-
 10 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἐαυτὴν οὖν τὸ μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἄξιαν, μὴδὲ ἐγγύς, ὅτι μὴδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὔσαν· ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admittit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μὴδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ, Φησιν, ἐμ-
περιπατοῦσαν αὐτῶ. καὶ κεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.
Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ 11
ἄνδρες ἴστε) μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μεί-
ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μὴδὲ εἰς ὑπερ-
βάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
ἀκριβοτέραν γίνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαί τὴν εἰ-
κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί- 12
νε, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ
τοιαῦτα, μὴδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πᾶν
γε αὐτὰ ἐδοσχέραине, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινω-
σκομένων, καὶ παρητέτο τὰς θεὰς ἰλεως εἶναι αὐτῇ,
καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρό-

1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροι- τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα, ὃ ποιεῖν
μία ἐπὶ τῶν ὑπερτίειν ἀξιούντων φιλοῦσιν οἱ αὐχηματίαι. V.

tutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne supplantet
me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum
sit, vos viri noftis) neque Olympiae licere victoribus ma-
iores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodici-
cis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum exa-
men institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo
vide, inquit, ne accusetur mendacii circa mensuram, ac
nostram deinde imaginem Hellanodicae deiiciant. Haec illa.
Tu vero vide, Lycine, ut retrahes librum, & talia aufe-
ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
tulerit, & cohorrerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
pitiae sibi essent, deprecata fuerit. Ex ignoscendum illi, si
quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum fateri-

τάληθές εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν καὶ παρὰ πλῆσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἰδῶμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχον-
 13 τα. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ παραβάσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιῆζης, εἴτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν πατέρου τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrahere Deabus? In talibus enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositione, quam minuitur maius, dum ad humiliter deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου τοῦτο γέ-
 νοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτὸν.
 ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες Φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖ-
 νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποΦανεῖ ἑαυτὸν. ὡσαύ-
 τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἀνδρω-
 πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῶ ἀπεικάσῃ, ὡς
 τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ εὐδεῖον ἐπικλώ-
 μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐ-
 ράνια ἐκτείνοντο τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
 τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
 κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν
 ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἅγαν τοῦτο καὶ ἐπὶ 14
 Φθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκίνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
 τὸ τοιοῦτον, ὅς οὐδὲ ἄλλως ράδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
 πρόχειρος ἂν ἐκύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν
 πεποίησαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ
 τοῦ τέως Φειδομένου ἄσματος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφη-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [*in tali comparatione*] minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promptus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῆς, εἰ μεταρρυθμίεις τὸν λόγον ἢ δὴ διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὅποτε ἐξεργάσατο τοῖς Ἥλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιάτα δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἠγέετο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾶν τοῦ ἐνός, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἑταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

- 15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μικρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξηγήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa afferro, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἐτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ
δικαστικὸν ἐποήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
δικαιήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγό-
ρου. ῥᾶστον δὲ, ὅμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θεόντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπο-
λογίας ἀπαδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ'
οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῶδ' αὖν τινὰ συγ-
γράῳ; ἢ δάσσετέ μοι ἐφ' ἐσιμὸν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχης τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκαις, ὥς σὺ Φῆς, ἀλλ' ἐν Φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνέξετάζεσθαι σοὶ ἔτοιμος ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνιάρῃ, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στράχρον λέγει. G.

tionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesen-
te ipsius avvocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuiſtis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis ve-
ſtri quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodian
ſcribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτήν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ Φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξων τῆς ἀπολογίας, πειράμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δέ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ περ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

sente habebō orationem : longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bonō animo, quantum ad hoc, esto, Lycine : nec enim malum me defensionis tuæ apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa præsente habē orationem : tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προσείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλās· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὀρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὀρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδύναί, ἤδη παρουσίας.

ΠΟΛ. Καὶ, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὀρᾷς, καὶ προσηνής· ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάληα, ὡς 17. Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὀρῶ ὅτι τηλικούτον ἐπῆνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μεῖζον, ὃν εἶρηκα

adeft, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam subducere me, ipsa iam praesente, non est integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδέεστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄρι-
 στοὶ ἂν εἴεν. ὥστε εἰ πάντως μετακασμῆσαι δεοὶ τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιοι αὐτοῦ προσθήσω δὲ καὶ τοῦτα,
 ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντός ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὰ σοι εἶδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστόν ἐνε-
 ποιήσῃ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
 debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non exce-
 sisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuus, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc sit, quod praetermisi, quam immensum ad boni mo-
 ris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praefens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστάσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀληθείαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σέ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῦγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσα περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τασούτῳ ἄξιωτέραν ὑπερεπαινέσθαι ἀποφαίνεις σεαυτὴν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογέους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς ἐρομένου τινός, ὅπως ἂν τις ἐνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσει· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἰ τις ἔροιστό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ἐπόσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξα- 18 γώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὰν πόδα περὶ

les ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi convenient, dicere, id ipsum vero moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae Veneri, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam.

αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαρμὰ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. ἐλευθέρον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὅρα, ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὲν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δό-
 19 ξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρητὸν ἐπαινῶντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρησθῆναι, καὶ σχεδὸν ἐν ταύτῃ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκασαί· τὸ δὲ εὖ, ὥδε μάλιστα κρίνεται· οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδέεστερον ποιῇται τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἶόν τε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is, qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid collationem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Velut si quis

ἄνθρωποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἄρσος
 οὗτος ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινέειν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ
 μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω
 μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαινοῦ
 ἀποτελεῖται; ἢ ὁ κύων τῷ λέοντι εἰκέναι λέγεται, καὶ
 μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὥς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη
 ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελής
 ἐπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ
 Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινεῖσαι
 θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναι-
 κὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶε γελασθῆναι αὐτόν ἐπὶ τῇ
 ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαινοῦ; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀ-
 μείνω εἶναι αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαι-
 νον; ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον,
 οὐδὲ Παλυδεύκεος βίαν Φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ
 ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος;
 ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἵκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

Γαλ. αὐτῶν.
 Δευ. 105.

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut fele;
 numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris.
 Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno
 opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est
 laudis, efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine
 & robore. Ut Orionis canem laudans poeta *leonum domi-*
niorem vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et
 rursus si quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Ca-
 rysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, for-
 tiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum
 illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno il-
 lum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad
 laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poeta? *Ne-*
que Pollucis vim, dicens, *protensuram adversarias illi manus*,
neque ferreum Alcmenae natum. Vides, qualibus illum Diis com-

ἐκεῖνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος
 ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοὺς ἀντεπαινού-
 μενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιη-
 τήν, ὡς ἀσεβῶντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμουν
 ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ
 ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμά-
 σης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἔπαι-
 νῶντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγ-
 20 ματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κο-
 λακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολα-
 κικοὺς, ἔπαινῳ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δὲ
 σοὶ διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον,
 καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, αἰτέ
 τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλί-
 γον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἷε-
 ται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiore[m] etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ulți sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subiiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem facisti; quod odio habes adulatōres, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότε-
ρον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα Φάναι
τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. δια-
μύσαιοτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυκοώτερον εἶναι
τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι
τοῦ Λυγκέως, ἥνπερ μόνον κερδᾶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ
ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ'
ἂν ψεύσαιοτό τι, ἢ προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων,
τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνι με-
γάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε,
καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύ-
σει κοῦφον ὦν ἴσμεν ζῶων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον
ἵππων. καὶ ἣν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἀρίστα κατε-
σκευασμένην, εἴποι ἂν

4 Ὁξυκοώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξύνκος. V.

dando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut
neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur,
& Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxi-
me iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium au-
dire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lyn-
ceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At al-
ter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem
is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae pla-
ne non adfunt; sed quae natura illi bona infunt, etiam si
non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maio-
ra. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem in-
ter ea, quae novimus, animalia, & ad cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confringat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equo-
rum: &, si domum laudet pulchram & optime aedifica-
tam, dicat:

Ζηνός που τοιγὰδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύ-
βης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπί-
σειεν· ὅπου Κύναιβος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κό-
λαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν κατανα-
λωμένων, ἐπήγει ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου
αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμέ-
νοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶ-
σθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ
μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
βολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σω-
φρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ
πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαινῶν ἀληθοῦς δείγμα-
τα, ὥς μὴ πάντας ὑποπτεύης τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ
διακρίνης, καὶ παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat,
si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus
Poliorcetæ Demetrii adulator, omnibus adulandi rationi-
bus confumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium,
quod modulate screaret. Non solum autem hic utriusque ge-
neris character est, quod adultores non dubitant mentiri
etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem
extollere student, quæ adfunt: verum etiam illa re non
parva distant, quod adultores, quantum possunt, utuntur
hyperbolis; laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt,
& intra terminos se continent. Haec tibi pauca de multis
sunto adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omni-
no laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrum-

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 22
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὥς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκόσιν. ἐγὼ γάρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔβην τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, οὐ πᾶν ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰ- 23
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
 φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἐπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἥδη γάρ με
 προάξεται τάλῃθες εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴ-
 κασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἄσεβες, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν·
 ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηναίαν ὑπείληφας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que menfura metiaris. Age igitur, fi videtur, admove his;
 quae dicta a me funt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim fi deformem quandam fla-
 tuae Cnidiae fimilem dicam, impoftor fane, & Cynaetho
 ipfo magis adulator vere habear: fi vero talem, qualem
 omnes norunt, non fane magni ille aufus iptervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixifti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permiffum efto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec fimilem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipfum* me ve-
 rum ad fe dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 ftantiffima, fimilem dixi *hominem*, fed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae au-
 tem faeta funt ab hominibus, ea fimilia hominibus dicere,
 non puto impium: nifi forte hoc tu Minervam exiftimas,
 quod eft effictum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ παντὶ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσημον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
 24 θρωπίνῃ μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι
 μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἶκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο,
 οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολ-
 λοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συναγορεύοντά μοι
 ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρῶσομαι τοῖνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιούσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἐρραψωδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὅποτεν περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγει τῆς Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφρο-
 δίτῃ ἱκέλη, ἐπέμβει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν,
 ὥς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκυῖα ἔσται·
 Εἶπε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos.
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si soli similis Veneri fit,

Sic satur, inquit, lacrimans per sanctis femina Divis.

ὅποταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς καὶ κεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθερίαζειν ἐν τῷ ἐπαίῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἡτίασατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἴτα ἐκείνῳ μὲν ἐφειθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾶν, καὶ μειδῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσῃ αὐτὸς 25 Φειδῶν ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἵκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4 Οὐδὲ ὁ μαστίξαι) Ὁμρομάσας καὶ ἀβετήσας πολλὰ τῶν Ὁμήστιξ ὁ Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελίου ρου ἐπῶν. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuum ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportionem quadam dispensarit, qui oculis quidem & capite similem eum dicat Iovi, quod ad balneum autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τοσούτων Θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολογῶ Ἀρεῖ, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω, Θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, Θεοεῖκελον πολ- λάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὐτῷ ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς Θεοὺς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισι ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὥς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς Θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἡ κακείνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. αὐτῷ δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὀμηρος καὶ τὰς Θεὰς αὐτὰς οὐκ ὥκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus homicidae Marti similem ait esse, & alium alii: Dei specie Phrygem Priami, Dei similem saepe natum Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim fane illum dicentem:

*Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.*

Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam Gratiis similem dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὄφθαλμούς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέ-
 Φαρον τὴν Ἀφροδίτῃ ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις
 ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὠμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριάτερα, εἰ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαι-
 στῖωνες, καὶ Ζήωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖος
 προσαγορευόμενοι; Λητῶ δέ, γυνὴ τις ἐγένετο· Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργά-
 σασθαι. εἰ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαι-
 μονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἐστίν. Ὡστε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ τοιαῦτον, ψοφο-
 δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐκ τῶ συγ-
 γράμματι πεπλημμέληται ἐς τὰ θεῖον, αὐτὸ μὲν ἀνεύθυ-

Welsh. Epiph.

γ. 301.

Jerome. 2.

Quint. 1. V.

1. 307

28

enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis super-
 cilis violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermæi cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagoræ Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitionis-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque tuum
 non est, meticolose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

- 29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατόν ἔτι, ὦ Λυκίνε· μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχνυόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιρνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυστάμενος τὰ ὅσα, ὡς μὴ τι παρεμπесὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοι τὸ δράμα παρὰ δέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπότεν δὲ

4 Ἄριστον τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα δηλοῦσι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poemam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poetas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati huius causa desinam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides, iam ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exhibiler a spectatoribus.

Lyc. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum; tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. **Τ**Ι Φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε εὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. **A**IN' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebratibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

νεῖς εἶεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἴο-
μεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες
ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς
ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὁρέ- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες
ισοθέους ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας,
ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἶγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία
περιπεσόντας οἱ τότε Σκύβαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς
τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλα-
ξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα
κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν
Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες,
καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ
διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-
λοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τούντεῦθεν αὐ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια
παρακαλίστε. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius
nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestan-
tissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequen-
tes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum
similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine ad-
mirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequatis, idque,
apud vos advenae cum essent, & quod maximum, hostes?
qui quidem, cum illos naufragio eiectos, qui tum erant
Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dia-
nae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio,
& regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa
derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege,
evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri
non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῶν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἀν' οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄβραιοι γενέσθαι, τῶν περιλοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἦκοντας ἄνδρας ἐκβείασετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὓσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξари, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' οὗτου πάλαι οὐ θεοὺς εἶναι διακαίωσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δέιν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἀν' ταῦτα δόξετε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipsi iam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impij ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Diī eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum causa venerint, consecrabit, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis. Quod si enim non harum rerum causa Oresten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea sacrificando Deos iudicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offeritis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria.

Tox. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσούτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρῆσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσας εἰ διαφεύξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum *facta*, quae enarraſti. Quod enim, duo cum eſſent; magnum adeo facinus auſi, longam adeo a ſua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum ſuſceperē, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *veſti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorreſcentes *portentofas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhoſpitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum eſſent, viriliter adeo in ea re ſe geſſerunt, nec fatiſ habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde ſolverunt; quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos traſtamus.

Mneſ. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειότερους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανάσιν. οὐς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

5 ΤΟΞ. Ἀκουε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδοξὸν ἐστὶν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεῶς ἀποδέδνικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε οὗσι· καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectioemque, multos ego tibi diviniōres illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero autumnus domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salamentarii sint eorum forte plerique.

Tox. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis; apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat fodalibus; & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

ται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξέ-
νοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύβαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ
ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦ-
μεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες
δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα.
ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστίν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὔτοι δὴ
ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοβέ-
ται καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς Φίλοις ἀπάσης τύχης κοι-
νωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- 6
γράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ-
θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον
τοῦτο μάθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις
εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα
διαμνημονεύσαι. θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fue-
runt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-
quirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque invidemus,
licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum
vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res
gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis
laudamus, hoc est, quod nobis, visi sunt amici hi optimi
omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quo-
modo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis
venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et,
quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in li-
teras maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Ore-
steo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris
nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt,
ut memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἢ στήλῃ δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δέικνυται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῆς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκῶς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεῦων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύβαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὲ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὅποσῃ ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conspecto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus iniiciunt navi iam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Φεὺς ἐκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θάτερον, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι. Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7 δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤηθμεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὐν καὶ τόδε ὅπως εἰδῆς, οὐδὲν Σκύθαι Φιλίας μεῖζον οἶονταί εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν ὥσπερ οὐδὲν

7 Φιλέταιρον) Φιλέτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praecripiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si vero vel paulum quiddam illis reflaverit, *illicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adverforum illius venire: quem;

ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τούνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Οἴλιοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθὸν ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γινώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήβεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάντῃ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ὤθῃην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores alii, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere videntur, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteio, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem excerpere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita stu-

δαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύβαις· ὅτε γὰρ ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργὴ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσφίονσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καίωτεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὀσιώτεροι ἐσμέν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύβαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῶν, ἢ παρ' ὑμῶν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθῆδονα μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανεόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῶν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἄμενον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

diofe coli inter Scythas amicitiam: quippè ut inhospitales & agrestes, in inimiciis semper versari illos arbitrabar, & ira, & exandefcentia; amicitiam vero neque inter coniunctiffimos fufcipi; colligens *ifta* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iustiores adversum parentes Graecis, & religiosiores fimus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & maiorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleste me audias, si quid eorum dixero, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινεῖσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρεαίαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπότεν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύουσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν του Φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγωδαί, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις εἰκότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς
 10 πλεονεκτοῦμεν. Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς Φίλους ἀτρεμεῖν ἑάσωμεν, εἴ τινας, ἣ ἡ-

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videtur, ira nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γὰρ τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιόπιστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψωδοῦντας. ὀλίγους δὲ τινες προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φίλους, αὐτὸς τε νενικηκώς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὥς ἐγῶ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνας, Σκύθης αὐτὸς ὢν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον 11

scere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo annumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque sodalitiū, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio patriam ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Mnes. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile,

ἀνδρὶ οἷώ σοι, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεικον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνῳ ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὅπόσους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαί, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδηςας Ἑλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔβνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὅπόσῳ ἂν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεροι φαίνονται αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire; qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Verumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo ante praeclare, velut in tragica scena enarraisti: Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, iustum fiserit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multitudine earum infit robur, sed in eo, quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae narrationes tanquam tela meīs, ae-

τερα δηλονότι ἐργάσανταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅποσαι ἱκαναὶ πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἑλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμόσεias, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμούμεβα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἑμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστω ταῖνον ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12
ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅποσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἑμαυτοῦ ἐπιτραγυῶν. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*.

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum*.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγῆσομαι, αἰοῖδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἐδείξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίω- γος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκός, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμ- πιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλείστον ὅσον ἀποδόντας. τέως μὲν σὺν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέ- κρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικός ἐδόκει, ὑπε- μιμήσκειν αἰετῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγ- γέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

elis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem, Lysionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &c, quod facile credas de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem suo convivio parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare ut

σάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώ-
 μους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώ-
 μαζε, λανθάνειν πειρώμενος ὃν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτὲ ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄβλιος ἀναπείθεται, ὡς
 ἐρώη αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημόνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανοῦς, καὶ πρώτου Ἑφεσίων τὰ πολιτικά καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσεφάιτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῶ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αἵ τιν' ἀποδοδηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγω-
 γότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰομένοις, ἄχρ' ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀσπεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάνν' ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθύς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipsi reliquisset. Itaque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi *aliquando* sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 ctis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae se-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illicendum valet apud eos.
 praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiamsi parvo admodum *amare* quis
 vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδέν ἦν, μή ποι ἀντίποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τάλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἐταρῶν ἐπισπάσασθαι ἐραστὴν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀπακλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρσκευάστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.

- 14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μενίσκον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῶδουν, συνωβούντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖκον καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περι-

12 Ἐκτραχηλίσασα) Τὸ ἐπὶ τῇ συνωβίᾳ πειζόμενον ἐκδείρασαι. V.

16 Ἐκ τῶν ὀνύχων) Ὡς ἐπὶ ἄγρης ἰσχυρῶν ἢ ἀπὸ τῶν μετῴρων τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adfiscunt Diniæ adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex un-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμ-
 μάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει αὐτήν ἢ
 ἀβλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 που συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθεῖς. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ἰ
 ῥᾶον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρέσειε, καὶ που καὶ ἄσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & configens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero Diniæ mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus cum ea congregitur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos ser-
 mones, & plorare opportune, & inter sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum sen-
 ti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπῶλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῳς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα· ὃ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὀρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τοῦνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκάκυνε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λῦττα ἦν ἀκριβῆς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαινοι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
 16 ἐξεκακένωτο. Εἶτα ὡς ἤδη αὔριος ἦν, ἀπολιπούσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum, nempe utrum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse, quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuat (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tandem humi se abiiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & collarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysionis domus, nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενός δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχει πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῶ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγείτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερβολὴν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντραστικὸν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιάσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπορημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέτετο μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων, ἀλλὰ τοὺς κολακάς αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνῃν εἶχε πατρίαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐτῆς γε-

de cum iam ficcus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum iam amabat, & ille *amari se credebat*. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasum transierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adultores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γεννημένος· καὶ αὐτὸς ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι
 17 ὄντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἤξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλὴν ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλησίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημόνακτα, πατάσας εἰς τὸν κρῶταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημόνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκείται τέως μὲν ἐσθήκεσαν ἄφρωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rufus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non venisset: adulatores etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, & intus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud senserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim dicitur, confurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille, videns quantis in malis esset, correpto vesti quodam prope iacente, tum ipsum Demonactem percussio tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vestis saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re percussi, iam comprehendere

ματος ἐκπεπληγμένοι, εἴτα πειράμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ Ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφυγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὃ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἑωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἄρμωστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αἰὲς τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18 καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς οὐδὲν ἐνεδέχσεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid bre-* vis esse aliquid, Iuvenal. G.
nibus Gyatis & carcere dignum, Si ibid. Φεύγειν) *Exfulare. G.*

illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adfunt magistratus, (re iam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exfulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exfularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in.

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκ ἐτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτο σοι ἔργον Φίλου Ἑλλήνος, οὐ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσθαι· πλὴν δέδρα μὴ τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

- 19 ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τοῦξερι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγείτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

³ Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀτάγουσιν, ὅτι τὸ πορφυροῦν αἰθερός. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικός, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληιάδος, συλλογιμαίους τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον
 αὐτοῦ ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπώχρον καὶ ἀσθενικόν,
 ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόβιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarenfis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpalli-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Da-

- Δάμωνα, ἐμείν ἔγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῆος βιαίότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄβλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς οὖν βοᾷν πνιγόμενον, καὶ μόγις αὐτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.
- 20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης κάταλαμπούσης) συμπαρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι, Φελλοὺς τε γὰρ πολλοὺς ἀφείναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιτο, εἴ τινα αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὔσαν. ἐνόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in mare, & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnataffe, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at i'la certe fecisse. suberis frustra multa illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

Θεῶν, ἥν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπιδείξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας
 βεβαιωτέραν πρὸς ἄνδρα Φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς
 πέλαγος οὕτως ἡγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ Θανάτου;
 καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυ-
 μάτων, τὸν ἥχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν
 περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνῳσιν, εἴτα ἀπο-
 πνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακλύπτοντα, καὶ τὰς
 χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθὺς,
 καὶ συνέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δά-
 μων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὥς οὐκ ἀγενῆ σοι καὶ τοῦτον
 Φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 21
 ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρίας ἐγένετο; ὥς ἐγωγε
 οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ
 νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἅμφω φιλοσοφούντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-

4 Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύπαισι αὐξητικῇ τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmiter benevolentiae adversus ami-
 cum, delapsus noctu in mare adeo efferatum, quam si in
 mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo flu-
 ctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem
 spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffo-
 candum, & vix capite eminentem, tendentemque manus
 amico: hunc vero desilientem statim, & natantem una, ac
 metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, mi-
 nime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Eu-
 thydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an
 aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocri-
 ter equidem illis metuo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
 adhuc sunt Athenis, ambo philosophi. Simylus enim haec

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός·
 τὸν μὲν ἐκπύπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους,
 εἰς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ
 ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγούνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶ-
 τον, Φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχγειν ἐπὶ τούτων ἐαυ-
 τοὺς, καὶ ἀπονήχασθαι πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβά-
 θραν ἰδόντας, ἦθ' ἑπὶ πρὸς ἑαυτοὺς, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ
 τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζα-
 22 κύνθῳ. Μετὰ δὲ ταύτους οὐ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν
 εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐ-
 τῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ
 Χαριξείῳ τῷ Σικυνώνι φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὔσι,
 πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέ-
 λιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ
 τοιαῦται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι,
 καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγγράπτο
 γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, ex-
 dere alterum, alterum saltu istum sequi, natate ambos,
 quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthy-
 dicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra inci-
 dissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie au-
 tem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad il-
 lum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii,
 facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos,
 ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
 rem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixe-
 no Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pau-
 perimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis
 forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro
 bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius
 praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinqua*

τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαριζείνω δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὅποσὴν αὖν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτης, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, Φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσων τῶν διαθηκῶν, αἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαριζείνος οἱ εὐδαίμονες κληρον διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23 ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὥς ἤκουσαν, ἤκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαριζείνος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιούς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα

5 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ μεταξύ. V.

Aretaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. Quantam, inquiebant, Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδω-
κεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυ-
γατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γάμον γὰρ
αὐταῖν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἤξιωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ,
ὦ Τόξари, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα
Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ
προδούς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν
ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα
πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ Θάρσου, ὃ εἶχε περὶ τοὺς
Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπραξεν
ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν
τοιούτων.

- 24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγῆσομαι, Ζη-
νόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν
Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis
duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tri-
buens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid
tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum
amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito
amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis
calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo ma-
gis admiratus sum fiducia causa, quam de amicis habuit.
Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum,
etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec
scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothe-
min Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mi-
hi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἔδοκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκε-
 κορμένην, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον.
 εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὠραῖος ὢν ἀνέ-
 χεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας
 μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμύρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀΦηρέβη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξακοσίων, ὡς
 ἀποΦηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυ-
 πείτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπὶ

6 Παροχουμένην) Ἡ παρὰ τὴν πλεσιότητα. G. Corrupte. Forfan,
 ἢ παρ' αὐτὸν πλεσιώτατα.

flus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidēbat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias defor-
 mis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo
 foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer,
 quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi ostenderat, qui accurate
 noffet omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vero tem-
 pore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo
 tempore etiam honos illi a sexcentis *senatoribus* ademptus,
 ut qui sententiam contra leges tulisset: ita autem, inquit,
 Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid promul-
 get. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδοξοῦ ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτῆς, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἡξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὥψιν. ἐλέγετο δὲ
 25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνοθέμιν ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενεκράτες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς Φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινα τῶν ἐταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδεῖπνῃτο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono*, inquit, *animo esto*, *Menecrates*, nec enim necessaria tibi deerunt, & filia tua dignum suo genere sponsum inveniet: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum aliqui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*,

ὦ Μενεράτες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτησίαν· ἄξιόμαι
 γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν
 προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι.
 τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω
 μανείην, ὡς περιῦδεῖν σε κέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχρῶ
 καὶ λελωβημένη συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξ-
 ῶντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον·
 καὶ μετ' ἄλγινον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ'
 ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὡς ὅρας περι-
 αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γά- 26
 μῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς
 καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ
 πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Με-
 νεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου
 τῶν ἐξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐ-
 τὸν ἡμεῖψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam
 filiam Cydimachen: dotem accepi octim, talenta quinque & vigin-
 ti. Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere, Zenothemi: nec*
ita ego insaniam, ut videre te possim, iuvenem & pulchrum, puel-
lae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre,
 ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paulo post
 virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum il-
 la vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, il-
 lam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum
 matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur simi-
 lis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corpor-
 is, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Me-
 necratem, quem non putet deteriore ad amicitiam suf-
 fragiis sexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam
 ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχρότης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἵστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον Φανείῃ ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χεῖρι· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ Φίλου, ὡς ὅρας, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἀν' Σκυθῶν γενόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς
 27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἔρεῖν, Δημητρίου τοῦ Σουινέως ἐπιλαβόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἐταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαίδευετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκήσιν ἀσκούμενος ὑπὸ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivæ* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, damnationem remisit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque a Scythiis multis exspectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere. Superest nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienti Demetrio praetermissio. Cum navigasset enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienti, suo a pueris inde sodali & æquali, *ibi* una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse

τῷ Ροδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴ-
 γυπτον ἀποδημῶν κατὰ θεῶν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ
 Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὕσας, μὴ παρ-
 ἔχασθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλον-
 τα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θεᾶς μὲν
 τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπε-
 πλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἔκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα
 πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλλπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.
 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου 28
 τινὸς φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοῦ-
 νομα; καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συν-
 εισηλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαν-
 τες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυ-
 σοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνακεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπε-

fectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio : Antiphi-
 lus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius
 peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memno-
 nem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non
 praebere; Memnonem autem ad orientem solem exclama-
 re. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum,
 ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum iam mensem
 navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deter-
 ruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxi-
 me generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus no-
 mine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita,
 ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo,
 phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque,
 & canino capite figilla Dei argentea, aliaque id genus, de-
 ponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula,

σόντες (ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τρεχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φώρια ἐξέ-
 Φερον ὑπὸ κλίνῃ τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε οὖν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφίλος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπα-
 σθεῖς ἐβοήθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπε-
 στρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἠγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνειστιάθησαν
 αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄβλιος Ἀντίφίλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἅπαν-
 των, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαιώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισι-
 δαίμων ἄνθρωπος, ὥετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστῶς. εἰ δ' ἀπελογοῖτό

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim,
 rota cum torquerentur, faſſi ſunt, ductique in hoſpiti-
 um Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectu-
 lo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim
 eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum
 audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaſ-
 ſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando
 cum ipſo compotationem aut coenam obiiſſent. Ceteri au-
 tem ſervi duo, convafatis, quae in domo erant, omni-
 bus, auſugere. Vinctus igitur miſer Antiphilus iam ſatis
 diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius,
 ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & il-
 lius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἵργασται, ἀναίσχυντος
 ἐδόκει, καὶ πολὺ πλεον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοι-
 γαρ οὖν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύ-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδεῖσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷον ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν. Ἀπα- 30
 γορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγεννημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ
 τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens vi-
 debatur, maioriq[ue] eam ipsam ob causam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdum enim numella sufficiebat, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 ctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stri-
 dor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut infueto talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum sciens, quae contigissent. Ubi vero rescivit ut
 erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικώς
 τὴν θύραν ἐκάβευθε, Φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευ-
 σάμενος· ἑώθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ
 παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐξήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ
 τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ'
 ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν αἱ τοὺς οἰκείους
 νεκροὺς, ἤδη ἐώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατά-
 ξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τούνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινο-
 μένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν αὖ ὅστις ἦν, τοσούτον ἡλ-
 λακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὥς δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνε-
 βόησε, καὶ προσίοντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπα-
 γαγὼν τοῦ προσώπου ἀνχμηρὰν καὶ συμπεπιλημέ-
 νην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν
 ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτι θάφῃ. χρόνῳ δὲ ἀνα-
 λαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ
 σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκτυβόμενος παρ' αὐτοῦ, θάρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu
 ianua quiescebat, custodia reliqua fervis tradita. Mane au-
 tem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus er-
 go diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix
 poterat, & circumiens singulos victorum inspicit, ut so-
 lent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie.
 Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium,
 diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis il-
 lis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret,
 & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam
 squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo
 quidem statim, verrigine ab inexpectato spectaculo cor-
 reпти, coincidunt. Spatio autem temporis recipiens se pa-
 riter, atque Antiphilum recreans Demetrius, distincte singu-
 la, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono

ρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκεῖνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31
νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέ-
ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι-
θασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι-
πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει,
καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε-
νος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ
δεσμωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα
ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω
διηγόν, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέ-
ραν τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφίλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν· 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse par-
te amicitur, alteram dat illi, detractis fordidis detritisque,
quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quo-
cunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & mini-
sterium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in
portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam
pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab
opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum
sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad ami-
cum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo
eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a
ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat,
quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixe-
re, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem
lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἑδόκει, Φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆει τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κε-
 κοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦ-
 τα εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέναι)
 εἴβα δὴ καὶ μάλιστα ἑδείξε τὴν εὐναιαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν, καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλι-
 στα καὶ καθευδήσει, καὶ ἦπτον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶεν
 33 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιούτῳ τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλεον αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης ἐν-

carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae focius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus li-

πορήσας, καὶ συναμώτας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσ-
 λαβὼν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεντο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς Φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα
 ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν
 οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαβὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωζο-
 μένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφίεμενοι·
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσιν κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ
 τοῦ μὴ ἀποδράναι, ἀφείσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, dissecat catenam, qua deinceps vin-
 cti erant, infertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praesens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ita dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστήν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνν θαυμάσας, ἀΦίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἐκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαῖς τὸν Ἀντίφιλον, δις τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἰνδικὴν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστός ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν Φίλου, εὐμερῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγεννημένων. Τοιοῦτοι, ὡς Τόξари, οἱ Ἕλληνες Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονούντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam iniuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos

τας, οὗς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δέ,
 καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἰκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυ-
 τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
 τέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους 35
 ἀπὸ πλειόνων, οὗς πρῶτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
 σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
 πὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
 δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεῖρους ἔρεῖς τοὺς Σκυθίας, ἀλλὰ
 πολλῶ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
 τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλ-
 λά χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἀν' πάθοις,
 Ὅρεσθην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαίνε-
 σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ Φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὐγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
 πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμη-
 θεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
 hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
 plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
 rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
 multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
 nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
 partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
 multum his meliores; tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
 tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
 tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
 plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
 malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad
 orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
 tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησόμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξέληλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγνημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ Φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νῆ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ
 36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγῆσομαι Φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἵν' εἰδῆς ὡς παιδία τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ σὺδὲ εἰσιν ὑμῶν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαβείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς

cipiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Iovem, si quis vincendum se praebuit, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam inest. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus; ut nec per ferream discas, bonumne sit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν
 διάγνωσιν· παρ' ἡμῶν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπε-
 λαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπε-
 σόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ
 Φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέ-
 μεθα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἄμαχον καὶ δυσ-
 πολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρῶτερον δὲ σοι εἰπεῖν βού- 37
 λομαι, ὃν τρόπον ποιοῦμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν
 πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέΦηβός τις, ἢ γείτων
 ᾗ· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγά-
 λα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύ-
 δομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ
 τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιούμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ
 πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φι-
 λίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶ περὶ τὴν προκρι-
 θεῖς τις ἢ δὴ Φίλος ᾗ, συνῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος
 ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est.
 Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios,
 aut excipiamus; qui nos aggrediuntur, aut subita concur-
 sione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime ami-
 cis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coi-
 mus amicitias, solum hoc telum invictum & vix supera-
 bile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione fa-
 ciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si
 quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si
 quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis
 aptum; ad hunc festinamus omnes, &, quod vos in nuptiis,
 hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium cense-
 mus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne exci-
 damus amicitia, nec reiiculi esse videamur. Et si quis prae-
 latus *aliis*, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίνωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἂν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσέναι· ὡς ὅστις ἂν πολὺφίλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῶν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
 38 λὰς εὐνοίας διααιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διαμολογησάμεν, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo—. Quin prius iurabo tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πᾶν σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἐστὶ ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπότεν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὥς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἰτίαν ἄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἶστον, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ αὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ἀδούς.

ΤΟΞ. Ὅραίς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικόν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξари, ποιήσω τοῦ-

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitæ causa Ventus [aër] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infinitas præbet, quæ ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulæ, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Θαρρῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπῶκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο, οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπρασόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ αἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθύς οὖν ἢ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuiſti. Itaque audacter, quae ſequuntur, diciro: quaſi nec interſum tuo ſermoni, ita ſilentium tibi praeſtabo.

Tox. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo fanguinem alter alterius una biberant: cum regionem noſtram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedeſtrium vero copiarum tertium tantum contra nos veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invaſionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multoſque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam ſi quis ſatis celeriter in alteram ripam fluminis tranſnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plauſtrorum erat: ſic enim tum caſtra poſueramus, neſcio quo conſilio ducum noſtrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva corpora comprehendi,

ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλισκομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλῶκει γὰρ, 40 ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπερίμνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διανήχεται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπη, οὐκέτι Φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆτει τὸν Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, Φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἑτοιμὸς ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσταττε ὅ, τι αὐτὸν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vincitus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confosuri. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera, quidquid volueris. Si*

λαβῶν, κατὰχρησαι πρὸς ὃ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδέν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἔγκοι· σὺ δέ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν Φίλον. ἤρτο ὁ Δάνδαμις ὃ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχε· ἐκκόπτειν αὐτοὺς· καὶ περὶ ἧς ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανήει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμε-
 41 νοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γενόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠτᾶσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἷους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βροσκημάτων, καὶ τὰς ἀμά-

*vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomocunque tibi col-
 libuerit, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te
 retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes,
 data, amicum abducas licet. Rogat Dandamis, quid tandem vel-
 let accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos prae-
 bet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sau-
 romatae, assumpto Amizocę redit illo innixus; & simul
 transnatantes salvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas
 omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent
 maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manen-
 te apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum
 etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterrituit,
 cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi
 essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima
 nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris,*

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι
 κάθηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ᾧ Μνησίππε, ὑμεῖς 42
 ἔχετε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 δα, ὅποσα ἂν κομιψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμης, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ᾧ εἶπε, καὶ
 ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ
 Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἀκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότημον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuratus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 tam, Amizocae huius consobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Balthem amicum videret, (una autem erant

πλακείς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατ' ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκείνον ἡμιβηῖτα ἦδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακείς ἀπέκτεινε καὶ ἐκείνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἕνα μὲν 44 τῶν φίλων, ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι διηγῆσομαι, ᾧ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ *consp. dōc.* Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος *ad Lon. ἐκπῆραςθῃ* Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος *p. 122.* ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν αἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quoque a tergo irrui in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat, eripere morfui tentans: donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumultis aggestis, uno amicorum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enarrabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arfacomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad eum esset tribui causa, quod semper nobis solventes alio-

Βοσπορανὸν αἰεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερ-
 ἡμεροὶ ἐγεγέννητο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν,
 μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ ποτηρῶς εἶχε.
 τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρη-
 μάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀπο-
 πέμπων. ἔθος δέ ἐστι ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ
 τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἱ τινες ὄντες
 ἀξιούσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε
 ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστήρες παρόντες, βασι-
 λεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λα-
 ζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων,
 καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσ-
 αγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἤκει, δειπνεῖν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ
 παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπείσαι
 κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπερήμεροι) Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat: iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio illum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeflent, reges & regum filii, & Tigrapates in his erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum se indicavit, nimirum nuptiarum se causa venisse, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

λὰ ἐπαινούντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 45 δυνάμεως ἔχοι. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν Θεόν.) πίων δὲ
 ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδειότερῳ τούτων ὄν-
 τι, ὅποσα γέ ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ
 Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἳ οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδο-
 ξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεῖς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμέλλεν

dives, quam potens sit. Multi igitur pro illo more cum li-
 bassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 stu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret,
 pauperem esse Arfacoman & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*,
Arfacoma? hae enim vestrae divitiae: *At ego*, inquit, *neque*
plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bo-
niique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Alte-
 ro autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdu-

ἐπάξειν τὴν νύμφην ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μά-
 χλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει 46
 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γε-
 λασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δοξας. καίτοι,
 ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅποσος ἐστὶ
 μοι, ὑμᾶς, ὦ Λουχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐ-
 νοϊαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς
 Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡ-
 μᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ
 Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς
 γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρα-
 κλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς.
 οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα
 πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περίεργα, καὶ ἀμάξας βα-
 ρεῖας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ
 ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ
 μετρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδிகῇ-

Eturus sponfam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero
 reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemptim habi-
 tus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pau-
 per visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divi-
 tias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & bene-
 volentiam vestram, praestantiorē longe & firmiorem Bosporano-
 rum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui &
 contemtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tra-
 didit sponsum, quod aureas se phialas habere decem diceret, &
 plaustra quaternorum lektorum octoginta, & oves bovesque mul-
 tas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula va-
 nae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de
 causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot homi-
 num conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit.
 Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἐκάστῳ ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἶγε οὕτω βιβῶμεν, ὥς ἂν οὐ συνεληλύθαμεν, εἰς ἀνδρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιῶμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκα-
 47 στος ἡμῶν ὅλος ὑβρίσται, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνούμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκανόρος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὄπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὥς πλείστην. ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέξοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὥς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης.

tumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coimus, unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Lonchates, verum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est, cum ista tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem polliceor Arfacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit, Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero si bubulam pellem insederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἐκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἰκοὶ μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἐτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὦν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψῃσεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τῷ χεῖρι, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ἐπλίτας ἢ πεζοὺς, ὁ πόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem insidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carniū bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quotcunque possit; alius, pauperrimus

τος. ἀβροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠβροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλῖται δέ, καὶ πεζοί, 49 συναμφοτέροι δισμύριοι. Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, Φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ ληστὰς, οὓς αἰτιάσθαι ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὐ Φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna inter-dum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus quippe; cum pellem incendere sacramentum fit. In his ergo occupatus erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, venire se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem iussus, Scythae, inquit, communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachorlem mancant: latrones autem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorumprehendatur, penes se esse il-

εἶναι κολάζειν ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶν παρὰ
 σέ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμῃ ἡμέ-
 ραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατός οὐκ ὀλίγος αὐ-
 τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀβροΐζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἡγνούν. Ἀλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παράσκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστί· καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκᾷ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἐτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἔξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχοῦμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδὲς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt. At ego in-
 dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arfacoma
 Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
 est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam
 non impetravit, & iam septimum diem pellem infidet, collectum-
 que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
 facoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
 tes ait, apparatus ille. Meus vero Arfacomas inimicus est, & in-
 dignatur, me sibi praeferrī ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
 beri praeferentem. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
 Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
 multo post veniam caput tibi illius afferens. Promitto, ait rex,
 valde perterritus, qui causam irarum Arfacomae, de nu-
 Lucian. Vol. VI.

λως ὑπέπτησεν αἰετοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη, ἥ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείννας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύ γε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπιδῆται τῶν ὀρώντων ἐφ' ὅτ' ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἄρεος τοῦτ' εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεῖς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσῃται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσὶώμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεῖς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἐτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παῖε παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἔξῃε, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῶ, καὶ διὰ ταχέων ἤξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero, iura, inquit, servaturum te pascia, neque negaturum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum, manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videntium suspicetur, qua de re iuremus : sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsamomas, metuo, ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Iniremus, rex ait : vos vero longissime recedite, neque in templo adfit quisquam, quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites ; stricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter exeundum velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον καταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δῖωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοήσαντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
χάτης ἐπράξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γεόμενα, ἤκειν εἰς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν Φόνον τοῦ βασιλέως. Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλαμβάνε τὴν ἀρχήν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὔσαν τὴν Μάστειραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἤκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporianis: tum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. Atque ista quidem Lonchates fecit, implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te, Adymache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praefens auxilium: puella vero post te in plaustis sequatur. Facilius enim siq Bosporianorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor. Et iam a Mastirae tibi fratri-

Μαστεΐρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιῦδεῖν ἐς Εὐβίοντον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφός ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ Φίλος ἐστίν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμίσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὢν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἵκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστεΐρας καὶ Μα-
 52 ζαΐας συγγενὴς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοιμος ἅμα σοὶ ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐβέλης, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαΐαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἡς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἰππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δὲ μοι

bus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerissime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis: communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scythia comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse. Et iam, inquit, Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἀν γέναιο. ταῦτα ἐγένετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδούς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναβήμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεβραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἔπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μετὰ τὴν παιδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντας, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοῖον

mihī adducas, multorum instar mihī fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustrō ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque infuisset, non iam iuxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paulum stetisset, moritur. Macentes vero, in manum tradens Mazaeam Arfacomae, Habe tibi, inquit, a me etiam promissum. Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, Desine, inquit Macentes, alium me a te facere. Quod enim gratias mihī eorum nomine, quae feci, agis,

δὲ ἐστίν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδέῃ τῇ δεξιᾷ, διότι τραυθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ Φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιούμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὥς αἶον τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατίαν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεῖ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες

id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne eura verit laborantem. Proinde ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, & quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arfacoma. Adyrmachus vero, auditis infidiis, in Bosporum non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irrumpit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiusque generis vicies millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῶν ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖς, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περιεσχημένοι, καὶ ἤδη προῖεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογγάτης 55

Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arfacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emissio duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi arma proicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης,
ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοπῶ εἰς
τὸν ὦμον ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς
ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν
τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴδὲ ὑποστήναι τὸ ῥόβιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυικὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ
τούτοις ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξ-
ήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vul-
nerati, cum primi se periculis obrulissent, ambusto *salarica*
femore Lonchates, Macentes autem *perculso* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublato clamore,
per hostes infensa copide equitar, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dis-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus intercepisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἑδέοντο Φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχυόμενοι, Μάχλυνες
δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἄλανοι δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστώτας. ἐπὶ τούτοις ἐπέισθηνεν, δόξαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχάτῃ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνή-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύβαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἰλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὥμο-
σας εἰ γοῦν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δόξειεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἢ πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψῃς ἀπιστῶν καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰπεῖν, ἀ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obfides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis diffidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passii sumus,
cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Loncha-
ti, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis

ἀφ' ὧν χρόνους τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω
τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαβέων, καὶ εἰς τὸν
Βόσπορον ἀπ' ἰων, εἴτ' ἐπανίων, πάντ' μου κατεχρήσω
τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ
βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
57 ροστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σι-
σίνης τὸ νόμα, ὑπηρετήσεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπ' ἑν οἴ-
κοθεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα
εἰς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν· ἐν προσβολῇ δὲ ἐστὶ τοῖς ἀπὸ
Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καραμβέως ἀπέ-
χουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίνης, ἐταῖρος ἐκ παιδὸς
ῶν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκε-
ψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι,
ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ
κλωπὲς τινες ἀνασπᾶσαντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅ-
παντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα

usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Ma-
chlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediens-
que deinde, meo omnino silentio abusus es.

Τοξ. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori,
ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare no-
biscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisin-
nes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo profici-
sceretur Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin
navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigan-
tibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur
me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diverso-
rio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud trans-
latis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero
fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tan-
tum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς
μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὔσιν, ἢ
τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δό-
ξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις
Δαρεϊκοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τά-
πιδας τινάς, καὶ τᾶλλα ὅποσα εἴχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράξομεν, ἄποροι παντάπα-
σιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καί μοι μὲν ἐδόκει, ὡς εἶ-
χον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην
ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι ὑποστῆναι, λιμῶ ἢ
δίψει πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμβεῖτο, καὶ ἰκέ-
τευε μὴδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσκειν ἔλεγεν,
ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπι-
σιτισάμενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομ-
πὴν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vo-
care vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non pla-
cuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si dice-
remus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, &
vestem multam, & stragula quaedam, & quae habuera-
mus reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione
nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione
peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e
vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam
humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At
Sisinnus consolans me supplicabat, ne quid tale facerem:
se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum
ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de
portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Al-
tero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut di-
cebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὥς εἶχεν
 ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὥς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ
 μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐθεώμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὥς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον
 καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους
 δεδεμένους ἀφιεμένα, κακούργους τινὰς, ὥς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθῃ νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐβέλη τούτῳ
 μονομαχῆσαι, ἤκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

niam auctorari gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, & *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.* Haec dixit. Atque aegre interiecto tempore vitam tolerantes, instante iam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me, etiam assumptum velut ad iucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Iamque spectamus assidentes, primo bestias iaculis confici, & exagitari canibus, & in victos quosdam homines, maleficos, ut coniciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iuvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progredieretur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum defiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & merce-

ὅπλα ἦται. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ
 φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι,
 εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκοῦντα· ἣν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 τούτοις ἐκάκουν. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 60
 περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προετethνέκειν
 ἦδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παῖει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
 κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
 ἀνέστησα καὶ παρεμβυσάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφείτο ἦδη νενι-
 κηκῶς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in
 manus mihi tradit: ac, *Si quidem*, inquit, *vicerō, Toxari, si-*
mul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepul-
to ad Scythas revertere. Ad haec plorabam equidem. Verum
 ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non impo-
 suit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo qui-
 dem vulneratur ipse, curvato ense succifus poplitem, san-
 guis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante
 mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius
 adversarium, percussum illius pectus transfadigit, ut statim
 ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vul-
 nere, infidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quo-
 que anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem
 & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur,
 sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκύβαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς δὲ ἐστὶν ὁ-
 μως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν
 Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὥς ἀμάρτυρον εἶ-
 ναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρ-
 61 νου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος,
 παύσομαι. ἦκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθε-
 νιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον
 κόρη ἐπτέτις ἦν· συναπεθήμεν δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυν-
 δάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέ-
 τρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι·
 διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν,
 ὥστε οὐδὲ ἐστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθ-
 ευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρ-
 καὶ ἀ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythia, ducta sorore mea,
 claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Ma-
 chlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, &
 fides illi queat negari; sed multi adfunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sifinnis. Quintum tibi adhuc Abau-
 chae facinus cum narravero, desinam. Venit quondam hic
 Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxo-
 rem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter lactens
 adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. So-
 cius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem ae-
 ger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latroni-
 bus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos
 repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore
 posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim
 in suprema contiguatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὲ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παῖδια κλαυθμυρίζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἐταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὼς μὴδέπω τελείως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετα, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφείσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα ἀκείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοῦς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνη ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι ράδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροιμι ἄλλον ἐν πολλῶ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πείραν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος. Εἰ 62

2 Διατεγρόμενος) Ἀπὸ τοῦ διατεγρόμετος. G.

magnum: clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere iussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebat. Mulier autem infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa femiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transfiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret aliquis Abauchae, quod prodiris liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnesip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχεί-
ρισάμενος. ἥδη δὲ καιρὸς εἶη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν
ἢ τὴν γλώτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμῆσθαι δεόι. τίς οὖν
ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἰς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμέν τινα δικαστὴν
τοῦ λόγου· ἀλλ' οἷσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα
τετοξεύκαμεν, αὐθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεί-
νῳ εἴπωμεν Φίλους, εἴτα ὅς ἂν ἤττων γένηται, ἀποτε-
τμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλώτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ
τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ
ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἅμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄβλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δε-
ξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γέ, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromptis. Iam tem-
pus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra ampu-
tanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputa-
tionis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoqui-
dem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus
electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui
victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra.
An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu
amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac pos-
fessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e ve-
stigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores am-
bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una
dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γὰρ ἔστι συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὅποιον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἔστι δίκαιον φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἰσχυροῦ δεινότητος, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντας. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε εἰς τὴν Σκυθίαν ἐφύγαιμι.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, quales Geryones ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene sane dicis: & sic agamus.

Mnes. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad sancendam amicitiam nostram. Praesens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora; quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Iaydo ista equidem: & iam sumus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι
 πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις Φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν
 λόγων.

Mnes. At noris, me non pigriturum longius etiam iter
 ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
 ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

Fritzsch. De A. et O. Luc. Comm. 2. p. 10. In Lucio i. Mnes
 Sanostrum nostrum Lucius Patroclus Lucitius off; eius
 fabulam dum in amicum redigit, hominis ineptias
 maximeque crudelum animum vis, tandem sagilli-
 ve desinit. Nos non tantum Probius trucidat, in quo
 Lucius etiam videtur, ferocem desinit; ac cum
 etiam Cordus Venetius Lucianum testatur et ita de
 uno personarum off, cum in hoc libro toties
 negant. Sicut etiam Lucianum desinit, et cum
 quoniam Lucianum ingenuum e multis rebus elicit,
 et cum pueri tamquam tantum et eo abhorrent,
 et potius elpidem quendam fabulatorum referre
 videtur.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ΑΠΗΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς. ἐπορευόμην οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπάτα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκείθεν ὄντες καὶ ἄλῶν ἐκαινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἦδη τῆς πόλεως ἤμεν, καὶ γὰρ ἤρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἄνδρα οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑπάτα, Ἱππαρχον τοῦνομα, γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπη τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον διανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.

3. Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homine. Equus unus me & farcinulas vehebat, fervorum sequebatur unus. Sic via propoſita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Theſſaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque ſupérata illa via difficili, prope iam urbem eramus. Hic ego interrogo Theſſalos, noſſentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epiſtolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diverſarer. Illi notum ſibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipſum habere multum, & tamen unam modo ancillam alere, ſuamque uxorem. Eſſe

ἔστι γὰρ Φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον 2 ἀνεκτόν, ἔνθα ὁ Ἱππαρχος ὤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ὥχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἵ-
τα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἱππαρχος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρίως σοφιστοῦ. Μεινόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ὥχeto εἰςω πάλιν· καί ποτε ἐξελ-
θοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰςω ἀσπάζομαι αὐτόν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε
δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ὦν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στε-
νοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μη-
δὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασι ἐνε-
τυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλ-
λῆνων ἐσχωρῶτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θάρρῶν πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem
essemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis,
ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt:
ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde,
sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Ro-
go, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit,
quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero
a Decriano Patrensi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clau-
saeque ianua intro rursus abit. Et tandem reversa introire
me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas.
Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens le-
ctulo: mulier prope ibidem affidebat, apposita erat mensa
vacua. Ipse, inspectis literis, Enimvero, inquit, carissimus mi-
hi & praestantissimus Graccorum Decrianus bene facit, cum si-

μνημον. ω
ἀν. ε. π. ε. μ. μ.
† 35.

πρὶ παρ' ἐμὲ τοὺς ἐταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
ἐμὸν ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνω-
μων τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· παῖσες δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην
οἰκίαν, ἀνέγκικώς οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
ὦ Παλαίστρα, ὅς τῳ ἐταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θές λαβοῦ-
σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὰν εἰς βαλα-
νεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δέικνυσί μοι
κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῳ δὲ παιδὶ σου σκιμπόδων αὐτοῦ
παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
σης ἡμεῖς ἀπῆμεν λουσόμενα, δόντες αὐτῇ κριβιδίαν
τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἰσω,
καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, ἐξ-
σω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμε-
νος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δειπνον
οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ

17. Λιτόν] Εὐτιλές. V.

denter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam,
Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diver-
sorem idonea: faceris autem tu domum magnam, si comiter patien-
terque diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende
meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcō-
pulam: tum in balineum illum deduc, venis enim viam non modicam.
Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pul-
cherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc
in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, im-
posito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lorum abiimus,
dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus al-
lata deposuit. Nos lori, cum redissemus, statim intramus.
Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere:
coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.

ἔδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνου
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφη, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίβειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ
 λιπούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δούς ἑμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τούτῳ γυναικᾶ τινα ὁρῶ προσιού-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ τυμβα-
 λεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοί, καὶ χρυ-
 σίον περιττόν. ὥς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγο-
 ρεύει με ἡ γυνή· καὶ ὁμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ Φη-
 7 Σκῆψις) Πρὸφασις. V.

Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, & an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? *Ab eo, inquam; Larissam; puto autem hic me mansurum*
tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mu-
 tatum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans:
 circumeo tamen. Inter hæc mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem inces-
 su licebat colligere, Vestes enim illi floridæ, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat
 me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego, inquit, Abroa*

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρός Φίλῃν ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὐς ἔτεκον αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατὰγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μητερ, τοῦτο εἰπῆς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμέ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ μετῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμέ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς,

11 Ἄγχι ἀπωτέρω) Γραι. πορρωτέρω. G.

sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accussem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubī vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, & lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐδὺς ἀρέσαι γυναῖκί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζη-
 τούμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ καθήται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὡς δὲ ποτε ἀΦείβην, ἀπῆειν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ οἰᾷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 τῃς τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχην
 εὗρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἔρας, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαιίστραν ἥδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ Φίλου πόρρω ἴστασο· κατὰ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 μενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥαδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆειν οἶκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχον οὐ
 κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ
 Παλαιίστρα τῇ ἐστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπί-
 6 ζουσα. Καὶ γὰρ εὐδὺς ἐνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαιίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χυτράῳ ὁμοῦ

*ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam nemo curet
 magno opere. At ego, audito, domi mihi sedere, quod olim
 quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem
 domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu,
 qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi
 excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo
 ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam
 Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospitis & amici
 longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens,
 huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum
 agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio,
 neque illius uxorem. Palaestra autem circa focus versaba-
 tur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium
 sermonis faciens, Quam concinne, inquam, pulchra Palae-*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρᾷ ἐπι-
κινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφό-
δρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύ-
γοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέ-
λοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐ-
τοῦ μόνον αἴψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μαι παρ-
εδρεύεις, Θεραπεύσαι δὲ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰα-
τρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ παρα-
δοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ
τῆς Θεραπείας ὁδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λί-
θοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὁδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς;
ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνον ταῦτα
Φαῦλα ἐδωδῖμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦ-
το καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἐγὼ γε καὶ σφάττειν,
καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχχνων
αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπτεμαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς,
ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς
3 Ἰταμὸν) Ἀναιδὲς, σκληρὸν, ὀμὸν, παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἴσθιν ὀρμᾶν.
τοιοῦτοι γὰρ καὶ ἀναιδῆς. V.

*stra, cum ollula ista nates circumtorques, & stettis? Etiam nobis
lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contige-
rit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista
fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut
multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vul-
nus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam
te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae
adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum;
tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis
te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? ve-
ram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro,
sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iu-
gulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera;
& cor adeo aggredior. Recte sano, inquam, istuc dicis. Nam me*

ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλω ἐμπρησμῷ
 ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ
 Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τὰ μὰ ρίψασα,
 Φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν,
 ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πικραῖς καὶ
 ἠδειαῖς θεραπεύαις· καὶ με ἥδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦ-
 σα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτῇ ἐβέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἠδιστον ἐκ
 τούτου ἀνακαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκει-
 το ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότης,
 7 ἔλθῃ εἰςω παρ' ἐμέ, καὶ καθευδήσῃ. Κάπειδ' ἂν Φίκετό
 ποτε ὁ Ἱππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς
 ἦν συχνὸς ἡμῶν ὀμιλοῦντων. εἴτα ὕπνου καταψεύσάμε-
 νος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἔνθα ὤκουν. πάντα δὲ
 τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδί ἔξω ὑπέστρωτο.
 τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν,
 καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὐτῇ τῆς Παλαίστρας παρα-

*quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adus-
 fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
 meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
 coniecto, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
 per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua-
 vibus curacionibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
 lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum ef-
 fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
 cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
 mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
 crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens
 surgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
 erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum po-
 culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
 rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-*

σκευή. τῶν δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνά καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὺν ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8 τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὥς δὲ τῷ ποτῷ παρσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὡ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἑμαθές ποτε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὐτως, ἔφην, ὥς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὐρούσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύό-

11 Γοργός) Φοβερός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem inveniissem, compotorem iam meum expectabam. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassetus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praefidis, nomina numerorum, quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obe-*

9 μένον. Ἄλλ' ἐπίταπτε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχε-
 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισμάτα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσασμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ σταῖσα ὅλη γυμνὴ ἐν-
 βεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡς μεираκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τεί-
 νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ αὐ-
 τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσει ἤδη παν-
 ταχυῶ, ἕως πονέσει, καὶ ἡ ὁσφύς ἰσχυέτω, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν
 συνῶθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτε· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα
 ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβας, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας, σύν-
 εχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερή-
 10 σας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι. Καί γὰρ ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ ἕως τέλος ἡμῖν ἔλῃξε τὰ παλαι-
 σμάτα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγε-

diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam,
 & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.
 Ipsa ergo, exuvis vestimentis, nuda tota adstans imperare
 hinc incepit, Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguentis
 unxeris, adversarium completere. Femur stringens utrumque supi-
 nam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque
 distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque infi-
 stens, illi iacchaere; ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam
 undique, donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum exaratum
 telum, secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad
 parietem impelle: deinde percutite. Ubi vero laxum quid videris,
 tunc iam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, &
 tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre.
 Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obsecu-
 tus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-

λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαισμάτα ὑποβάλλης, ἀλλὰ γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πληξασά με, ὧς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβης, ἀλλὰ καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ' εἰπούσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμια σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μεταβες, καὶ κρούσας κρῦψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ

4 Ἐπὶ κόρῃς) Παρίαις V.

13 Ἄμμια) Δέσμα. V.

que ridens dico Palaestrae, Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subiicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere: atque in lecho concidens in genu, Age sane, ait, luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer alius, & impulsus occulta: & cave, ne celerius imperato re-

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐτῷ τὴν παρεμβολήν, σύνεχε, καὶ κίνου, εἴτα ἄφες αὐτὸν, πέπτωκε γάρ, καὶ λελυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἥδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐβέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαισμάτα ὀλίγ' ἅττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστάσα, καὶ κάθησον, εἴτα δοῦσα κατὰ χειρὸς, παράψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάττου, καί με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους,

II περιλαβοῦσα ἥδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶνας ἔστε Φανούμεβα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελήσμεν. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἤθλουν, καὶ Φημί πρὸς αὐτὴν, ὦ Φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν πάλαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θεάς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε Φανῆναί μοι.

7 Πάραψαι.) Γραι. παραχύψαι. G.

trahas: sed multum incurvans illum, subtrahere; ac infra rursus irruptionem subiiciens continere, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & asside, deinde manu praebens, tracta ceterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus, & ludicris colluctationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praestigias facientem aut transformantem se heram tuam: olim enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nosti, ipsa fac

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. αἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆς-
 δε τῆς τέχνης ἔχειν· τούτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλ-
 λά παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν
 πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μὴδε-
 μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
 ναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα,
 Παῦσαι, Φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ ὥδῃ δύναται μα-
 γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ
 Φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
 σὴν, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
 τα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς
 τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσο-
 μαι παρασχεῖν σοι εἰδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκτη-
 μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. Ἡμέραις 12
 δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαί-
 στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

*praeestigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te
 nec imperitam huius artis esse: idque non ab alio auditum, sed
 a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum il-
 lum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam
 mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa ar-
 te tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
 devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari. Quod enim car-
 men conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero,
 dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & fe-
 licem hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici, & invida
 hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit,
 studebo, an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, do-
 minam. Ac tum quidem in hisce acquievimus. Diebus vero
 non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam,*

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαιότρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις τὸν σαυ-
τῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει,
ἔφη· καὶ πεῖδ' ἰσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν
θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκείνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει
με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκο-
πεῖν τὰ γινόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομέ-
νην, εἴτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους
δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου
ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου κατελάλησεν·
εἴτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυ-
ξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἣ δὲ
εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ οἴφως
αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦ-
σα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω,
καὶ ἄφ' οὗ πτερά ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ρὶν κερατίνῃ καὶ

11 Ἀδρὸν) Πολύ, μέγα, θαυμάσιον, πλούσιον. V.

sumta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est*, inquam, *Palaestra*, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iubetque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur fumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae-

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ
 σύμβολα πάντα εἶχε καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινόν,
 καὶ οἷον ἐκείνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχετο πετομένη
 ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκείνο οἰόμενος ὄραν, 13
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑμαυτοῦ βλεφάρων ἠπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἑμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐθ' ὅτι βλέπουσιν, *Heu mi ad*
 οὐθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὥς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπέσθην *Jul. Epist. 1.*
 ὅτι μὴ καθευδῶ, ἐδεόμην. τότε τῆς Παλαιστρας πτερῶ-
 σαι καί με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου ἑα-
 σαι πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ με-
 ταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρ-
 νις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δαμάτιον ὑπανόιξασα, κομίζει τὴν
 πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑ-
 μαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι
 οὐρὰ ὅπισθεν ἐξήλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο,
 οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem
 pennatam se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut
 illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui
 somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas
 contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel
 videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde
 mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram,
 ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento un-
 ctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere,
 utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad
 animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubi-
 culo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum
 me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi
 de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὀπλὰς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κά-
 14 μιν αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὅνος ἀντὶ ὀρνίθος γενόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τά-
 λαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἡμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τούτου Θεραπεία. ῥόδα γὰρ μό-
 νον εἰ Φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐ-
 ραστήν μοι τὸν ἐμὸν αὖτις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλ-
 τατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ θραμούσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ Φαγὼν ιαθήσῃ. ταῦτα εἶ-

gues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque ni-
 hil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentum
 pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circum-
 circa me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem
 hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius ha-
 beo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque ha-
 bitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusabam, quod asi-
 nus pro volucris factus essem. At illa ambabus manibus fa-
 ciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci ma-*
lum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, &
aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es ani-
mo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas mo-
do comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum
reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura
in asino: summo mane curriculo tibi rosas afferam, quibus come-

πε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μέμψαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἁμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην
 ἐστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παρίοντα, δέξαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπείσέρχουμαι, τὰ ὦτα
 κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γα-
 στρί· καὶ γὰρ συνεῖς, πόρρωτέρω ποι τῆς Φάτνης ὑποχω-
 ρήσας, ἐστῶς ἐγέλων, ὁ δὲ μοι γέλως ὀγκηβμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνενοοῦν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι.
 ταῦτα ἐνοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἥδη νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραῦτουσα. Γραι. καταψηλαψήσασα. V.

sis sanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a praesepe recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupus huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὅπῃ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνθρώπων δέ-
 ξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρήει,
 καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες
 εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς θαυμασίοις
 τὸν Ἱππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέ-
 την, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ
 τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλ-
 λο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπέσασαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάσπασαν, ἐπικα-
 τέδυσαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχος φέροντας ἡμᾶς, ζύ-
 λοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ φεύ-
 γεν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπῶν, πέ-
 τραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλ-
 λύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν κα-

somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur,
 & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae ca-
 pere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius
 similiter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum
 vinclis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo
 fervo, sine metu iam domum totam depraedantur, pecu-
 niasque, & vestes, & supellectilem exportant. Cum vero
 nihil aliud reliquum esset, ducentes *me*, & alterum asinum,
 & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, im-
 posita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
 fustibus tumfos agunt, qui in montem via minus trita fu-
 gere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non ha-
 beo dicere. Ego vero non soleatus infuetusque incedens,
 per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam.
 Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν
 ἔπαιε αἰὲ ξύλω. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὧ Καῖσαρ, ἀναβοῇ-
 σαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν Ὡ
 μέγιστον καὶ μεγαλοφώνωτάτον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙ-
 ΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο
 ἐτυπτόμην, ὡς προδιδούς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν
 οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν ἀλλ' ἔγωγε
 τὸ μὴ παῖεσθαι. Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρας τε ἦν ἥδη, καὶ ἡμεῖς 17
 ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ
 ἐπέχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον
 ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔσθην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ
 ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυ-
 λιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων
 σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ
 καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει, καὶ παρ-
 ἔθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριδί-

12 Ἐπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀν- ἐν ἢ τὴν αὐλὴν ποιοῦνται αὐλὴς δὲ
 θρώπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλὶς ἡ οἰκία ἡ κοίτη. V.

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cum-
 que saepe, o *Caesar*! proclamare cuperem, nihil aliud quam
 radebam, cum *O* quidem maximum & vocalissimum exi-
 ret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque
 nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo,
 me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, &
 compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos
 montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro
 erant revincta, ne circumpascentes viam confumeremus in
 prandio: itaque perrexī tunc, & mansi asinus. Medio ipso
 die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis ho-
 minum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Ete-
 nim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo
 illos iubebant; apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἥριστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἥριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθυσόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμεν γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκείνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκείνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, καλὸν ἄριστον ὄναι τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. 18 σὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obliiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero misere esurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intrus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe, me, comesis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων
τὸν ὀλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέ-
πτῃν λαβῶν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλεу-
ρῶν Φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ἄτά μου
κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψε· ἐγὼ δὲ οὐκέτ'
ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβα-
λὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ
δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύ-
νας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι,
καὶ ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπᾶσον-
ταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα
τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλιμδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κα-
κῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆειν, καὶ εἴσειμι αὐθις εἰς τὴν
ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέ-
ξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀΦῆ-
καν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν
ἐξερέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτα- 19

tum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non
aliter, quam severus aliquis dynasta, captum furem fuste
concidit, neque cottis parcens neque femoribus: quin &
aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non
ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterneo
in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret,
me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes.
Erant vero canes multi & magni, etiam cum urfis pugna-
re idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos ef-
se: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in prover-
bio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igi-
tur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me
ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non de-
sierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gut-
turem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· καὶ
 κεῖθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη,
 παϊόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἐγνων αὐτοῦ κατακτεσεῖν, καὶ
 μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί
 ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλευματος· ὥθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμιόνῳ, ἐμὲ
 δὲ αὐτοῦ ἑάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνεῖς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τοῦπαντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἄβλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὠτων, οἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυσεν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκῶς, λογισάμενοι ἐν ἀλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην πενοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

esset, gravissimas qualque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Putabam
 enim, ipsos plane victos *mea perveracia*, farcinas meas divi-
 fueros inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidium quoddam numen, mea con-
 silia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἀναλίσκουσιν, ὧν νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκευή
 πάντα, ὅσα ἐκομίζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ
 τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄβλιον καινῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας
 καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν
 ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἐτι ὠθεύουσιν ἐς τὸν κρη- 20
 μόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ
 δὲ ὄρων ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέ-
 λος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως
 περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι
 εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνάσσωθῆσεσθαι·
 καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὥς οὐκ εἶη ἐτι πολὺ τῆς ὁδοῦ,
 καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπόν, ἔνθα καταμένουσιν, ὥστε
 πάντα ταῦτα ὁρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας
 ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ
 πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνο-
 μεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσω κατέθηκαν. εἴτα ἤροντο τὴν
 γραῦν διὰ τί οὕτω καθέζετο, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄρι-
 5 Σπαίροντα) Ἐκπλέοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere afino mortuo affidentes, farnas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt, miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum confortem prehendentes, succifis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris consiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοί, οἶνου παλαιοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντας, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ κα-
 21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἴτα ὀλίγον ὕστερον ἤκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκονῶνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδρόφρονων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιώς, οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιοῦσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἥσθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ

Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini veteris docta, & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collaudata anu, exutis vestibus, ad ignem se ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extemporalis isto utuntur balneo. Deinde paulo post iuvenes veniunt multi, supellectilem afferentes plurimam auream, argenteam, vestimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depositis, lavant ipsi quoque. Ceterum post haec coena fuit copiosa, & sermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At ego, quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie, relicta anu & uno iuvene, ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custo-

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἕστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς καταΦρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ Φοβερὸν ἐβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22
ρον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέΦου-
σιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο
οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὠραίαν, σφόδρα κα-
λὴν, κλάουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα,
καὶ τὴν κόμην καὶ καταβήμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στί-
βάδων, θάρρεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον
μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε
ἐμΦαγεῖν τι ἠθέλεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε,
καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν ὥστε καὶ αὐτὸς
πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῇ κα-
λῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ
ἐδεῖπνον. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς

10 Στοιβάδων) Χαμαικοιτίων. V.

diae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram con-
temnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus
erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat
semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus,
circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem
aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed so-
lam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem
lacerata veste, & comis passis. Hanc intrus in stratis depo-
sitam bono animo esse iubent, & intus manere anum,
puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere
volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa
comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad
praeesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec
latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύ-
 τη παρίεναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ
 οὕτως ὥς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ με καὶ
 τὸν ἵππον ἐπιασάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπι-
 στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνη-
 ρῶς προΐειν, ἐνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐ-
 τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἐνθα ὁ ξένος παρελά-
 σειν ἔμελλε, συμπέσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ἀχρήμασιν αὐ-
 τόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα
 ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ
 δὲ ἑτέρα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρύβαν. ἔπειτα
 ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ
 ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραιν ὀξεῖαν,
 καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ
 χωλεύων ἐνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
 ἀλλήλους ἔλεγαν, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦ-
 τον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare forte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum ferret divitias. Hi, ut erant, confurgere, armare se, me autem & equum ornare elitellis, & secum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctanter progredior, itaque fusti, festinantibus illis, pulsabar. Cum autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas farcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae, incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur, inquit, nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum,*

μνοῦ διῶνδ' οὐκ ἀγαθόν· ναί Φασι, ῥίψαμεν αὐτὸν, καθα-
 ρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο
 ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων τὰῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς
 αἰλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναί-
 σθητον τῆς οὐνῆς ἔθηκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰς, ἐνθα 23
 κατελύομεν, τὰ μὲν σκευὴ τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόν-
 τες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπесόντες ἐδείπνουν. καὶ
 ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνα-
 σῶσαι· τὸν δὲ ἄβλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπ-
 ἀγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν
 ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος καὶ ἀπῆσαν, τὸν ἵππον
 ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ
 τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἀβλιε, τί ἐτι μένεις ἐνταῦθα;
 γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις
 οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περικτε-
 σεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται
 ἀπιόντες, Φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

*male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deiciamus illum
 piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coi-
 bant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat, vul-
 nus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi
 doloris adimente. Cum vero intrassemus in diversorium no-
 strum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant,
 ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reli-
 quas sarcinas servandas abeunt. Miserum vero, asinum, inquit
 illorum unus, quid adducimus, ex ungula inutilem? sarcina-
 rum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt.
 Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Mi-
 selle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vultu-
 rum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt?
 visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna cla-
 ra: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.*

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσέδεδέμην οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν· καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπήειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἑτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἵχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραίᾳς ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἑνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον· ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἐφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντός ἔργου ἀφῆσθαι, κριβῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreffus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, fuspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, vidensque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet. & dignum desperato iuvene. Infilit enim in me, infidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, si me, inquit, o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς ἐμαυτοῦ Φευζόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θερα-
πείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης, ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τοῦ
τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24
πλῆ ὁδός, οἱ πολέμοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέ-
φοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήην ἐγνωσαν
τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμ-
βάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καὶ γαῖή σου παρ-
θένος, ποῖ βάδιζεις ἀωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμό-
νια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς
οἰκείοις ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καί
μὲ ἀποστρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ πο-
δὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλευον· οἱ δὲ,
Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας;
ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος,

11 Σαρδόνιον γελῶντες) Σαρδὸν ἡστος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελήνοις, ἃν οἱ γευόμενοι σπασμῶ κατ-εχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ εὐτὼ τελευτῶσι. Τιμαῖος δὲ φησὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ἔτη γεγενηότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γε-

λῶντες καὶ τύποντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταθούντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλας ἐκλήθη. Ἄλ-λοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θνητοὶ γέροντες γελῶσι ἀκουσίως ποὺς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπ' ἀνθρώπων τελευτῶν, ὅθεν ἡ παροιμία. V.

*medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cultus ex fervata a me puella sperans, curro oblitus vulne-
ris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,prehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, in-
tempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant: meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vul-
neris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit,*

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἤδη ἕλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ
εἶσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δέισασα γὰρ, οἷον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου Φυγῇ, κρεμᾶ
ἑαυτὴν, σφίγγεσσα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρθένον ἑνόδι κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνου, καὶ πότος
25 ἦν μακρὸς. Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, εἴη τις αὐτῶν, τὴν δραπετίν;
τί δέ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραὶ ταύτῃ κάτω ἐπιρ-
ρίψωμεν αὐτήν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λά, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργα-
στήριον; εὐ ἴστε γὰρ, ὦ Φίλοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν

4 Καλωδίῳ) Σχοινίῳ. V.

15 Ἐδράξατο) Ἐπιλάβετο. V.

*fanus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat
fustis: iamque ulcus in femore habebam ab istis admoni-
tionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae
resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut veri-
simile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici la-
queo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem
autem intus vinciunt, postea coenant, & computatione
longa uruntur. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum unus, fugitiva? Quid vero aliud,
inquit alius, quam vetulae illam superiniiciamus, quae multas
nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque
nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si do-
mesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrum
nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato ir-*

ἐάλωμέν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῶν ἐπιπτόντων·
 ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ρα-
 δίκως ἀποθησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ
 αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ
 ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπο-
 λεί. εἴτα ἐζήτουν θάνατον· καὶ τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαι-
 νέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δὲ ἀπολέσαι, ὀκη-
 ρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χῶλον εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν
 καὶ τῆς Φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ διά-
 κονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ὠποσφάζαντες, ἀνατέμνωμεν ἐκ
 τῆς γαστροῦ, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν,
 τὴν δὲ ὠγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν,
 τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὥς ἂν μὴ εἰ-
 δὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἐνδὸν κρυπτό-
 μενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες
 ῥίψωμεν ἔξω ἅμῳ ταῦτα τοῖς γυψί, καὶνῶς τοῦτο
 ἐσκευασμένον ἀριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ Φίλοι, τῆς βασά-
 νου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνεικεῖν, εἴτα τὸ,

*ruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimi-
 cam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mor-
 tem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quæque illam
 tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quæ-
 rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos laudaturos
 esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, iam vero &
 claudicationem mentitum, & fugæ virginis adiutorem ac mini-
 strum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, cistif-
 que intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino,
 capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo
 autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi pro-
 be consueverimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum
 nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius
 acerbissimam: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aesti-*

θέρους ὥρᾳ θερμότητι ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεΐσθαι,
 καὶ λιμῷ αἰεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μὴδ' ἑαυτὴν
 ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, ση-
 πομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁδῷ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρ-
 μένῃ, ἑὼ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεισ-
 ῖοντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
 26 ἔτι διασπᾶσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ
 μεγάλῳ τῷ τερατῶδει τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστη-
 νόν αὐτόν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μὴδὲ νεκρὸς εὐ-
 τυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀβλίαν ἐπιδεξόμενος,
 καὶ θῆκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι,
 καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς
 μιαινοὺς τούτους ἀφίγμενον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσ-
 μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ
 καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐ-
 τὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

11 Θίκη) Τάφος. V.

16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

*is tempore fervidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper
 fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua
 enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens ver-
 mibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asi-
 num, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Cla-
 moribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, por-
 tentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemisce-
 bam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem ia-
 cendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem sus-
 cepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus.
 Iam illucescebat, cum instat subito militum manus, impu-
 ris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt,
 ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem
 cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui
 receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumptam ergo*

παρὰ λαβὰν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἤγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσοκησάμενου, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἦγον εἰσω. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι- 27
καιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλω ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνεν με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπεὶ δὲ χάριν μοι ἔφη ἡ ἑσποῖνα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν εἰλεῖν

12 Δοχεῖον) Μαχεῖριον. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπατατρώγοντας. V.

virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos dominos* prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis effert. At ego tunc maxime Palaestram exsecrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigureret. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponforum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub divo, &

θερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὧν δικα-
 στῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, τούτῳ με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαυρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσω. ἐπεὶ
 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομὸς συνέμι-
 28 ξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα
 πάνταυθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καί μοι γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐν-
 δον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεξεύγυνεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυροὺς, καὶ κριθὰς ὅλας, καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτρον κακὸν εὐχαρίστῳ ὧν ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον
 καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοῦ μὲν ἀρίστου φρύγουσα, καί μοι

*cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tam-
 quam liber iucunde vivet, & equas inscendet. Et haec iustissima
 tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta es-
 set. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gau-
 dente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero
 rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gre-
 gem, pastum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Can-
 dauli, usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Me-
 gapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut
 omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud me-
 diocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis
 magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros,
 erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco po-
 scens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum
 prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, fa-*

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, ράζας ὅλας ποιούσα, κατὰ
 ἐπινεν ἐμοὶ δέ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνε-
 λάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεύς, παιόμενός τε καὶ δα-
 κνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. αἰεὶ γὰρ με μοι-
 χὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν,
 ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε Φέ-
 ρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικὴν. λεπτὸς οὖν καὶ
 ἄμωρος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραι-
 νόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν
 συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29
 ὅρος ἀνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦ-
 το δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψη-
 λὸν ὅρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἴτα καὶ ἀνυ-
 πόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην,
 παιδιάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλ-
 λυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ

15 Καινῶς) Παραδόξως. V. *ibid.* 'Ἐκάστοτε') 'Ἀσί. V.

Atque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures
 erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me
 exigeret pastor, percussus morfusque a maribus equis peri-
 bam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, sua-
 rum uxorum, persequabantur, utraque in me calces ia-
 ciantes, adeo ut impar esset ferendae equinae illi zeloty-
 piae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore
 fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub di-
 vo pascens, oppugnatus quippe a pastionis focis. Verum
 etiam frequenter fursum in montem mittebar, & ligna ge-
 rebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit.
 Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehe-
 menter via, insuper non calceatus ~~erat~~ in monte scrupulo.
 Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum,
 qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῶ ὄξους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὄξεις, καὶ αἰεὶ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέωκτό μοι κατ'
 ἐκείνο ὁ μηρὸς τῇ ράβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἴ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 φαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἢ κατάβασις ὄξεια ἦν. ὁ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴσοι τὸ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ
 τῷ κουφότερῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο
 μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει καὶ κατήειν ἄβλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιφέρειν. καὶ ποταμὸς ἦν ἀένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων Φειδόμενος, ὀπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δει-
 νὸν ἀφόρητον ἦν. οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χεῖρά μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuisse, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus de summo arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adice-
 re, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi insidens rivum traieciabat. Si quando vero prae lassitu-
 dine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi inii-

δοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ Φορτίον ἀφελῆν, ἂν ποτε καὶ θεοὶ ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτῶν ἀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων Φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγγας, ἀπεκρέμα ὅπισθεν ἐκ τῆς οὐράς, αἱ δὲ, οἷαν εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὀπίσθι νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων αἰεὶ μοι ἐπομένων, καὶ μοῦ ἡρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὀπίσθι ἐξυπρόσπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχω·ν πολλὰ, 31

ceret, meque de terra excitaret, & onere, ficubi opus esset, levaret; ille neque descendebar, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fusti me concidebar, dum fuscirarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum fascem, & vinculo constrictum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer, appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissimum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus, me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λαῖξ ἐκίνησα, εἶχεν αἰεὶ τοῦτο
 τὸ λαῖξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἐτέ-
 ρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με,
 καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ'
 ἐμὲ, καὶ δεσμῶ ἄργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ
 Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοι-
 πὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλείψας δαλὸν ἔτι θερμόν, ἐπει-
 δὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς
 τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνά-
 πτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔΦερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἅπλετον.
 μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ἐδῶ, τέλματι
 βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος εἰς τὸ ὑγρό-
 τατον· εἴτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ
 στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμόν ἐκεῖ-
 νο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύππην. V.

6 Τυρεύων) Κατασκευάζων. V.

10 Ἄπλετον) Μίγα, ἔπειρον,
 ἀχόρητον. V.

11 Τέλματι) Τέλματα τὰ πη-

λῶδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ἢ
 βάθρα. Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργί-
 αιμα χωρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum movi-
 fem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus ali-
 quando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit
 me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, vali-
 doque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re
 machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de
 foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula
 recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero,
 qui enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil
 fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me
 in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liqui-
 diffimam illius me partem abiicio: volvensque ibi stuppam,
 meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstingua
 ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae

τερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ· τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνά-
ψαι με τῷ παιδί· δυνατὸν ἦν τοῦ στυππείου πηλῷ ὑγρῷ
πεφυρμένον. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
σεύσαιμι τῇ ἐστία· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μηδὲ
ἐλπίζων, ὑπέβηθον. Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεύ- 32
ρων ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γὰρ με εἰς τὸ ὄρος,
καὶ μοι Φορτίον ἑδρὸν ἐπιθεῖς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν
πιπράσκει γεωργῶ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
ἄξυλον κομίσας οἰκάδε, καταψεύθεταί μου πρὸς τὸν αὐ-
τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δεσποτα, τὸν ὄνον
οὐκ οἶδ' ὅτι βέσκομεν, δεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηθεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἔπαιν γυναῖ-
κα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὠραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολα-
κτίσας ἐπεταὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, ὡς εἰ τις ἐρᾷ ἀνδρω-
πος ὄρρην, ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἐκβρίχῃ, πλύνῃ, συγχύῃ, ταρα-
3 Πιφυρμένον) Φύρῃ, μολύνῃ, σῃ, μιγνύῃ. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc
certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebat, me ca-
lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuisse me foco.
Interea tum e stuppa praeter spem evaseram. Sed aliud im-
purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
lignis domum deductum apud communem dominum nefandij
facinoris per calumniam reum facit. *Istum, here, inquit, asi-
num, nescio cur alamus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
bus cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morficat, &*

ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιούσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 γυναῖκα ἔς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμῖν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς
 33 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἔραστοῦ. Ὁ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐβέ-
 λει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἔρᾳ, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάζατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα
 τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάβαρ-
 τος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤθελεν
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρῶν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-
 vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceffet,
 cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans,
 conspecta muliere rus eunte, humi disperfit excussa ligna omnia, cum
 muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurren-
 tes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
 tore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque in-
 cedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mu-
 lieres puerosque insaniens, illum iugulate, atque intestina proiicite.
 canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus
 mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte for-
 tuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me
 morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.

ξῆς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέ-
 γα ἔργον. ἐπεὶδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἰστρῷ
 φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου
 ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμέρος τε εὐδύς καὶ πίων
 ἔσται, καὶ οἷσι φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ
 αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦ-
 ρο μετὰ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοὶ τοῦτον σω-
 φρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον
 ἅπαντες ἐπῆνον τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ
 ᾗδ᾽ ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσω αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα,
 καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνούχος. ὥστε
 καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ρίψαι ἐμαυ-
 τὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἐνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστω ὁλό-
 κληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
 γυῖξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κόμης ἦλθεν εἰς τὸν
 ἄγρον, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es, intra tertium quantumve diem huc veniam, & istam tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo. Itaque familiares omnes laudare consiliarium, bene illum dicere asseverantes. Ego vero iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer. Intempesta iam nocte, punctius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 νυμφίον, περὶ δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιαλῷ περπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ,
 οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μη-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ
 ἔνδον, Φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ με πα-
 ραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπι-
 κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχθόμην μὲν, Φέ-
 ρων φορτίον ἄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὰ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες οὐδὲν ἀργαλέον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πάλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάθρακτον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶ-

nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acci-
 disse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipsi
 se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, iumentorum

πῆς ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωὸς ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἑστῶς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστω ἐβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
 αὐθις ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὕρισκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινομένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοὶ τὸν δεσπότην, οἷον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κόμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τω πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν· καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότηι εἰπόμεν ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
 δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γεν, ὦ κοράσια, δούλον ὑμῖν ἰώνημαι καλὸν καὶ ἀδρὸν,

nempe, instituta auctio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamat. Accedentes autem *emptiores* inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus unius-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοὴν ἀνεκρότησαν. ὥντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄντα ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φιλήβον ἐσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πῶλους 37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραία συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ Θεοφόρητος ἰστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλος ἐΦύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμε καὶ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵ-

13 (Ὀμιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἄθροισμα. V.

tum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cin-aedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum elamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum servum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum, o nostra, sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum accefferamus, ego Deae gérulus infestebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam instante, illi capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulnerant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sangui-

μῆτος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὄρων, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐστῶς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴ δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περισστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμὰς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἴνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον. Καί ποτε 38 εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰς ὥστα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμητοῦ, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναιδίσις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἢ μὲν Φωὴν οὐκ ἀνέβη μοι ἢ ἐμὴ, ἀλλ' ἢ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primo adfatus tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdide-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα (ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἰσὼ, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόν-
τες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι
τοὺς κιναιδοὺς, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ
τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόν-
τες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλ-
γειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
ἐπιούσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγέ-
νοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο
ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν
ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ
μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου,
καὶ χαμαὶ καταθήμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάν-
τα περισπᾶσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδεύουσί με δένδρῳ με-
γάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παί-
οντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κέλεύοντές με τοῦ λοι-
ποῦ ἄφρωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάζαι

rant, requirentes amissum, audito me validum clamante,
intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illo-
rum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
tes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant,
oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus dif-
ferunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer pude-
ret, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim in-
de discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt,
& irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. At-
que illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum
audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea
enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus
meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum
illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant,
iubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin

μετὰ τὰς μᾶστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς
ἢ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθήμενη, καὶ οὐκ ἔχουσα
ὅπως ὀδεύοι. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μᾶστιγας λαβὼν 39
τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κατα-
λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἐν-
δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίν-
δυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν Φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν
ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μῆρόν· τοῦτον ὁ μά-
γειρος σκεύασαι λαβὼν, ῥαθυμία ἀπώλεσε, κυνῶν
πολλῶν λαθραίως εἰσὼ παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μῆροῦ, ἔγνω
κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἢ τούτου,
κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μῆτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ
Φίλτατε, μῆτε ἀθυμία τοιαύτῃ δῶς σεαυτὸν· πειθόμε-

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tan-
ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quo-
modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
na, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio ho-
minis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam
domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob
perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius,
inauspicatum mihi malum, Tu vero carissime, inquit, mori
noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἀπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμῶν, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που ἐς τὸν κρημνὸν ἄφες. δοῖσι γὰρ ἀποδράς οἷχεσθαι ποί, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας Φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπραγεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλη-
 40 σίον ἑστῶς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλευέτο. Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ῥήξας τὸν ἱμάντα, ὦ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναδοι σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εισδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὦμην κομψόν τι τοῦτο

omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum, ibique castrati partem illam, femur abscissum huc affer, curatumque redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Videbitur enim aufugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus, laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfectum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto, quo ducebar, loro, & exsultans, curriculo irrumpo, ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens evertō insultu meo omnia, candelabrum & mensas. Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀ-
 γρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλει-
 σθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ
 κομψόν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαν-
 τές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρὰ καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν
 με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρ-
 ἔρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότης κοιμηθῆσεν εἰς ἐμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἦδη ὀρθρὸς ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὐθις ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ἣ καὶ
 καινότερόν τι ἑτερατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσ-
 μενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῶ.

2 Ἀγέρωχον) Ἀνδρείον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις)
 Ἀλαζίσιν, ἀπατίωσιν. V. 13 ἑτερατεύσαντο) Ἐφύδοντο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam
 elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed
 illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
 biosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strin-
 xerant, & longos fustes, atque ut statim interfecuri me se
 comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine,
 cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra oc-
 cludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyr-
 tis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & ce-
 lebrem, in quo novo praestigiarum genere persuadent ho-
 minibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in
 templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur,
 diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενή-
 των. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότες διατρίψαντες,
 ἀπιέναι ἤβελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπ-
 ῆτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελ-
 θόντες ἐκορίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
 ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελ-
 θόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
 θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθύς
 ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
 τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ
 ἱεροσύλους ἐκαλοῦν, καὶ ἀπῆτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα·
 καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὔρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ.
 δῆσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν
 εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
 μιζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλω ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
 42 τῇ πολιτίδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραία, τά
 τε σκεύη καὶ με πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με
 14 Εἰρκτὴν) Φυλακὴν. V.

bis vero domum pauperculorum hominum assignant. Hic
 dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
 nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
 que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
 impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
 donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perse-
 quuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis
 illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
 latum furto donarium repossunt, idque excussis omnibus
 in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce
 reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo
 gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
 tatis Deae reddunt. Postridie cum supellestili illorum me
 quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proxima

Ξένω ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυ-
τὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς
τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτη-
νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέ-
φοντο, καὶ πάντα ἐκείνα μεστὰ ἦν αἰλεύρων. καὶ τότε
μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτατον ἀρά-
μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔν-
δον ἀφῆκάν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὁδόνην τοῖς ὀμμασιν ἐπιτε-
τάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης· εἶτα ἤ-
λαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρή ἀλεῖν, πολλάκις
μαθὼν· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπι-
σα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιί-
στανταί με, καὶ μὴ προσδοκῆσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα,
παίουσιν ἀβρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσ-

2 Ἄρτους πέττειν) Ἄρτοποιεῖν.
V.

10 Ὀδόνην ..) Γραι. ὁδόνην τὰ
ὀμματα μου σκεπάζαντες. G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus,
deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
servorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
tae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis
omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gra-
ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetense ocu-
lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum agitant. Ac
bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe
didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
stra aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
hil viderem, conferta manu pulfant, adeo ut a plagis tro-

- περ στρόμβον ἑξαπίνης στρέφεσθαι. καὶ πείρα ἔμαθον,
ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὸς οὖν πᾶν γίγνομαι, καὶ
ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγωγε με ὁ δεσπότης πωλῆ-
σαι, καὶ ἀποδίδεται με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην·
οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἵ-
χομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχα-
να, ἐκόμεζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδοὺς τοῖς ταῦτα
πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἴτα ἐκεῖνος
μὲν καὶ ἑσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ ταῖς φυταῖς
ἐπῆγε, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δει-
νὸς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη
ἦν, καὶ κεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅ-
πως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὕγρον, καὶ πάλιν σκλη-
ρόν, καὶ ὅζυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν ταῦτο μόνον ἀμφο-
44 τέροις ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς. Καί ποτε ἐξι-
όντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

ēhi instar subito circumagerer. Itaque experimento tum didici,
non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum
expectare heri. Emaciatius ergo & imbecillo corpore cum fie-
rem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori,
qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus nego-
tii. Dominus nimirum mane imposita mihi olera deportabat
in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in
hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque
plantis inducente, vacuus ego adstabam. Erat autem vehe-
menter molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem
quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi emer-
ret, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum mo-
do humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem:
cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae.
Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιώτου στολήν ἡμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λει πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
 ορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ρίπτει
 πόρρω, εἴτα αὖθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὀρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δεισάσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπο-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur,
 interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
 guae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut
 qui contemtui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic
 complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque
 ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo
 repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfectorum,
 minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tu-
 tissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis
 se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat
 iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi infidens in ur-
 bem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam
 suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminentis in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἡμοῖ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραία, δῶξαν αὐταῖς οὕτω ποιοῦσι· τὸν
 μὲν ἑμὸν δεσπότην κιβατῶ ἐνέκρυψαν, ἡμεῖ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακί, ἐς οἴκημα
 ὑπερώον, καὶ κεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχῶν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μαυθάνουσιν ἔνθα
 ἤμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἰσὼ τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν·
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρόν, καὶ μὲ τὸν
 ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελειφθαι ἔλεγον, οὔτε
 ἀνδραπὸν, οὔτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ς (Ὑπερῶν) Ἀνάγειν. V. 8 Ἀπόνοιαν) Ὑβριν. V.

periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ira faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus fuscensum per
 scalas fursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati
 essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi listo-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περιέργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμ-
 πουσι, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφ' ἐξόντα· ἐμὲ δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπεράων,
 καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κᾶκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶ-
 του ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρα-
 κύψεως. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με
 ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότηι ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illo de
 rectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κινῶν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοί, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μὲ ἴσταςαν ἔνθα κατέλυον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ θεῖπνον τοῦ δεσπότη, πολλὰ λείψανα ἅμῳ εἰσὶ ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμίζομην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἰσὼ, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καί μοι ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλειον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοικαν, τὰς καλλίστας

γ Melίπηκτα.) Εἶδος πλακοῦντος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carniū alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradō; ac longo post intervallo humano me cibo probe saburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤσθοντο ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑπόπτον πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυτον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τρυφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστειλβεν. οἱ δὲ γενναῖότατοι, μέγαν τέ με καὶ πῖονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταυτῷ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προσελθόντες, ὥς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπίοντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδρον. καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἡρίστων προσελθὼν. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θύαν, καὶ γέλως

cherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum iam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem fervare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi, tanquam in balneum abirent, occlusa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium: deinde conservos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἕξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσούτον οἱ ἕξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἴσω, ὁρᾷ με σὺν ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότης, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκεῖνον συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθύς, τοῦτο μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπτει ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἥδη ἀπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἥδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἥριστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὰ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπτει) Σινάπτει. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & introspeciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum salutis futurum, licet iam impletus eibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἐπι-
 δῶ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσενεχθέν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὄρων με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ
 ἐμῇ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα ποιεῖν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην.
 τῷ δὲ γε ράδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθύς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνα-
 νεύειν πρὸς τὰς Φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν,
 καὶ οἷχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περι-
 βόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότης, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνάς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Κατηχῶ, προτρέπομαι, παραπῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀπὸ τοῦ ἤχῳ τῇ γενικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
 Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
 ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
 deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
 ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
 cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
 ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia.
 Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
 cumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit.
 Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
 pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
 quaecunque potuiffem etiam sine disciplina facere. Cele-
 bratur ergo res fama, Asinus domini, pотор vini, lucta-
 tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δέ, ὅποτε θελήσαι-
 μι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν
 ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄν-
 θρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν
 ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ
 κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον
 ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευὴ
 μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾷ ἐπιβάλλο-
 μαι· καὶ χαλινούς εἰσεδεχόμεν ἄργυρῳ καὶ χρυσῷ πε-
 ποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσι-
 49 κώτατον ἐκΦωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν,
 ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ'
 αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θεῶν παρέξειν ἀν-
 θρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ
 μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀΐ-
 κτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην
 ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχή-
 16 Ἡ πορεία.) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

bam opportune, & renuebam: & si quando bibere vel-
 lem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi qui-
 dem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent
 hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas ute-
 bar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam,
 & tergo portare dominum; & cursum currere minime mo-
 lestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat
 sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & fre-
 na recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabu-
 la mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.
 Venerat autem Meneclæ noster herus, ut dixi, Thessalo-
 nice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriæ gladi-
 atorū spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exer-
 cebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, &
 ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὥς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαυ οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὔρεν ἐξ 50 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἐνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἡσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότη, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἥδη ἐγεγόνοιεν. καί ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανή,

vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaseram. Aliquando peregrina mu-

παρελθούσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἑρώτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου
 τοῦτο δὲ τῶ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνουσίας προελθούσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἄδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, καὶ κείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεί-
 51 νη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Καίπει-
 δὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὐρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνὴν.
 ἐκεικόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώ-
 ματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχον ἑνδον ἔκαιε μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον· ἔπειτα ἀποδυσμένη, πάρ-

13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὸν καὶ μικρὰ εὐνή. V.

lier, non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa,
 ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervi-
 dum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis arti-
 bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo
 meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice-
 tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecif-
 set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret,
 • sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio
 nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamur, redi-
 mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu-
 bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia,
 & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis
 decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam
 cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam,
 igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda

ἔστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχραμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καὶ με δὲ μυρίζει,
ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἰτά με
κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρω-
πον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Φορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεῦνιον εἶλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
σοντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἶνω δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰσטרημένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπόρου, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ
γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμεν
ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς θεὸς οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἄν-
δροφόνος, καλὴν δάσω δίκην. ἡγνόουν δὲ οὐκ εἰς θεὸν δε-
δίως. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἐρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὥς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥς-

intēgra, fusoque de alabaſtro unguento ſe ungit, & me
quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Dein-
de oſculis me invadit, & tanquam cum amafio ſuo, &
homine, colloquitur, & me capiftro prehenſum trahit in
ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil in-
digens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore
ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor.
Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem in-
ſcenderem. Ex quo enim tempore afinus fueram, venerem
ne afinis quidem conſuetam attrigeram, neque afina femina
fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-
crem incuriebat, ne mulier non capiens me, laceraretur,
& ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignora-
bam ſcilicet, me ſine cauſa metuere. At mulier multis oſ-
culis, iſſque amatoriis, me alliciens, cum videret me non

περ' ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα εἰ-
 σὼ ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδόκειν ἔτι,
 καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὁσφύος
 τῆς ἐμῆς εἶχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ
 Φεύγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέισθην, ἔτι μοι καὶ προσθεῖν
 πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοι-
 πὸν ὑπηρετοῦν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἶην κακίων τοῦ τῆς
 Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀ-
 Φροδίσια ἐτοιμή, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκό-
 52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. Ἄμα δὲ
 τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνθεμένη πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οὔτειν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν
 αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἄμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν
 ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπι-
 δεϊζόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρή-
 σατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγ-
 γέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me ample-
 ctitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulo-
 fus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lum-
 bis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa,
 quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis ac-
 eurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad volupta-
 tem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat
 subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës
 adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 infatigabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam
 iam me noctem contriverit. Cum luce autem surgens disces-
 sit, pacta meo cum magistro ihdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & offensurus
 in me novum quiddam domino, cum muliere me conclu-
 dit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδο-
 μεν, καὶ διὰ τινὸς ὁπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ
 μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσίᾳ
 με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινι τῶν κατα-
 δεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα ἀναβήσεται. καὶ τινὰ τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσίεναι τε ἐκέλευον, καὶ ψάυειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευ- 53
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς Φιλοτιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποικημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbeba-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiari, ut, inquit, ipso spectaculi die producatur hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quæ
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iam die,
 qua munus honoris petendi causa editurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἴσω εἰς τὸ θεάτρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πά-
 σης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκει-
 το, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυ-
 φῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρ-
 εστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ δια-
 κονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὀπισθεν, ἐκέλευέ
 με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἠδούμην ἐν τῷ θεάτρῳ
 κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεοίειν μή που ἄρκτος ἢ λέων
 54 ἀναπηδήσῃται. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἄνθρωπος φέροντος παρο-
 δέοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθρωποις ὄρῳ καὶ ῥόδων χλωρῶν
 φύλλα, καὶ μηδὲν ἐτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους
 ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον.
 ἐγὼ δὲ ἐν ἑξ' ἐνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζόμενος ἀπ' αὐ-
 τῶν τῶν ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἐτι θαυμα-
 ζόντων ἐπ' ἐμοί, ἀποπίπτει ἐξ' ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους
 οἴψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλας

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium
 manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa
 in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines so-
 lent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum no-
 bis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere
 me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita
 iacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exsili-
 ret. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios
 inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil
 cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant,
 me confurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero
 percurrrens *naribus* florem, captas inde rosas devoro. His
 adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumentii
 species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus:

ὄνος, ὃ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θεᾷ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θεάτρον εἰς δύο γνάμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον, ἡξίουεν εὐθύς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρῶν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσεται. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδομαι οὕτω γεγυνώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινος φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πα-

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tumultum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus igne me mori; alteri expectandam dicebant meam orationem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae, qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de illo facto non mentiri. Et Praeses, Dic nobis, inquit, nomen tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te ais genere tibi coniunctos, & urbem. Et ego, Pater, inquam,

τῆρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ
 Γαῖος. ἅμω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν·
 καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ
 ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ
 ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαιῆας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦ-
 τα ἤκουσε, Φιλάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
 καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
 σάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων
 ὢν. καὶ τοῦ δι' ὅρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ
 πολλὰ εὖ οἶλε, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τού-
 τῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλ-
 λα μοι πολλὰ κομίζων, καὶν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσία
 πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
 ταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.
 56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖ-
 κα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίῳν αὐτῇ Φανεί-
 σθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὢν. ἡ δὲ μ' ἀσμένῃ τε εἰς-

*michi est Lucius, fratri autem meo prænomen Caius, ambo reli-
 quia nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum li-
 brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria
 nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, Carissimo-
 rum longe mihi hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui
 & domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam
 mentiri novi, horum qui sis filius: exsiliensque de sella ample-
 ctitur me, & multum osculatur, domumque ad se me de-
 duxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecu-
 niam mihi & alia multa afferens. Interim etiam Praeses me
 publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare de-
 scendentes navim circumspicimus, sarcinasque in eam im-
 ponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulie-
 rem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pul-
 chriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem,*

εἰδὲξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτε-
πομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευσ,
καὶ γὰρ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον
ἀγαπηθέντα, νῦν γεγόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρύφαι, καὶ
τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ
τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Φιλτάτῳ
καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥάδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανίσταμαι,
καὶ ὥσπερὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀποδύομαι, καὶ
ἵσταμαι γυμνός, ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς
πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀν-
θρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ ἀπ'
ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπ-
ελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
ταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρώσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ
σοί, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε

vifum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, ar-
bitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
sequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus ef-
fet, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam
despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
ronam fumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum iam
profunda nox esset, & somni tempus, surgo, & uti ma-
gnum quiddam bonum facturus, exuo me, ac nudus adsto,
magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At
illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me,
*Non, inquit, in malam rem a me meaque domo faceffis, & lon-
ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
enim tantum peccatum commifi? At ego, inquit, non tui, sed
asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
bamque, te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne ser-*

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου ἐς πῖθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νάτων μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωσθαι πρὸ τοῦ δωματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἔστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκασθεύδον. ἅμα δὲ τῷ ἄρθρῳ γυμνός ὢν, ἔθειον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἑαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφορὰν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτήρσιν ἔδυσον, καὶ ἀναθήματα ἔθηκες, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὲ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἶκαδ' ἀνασσωθείς.

vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium. Et advocatis iam statim servis imperat, ut me tergis sublimem domo exportent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi, & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum asini, per longos inanisque labores, & vix tamen ita, salvus tandem redissem.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. ἘΓΩ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω 1
σε, πλούτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐ-
κταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ῥάδια παρα-
σχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων
αὐτῶν. ἐν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ
μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχή-
σεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔΦης, θεόμενος.

ΚΥΝ. Ἀπόκριναι δὴ μοι πρὸς τινα οὐ χαλεπὴν ἐρώ-
τησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρόχει-
ρος· ὥστε ἐρώτα ὅποσα ἂν ἐθέλῃς.

10 Μετρίων) Ταπεινός, ἐπιεικής. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. **E**GO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero mo-
lestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo
maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non
omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi
non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a
te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres,
praeferim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem
non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur inter-
roga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἴδου ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλοῦτε καὶ αὐτὰ Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπέ οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐρρασιωδήκασιν, ἄφυκτα εἶναι, ὅποσα ἀν' αὐταὶ ἐπινήσωσι γενομένων ἐκάστω.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὅ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίνεταί, ὑπὸ τῶ τούτων ἀτράκτω στρεφόμενα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2 ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. seq. Schol.)
ibid. Ἐξ τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ὁ θεός. ἰνδ. Z.

θεός. οὐ. Z.

ἰνδ.

Cyn. En ista rogabo, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quae Homeri & Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illae nascenti unicuique neverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅποσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὅποταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαί, καὶ καθ' αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τὰ λήθες, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἔρραψάδε δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω Φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κείνός μοι ἀπόκριναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθῶ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἀτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυβρύλ-
λητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσὶν, ἢ τί δύναται αὐτῶν
ἐκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκεί-

5 Διεξέρχονται) Διεξίσαι. G.
11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ'
Ἑλλήνων ἠπύρηνεν. εἴτ' ἄλλο τι δύ-
νεται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς

μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. Διδ' ὡς
μεγάλῃς οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίη-
σε τὸν Δία . . . περὶ αὐτῶν ἀπορη-
θῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quamdiu praesens erat, per ipsos fundebat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, pu-
to, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατότερον.

ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἔνεκα ἡρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ κείνο εἶπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἡρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐταῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθήσκειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὲν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὁπότεν ἐβελήσης, ῥαδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἱμ.) Τοῦ Διὸς εἰ- νίσκος ἐγέλασε. V.
πόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ Θεοὶ τοῦ ἡμά-
τος ἡρτῆμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυ- 13 Καθήσειν) Κρεμάται. V.

las valent? Audio enim dicere universos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcis?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobisque etiam illae imperent, cogaminiue vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspensurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspensi vi te detrahare, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπερέ-
 Φριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη
 ὀρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
 ματος, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
 ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
 σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
 ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρω- 5
 τήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
 τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
 μου τάληθ' μετὰ παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
 ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν
 ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀλλαγίῃ τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς,
 τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
 προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύναμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
 praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
 Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
 nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
 iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
 pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pi-
 sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per ego te Parcas, & Fatum ob-
 scro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt,
 cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
 in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
 semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
 iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
 bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

- 6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματα ἐστὶ, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅπως τὶ δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαίρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωβοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὐτίς δ' εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Διηλονότι ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiōnes invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Iup. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehorrantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fufum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster fermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαι σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη.

ZETΣ. Ἐράτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

KTN. Πάντα φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι;

ZETΣ. Φημὶ γάρ.

KTN. Ὑμῶν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλῶθειν;

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

KTN. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ZETΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἐνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ αἰνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

KTN. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ὀκνήσης) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσης, ἢ ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη, μὴ ὀκνήσης. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας παρέχοντες. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si satis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcisi fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiamsi non dixero?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorē naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δὲ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρὴν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χειρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μὴδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῶν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφόμενη.

- 8 ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστὶ, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἐνεστὶ· σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litatis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorum naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adeflet, fortasse te interrogaret, quam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali

σπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλὸς ἐστὶ, βάνανσός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδῆτην ἔτι ἐν
τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἔρᾶν δὲ φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δὲ μοι

1 Ἰμονίαν καθεῖς) Ἰμονία λέγεται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρέα-
των ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ ἡ διὰ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ σχοι-
νίου γούν ἄντλησις. διότι καὶ ἡμᾶς
λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διαπυρὸς τε-
χνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχνηαις
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτε, καὶ οὐκ ἠνεί-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεῖς ὁ
Ζεὺς ἔδωκεν αὐτὸν ἐν τῷ Κευκάσῳ
ἔρρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐσθίειν τὸ
ἥπαρ αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνω-
κὼς ὡς εἰς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γινομένων
τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπει-
δὴν ἔσχηεν υἱόν, κατέσθιεν αὐτόν.
τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἀδῷ
καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτι δι' ὀγενήθη ὁ
Ζεὺς, ἢ Πεία, ἢ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέ-
δωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ

δὲ Κρόνος καταπίων, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξήμβριεν. αὐξήθει-
ον ὁ Ζεὺς τὸν αὐτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας ἰδίῳξε, καὶ δεσμούς βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέδε-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφόν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διός, μὴ φέρον βα-
σιλείαν τοῦ Διός, διὰ τὸ βαρύνει ἄρ-
χειν αὐτόν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γνοὺς
δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔ-
πεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χράμενος,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀπιδιη-
σκοντας ἡγείρεν. καὶ ὀργισθεῖς ὁ
Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλα-
πας, τοὺς εἰσθῆτας κατασκευάζειν
τοὺς κεραυνούς, κατετόξηναι. καὶ
θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ
Ἀδμητος ἦν βασιλεὺς Θισσαλίας.
V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam.
De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde

Lucian. Vol. VI.

O

οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκόασιν ὑμῶν οἱ μὲν
τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὖμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέσταται ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο
εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὁρᾶς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
Φῆς· καὶ σοὶ τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φεῖδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδὲν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλείστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀκαι-
ρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 Ἐν ἀκαρεῖ Ἐν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷ τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ κα-
λίγεται δι' ἀκαρεῖς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆται διὰ βραχύτητα δυναμένων. V.

mihī videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam constati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου ἔνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, οἷε ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τάληθες, ἢ 10 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἠδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς Φήσας, οὐ παύη τσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι οὐδενὸς ἡμᾶς προνοούντας τῶν ἀνθρώπων.

ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκ τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρῳσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

5 Μοῖρά τις, ἢ) Πάνυ γενναίως μὴν καὶ τόχην παρὰ τὰς μοῖρας. V.
καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπέρη 14 Κατατίθεσαι) Τουτίστιν μα-
θεν, εἴτε ἄλλο τι δύναται ἢ εἰμαρ- τατίθεσαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae- nam illa vobis sit Providentia; Parcarumne una, an etiam maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogatu- rum dixeras, non desinis minutas mihi nugas eiusmodi ob- blaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poeniter te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρεῖται καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκευὴ τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὡς περ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναὺς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· οὕτως ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν καὶ, ὡς εἴκεν, οἱ ἄνθρωποι δεόν τῇ Εἰμαρμένη θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐ-

• 8 Σκέπαρνον) Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἔριον, παρὰ τὸ σκίπτειν τὸν ἄρνα. V.

Iur. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Verumtamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iur. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque & sacrificiis colunt.

δὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἄν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοῖραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστου. ἡ γοῦν Ἀτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς τὸναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοῖρας τιμᾶ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰκας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἔνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἑκάστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοῖρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμωμένοιθα ἄν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάσσασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ ταῦτα Φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ παρὰ ταῦτο Φῆς) Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄγυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνῆξεν. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχάρει τῷ παιδίῳ οὔτε κατὰ πολέμιον ἀπελθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐκρίματο σιδηρὸς. σὺς δὲ κατὰ τὴν χάραν φανίτος, πεισθεὶς ἱππεῖν εἰς Θήραν τὸν παῖδα καὶ ἐν τῇ θηρῇ Ἀδραστος εἰς τὴν θηρεύοντων, ῥίψας κατὰ τοῦ σὺς, αὐτοῦ μὲν ἤμαρταν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροῖσον υἱόν. V.

Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, & Clothionis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censēs, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcam, singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθιγγίζεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον καθείρξας ἑαυτὸν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἀφείς τὴν λόγχην, ἐκεῖνον μὲν ἀμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν Φερομένου τοῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαΐου καὶ γελοῖον, τό

Μη σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖς ὁ Φύς, περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτως γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμόν, καὶ ἑσπείρε, καὶ ὁ Φύς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐγὼ γὰρ λέγειν ὡς λοξὰ καὶ ἑπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθείρξας) Ἐγκλεισάμενος. V.

ταῖκα. V.

9 Ἄλοκα) Τὴν αἰλακα, ὅ ἐστιν ἀρετρεθεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυ-

12 Τοι γὰρ τοι) Τοῦ ἔτεκεν. V. Τούτου ἔτεκεν. τούτου χάριν. C.

ri se moriturum, effugere mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissā in aprum hastā, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hastā in iuvenem. Illud de Laio etiam ridiculum:

Ne sparge sulcum liberum, vespant Dii:

Nam si creaveris, ait, necas te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, & qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis. Mitto dicere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πάνυ ἀποσαφoύντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειράτο ἐκεῖνος αὐτοῦ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ εἶψαν.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μὴδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέ-
πρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντι-
κὴ ὑμῶν ἐκεῖνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῶν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοὶ 15
ἔσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγμα-
τα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀλη-
θῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφoύντες) Φανεροῦντες.

V.

5 Ἄρνεια κρέα) Ὁ Κροῖσος θύ-
λων πειραθῆναι, εἰ ἀληθὴ μαντεύε-
ται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνεα κρέα
καὶ ἀπὸ χελώνης, ἢ ψεῖς αὐτά· καὶ

ἐποίησεν ἀπειθεῖν τινὰς πρὸς αὐτὸν,
καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ
ἀπεκρίνατο· Ὁδμή μ' ἐς φρίνας ἤλ-
θε κραταιρίνοιο χελώνης· Ἐλφομένης
ἐν χαλκῷ ἄμ' ἀρείοισι κρίεσσι. V.
6 Χελώνισα) Χελώτης. G.

leatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit,
an Cyri imperium everfurus sit. Utrumque enim significat
oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra
Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agnibus
& testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem.
Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut de-
ciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide fu-
tura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius
pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus,
neque providentiam adhibemus rebus, neque digni sumus
victimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito vi-

νεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὄρας, διηγκυλημένος ἀνέχομαί σου
τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος.

ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴ-
μαρται, καί σε οὐδέν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ
τὴν Κλωθῇ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσιν· οὐδὲ γὰρ τὸν κε-
ραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἂν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύμα-
τος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἰ-
μαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι· ἀνέμνη-
16 σας γὰρ με ἀπειλήσας. Τί δὴ ποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ
ληστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους,
καὶ ἐπιόρκους, δρῶν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον,
ἢ νεὼς ἰστὸν, οὐδὲν ἀδικούσης; ἐνίστε δὲ χρηστόν τινα καὶ
ὄσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θε-
μις εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων
τίς εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκώς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἑτοιμῳ Διηγκυλόμενος) Ἀπὸ τοῦ ἐν μα-
ῶχαι. V. σχάλη κρατῶν ὅσπερ τὸ δόρυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum para-
to adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cyn. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti:
nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per
te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vul-
neris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te
pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; ad-
monuisti enim me minis tuis. Quis tandem, omiſſis sacrile-
gis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & per-
iuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut
lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: inter-
dum etiam bonum quandam & sanctum viatorem? Quid
taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omni-
bus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μὴδὲ ἐκείνο ὑμᾶς ἐρωμαί, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστός, ἐν τῷ αὐτῇ πενίᾳ καὶ σπᾶνι τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονάς· καὶ πάλιν Σαρκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκά, Μέλिटος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὢν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἤρεσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δὲ Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβανίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὥς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γῆμας δὲ τὴν Ἰπποκίχου θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπιστήγειν ἱταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπιράτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τιτὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κύνδουλον τῇ Ἰπποκίχῃ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζον εἰς τοὺς τῶν ἐραστῶν ἀγρούς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγεόμενος, ἔβη μετὰ τῶν ἐραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Ὁδύτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ὅτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν, ἢ

ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χωρίου ἦν. V.

8 Παρέδοθη τοῖς ἑνδεκά) Οἱ ἑνδεκά ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τῶν ἐν τῷ δημοκρατικῷ ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὥς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λαποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, θανάτου ζημιούσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δ' ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν ποιῶσι. καὶ εἴ τις ἄλλος κατακριθῇ θανάτου, οἱ ἑνδεκά τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο) Γόγης ἀνὴρ ἱνάρητος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, quī tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praefens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιῶν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ Φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακῶις πιεζομένους.

ΣΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἄθην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθανῶ· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποσονοῦν τούτον χρόνον εὐδαιμονῶς διαβιώσας, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἥπαρ ἀποθανόντων, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ λειμῶνι κατακειόμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς πῦλινος βιάσασθαι τὴν Λητὴν γυναικὰ οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται.

καὶ ἐν τῷ ἔδῳ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῷ ἔδαφει ἐξηπλωμένου, παρακαθήμενοι οἱ γύπες τὸ ἥπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι. V.

dicam, percurrrens singula, malos homines atque avaros, eisdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem scire tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic scire, ut in beatorum infulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί Φῆς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀπόκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδραφόνους, καὶ ἱεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιν τι θεῖον ἐργάσασθαι, κολάζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

7 Τί δὲ καλεῖνον ἐρωτᾷς) Ἀπὸ τοῦ δι' ἐκεῖνον. V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & praemia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretensi iudicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-ne hunc etiam aequum putat?

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδ' ἐ τοῦτον τιμᾶν ἀξιόσειεν ἄν;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα;

ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἡν Φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἡν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένοι αὐτῷ δρᾶ. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iup. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causam omnium: & si quis caedem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalo: quid enim iniuste fecerant illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἀπ-
εμι ἢ ᾗ καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνύονται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὔσαι;
ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
οὐ πάνυ οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθεῖη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἢ περ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον
τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ῥάδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμΦα-
5 Ἐφικνύονται) Ἐφάπτονται, 15 Ἀγαπήσομεν) Ἀρκεσθῆσό-
καταλαμβάνουσιν. V. μεθα. V.

Iup. Nec responfione iam porro dignus es, qui talia in-
terroges: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relicto
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tan-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
& ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi optio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fufum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

νίσαι τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκούσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἴστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲν ἴστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἴστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἴστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Iovem nihil respondere, magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mihi non fuit.

Ζ Ε Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. ³Ω Ζεῦ, τί σύννους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, Ἰ
 Ὠχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναι πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείόντων,
 Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
 Ἐξαύδα, μὴ κεύθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἥδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἦ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρὸς τέ σε εἴλε παρειάς;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδέν δεινόν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,

Ἰ ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγ-
 ωδία πεπληρωται συμφορῶν. ἐπεὶ
 οὐκ ἐν συμφορᾷ τῷ ὁ Ζεὺς ἴστιν,
 εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγωδῶν ὑποτίθε-

ται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἱάμβων
 τραγικῶς διαλέγονται αὐτῷ Ἡρα
 καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἱάμ-
 βων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS;
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. **Q**UID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum
 ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem ha-
 bens? mecum communica, me cape laborum tuorum con-
 siliarium: noli nugas servuli contemnere.

Min. *Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodant praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?*
 Iup. *Non est mali quidquam, brevi versu canam,*

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική.

Ἦς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἢ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἷσις Φροϊμίσις ἀρχὴ λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' ἐργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπαῖς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ κωμωδεῖν ὥσπερ οὗ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουρεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἄγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης,
ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπείτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 Ὡ μεγαλοσμαράγου) Ἄδια-
τύκτος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

11 Ὑποδραματουρεῖν) Τὸ δρα-
ματουρεῖν τοῦ ὑποδραματουρεῖν
ταύτη διαφέρειται. δραματουρεῖμι
γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ὑποθέσεως
ὅλης, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἰ τις
τοιοῦτος, ὑποδραματουρεῖ δὲ, ὁ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρη-
μένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ
τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεισι ἐναρμότ-
των, ἅτε τοῖς ἡδὴ πεπραγμένοις
ἀφομοιούμενα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδῶν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

Min. *Apollo! quanta ordire iam prooemia?*

Iup. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mi malum!

Min. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

Iup. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas?*

Min. *Compesce impetum, si non comoedias agere sicut
isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

Iun. *Ignorare nos putas causam tui doloris?*

Iup. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὣν πάσχεις, ὅτι ἔρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολ-
λάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι
Δανάην τινα, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐθις εὐρόντα σε
ἀνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦρον,
ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρυῖναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς
τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ
στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὥχρον εἶναι, οὐκ ἄλ-
λου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύ-
ταις παιδαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιά σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἔστηκεν, εἴτε χρὴ
ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε
καὶ ἡμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

14 Ἐπὶ ξυροῦ ἔστηκεν) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων κιν-
δύνα λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. V.

Iun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeferis. Credibile nimirum est, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lusibus res nostras versari existimes.

Iun. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, periculis versantur res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omni-
no, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τिताῖνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἶρονται τὰ ὅπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρβην ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ, γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφνηας.

4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικουρείος, χθές, εὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συγχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅπερ μάλιστα καὶ ἡγιάσέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὗτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειράτο ζυναγωνίζεσθαι ἡμῖν· εἰ-

4 Τὰ νέρβην) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τिताῖνες εἰδίδετο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἰφάνη ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγωδίαις καὶ κομηδίαις καὶ θεοῖς. καὶ τοῦτο τῶν Ἥρα γυναικεία κρατουμένη δολιγοῖα, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεκρίνοντο πρόσσωπα ὑποκνηζομένην περιπαθεῖς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce: nil metus Dūs ab inferis.

• *Iun.* Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τὰ ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρύνεντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαυθὺς ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δοῖται λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δοξάντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρσχη λέγων.

HPA. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, 5
ἐπετραγῶδεις αὐτοῖς.

ZEYΣ. Σὺ δὲ ὦου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναι μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσούτῃ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice, aut Scholli pars reliqua periit. Solan.)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condito, reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

Iup. Gravissima sane, Iuppiter, sunt, quae narras; nec frustra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ καὶ τούτῳ.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοὶ τάναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἅπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φαεργῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρῆστωσαν ἅπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί, μὴ

9 Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἴδιον τὸ πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχοῖς ἀγνοήσεται, ἀπὸ τοῦ ἀγνοήσεται. μόντοις αὐτὸ κοινούσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* putō considerationem huius rei referendam, convocata concione.

Iun. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbari coelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Imp. Ergo iam praeconium fac, & adfanto omnes.

Merc. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἤκετε, περὶ μεγάλων ἐκ-
κλησιάσομεν.

ZETΣ. Οὕτω ψιλὰ, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀπλοῖκὰ καὶ πε-
ζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις σύγκαλῶν;

ERM. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ZETΣ. Ὅπως ἀξιώ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κή-
ρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς
μᾶλλον συνέλθοιεν.

ERM. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραψωδῶν τὰ
τοιαῦτα ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι ὥστε διαφθερᾶ
τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως
ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν
καὶ τὸν Ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν,
καίτοι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-

3 Ἀπλοῖκὰ) Ἀπλούστατα, εὐτελεῖ, V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ
τῇ ἀμουσίᾳ, V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis
rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nude, Mercuri, & simpliciter, & pedestri ora-
tione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos*
convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitatem conciliandam aīo
praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica,
ut magis convenient.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad viri-
gam canentium: at ego minime aptus sum ad poeticam:
itaque corruperō praeconium, vel excedentes mensuram
versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab il-
lis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quo-
que Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam

Φείας, ὥς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνήσθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχειρώς, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς, τόγε μῆτε τις ἄρσην,

Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,

Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες

Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας

Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

10 Ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες) Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μάλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πριάπὸν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνας μυθοποιοῦντες, οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι τῷ Διουπόσι, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δὴθεν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διουπόσου μὲν υἱόν, μητέρας δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μινασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἱεροφάντης τὸν Πριάπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν·

καὶ ἔριπεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μυθίων αἰδοῦν ἐχομένην. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως, ἀμειπτον ἔξει τὸν βίον. V.

12 Πάγχυ νάνυμοι) Ἄνευ ὕμνων. V. In altero Vossiano sic: Νάνυμοι) Γράφεται νάνυμοι. τούτου ἵστιν ἄνευ ὕμνων.

multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,

Neu quis de fluviiis ipsis patris Oceani absit!

Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adesto

Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:

Qui mediū, qui postremi, qui nomine nullo,

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσησι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἀρίστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάβιζε αὐτοὺς,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχη· ἐν
 προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ ταύταις τοὺς ἀργυ-
 ροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς ταύτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνωρος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνιτῶν, προτετιμῆσθαι· οἱ συρφετάδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἄτεχνοι πόρρω που συνωσθέντες καθεδοῦνται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἶδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσοῦς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὅλην, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συνίας) Γράφεται συνθίου-
 σι. V.

7 Οἱ Φειδίου μὲν) Οὗτοι ἀγαλ-
 ματοποιοὶ ἦσαν ἀρίστοι. V.

Ora supinati nidore sedetis ad aras.

Iup. Euge, Mercuri. Optime functus es praeconio. Ete-
 nim iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut simi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem contrufi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, affideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λίθινων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρὴν μὲν αὐτῶς, ἀλλ' ὁ χρυσοὺς ὅμως προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκετε οὖν εἰς 8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὅρας ὅποιοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοὶ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικε-
χρῶσθαι καὶ ἐπηυγᾶσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυλοι, καὶ οὗτοι μῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον.

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προτιμητέαν. V.

ἀντὶ τοῦ πλουσίως. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτίνδην δὲ

14 Ἐπαυγᾶσθαι) Ἠλύγη ἢ σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polyclети, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praeferendam esse artem?

Iup. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque censu iubes, non ex nobilitate & praeslantia, illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, tegunt. At illa Ben-

κ. 1. 51.

Ε. 1. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

1. 16.

τες. ἡ Βενδῖς δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκείνοσιν, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι ὀλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, δίκαιον, τὸν κυνο- 9
πρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντας;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ
Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κο-
ρινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός
ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγα-
νακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῇ ἔχων προτιμήσε-
ταί σου.

1 Ἡ Βενδῖς δὲ αὐτῇ) Ἡ μὲν Βεν-
δῖς Θρακίᾳ θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις
Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνο-
πρόσωπον φασίν. Ὁ Μίθρην Περσι-
κός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μι-
θρην, ὃ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ,
ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν
οἱ βάρβαροι πλούτῳ ἐκόμενοι, εὐκό-
τως καὶ πολυτελεῖς τοὺς ἑαυτῶν
θεοὺς κατεσκευάζουσιν. Τὸν Ἄττιν δὲ
Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ
Διονύσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Σηλυ-
δρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκο-
πίνα μὲτρὸς ἐφ' ᾧ εἰς ἐρώμενον αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐγὼ δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν
αὐτῆς ὄντα δὲ ἐκείνην παθεῖν αὐτὴν
φασί. τοῦτο ἱερτικῶς λειτουργούν-
τες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννη-
τικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ
ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ
πάντων εὐνοούχων, ὡς τῷ Ἀττιδὲ
ἐπιτιθεῖων ἀναχέισθαι, ἀρμοδιότε-
ροι δὲ, εἰ κιναιδιούοντο, καθ' ὅτι καὶ
αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἱπαμφοτέρῳ
τῷ μῦσῳ ἐξεταζόμενος. V.

2 Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἐστὶ
παρὰ Πέρσαις ὁ ἡλίος. V.

4 Κυνοπρίσσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido tori, & graves, & multi revera pretii.

Nept. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc canino vul-
tu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego
Neptunus sim?

Mer. Sic est. Verum te, quaffator telhuris, aereum Ly-
sippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore au-
rum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre ita-
que oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum
ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

ΙΟ ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, καί με λαβὼν ἐν τοῖς προε-
δρίοις που κάθιζε· χρυσὴ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καί με ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ραψωδιῶν χρυσὴν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. *Βασίλειον. Ινιδ. Τ. 2. β. 11.*

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὅψει καί κείνον ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιβάρας περισεσ-

2 Χρυσὴ γάρ εἰμι) Χρυσὴν ἔλε-
γεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀντὶ
τοῦ καλῆς. αὕτη δὲ ἄλθε προκαθί-
σαι, ὅστις ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημῆ δέ ἐστιν ὁ
ἐν τοῖς ἑρμασί ῥήπος. V.

ibid. Πεντέληθεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθη-
ναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποιοὺς ἀριστος, ὅστις κατισχύσας
τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς κολλά-
βους φασίν. εἰσι δὲ οἱ πασσάλισκοι,
οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραὶ. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subfelliis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄν- I X
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾶ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἤξι-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἰσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοῦς θεοῦς
ἐπεποίητο ἂν ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομι,
χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὅπως τανταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἱππάδα ἂν εἴη.

I Ἐν τῷ θητικῷ) Ὅττες ἱκα-
λοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πά-
γων πενίστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὃ
ἐστὶ μισθὸν δουλεύειν, τριφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. V.
6 Ἰσου τελέσματος) Δαπανήμα-
τος. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τέσσαρα διήκοντα τάγματα
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
τακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ
πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἥττον πλου-
σίους, εἰς ζευγίτας, ἔτι ἥττονας. εἰς
θῆτας, τοὺς πένκτας, εἰπὼν οὖν
ἀνωτέρα τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν

rae a sacrilegis spoliatum: itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis aufit, qui & Sol sim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer.
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Μετ. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum pariter censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἄλλ', ὧ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἰ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὥς μόνος καθέζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θάτερα τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάθην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφώς τῷ συνεδρίῳ.

12. ΕΡΜ. Ἴδου πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρῳ ἔστων, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος οὐτοσί, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλοκεκῶσι γὰρ, ὥς ὀρας.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλη-

εῖς τὸ θνητὸν τελεῖν, εἰς πενταχοσιομεδίμνους εἴπε τοῦτον ὡς πλούσιον. V. "Ἐν τινι ὑπὲρ πενταχοσιομεδίμνους τὴν ἱππυσιν ἂν εἴη" Ἦτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς πότι γὰρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

νης, τὸ πρῶτον ἵσαι εἰ πενταχοσιομεδίμνοι. G.

5 Τὴν πνύκα) Πνύξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπνυκῆσθαι τοὺς συνηχούμενους ἐν αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & confessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi debeant surgere omnes, uni solus affideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus confessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii eiusdem, Lysippi opus uterque, &, quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

Iustitiam urbium hanc cumulat. De quibus vult, de quo vult.

πράξιν ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκα-
στος ἐβέλῃ, εἰσαυθὶς δὲ ἀποδοθῇσεται περὶ τούτων ἐκκλη-
σία· καὶ γὰρ εἴσομαι τότε, ἥν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν
τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ 13
τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομάς, ποῦ τὸ νέ-
κταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; κοι-
νὰς τὰς θυσίας.

ΖΕΥΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθω-
σιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνᾶ-
σιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ γλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις,
καὶ Πέρσαις, καὶ Θράξι, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύτ-
τειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ πα-
ρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

ζ' Ἀλλ' Ἡράκλεις) Εἰσέθισαν οἱ
ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖ-
σθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλιεῖ κακόν.
εὐμόρφαις οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία
ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, κατὰ τῶν θεῶν ἐνοχλοῦμε-
νον. V.

II Ὡς Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνᾶ-
σιν) Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσ-
σαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiscue sedent, ubi
quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: at-
que ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, commu-
nia ista & quotidiana clamantes, *viscerationes, ubi necchar &*
ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius
rei causa huc collecti sint, nugis hisce omisiss.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem
non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari pos-
sum, quae etiam Scythae, Persae, Thraces, & Celtae intel-
ligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 EPM. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγέννηταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σέ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ εῖρεῖς.

ZETΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἐρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θάρραλέος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὅποτεν ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν χρυσὴν καθεῖς.

ZETΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δ' ἐξ ἀποπάτατον ἀπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, expectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praesertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. At iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ERM. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι
προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ZETΣ. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο
προοίμιον ἀναρράψω δῆσά πρὸς αὐτούς;

ERM. Τὸ ποῖον;

ZETΣ. Κέλνυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θείαι.

ERM. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηταί
σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κατὰ
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἂν ἐθέλοις ὀνειρεῖ, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ZETΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπρεπής. V.

4 Προύσεσθαι) Ἀντὶ τοῦ προῖσι-

5 Διαμέλλεις) Βραδύνεις. V.

10 Πεπαρώνηται) Ὑβριστικῶς
πέπραχται. V.

13 Ὀνειρεῖ) Σύναπτε, σύμπλε-

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissi-
mo apud illos principio uterer.

Merc. Corrupti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum ha-
bent silentium, & aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium
apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. Huc omnes patri auscultate Diique Deaeque!

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Ve-
rum, si videtur, carminum illam molestiam omitte; sed il-
larum Demosthenis contra Philippum concionum quam-
cunque volueris, paucis immutatis, consarcina. Ita enim
plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

15 διουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δῆπτε ἀρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε ταῖνον τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὰν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονοουχὶ λέγει Φωνὴν ἀφίεις, ὅτι τῶν παρόντων ἐρῶμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγάρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλᾶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθες γὰρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντες τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένη περὶ τὸν Καφη-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium sum-
tum ex 1 Oratione Demosthe-
nis. G.

8 Ὀλιγάρως) Καταφροντικῶς.
V.

13 Περὶ τὸν Καφηρία) Ἀκρωτή-
ριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ
Εὐβοία ἐν τῇ ἕξῃ θαλάσῃ Καφη-
ρία, Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θα-
λάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς,
καὶ τεναχάδης, σκοπέλοις διελημ-
μένος, καὶ ἑρμασι καὶ χοιράσι, καὶ
τὰ εἰς ἀπέκασιν ἀπορώτατος, ἅτε

κημενοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν
τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἐπὶ καὶ δινηκίᾳ
τοῖς ἀνέμοις καταπνέόμενος, ὥς δ'
παρ' Ὀμήρῳ προβλῆς σκόπελος, τὸν
οὐποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέ-
μων Καφηρεὺς ἂν καὶ αὐτός. καὶ
ἴσως εἰρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ κα-
ταπνέυσθαι ἀνευδύτως, κάφος γὰρ
τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρος
Λιαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγει
κεκαφνότη νίκη, οἰονεὶ πνευστιῶ-
τα, ἢ τοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶντος
καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερῶχίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem ali-
quando incipiam. *Prae multis vos, viri Dii, opibus praecipua-
tuos puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, pro-
pter quod iam congregati estis. Quae cum ita sint, convenit pro-
penso animo me audire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii,
tantum non emissa voce dicit, praesentibus fortiter admovendam
esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur.*
Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis di-
lucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc con-
vocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrifi-
cium offerente pro servata navi, quae tantum non circa

ῥέα εἰσιτώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησί-
θεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἴτα μετὰ τὰς σπονδας,
ὕμεις μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπευσθε; ὡς ἐκάστω ἐδόξεν.
ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πᾶν ὄψε ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ αἶψυ,
ὡς περιπατήσῃμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμειῶ, ἐννοῶν ἅ-
μα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἐκαίδεκα θεοὺς
ἐστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέδυσε, γέροντα ἀκείνῳ
ἦδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας,
εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ
ἄνθρωποι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ριπῇ ἀσφραίνεσθαι τοῦ κα-
πνοῦ παρασχοῦτος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑπο-
σχόμενος, ὅπότε ἡ ναὺς ἦδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῇ τοὺς ἀναπνεύστι-
μοὺς πόρους κατενυμάσας, καὶ πέρα
τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα
κατέπειγασθαι, παρ' ὃ δὴ καὶ τιθεῖ
ἐλαθὼν τελείας ἐκπνευκότες, καὶ
θυμῆντες τοσοῦτον τὸ ἐκπεσθῆναι
ἐκασσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήκει
τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πλη-
ρῶσαι. ἢ ὅτι συμπιρᾷται τῇ εὐδύ-
σκει τοῦ συμπτόματος πᾶν τὸ ψυ-
χικὸν πνεῦμα, ὡς ὑπὸ τινὸς παρὰ
λόγους ἐκράγνεντος ἀτίμωτος ἀμεί-

πως ἐκχέμενος. V.

5 (Ἐν Κεραμειῶ) Δύο ἦσαν Κε-
ραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν
τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐν
ταῦθα οὐτὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τί-
νον. V.

6 (Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκεπτό-
τητα. V.

8 (Ἦδη καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ
γῆρας μύξας ἐκχέοντα, κορυζᾷ γὰρ
καὶ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπέντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeo; quotquot no-
strum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post li-
bationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est,
discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in ur-
bem ascendi, inambulaturus vespere in Ceramico, Mnesi-
thei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim
Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque
vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana qua-
tuor, bene sane mucida, ut statim exstinguerentur in car-
bonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas fe-
rire posset nares, praebentis: idque cum toras hecatombas
promississet, quid tempore navis iam ferebatur ad scopu-

Οὐκ ἔστιν ἡ
ὁτιον. vii
γ. 204. 176.

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλῃν, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεσθηκός· ἐνίους μὲν ἐνδόν ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθερῳ· καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ διατεινόμενους ἐπὶ τῶν θάκων καθήμενους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστάς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὃ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃν τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πῶγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἔωκεν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅστις εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἰδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

2 Ποικίλῃν) Ποικίλῃ στοᾷ ἢ παρ' Ἀθηναίοις, ἡ καλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινόμενους) Ἀμφιβητούοντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κούρειοι καὶ Στωϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τοὺς αἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀνευ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιον τοῦ ἀκτριβεῖναι, τοῦτέστι πληγῆναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus affidebant, Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ
 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
 κλεα. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
 ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
 οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ δηλαστὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπῆνουν
 αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
 ὑπερεμάχει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγώ-
 νιζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν
 κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγουμένθα, καὶ
 διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς
 ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ ποιήρας
 ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς
 δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύομενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
 θεῖσιν διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν) Σαρδάνιος γέλας λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γι-
 νόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtuderat. Damis autem
 Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat au-
 tem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille
 Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
 nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat dis-
 putatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui
 a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indigna-
 batur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum
 nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto or-
 natu, quam ordine convenienti regamus omnia atque in-
 stituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datores; verum... fessus enim iam erat, & male clamabat,
 & multitudo respiciebat ad Damin. Intellecto periculo, no-
 ctem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Disces-

ὕστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκῆμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπιόντων οἰκαδὲ παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἰρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκατεγνώσκοναι τῶν ἐναντιῶν,
 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐρίον ἐρεῖ. Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοί, εἰ λογιέσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδος, οἱ ἀνθρωποὶ εἰσιν. εἰδ' οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄβυτα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καβεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἐορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὡς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων Φημί δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἂφ' οὗ κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-

2 Παρομαρτῶν) Συνακολουθῶν. V.

ſerunt igitur, pacti, poſtridie ſe ad finem deducturos quaefionem: & ego comitatus multitudinem, ſublegi illorum, dum domum eunt, ſermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas ſe adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adverſas illi partes nollent, ſed exſpectare, ſi quid Timocles diceret poſtridie. Haec ſunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, eſſe homines. His vero ſi perſuadeatur, aut omnino Deos non eſſe, aut, ſi ſint, ipſorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & fruſtra deſidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis feſtis, & celebratibus, & ſacrificiis, & pervigiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod ſalutare conſilium rebus praefentibus, cuius ope ſuperior diſcedat

μοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἐγώ γε οὐ πάντῳ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ κατ' αὐτὸν, ἢ μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένῃται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῇ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύουσιν.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγγελημένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴ γε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάντῃ θάρρῶν. δῆλος γὰρ εἶ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.

5 Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφ' ἡγεῖται νόμος, δεῖ ἰκανὸς γνώμῃ εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἔρῳ ὅτι καὶ ἔχει.

V.

8 Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκείνου παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἔξην δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, futurum ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut furgant confilii dandi causa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo furgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At vestrum iam quisque lutum fiat & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audaacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam fumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσηδόντων ἐς τόδε ἀμνηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιοῦτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμαμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιῶσε τίς ἂν φρενεῖν, ὁπόταν ὁρῶσι τσσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλαμβάνοντας· ἀνασκοποζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν) Λόγισι ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτῳ λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λέγοντος, ἀλλ' ὡς ἐν τῷ πράγματι, διεξιόντος. V. (quaere in Paroem. C.)

3 Περιστήσεσθαι) Εἰς τὸ ἐναντίον

ἰλθεῖν, καταντῆν. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θέμις ἰστὴν ἢ δίκην, καλῶς δὲ τὴν δίκην ἀμωσεν· ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβάνοντων, ὅτι αὐτοὶ ἡμάρτον. V.

15 Τυμωπιζομένους) Ἱεροσύλους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, proferam. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exoriturus nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας; εἰκότως τοί-
 νυν ταῦτα ὀρώντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων· Ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

ὦ θεῇ Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γάρ, αἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραψῶδων ἀκούουσιν, ὅτι
 καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πρᾶγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξι-
 ούντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 δενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν,

4 Τὸν Ἄλυν) Κροῖσος τῶ τῶν Λυ-
 δῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς με-
 γάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοή-
 σας ποίαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἄλυν,
 τὴν ἰδίαν ἀπόλεσεν. V.

7 ὦ θεῇ Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων ναυμαχεῖτε ἐν Σαλαμῖνι

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ
 Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λέ-
 γεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 θεῖαν ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πό-
 λιν οὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν
 Περσῶν προεμαντεύσατο θάνατον
 V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita
 de nobis cogitant, quasi omnino non sumus. Praesertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabit Halyn, magnam per-
 vertet opum vim*; nec tamen indicare, suamne, an hostium?
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dis-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δεόν ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῶν ἔτι θύουσιν, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

- 21 Καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετάσαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶ βαδιζόντων σφαγαῖς,

2 Δίον ἀγαπᾷ Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων) Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίους ἐν γραμματεῖᾳ ἐγγράφοντο. εἴ τις οὖν μὴ ᾧ πολίτης ἐγγράφῃ παρ' αὐτῶν, παρέγγραπτος ἑκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ἀνόμασι. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς) Ὁ Αἰγέδης Ἀθηναῖος ἂν ἐν Τροιζῇνι πόλει τῆς Πελοποννήσου συνεκαθούνηται Αἰθρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πειθίως. ἢ δι' Αἰθρα ἐγέννησε τὸν Θησεῖα. ὁ τοῖον Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς εὐρὸν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim fumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireret, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ πρόνοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος
τὰ παρ' ἐκαστοῖς, ἐξέπεμπε τουτοῖν τὸν οἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόρους, ὃν
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἀν' τῆς ὕδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. Ἄλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
ληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σκείρωνα) Λησται ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροίης εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων ληστής ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παρίοντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθήμενους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔριπτεν, καὶ ἡ χελὼν διχομήνι κατήσθιεν. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος ληστής ὢν, ἔκαμπε πύτν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παρίοντας κρατεῖν, οἱ δὲ μετεωρίζομενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος ἀδίκος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν ἠνάγκαζε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τύπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ἄκει, πλυσίον Ἐλευθερίων. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάτας αὐτῷ εἰς πάλιν, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλασεν αὐτὸν σοφία πλέον.

παλαιστικὸς γὰρ εὐρέθη Θησεὺς καὶ μεγέθει πρῶτον καὶ ῥάμῃ χρώμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἑτέρως τις ὄνομα Διτυέρης, οὗτος σπείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παρίοντας θερίζειν τοῦ θέρους ἐπισταμίον, εἰ δὲ ἀντίτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, & Bufirin, Echeturque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Iot. β. 18, 19, 20.) Echetur solum, quem nullibi apud Nostrom reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἐχetur τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς τιμαρηνικώτατος. (Vid. Odyss. Σ, 83 &c.) Haec inferuerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Mist. Reitz.

4 Τουτοῖν) Τὸν Ἡρακλῆα. V.

Scironem, & Pityocampthen, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum hominem, & ad labores promptum, tu, Iuppiter, parum curaffes Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos; & ebriosas Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis facrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ
 ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοι-
 γαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἔπει-
 δ' ἂν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκωσιν,
 οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς
 πέμποιεν. εἴτ' ἐν βραχεὶ ὅψει καταγελῶντας μὲν τοὺς
 Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατου-
 μένους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμε-
 τέρους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη καύειν, καὶ ἰᾶ-
 σθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαχόντων.
 Μώμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ
 γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχούντων,
 καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν εἰσώμεν, αἰεὶ τρα-
 χυν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμα-
 στὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνισσᾷ) Καπνὸν ἐν τοῖς βω-
 μοῖς ἀπεργάζεται. V.

13 Καρπουμένων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόνων ἰσχυμίων. G.
 15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραι. ἔστι γὰρ
 ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahun-
 tur, unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem
 nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim
 oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent
 nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illu-
 dentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos
 vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo
 fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum
 perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet pericu-
 lum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos
 fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, &
 ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis
vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεῦσαι, τοῦτ' ἐμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἕριν ἤκειν,
ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πρόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, 25
ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuscuiusque, qui modo voluerit :
sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera consiliiarii est : quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Nept. Ego de cetero submersus sum, ut noſtis, & in
fundo maris verſor, pro me, quantum poſſum, ſervans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae ſunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo ſu-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem eſſe hominem.)
Simul oſtenderimus illis, quam ulciſci ſoleamus eos, qui
talια contra nos diſputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in noſtra poteſtate eſſe, ſed nere unicuique Parcas, ut alius

ἐκάστω ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῶ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῶ, ἢ Φθόῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶε τοὺς ἱεροσύλους πρῶτην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκεῖραντας, ἐξ ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραιστῶ τὸν ἀλιέα τὸν ἐξ Ὀρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, οὐ περιμεῖναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δόξομεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσσης, Πίσσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἄγαν ἐτιλεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνᾶς ἑκάτερον) Ἡ μνᾶ ἔξ δραχμῶν ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἰχε δραχμᾶς ρ', ὥς φησι ὁ Πολυδείκης. Εὐπολις Κόλαξι, δειπνοῦ δις ρ' δραχμᾶς, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν ὀλιον δις ἑτέραν μνᾶν. διηνοῦσι μνᾶν εἰρηκε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμᾶς. ἡ μνᾶ δὲ δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς στ', ὅθεν καὶ ἱπποκλεία τὸ ἔκγον τοῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῶ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὗτος μίχρι νῦν λεγόμενη, καὶ ὁ Ὀρεὺς, πόλις Εὐβοίας, ἧς οἱ πολῖται Ὀρείται λέγονται. V. (Meminist Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Ἀποτιθένας ἀνελίττας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λέγεται ἡνίκα ὀρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμίρας, ὃ εἰς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν· τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tæbe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tune ipse neglecturus eras in Geræsto piscatorem ex Oreο, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec exspectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύνταμόν τινα ταύτην ὥμην ἐπινεον-
κέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυνῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναίρειν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινεοῖτε ἄλλο, εἰ τὰ-
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενελοῖς ἡμῶν ἐφεῖ- 26
το ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἴπόν τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλον, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ καὶ ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προ-
κεῖσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυνῶδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύνους
οὗ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικάμεν,
ἀλλὰ τριαιναις ἀναιρούμεν, εἰκότως
τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυνῶδες
ἀνόμενον. V.

5 Ἀμφίριστον) Ἀμφισβητή-
μον. V. (C. Ἀμφίβολον.)

14 Χαρίεν γὰρ) Γελοῖσθαι, ἀνέ-
στον. V.

Nept. At ego compendiarium hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam *viam*.

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus sit.

Nept. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est,
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμι-
κρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνν ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος,
πρόπαλαι μὲν ἐξ ἑφίβων γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ
ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ
Κρόνου βουλῆς ὢν. ὥστε μὴ μεираκιδεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλ-
λά λέγε θάρρῶν ἤδη τὰ δοκούντα, μὴ αἰδέσθεις, εἰ ἀ-
γένειος ἂν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπῶγωνα καὶ
εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ

4 Ἐς τὸ τῶν δώδεκα Ἀφ' οὗ οἱ
δώδεκα θεοὶ ἄρχιν ἐτάχθησαν, δη-
λοῖτο πωδείσεως τῆς Κρόνου ἀρ-
χῆς. V. (De XII Diis lege in ὕρ-
νισιν Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικόν) Δύο ἦσαν
γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.
καὶ ἐν τῷ ἐνὶ ἐντεγράφοντο ἅμα τῷ
γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ, ἡνίκα τῆς
ἐννόμου ἡλικίας ἐγένοντο, τοῦτο δὲ
ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπει δὲ οἱ
ἐγγραφεόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγί-
νοντο τότε τῆς πατρίδας λήξεως,
τούτιστα τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑπο-
στάσεως. λήξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πα-
τρῶα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρ-
φανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρό-
πους περιέμεπετο τὰ πατρῶα, ὡς
ἂν αὐτῶν διεπύονταν μὴ φθείροιντο τὰ
τῶν ὀρφάνων, εἴτα ἐπει δ' ἂν ἐπιδιδ-
τῆς οἱ ὀρφανοὶ ἤβησαν, ἔξῃν αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικόν
ἐγγραφεύτας ἀναλαμβάνειν τὰ πα-

τρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοι
τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς κληρονομίας. τοῦ-
το οὖν ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
φασὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ,
καὶ τοῦτο αἰτίῃ, τὸ μὲν ἔξον εἶναι σοι
λέγειν, ἀλλ' οὐκ ἔστι. πάλαι γὰρ
τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπιλάβου, ὡς
καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξ-
εῖναι σοι λέγειν καὶ γινώμην εἰσπυ-
σθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγον
δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὢν, ἀπὸ
τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βου-
λὴν συμπληρουντων θεῶν. ὁκτὸς γὰρ
ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡρόδο-
τος δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσί. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὢν) Ὁ
Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτον
ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλ-
λους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικούν-
τας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ
τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς
τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλ-
λῃ συνίστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

extremis versemur periculis, de potestate legitima subtili-
ter & ieiune disputemus. Tu vero etiam omnino iam le-
gitimus concionator es, qui ephēbis olim excesseris, & in
duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo
sub Saturno consilio *unus* sis. Quare noli apud nos ado-
lescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi
videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concione-
re, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe
hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοὶ νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ-
φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἀλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφί-
ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἢν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄ-
μουσον εἴπωμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27
Φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἡκρίβωκε τοὺς Στωϊ-
κοὺς· ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφία πολλοῖς τῶν
νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφό-
δρα πιθανὸς ὢν, ὅποτεν ἰδία τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο.
ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ἰδιώ-
της καὶ μισοβάρβαρος, ὥστε γέλατα ὀφλισκάνειν διὰ
τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίαναι) Συγχωρεῖν, ἐπιτρέ-
πειν. V.

το. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος,
ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγον-

14 Γέλατα ὀφλισκάνει) Γέλατα
χρηστοῖ, ἀπὸ τοῦ γέλαται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη-

præsertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Heli-
cone resides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare;
sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixero a Musis non
alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus,
dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum
amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque mul-
tis cum iuvenibus philosophiæ causa versatur, mercedef-
que eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis ad-
modum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In tur-
ba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti
hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat
in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὅπότεν οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται· συνείναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅζυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς Φα-
σιν οἱ ἁμείνον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρ-
μηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθερίζει αὐτὰ καὶ συγχέει,
οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοι-
κότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς
τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, κατα-
γελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τού-
του μάλιστα ποιῆσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς συνή-
σουσιν οἱ ἀκούοντες.

28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὁρθῶς ἐλέξας, ὦ Ἀπολλων, ἐπαινέ-
σας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦ-
το ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ

θεῖα βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος
τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσα-
το, μογιῶλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου
καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τραπῆ
περχομένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπι-
σευκμένως φθεγγομένους, καὶ πα-
ρασήμως, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖται μὲν γὰρ Ἀπὸ τοῦ δε-
δάσκειν, ἐκπαίδευσιν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ
Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύε-
σθαι, ὅ ἐστι στρεβλὰ καὶ ἀδόξα.
Γρίφοι δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσ-
λυτον ζήτημα. γριφῶδες οὖν εἶπεν,
ἀπὸ τοῦ ἀσαφούς. V.

& perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam
venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi
enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant;
qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & ex-
plicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui
non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatis similia
proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata
respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Opor-
tet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam ad-
hibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilu-
cide dicentes, et si minime omnium ipse hoc facis in oracu-
lis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθῆμεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἄξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλῃ.

ΜΗΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδ-αγωγοῦ τιως δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσόφων παραστήσασθαι ἐρμηνεύοντα πρὸς τοὺς παρόντας. ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα τὸν ὑποκριτὴν δὲ ρητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὃ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλῆθει; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, 30

tantes locum tutus ipse multa proicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te vatem esse,

Lucian. Vol. VI.

R

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προσιπῶν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶσθα γὰρ πού τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρᾳς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖστος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῶ πλίνθους προσήγαγεν. V. 15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ

τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἱμαντεύτο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἢ δὲ Κολοφῶν ἐν Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas divinationes, tanquam in tripode, & aqua, ac rure positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λοφῶν, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσομαι προειπεῖν ὅποτέρου τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξῃς δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῶς δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλον, καὶ μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἡ ἐρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ εἴφεται· ἀλλὰ οἷσθα περὶ οὗτου ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἔρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χροὰ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ Φρικώδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνεια κρέα) Κροῖσος γὰρ ἀποπειράμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Διοπρόπους εἰς Δελφὸς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθετον, ἀνέρισθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πράττων ὁ Κροῖσος; ἐποίει δὲ ταῦτα τινικάδῃ Κροῖσος. λήβητα εἰς λήβητα ἐπιμβαλὼν, εἴτα χελώνης κρέα καὶ ἄρ-

νίου συγκατακόψας, καὶ τῷ λίβητι τῶ διπλῷ ἐμβαλὼν, ἤλει. ἅπαντα ἡ Πυθία ἀντίλεον ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρεῶν. ὁδὸν μ' ἐς Φρίνας ἦλθε κρατερήνοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασοβ.) Διαραπτομένη. G. *ibid.* Κίνημα κορυβαντῶδες) Μανιῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες ὁμιμονεῖς εἰσι περὶ τὴν Ῥίαν. Κατόχιμα δὲ, μανιῶδη, φοβερά. V.

ne talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: fustinebitis autem, si non fatis modulata dixerō.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, quae de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum posseffus hominis omnia, & horribilia, & mystica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θεόφρατα Ἀπά-
λωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὄξυβόαι, μυθοῖσι κορυσσόμενοι πυκινῶσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτερακλεῖ κλωγμῶ,

Ταρφέος ἀκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμφώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι κλέγξουσιν κορῶνας.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορυφεί.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμι; καὶ μὴν
οὐ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνιγή-
σθ ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ
καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύεις ἀν αὐτὸν ὃ,
τί καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-
17 Θεμιστοκλέους) Καὶ γὰρ μό- τοις Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτι περὶ
νος ὁ Θεμιστοκλῆς συνέκε τοῦ δεσφί- Ἀθηνῶν ἐπὶ Σέρξου ἐμμενέοντο

Apol. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Multum hinc alternis crocibus aëra & inde,

Non sine lucentis flivae terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam;

Tum sane imbriferæ cornices ultima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita rictu rides, Mome? Verum ridicula
non sunt praesentia. Define, infelix, suffocaberis a risu.

Mom. Et qui possim definere, Iuppiter, super oraculo ita
claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit.

Mom. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

πλέους δέησει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως διὰ ῥήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ Δία,
καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρί-
δες τὸν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοιχός εἰμι, οὐκ 32
ἐκνήσω ὅμως τὰ δοκούντά μοι εἰπεῖν. ὅποτε γὰρ ἦδη
συνελθόντες διαλέγονται τῆνικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, ἑάσωμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν
ἣν δέ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἦδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διασείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ
κατάρματος ὦν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἰ-

* Ἀθηναῖσι, εἰ ἄριστοι αὐτοῖς ἐκλιπεῖν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνέλθαι ἢ Πυθίαν τὴν
Τέχος τριτογενεῖς ἔχουσιν διδοῖ εὐ-
ρύπια Ζεὺς, καὶ, ὧ Ζεὺς Σαλαμῖς,
ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς
οὐκ ἴσθις Θεμιστοκλέους ἀναιδέος
δ', τί καὶ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ'
ἄλλοις ἀσυνίτου ὄντος. τοῦτο καὶ νῦν
διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα
ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἔχουσιν, ὡς μὴ
δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ.

V. (Historia late. apud Herodotum C.)

2 Κανθηλίους) Μεγάλους. G.

3 Εἰ καὶ μέτοιχός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἄνθρωπος ὢν, ὡς λέγουσι, πρὸν γέ-
γονε θεός, καὶ εἰς οὐρανὸν μετέκ-
σεν. V. (Inquilinus. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰσάγει
ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστιν οὖν
ἐπίθεγμα ἐκπληκτικόν. ἐκπληκτικ-
μος οὗ τοῦτο εἰς Ἡρακλῆα. V.

Themistocle: adeo diferte dicit oraculum, hunc praeftigia-
torem esse, nos vero afinos clitellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam inquilinus modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere sinam *institutam* pro nobis disputa-
tionem: si vero quid secius evenerit, tum iam ego ipsam
concuſſam, si ita videtur, porticum in Damidem iniciam,
ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσαι ἐν πονηρῶ τού-
 ούτους, καὶ προσέτι τὴν στοᾶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ
 Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγεῖρω; καὶ πῶς ἂν τούτων συμ-
 πεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς
 λόγους ὑπόθεσιν ἀΦηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μέν σοι θυ-
 νατὸν ἴσως ἢν τι πράξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένη-
 σαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦ-
 τα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὅποτε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν
 ἐφόνευσον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἢν τις ὑβρίξῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίον) Εἰς ἀμα-
 θίαν ἐσχάπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ
 καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὕς. Ἐπεί
 οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ' Ἀλκμήνης
 γὰρ, ὁρμῆως πάνυ ἐπίσκηπται. τὸ
 μὴ γὰρ προφανές. ἐπὶ
 τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν
 διασύρει ὡς Βοιωτὸν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοᾶν) Τάχα
 ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ
 περὶ Μαραθῶνα ἐγγράπτο. διὰ ταῦ-
 τα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναιγεῖρος δὲ εἰς
 τῶν ἀριστιούσαντων ἐν Μαραθῶνι κα-
 τὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρα-
 τηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασύ-
 ρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ
 ῥήτορας, ὡς συγχρότερον τούτων με-
 νημένων οὐδὲν ἴσον ἐν ταῖς δημογο-
 ρίαις, ἀλλ' ἐκπλήξας χάριν τοῦ
 χυδαίου ὁμίλου. ὥσπερ καὶ αὐτὸς
 οὗτος φησὶ διαπαίζων ἐν τῇ Ῥητό-
 ρων Διδάσκαλος. V.

dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot
 homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone,
 & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereun-
 tibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo
 illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem
 cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem
 tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse
 talia, nos autem eorum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Para-
 cae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τὸν νεῦν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖ-
ραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας.
ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικὸς εἰμι, τὴν σκά-
φην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μα-
κρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσση,
καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδωλα φοβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θνητῶν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, φασὶν ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσίων αὐτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ἢ εὐγραμ-
μος, ἢ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγα-

*Μιῖτε λυτὴ
ἡδονὴ. 1. 24.*

11 Εὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
ομιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ ἐξ οἴ-
κου ἢ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσα-
το αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν οὖν
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως
ὅτ' ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parcias
olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere *dicentem*. Ego enim,
ut ait Comicus, *sum rusticus: scapham voco simplex scapham*.
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis vo-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectorum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domesticus, aiuno, testis! compendificisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille pri-
sco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλῃν. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ὅσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστά-
μενον λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπὸ

Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον

Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι

Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,

Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.

Ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινὰς δύο

Ὀχροὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,

ἢ Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται) Οἱ πῦμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. V.
γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ 9 Ὑποπιττούμενος) Πίσση πλατ-
τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον περιπλάτ-
τειν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσση, τόμενος V. (Περιπλαττόμενος C.)
καὶ οὕτω λαμβάνει τὸ αὐτοῦ ἰχτύ- 15 Κεκραγόντας) Τοὺς τὰ μεγά-
λα κράζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimitur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea seditionis nobis im-
prudentibus ortum est?

Herm. Statuariis modo pro more praebui

Pice oblinendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Affusa iam pendebat arte simia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clumosos, pallidos, pugiles sophismatum,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν.
οἶδα γὰρ οὐς τινὰς λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον, εἰ
πάσαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀ-
ποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λαιδορούμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοί, ἡ ἀκροᾶ-
σθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀΦαιρείτωσαν αἱ Ὠ-
ραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπε-
τανύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34
πληθὺς ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς
οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραπτόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ
ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅτε ἡμῖν
δυνατώτατον, εὐχάμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μέλλοντος εἰ-
πεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμο-
κλέα, ὃ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νεύσας ἀνα-
χόπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάσαι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβο-
λισμὸς ἐστὶν, ὅτε πρὶν συμβάλλου-
σιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις, βάλλουσι
τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις. V.
(praeludium-C.)

Damisque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. No-
vi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est
illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
dis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Dii, quam ut
prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Ho-
rae obicem, reductisque nubibus portas coeli pandant. Her-
cules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles
non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: cor-
rumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque con-
tra Damidem aufurum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμεις γε πύθῃται.

35 TIM. Τί φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μὴδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

DAM. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκριναί μοι, ὦ τι-
μι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὐμενουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μισαρὲ, ἀπόκριναι.

DAM. Οὐμενουν, ἀλλὰ σύ.

ZEVS. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ
εὐφωνότερον τραχύνεται. εὖ γε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπὶ χεὶ τῶν
βλασφημιῶν ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὥς τά γε ἄλ-
λα ἰχθὺν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναί-
μην σοι πρότερον.

DAM. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα' ἐκράτησας
γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμακῶς ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφη-
μιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμείων) Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque
providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento
illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iup. Huc usque multo noster melius & vocalius exa-
speratur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi
robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iura-
tus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἶπε οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ 36
κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί Φῆς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; *Plat. Legg. 10. p. 886. a*

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

ΔΑΜ. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε,
καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτῆριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὐρον οὕτως οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἡ σχετλιαστικὴν ἐπίφημα συναλιμμένον τῶ ἄνθρωποι. εἰάθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν καὶ ταῖς παραθέσειν. V. C. G. sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὰ ἄνθρωποι) Τὸ ἐντελής, ἰσὼς οἱ, σχετλιαστικὸν ἐπίφημα συναλιμμένον τῶ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere καὶ ταῖς παρα-

θέσειν, ὅποῖον καὶ τὸ ἀληθινὸν (sic corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δῆπουσι καθάρλιμον. (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι οἱ καταλογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντελής οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὲς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλεύσετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo execrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempe.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ὧν ἀγανακτοῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτοῦντων; οἱ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

37 ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἡμύνακτο ὧν ἐπιτοκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἢν τινα ἀκ' ἄλλην ἐπιδείξιν τῆς ἐαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετίασι ποτὲ) *Ἡ μετέρχονται, ὅ ἐστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Græci legendi.

ἵστι Πρόνοια καὶ καλῶς διατάγει

τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς δεῖ καὶ βούλεται.

οὐχ ὡς λίγαις σὺ, καὶ μάτην ἐναβρύνη

πείθειν τὸν ἔχθρὸν, ὃ Τιμόκλεις, εὐλόγας. G. & C.

Καὶ σε μετέρχονται) *Ὁ ἵστι τιμωρῶνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπαινέτους. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obterendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἵεναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τσαύτην ἀναισχυητῖαν εἵποιμι, ὦ 38
Δάρι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαί ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπέσθης· οἶεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς.

TIM. Ἡ τάξις με πρῶτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὃ
ἥλιος αἰετὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα,
καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ Φυτὰ Φυόμενα, καὶ ζῶα γεν-
νόμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὥς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τὰ λ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρ-
πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστος
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα,

*pas Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.*

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.

Tim. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes
animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam
facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae ope-
ra esse mihi videntur.

Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro
argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταῦτα συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάξεις τὴν ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαυνοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικόν, Τοῦτ' ἐμὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δὲ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὀμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

DAM. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπέισθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

DAM. Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὀ-

9 (Υπομόχθηρον) Ἀνόντων. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistent. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: asfer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poeta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poetam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
 ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκείνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχούσι, καὶ ὅλως, ἀπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἤδεως ἂν ἀκού- 40
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπέισθης τῶν Ὀμήρου; ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνῶσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλέησασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς.
 ἂνδ' ὦν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξει τὸν

4 Κηλεῖν) Θίλγειν. V.

8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς,
 καὶ ἡ γυνή) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα
 Ὀμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς
 δὲ πάντῃ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἤνεγκε μάρτυρα. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: te-
 stem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poëtam. Neque enim veri illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occinunt, & personant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ
ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούον-
τα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν
Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηᾶς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δέ,
αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμιξ ἄρρε-
νές τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηᾶ μὲν Ἄρην καταγω-
νίζεται, ἄτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύμα-
τος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστη
σῶκος ἐριούσιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι
πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἡγανάκτησεν
οὐ κληθεῖσα ἐΦ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦ-
το σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλλήν,
ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα
λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλή-
θος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σῶκος) Οὗτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρ-
μης, οἰοναὶ Σωσίσιμος. V.

ibid. Ἑριούσιος) Ὁφείλιμος. G.
12 Ἀνυπόστατον) Ἀφώρητον. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum
te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Vene-
rem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? pau-
lo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia mi-
scuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem
superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede ac-
ceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes*. Aut
istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert
& indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque
eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore,
cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num-
quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit
Damin. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

να ἔοικε· δέδωκε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρ-
εκδὺς ἀποδράσεται.

TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές,
ἐπὶ τὸν αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκη-
νὴν, δεικνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
πονηροὺς δὲ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπιτρίβοντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ γενναϊότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις,
εἰ τὰντα ποιοῦντες οἱ τραγωδοὶ πεπεῖκάσι σε, ἀνάγ-
κη δυοῖν θάτερον, ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ
Σάτυρον, ἥ γένοιθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσω-
πα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδ-
ήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστρίδια, καὶ σωματία, καὶ τάλλ', οἷς ἐκείνοι σε-
μνύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοιότατον οἶμαι.

2 Περικδὺς) Παρελθόν. G.

5 Ἐπιβάτας) Γραι. ἀναβιβασά-
μενος τοὺς θεοὺς. G.

9 Οἱ τραγωδοὶ) Οὗτοι ὑπο-
κριταὶ ὄσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν
τραγωδῶν δράματα. V.

12 Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ
ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας
οἱ τραγωδοί, ἵνα φανῶσι μαχρίτε-
ροι. ποδῆρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν
ἐλκόμενα ἱμάτια. V.

13 Χειρίδας) Τὰ κοινῶς λεγέ-
μενα μανίκια. V.

quantum tremat, & apparet, abieciurum esse clypeum: &
iam circumspicit, qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur di-
cere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut ser-
vant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qua-
lis tua est, obterunt?

Dam. Sed o generosissime philosophorum, Timocles, si;
haec dum agunt, persuadere tibi Tragici; oportet alteru-
trum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Satyrum,
putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, &
cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, &
ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

S

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεαν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅρας τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον' αἰθέρα,

Καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

- 42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη-
πάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις
ἂν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronuntiantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae in-
ter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ Θραῖκες Ζαμόλξει-
 δι, θραπέτη ἀνθρώπων ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι,
 Φρύγες δὲ Μῆνη, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι
 Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστέρα, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
 καὶ Αἰγυπτίοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασιν κοινὸν τοῖς Αἰ-
 γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδία δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
 θεός· Πιλουσιώταις δὲ κρόμμυον καὶ ἄλλοις ἴβις, ἢ
 προκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ
 τίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος
 θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρασ οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
 λους κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμέ-
 ουν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ
 Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς
 τοῦμ' φανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύθαι μὲν) Φρυγῶν φα-
 λους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ
 τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἰδρύσαν-
 τες σιδηροῦν, θυσίας ἐπετείους προσ-

άγουσι προβάτων, καὶ ἔπταν, νομί-
 ζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἀρεως τὸ
 ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πινάκιον. G.

alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Za-
 molxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phry-
 ges autem Menae, id est, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cyl-
 lenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae
 Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
 bus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos
 est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynoce-
 phalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicis aliis hu-
 merus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, si-
 nister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum pocu-
 lum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
 cher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dij, futurum, ut proferren-
 tur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΣ. Ἐλεγεγ, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς
καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν
ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 TIM. Ἀλλ', ὦ Θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ
προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ
Θεῶν καὶ τῆς προναΐας τῆς ἐκείνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον; ὦ ἄρστέ, περὶ τῶν χρησμῶν,
ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνησθαι
ἀξιοῖς; ἄρ' ἐκεῖνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς
ἀκριβοῶς ἀμΟήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἳοί εἰσι τῶν
Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφότερῶθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁπό-
τερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἀμφηχῆς) Ἐκ τῶν δύο μερῶν
ἡχῶν, τουτίστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ
ῥῖδει περὶ τίνος ἔλεγει, ὅτι τὸν Ἄλυν
διαβᾶς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ
τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται
δὲ ἀμφήρης, ἢ ἢ ἀφ' ἑκατέρου ἑρι-
δα ποιεῖν. V.

ibid. Οἳοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἦνιοι)
Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες
ἦσαν παρὰ τοὺς οὐδοὺς ἰδρυμένοι, ἅνω
πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες
ἀνθρώπου μῆμιμηνίον τὸν λῖθον.
ἐνίστι μὲν οὖν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἡ
κεφαλὴ, ὡς πάντων ἀνθρώπων. ἴσθι

δ' ὅτι καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους.
αἰνίττετο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸς
τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς οὐδοὺς.
Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι.
ἐσήμενιν οὖν τὸν βίον, ὃν διὰ τῆς
οὐδοῦ παρεύλου, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ
λόγου πορεύεσθαι, καὶ τοῦτ' ἀλη-
θῆς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπε-
σάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ
ἐποίητο, εἰς ἑμφανισιν τοῦ χρεῖναι τοῖς
φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν
ὁδὸν τοῦ βίου εἰσιούσι, καὶ παρούσι
καὶ ἀπουσίῃ ὁμοίως κατὰ διαθέσειν
μῆνιν. V.

Iup. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac stu-
debo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones
futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque
providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te,
cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius,
quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat
ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices,
& utrinque similes, ad quamcunque illorum te partem
convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

αμφήρης!

σος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχήν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίατο.

ΜΩΜ. Αὐτά παυ, ὦ θεοί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, αἰ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρωδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἶα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆρκε Δάμι, μονονου- 44
χὲ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ
βαμνοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βαμνοὺς, ὦ Τιμό-
κλεις. τί γὰρ καὶ δεῖνόν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυ-
μιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις
τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἀν' ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανὸς) Ὁ ἀπὸ Σαρ-
δίας, ἐν Σάρδισι γὰρ ἦν τὰ τοῦ
Κροίσου βασίλειαι. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιον) Ἀμφιδέξιος
λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ἁς δεξιᾶς
χρῶμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10 Ἐδη αὐτὰ) Ἐδη τὰ ἀγάλμα-
τα λέγει, παρὰ τὸ ἰδρᾶσθαι. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυ-
θίᾳ τοὺς κροτουμένους ξίνους ἵθυσεν
τῇ Ἀρτέμιδι. V.

suum imperium an Cyri dissolvat? Atqui non paucis talen-
tis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego ma-
xime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoe-
dus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Iup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, execranda Dami, tantum non se-
des ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque
altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim
mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena fiat? Sed
illa Tauricae Dianae libenter sane viderem & fundamentis in

λὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐω-
χουμένη ἐχάαιρε.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐπὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φεῖδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἵτις, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους
εὐροῖς ἐν ἡμῖν· καὶ πού τάχα προῖων ὁ ἄνθρωπος ἐφέ-
ται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 TIM. Οὐδὲ βροντῶντος αὐταῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ
θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστί, σὺ ἂν ἄμεινον
εἰδείης, ἐκεῖθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ
οἱ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγούνται, τάφον

3 Ἐπηχῆ) Ἐπῆλθεν. G.

4 Ἄλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἰορτῇ
τῶν Διουσιῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις
ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἱσχυπτον
ἀλλήλους καὶ ἐλαιοδροῦντο πολλά.
Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑ-

βριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἀμά-
ξης. V.

15 Τάφον τινὰ) Τάφος ἦν ἐν τῇ
Κρήτῃ, καὶ ἐπιγεγραπτο ἐν αὐτῷ,
ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς
αὐτὸν νῦν ἀποτίνεται. V.

caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisā est.

Iup. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nul-
li Deorum vir parcat! sed tanquam e plauastro confidenter
maledicūt,

Et lacerat deinceps insonantes atque nocentes.

Mom. Verum paucos sane, Iuppiter, inveneris inter nos
insonantes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum
quendam.

Tim. Neque tonantem ipsum Iovem audis, hostis Deo-
rum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero
Iuppiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

πινὰ κείθι δαίκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφροστάναι δηλοῦσαι.
ὡς οὐκέτι βροντήσκειν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὰ τοῦ τρόμου; θάρρειν χρῆ,
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ἄρ' ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὥτων
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ἰπότην, ὦ Ζεῦ, θελήσης σειρὴν
χρυσεῖν καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῇκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 45

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim fix mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducaturque illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
missa omnes.

Ipsa cum terra, huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteam irruens,

τῇ ὁδῷ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἣ οἱ ἐρέττοντες ;
ἐκυβέρνησα δὲ εἰς τις ἐφεστῶς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμέ-
τη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ ἀνηγεμόνευ-
τον φέρεσθαι;

ΖΕΥΞ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυ-
ρῶς τῷ παραδείγματι.

- 47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν
κυβερνήτην ἐκείνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινο-
οῦντας, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ
προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλύσιτελές δὲ οὐδὲ ἄλο-
γον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ
ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ δὲ σὺς οὗτος
κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νῆϊ ἐφεστάναι ἀξιοῖς,
καὶ οἱ συναῶται αὐτοῦ, οὐδέν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

τ Καὶ ἐμπιπλὰς } Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενα χάροια ἀκά-
μιτ τοὺς μεγάλους καὶ μέσους κα- }
λαῦσαι ἰστίους. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ V. }
τια φασίν, οἷς ἡ κίραια ἐτίθεται.

& implens vela, magis quam remigantes? gubernabat au-
tem quidam gubernaculo admotus, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset guber-
nata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce
ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide disputas
similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem
illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus para-
re se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile
nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium
ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem
magnae praeesset navi postulas, & socii illius nautae, nihil

ἀξίαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς
τὴν πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πῤῶραν
ἀμφοτέροι καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲν ὕψαλα κατάγραφα,
τὰ δὲ ἕσταλα τῆς νεῆς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἰδοῖς ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεινὸν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραϊάν ἀναπηδῆσαι
ῥαδίον, καὶ εἰδῶτα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβε-
ρήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίνει-

1 Πρότονος) Τὸ σχοινίον ᾧ δεσ-
μοῦσι τὸν ἰσπέν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πῤῶρας
μέρος οὗ ἀπέρηνται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς πρόπιδος ἰσπέν ἀρχή. χη-
νίσκος δὲ ἐλέγγοτο, ὅτι χηνὶς κεφα-
λὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτί-
θουσιν τῷ ἄκρῳ. τὰχα τὸ πλοῖον εἰς
χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐοισανίσ-
κου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἢ
ναῦς διατελοῖν, τρόπον χηνὸς ὑπερ-
κίουςα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοῖρου τῶν ἐν τῇ νηὶ ἄρχων. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρ-
χων. οὕτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐν-
τελὴ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶ-
ται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἀρετὴν τέλειοι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακολυμβῆσαι)
Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν
ἐν τῷ πλοίῳ σκινῶν, ἢ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώπων νοητῶν. ὅτι οἱ μὲν
ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυ-
χοῦσιν· οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te *funis* ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, chenisus autem plum-
beus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exsiliendum in antennae agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaustire *sentinam* iuf-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli;
aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum; su-

δον, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατειληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῶ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίῶν, οὐδὲ τὰ ἄλφιστα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῖς
 49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δὲ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίων) Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλιδὴ εἶχε γυναῖκα, ἣ καὶ ἑάλω Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατίνος φησὶν, Ἰπποκίχου υἱὸς ἦν, τὸν ὅμιον Μελιτιεύς, πλούσιος καὶ πασχυτιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφρορούμενος, καὶ κίλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγμήματιαν αὐτὸν Κρατίνος κωμῶεῖ, ὡς ἕνα τῶν κατὰ χρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτῆσεις ὑπετίθισαν, καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ

γινώσκασθαι ὅτι ὑποθήκαί εἰσιν. ὅθεν καὶ Μένανδρος ἀσπικτον χαρίον εἶναι λέγειν τὸ ἀσιπιδάνιστον. κωμῶεῖ δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὡς Φόκου γυναῖκα μοιχύσαντα καὶ τρία τέλαιντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι, ὁ δὲ Μειδίας ἔρτυγόκοπος ἦν, ὡς Πλάτων περιαλγεί, καὶ ὡς ποιητὴν δὲ καὶ κύβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακυνθαράζου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναῖξιν τὸν πάντα βίον ἐκδοπαίνων. διὸ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum fatis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despuentes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέταπτεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἱ τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἕκαστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένευμεν ἂν, χῶραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὥστε σοι, ὦ Θαυμάσιε, τὸ τῆς νεὸς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει πέφικτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἄρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ τοίχου λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ) Κατὰ ῥοὴν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεύμα φερόμενοι τὸν

ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο. V.

15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἀνεμῶς. G.

fraga mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis iuberetur; contra iste piger & omiffus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

Mom. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur.

ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εικάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 TIM. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῆς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἀκουσαν δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἦν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ εἰρεῖ;

TIM. Ἰδοὺς γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πη αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰςὶ βωμοὶ, εἰςὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰςὶ βωμοὶ, εἰςὶν ἄρα θεοὶ. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινούμαι σοι.

TIM. Ἄλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν) λων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. V.
Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ γῇ τῇ μεγίστη, ἐν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία βέλλεται. εἰπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλ- 10 Εἰ γὰρ εἰςὶ βωμοὶ) Chrysip- pi hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iup. Recte coniicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non fatis valida visa est, audi iam sacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abrumpas.

Iup. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum fatis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἔξα-
ψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ τὰυτα ἱεράν οὔσαν. τὸ
γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν
οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν
ἄλλο τούτου Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπῴωμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἠττήσθαι προαπιών;

52

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ
τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευ-
γας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱεράν, ἐθέλω σπείσα-
σθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μη-
έτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ τὰυτα πρὸς ἐμέ, τυμβωρύχε, καὶ
μιαρὲ, καὶ κατὰπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθα-
μα· σὺ γὰρ ἴσμεν οὐ τινος μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ
μήτηρ σου ἐπορνεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας,
καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχυότα-

12 Ἐπὶ τυμβώρυχε) Καλῶς πάντῃ τραπίντα. τοῦτο γὰρ ἴθος τοῖς ἠτο-
εἰσάγαγε τὸν Τιμοκλῆα εἰς ἕβριν ταμίνοισι. V.

Dam. Quod non sentis, a tenui te filo suspendisse anco-
ram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse,
ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his
te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his ha-
bere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab
aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per an-
coram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa
altaria libatione interposita facere, nos non amplius de his-
ce rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & im-
pure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne
enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater
tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀνασχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γὰρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀπεθραύσω, παρμίσσοντα.

53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὃ θεοὶ, ἅπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ Φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάζειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὅρθῳς ἐκεῖνό μοι ὁ καμικὸς εἰρηκέαι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποῖῃ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τὰναντία γινώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῷς καὶ ὁ σύρφαξ, Βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πάντα καλῶς ἔχον ἔστιν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φέρον κατατρυφῶντα) Πάνυ τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. V.
ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V. 15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δα-
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκορισμὸς ρείου πολιορκούντος τὴν Βαβυλῶνα,

sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ta-

ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον εἶχ' οἶον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλωνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυαμίνου παραλαβεῖν αὐ-
τὸν, ὃ Ζάπυρος χάρις ἑαυτοῦ πα-
θεῖν καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγᾶσαι
ἑαυτὸν, προσήλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθόν· οἱ
δὲ θυμίσαντες αὐτὸν ἀληθῶς λέγουσιν,

κατεπίστυσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὃ δὲ
προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα.
καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἐβουλόμην σεσωσμένον εἶχ' οἶον
τὸν Ζάπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mihi Babylones esse.

Collected in 288
Gell. n. a. iv. 11. c. 17
Coring in Tiberio's reign 14. p. 114
229

Theon. p. 11. 21
ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.
229

Αλλοι.
229
1 ΜΙΚ. ΑΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυῶν, ὁ Ζεὺς αὖ-
 τὸς ἐπιτρίψει, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με
 πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ἑνόντα, καὶ θαυμα-
 στήν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγω-
 νὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὥς μὲν νύκτωρ γοῦν τὴν
 πολὺ σοῦ μιαιωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε
 χρὴ τεκμαιρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ
 τῷ κρύει, μὴδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναί-
 οντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελα-
 νούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὔπνους

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκντοτόμος ἔν
 Μικυλλος, ut testatur ipse circa
 finem. Et in Tyranno (Καταπλ.)
 de hoc quaere nonnulla. Ex Ce-
 betis Tabula multa huc transla-
 ta in Charontem. Icaromenippus
 multum confert ad hunc Dialo-
 gum. G.
 6 Διάτορον) Ὁξύφωνον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS. MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. ΑΤ te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, in-
 vidum adeo & clamosum animal, qui me divitem, & iu-
 cundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam fe-
 licitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore ex-
 citaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel
 te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex
 illo multo adhuc silentio est coniciere, & frigore, quod non-
 dum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc
 mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At

οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κῶδιον φυλάττων, ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γέ ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἦν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖσθαι σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον ἂν δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρητῖδα ἐργάσαιτο, προσδοῦ ἔση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κῶδιον) Αἰτίας ὁ τῶν Κέκχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο ὀράκων περιφύλαττεν αὐπνος. (εἰς τὸ αὐτὸ) τὸ χρυσοῦν μαλλινὸν φησὶ δέρος, ὃ Φριξοῦ μὲν ἦν τοῦ Ἀθάμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ ὃς Κρίδς ἀνόμαστο δορά. θυβέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαιρέντες καὶ ἐπὶ, ὡς ὁ μύθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλὲς ἐφάτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἴτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἴητος τοῦ βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀφύρτου, ὃς ἐπιπίστευτο τὰν φυλάκην τοῦ δέρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα πτότης ἔρωτα· δόλω μὲν τὸν πατέρα μετελοῦσης, Ἀφύρτον δὲ τὴν ἀδελφὴν ἀποκτεινάσης καὶ οὕτως συεργασάσης Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σαθῆναι. V.

4 Πράγματα παρέξεις) Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατήσῃ σε νῦν δυσχεραίνῳ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δύνη διαφυγεῖν. V.

9. Πρὸ οὐδοῦ ἔση) Τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ προκόψας ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τῷ τροφὴν ἀνήσασθαι πεπονηκὼς αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ πρὸ οὐδοῦ, παροιμιώδεις ἐστὶ λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι προτίλειον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων, συμβαλλόμενοι μίντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς οὐδεὶς προκειται ἐπιτελεσθῆναι τι τῶν συνεγεκείν ἔχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ οὐδοῦ εἴρηται, ὃ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἔση τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκὼς, ὃ, σοι τυχὼν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει, καὶ Πλάτων ἐν συμποσίῳ, σὺν τε δὴ ἐρχομένῳ, πρὸ οὐδοῦ βουλευόμεθα ὃ τε ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exfilendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum; si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias,

Lucian. Vol. VI.

T

το ἐς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμμάτων ἀνεγρόμενος.

2 ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοὶ, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνώκῃ τὰ Ὅμηρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν Φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ

ᾧ ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δρχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιδάχοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει

τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρῆσθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακε) Ὁ ἀποδιδάσκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde efurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Quī enim non sit prodigium? Sed avertuncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ραΐψωδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἔμαντεύετο ἐκείνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παρὰδοξον ἔδοκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἔμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίσητα καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ἂν, λαλίστατου καὶ λογιστάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαίτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-

5 Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὼ δὲ ἐστὶ τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἐπλευσεν. ταύτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου Φηγὸς ἐστὶ ὄρυς, εἰς ἣν ἔμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, οὗς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς σφάζαντες ἔθυσον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινούοντο τε καὶ ἐβίαν, ὥσπερ ζῆσθαι ἐνούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν) Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulforem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentina, & boum carnes mugientes, semiafflas & elixas, confixas veribus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσειν ὑπόσχοί μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λάλειν.

- 3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμού, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἰτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινη διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἀκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὐτοσί γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν Φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς Ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ Θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ

12. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει). Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχυνεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὄνομα, ἢ ὅτι οὐ-

τω, καὶ ὡς συμπίνοι καὶ ὡς συγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινοποίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

ro sanctum mihi silentium promiseris, non pigror virentem tibi causam meae cum sermone vestro communio-
nis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gallo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse, quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo & comissatum ivisse, & amoribus illius subservivisse. Quo-

κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφειράτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἕξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν Φρουρὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι αὐν, εἰ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἥλιον μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, αἱ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτ' ὅρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ'

§ Λαθόντα) Ἀγνοήντα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisset etiam Gallum: cumque Solem praefertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquisset semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisset aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse: Solem vero non animadversum adstitisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπεὶ δ' αὖθις ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾷν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

- 4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἐναγχος εἰς ἀλεκτρύονα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γενέσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἰσθι δῆτα καὶ κεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο.

1 Ὁφελος) Τὸ ἐξῆς· καὶ τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.
12 Ἐκτράπεζον) Ἐξω τῆς τρα-

πέζης. V.

15 Εὐφορβος γένοιτο) Οὗτος εἰς ἂν τῶν Τρώων. ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiat is orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Ajunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατοουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὃ ἄλεκτρυὼν.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὃ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδώς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἄλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως, ὃ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῆναι· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὁ, τι σοι παραβά-

7 Ὡ Μνησάρχου παῖ) Μνησάρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς οὖν παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἄλεκτρυονα ἐκάλεσεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίχυλλος. V.

Mic. Impostorem aiunt & praefigiatores fuisse hominem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum praesertim duo iam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena.

Gall. Quanam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamorosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθες, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίῳ· ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γὰρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπὸρρητος ἡμῖν ἡ τροφή· ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίβτευσσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἴψῃσιν προβείη, πότερον

3 Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγό- φάλην τοῦ πατρὸς. V.
ρειὸν ἔστι τοῦτο τὸ ὄγμα, ἴσον τὸ 9 Οὐκ ἀπὸρρητος ἡμῖν ἡ τροφή)
φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κε- Οὐκ ἀπηνυγρευμένην. V.

non haberem, quod tibi obicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequè factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξίοντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλαίμην, οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδύστοις Φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, 6
εἰ ἴσθι, τῆς οἴψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κατασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα.

1 Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) Λοῦντα. V.
Καλῶς σὺ ποιῶν. ἀμφὶ γὰρ τερα- 6 Ἀναπεμπάζῃ) Τὰ προθεωρη-
τάων καὶ εἰς φάσμα φιλὸν ἀποτε- θέντα ἀναμιμνήσκη. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique somnium, quod paulo ante mihi obtigit, rursus somniare, nesciam, utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos sermones visis iucundissimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius fervas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiā prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τις ἐστίν, οὕτω σοι τριπόβητος ὢν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνησθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψῆσθαι ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος.

1 Δεινόν τινα Φῆς) Μίγαν, θαυμαστόν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ) Φαυλὲς τις ἐγένετο, ὅστις ἐπὶ πόδα πολλὰ πᾶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτύνει· πόδας, καὶ τούτους πηδᾶντων ἡ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ἑῷ πᾶν ἐπὶ πόδας· ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὀρίσμενον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ. V.

11 Ἀποψῆσθαι) Ἀπομάχθαι. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λέγει ὁ ὄμιλος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδοὺς ὄνειρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI legito, & quae Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem infomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, iam transfilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagōra, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterferis mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὀμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰ-
δὸτα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος εἴωρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἡ-
διστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάν-
τα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀ-
τεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ
μέταλλα ὅλα χρυσίου κέκοιμῃσθαι μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ 7
πῶς οἶε καλὸν, οἷάν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτων; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ὢν) Ἱστοροῦσιν
Ὀμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυ-
φλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τού-
τω γενέσθαι, ὁμήρου καλοῦντων
Δωριέων τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος
μνῆται τὸν Ὀμήρου γράφων βίον,
οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ,
ἀλλὰ πολλὰν ἀλάμεινον γῆν ἱστορίας
χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν,

καὶ κεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς
νόσου τὴν ὄλιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μί-
δας πάνυ ἂν φιλόχρυσος εὐξατῆσαι
πᾶν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἔλκεται, χρυ-
σοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
τούτου ἀπίθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τρο-
φή, ἣς ἔπαιετο, χρυσὴ ἐγένετο. V.
12 Πολὺ) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus solas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poëtam, somniorum
imperitum. Paupercula forte infomnia per illas exeunt, qua-
lia ille, nec ipsa fatis dilucide, caecus homo, videbat. At
mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum
& ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri
secum afferens.

Gall. Define, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim
ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla so-
mniasse mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam
puras pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρός Θεσι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἶπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἴτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ.

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦμόν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὃ σοφώτατε ἀλεκτρυῶν. ὅτι μὲν οὐκ οἰκίστις ἦν χθὲς, οἶσθα. Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

6 Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις οὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ

πλούτου. V.

13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος. V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardens flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Pluti est.

Mic. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
 βρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
 πάνυ δαιψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρουῖνι ἀθλητῇ ποτε γε-
 νομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνίσας ἐπανῆλθον, ἐκάβευδον εὐ-
 θύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
 ὄνειρος ἐπιστὰς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
 τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δει-
 πνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγον-
 τα, καὶ ἀναμνησκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. 9
 ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ φανῶς καὶ ἑξακούστας. V.
 μεθύων. V. 16 Ὡ Πυθαγόρα) Περὶ πλουσίῳ
 5 Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οἶμαι κῆϊσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
 mihi, sero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
 tam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
 certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
 statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub am-
 brosia divinum*, vere, *somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
 le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
 universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
 denuo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
 nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
 enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam

Νισμ. 23.
Κατ'Ιαλ. 2. 67.

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπῃ τῶ
βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει·
καὶ ἐγὼ μὲν προσεῖπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπό-
την, ἀπηλλαττόμεν, ὥς μὴ καταισχυναίμην αὐτὸν, ἐν
πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε,
Φησι, θυγατὶς τήμερον ἐστὶ γενέθλια, καὶ παρεκά-
λεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δὲ τινα φασὶν
αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν
μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενος, ἢ μὴ ὅγε
κληθεὶς αὐτὸς εἶπη ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε ἀμφίβολός
ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆειν εὐχό-
μενος ἅπασιν θεοῖς ἠπιάλόν τινα, ἢ πλευριτίν, ἢ πο-
δάγραν ἐπιτέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφε-
δρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην·
καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μῆκιστον ἐτιθέμεν, συνε-

4 Σὺν τριβακῷ) Ἐν πενιχρῷ. V.
12 Ἠπιάλον) Ἦγος πρὸ πυρι-
τοῦ. V.

13 Οὗ Ἰφιδρος ἐγὼ) Ἠνίκα δύο
παλαιούσιν ἀθλῆται, κάθηται τις

ἔξαθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι
παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται
Ἰφιδρος, ἀντὶ τοῦ ἡτταμένου εἰσερ-
χόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud di-
vitem coenasssem, bona quadam fortuna heri incido in Eu-
cratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutasssem Do-
minum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum pau-
pere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias
hodie filiae meae epulas celebros, & vocavi amicorum pluri-
mos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo im-
peditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a
balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam ad-
huc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato,
discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum hor-
rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitte-
rent, cui subseffor ego, & coenae vicarius atque succes-
sor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

^{Μαρκ. 1. 52.}
 χῆς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχείον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δεοί. καὶ περὶ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. ^{Θεοφ. Σαν. 4.} ^{Χν. (xxii) 4.}
 Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ-
 λους, καὶ δὴ καίκενον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκο-
 μισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον·
 καὶ ἐδῆλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέ-
 βηττε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον,
 ὥχρος ὦν ὅλος, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη
 σχεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ
 μεράκια Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πάγων μάλα τραγικὸς
 ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὅποσάπουν τὸ στοιχείον εἴη)
 Στοιχείον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡ-
 λίου σκιά. εἰδῶσι γὰρ ὀρίζειν ἡνί-
 κα τυχὸν ἢ σκιά γένηται πεντάπους,
 συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰδῶσαν οἱ πα-
 λαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιά
 τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λε-

γόμενον, ὅσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κί-
 νησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισκεύδοντες
 τι, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας
 μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. V.
 14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Κα-
 ρῆναι δέομενος. V.

seculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot
 pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oport-
 teret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pe-
 des conicio, ab eo, in decentem maxime habitum compo-
 situs, converso palliolo, ut purior pars extra obversa ef-
 fet. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum il-
 lum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui
 ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrota-
 re dicebatur: & manifestum erat, illum male habere; subi-
 de enim ingemiscebat, & rufescebat ex imis recessibus, ita
 ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque
 tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus
 esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos.
 Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonso-

τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδίδοναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδὼν ἰστώνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωραῖσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μὲν οὖν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεται σε, ἣν οἶκοι παρὰ σεαυτῶ μάλλον ἀποθανεῖν ἐθέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμίζαμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπηρειδομένῳ

II καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπηρειδομένης) Ἐπαπακλιγόμενος. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non decet deferere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contentum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extusfiens. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paulo post lotus Eucrates, ac videns Thesimopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebeens servis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, Accede, inquit, tu

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κε-
λεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι,
ὥς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανῶν πα-
ρὰ μικρὸν αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ
συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καὶ περὶ δὲ κατα-
κλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέδεσαν
τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νῆ Δία, πέντε,
οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένα περιβύσαντες
αὐτῷ πάντοθεν, ὥς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπι-
πολὺ καρτερεῖν δύναιτο. εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλη-
σίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες,
ὥς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. τοῦντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὃ Πυ-
θαγόρα, πολύσοφόν τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ
πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπάσματα ἦν χρυσᾶ, καὶ
διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοί, καὶ γελωτοποιοί,
καὶ ὅλως, ἥδίστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με-

3 Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χαν- ταν τε, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυχ-
νών) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζον- χανόντων. V.

etiam, Micylle, & coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynae-
coniide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo,
tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convi-
vio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam
tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non
sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervical-
ibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac du-
rare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum ac-
cumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa ute-
remur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coe-
nam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula
erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ri-
dicularii: atque in universum, suavissime tempus traduce-
batur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me-

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
τινα πρὸς μὲ διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν· κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρας
ἔστι, νῦν οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναι μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένου προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμεντο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἔων ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἄκουε ὅθι καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὥμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἑμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀεναὸν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; & si dies sit, noctem non esse; &
cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blatera-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum fors te
ad delirum illum fenem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
& testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, mensas, po-

ἑσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακό-
 νους, πάντα ἔμα, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. εἴτα ἐξήλαινον
 ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περιβλεπτος ἅπασι
 τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίθονος. καὶ προέβηον πολλοὶ, καὶ πε-
 ριῖπνεν, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἑσθῆτα τὴν
 ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα
 ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίασίν τινα λαμ-
 πρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς
 ἐν ὀνείρῳ εἶκος, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνε-
 κομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο ἐν τούτῳ ὄντα με,
 καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
 στῳ τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομέ-
 νου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
 συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον
 ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύα-

το Πότος) Πότον παροξυνόντως μὲν
 σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυνόντως δὲ
 αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν ὀξυῖ.

V.

15 Φιλοτησίας) Φιλοτησίαν προ-

πίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ
 τῆς ὀφείσεως αὐτῷ Φιάλης πιδὼν μέ-
 ρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλῳ, καὶ
 τὴν Φιάλην χαρισάμενος. V.

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eve-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me vi-
 derent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa
 me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem, ve-
 stem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam convivium quoddam splendidum parari,
 ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri
 probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam
 instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae po-
 culum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique;
 iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu per-
 turbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas
 dissipasti, &, ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid
 sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἠδέας ἐτι εἶδον τὸν ἄναιρόν μοι γενόμενον;

13 ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένους τῶν βοατρίχων, ἐξήεις πολεμῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμείνον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίους χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλακάμους ἔχων διακινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσι ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμένα τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσai μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σά, ὦ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus si adhuc contingeret illud fomnium, lubens illud viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare, quam aurum, prae-stabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliore, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi

σίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἡράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεί-
 ρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετα-
 βάλοι, οὐδὲ ἔπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρίσιου τὴν Φρου-
 ράν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ
 τοῦ τέλους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοὶ τὸ
 ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ
 χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σο-
 φοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν
 συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίστη περιβλέ-
 πτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι. Τὸν γείτονα γοῦν 14
 μοι τὸν ὁμότεχον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ
 δειπνήσαντα παρ' ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτνος ἤψουν τοῖς Κρο-
 νίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλαντος ἐμβαλάν.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δανάης
 τοῦ Ἀκρίσιου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασι-
 λυς ὢν τοῦ Ἀργούς, ἐλαβε χρησμένην,
 ὅτι ὁ γινόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
 αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὸν· καὶ
 διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐ-
 τὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς

αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ
 ἔφθειρεν αὐτήν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ
 δόματος. V.

13 ἔτνος) Πισσάριον. V.
 ibid. τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἑορτῇ
 τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα, ἀλ-
 λαντα ὁ συνηθεῖα λοχάνικα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque
 hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Ar-
 golicae illius puellae amore captus est, cum non haberet,
 in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam
 quomodo corrumpere, iam audisti alicubi, ut aurum fa-
 ctus, illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit.
 Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum uti-
 litates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos
 & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & glo-
 ria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspi-
 cuos brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum,
 artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
 mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pul-
 ticulam, Saturnalibus, iniectis duobus de fardimine fructis:

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ κεραμειοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνηες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκτρυῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλος τοῦνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινόβαφῃ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

13 Ἀλουργῇ) Πορφυρᾶ. V.

ibid. Καὶ ὑσγινόβαφῃ ἀμπεχόμενος) Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος τοῖκός

ὑακίνθος βαθύτερον, ἵσως δὲ τὰ ἀπὸ χειρῶν αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novi, simum illum, brevem, qui fiftilem, quam solam habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo ille cum pannis sordidis, ille, qui patellam ligurriebat, laetus domo exigit, purpuras indutus & hyfgina, servos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὃς ἅπαν-
των προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγ-
χος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σί-
μων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ,
μὴ κατασμικρύνειν μου τὸν ὄνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλ-
λὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶ
αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς
ταύτας, καὶ ὑπεροῖα, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ
ἰλεῶς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελού-
μεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ
μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται,
ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυῶν;

& aurea pocula, & mensas eburneis pedibus habens, ado-
randus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper
enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At
ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne demi-
nuat*: neque enim *Simon* vocor, *sed Simonides*. Maximum vero
illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has
quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias qui-
dem admittit propinuius; aliae vero minantur, futurum ut
mortem sibi consciscant, si porro negligentur. Vides, quan-
torum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam
refingit, &, ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis
vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἀ σύννοισθα τῷ βίῳ ἕκαστῳ.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα μεσοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακέναι.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυῶν; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθῃς, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνόμοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavifque & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beatior.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σῶ-
μα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἤκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
taliam fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem. . .

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita fane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post
ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγχομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπέπερ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἐστὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηταί μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ὢν, ὦ τῶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γι-

6 Περιέμενον ἄοικος) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμεν, οἶκον ζητῶν, ὃ ἐστὶ σῶμα, ὥς ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσῃ μοι οἶκον, τρυφίστην ὑποπείρῃ με. V.

9 ὦ τῶν) ὦ ἰταῖρε. V. In altero Voss. in Folio sic: ὦ τῶν)

ὦ τῶν σημαίνει τὸ ἰταῖρε. καὶ γινεται παρὰ τὸ ἔπος, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. κασιγνητοὶ τε ἔται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἔντην, ὡς μέγιστος μεγιστάν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἑτάν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἑτάν, καὶ ἀποβολὴ τοῦ Ε ἑτάν. V.

quid fuerit, furgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, expers & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημί ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὥς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὥς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὶν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μεираκιον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

1 Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσική.
V.

3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα Φησὶν, εἰ καὶ ὡς περισφύρων τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐν σχηματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἵκαν-

τία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφῆσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρῶτον ὑφ' Ἡρακλέους . . . σχεθὴ ἡ Τροία. G.

Camelus esset in Baëtris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiace, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam, habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achillefne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dice-

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

- 18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἀνθρώπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάληθ' ἰδέσθαι. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτης τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανόν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μῆρὸν ἐπιδείξαι

1 Πολέμιος ὢν) Ὁ γὰρ Εὐφορ-
βος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεύς τῶν
Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἀνθρώπος ἦν) Καθό-

λου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατῶν-
τας διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἄδυτα) Ὅτι Ὠρος καὶ Ἰσις
περὶ τῶν ἁδύτων παρέδωκαν ἐν βι-
βλίοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traiectum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

πότε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύνοικον, καὶ Φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἵπομαι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσα
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτω καινότερος ὤμην αὐτοῖς ἐσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμῶν.

lud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.

Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
confueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis.

ΜΙΚ. Ὅρᾳς; καταγελάς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντιῶν, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφῶνων σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπαλιμπά-
 19 νοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημφιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοκέεις, ὧ ἀλεκτρυόνων γενναϊότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἐξαινές, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναϊκίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς,

1 Κἂν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελάς μου καὶ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ) Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. καὶ κείνη ὄργι-

σθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς) Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμώσῃ αὐτῇ πρότερον, ποιήσιν δ'

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatar, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exuto vero Pythagora, quem possit ea induisti?

Gall. Aspasiam, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pares, gallorum generosissime. Confuevisti itaque cum Pericle, cum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκεῖνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπυιεν;

ΑΛΕΚ. Ὅρας, οἷον τοῦτο ἡρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θεοὶ παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμε-
 φεύλῃται. ὁμόσαντος δὲ τοῦ Ποσει-
 δῶτος, εἶπεν, ὅτι ἀνδρα με ποίησον. ὁ
 δὲ διὰ τὸν ἔρκυν ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη
 συγγενέσθαι λέγεται δὲ τὸν Καίρῃα
 ἐκ γυναικὸς εἰς ἀνδρα μεταβαλλό-
 μενον, καὶ γενναϊότατον γενέσθαι
 ἐπὶ πενταῦρα γε μὴν ὀλέσθαι Ἐλά-
 ταις ἀλούμενον. V.
 5 Οὐδὲ τῇ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-
 σαν) Ἐπὶ συμφέροντι γενομένῳ
 ἡμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς
 καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγωγείας μᾶλλον
 ὀρέγεται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον
 δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον
 ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφην, ὡς ἐννεα-
 πλάσιον ἢ γυνὴ τοῦ ἀνδρός ὀρέγεται,
 καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν
 αὐτόν. V.

Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem?

Mic. Sed et si tu non dicas, satis Euripides illud diremit; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & faepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν Φασι, καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτίς ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλά-
 κισ' ἥσθη γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι
 σοῦ ποτνιαμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

6 ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος) ταβολῇ τῶν βίων ναυάγιον ὑπο-
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. σταίν, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 τοὺς Διοσκόρους δὲ παραλαμβάνει, λασσαν μεταγόμενοι. V.
 ὡς σωτήρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ με- 15 Ποτνιαμένου) Ὀδυρομένου. V.

Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, faepe Aspasiam fuisse ty-
 ranno. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Satrapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus fae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios fer-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 vo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντας, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰκθέντι ὑπερευδαιμονεῖν αἰεὶ τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελες εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπεὶ δὲ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦ-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum, quae ipsis adfunt. Si enim scires curas illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni parte beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam sermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive Pythagoram, sive Aspasiam vocaveris, sive Cratetem: omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumeliosus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diserte & separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκειψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμΦ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δέη, μόνοι καλοῦνται ἦν τε ἐπεξίεναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων,

14 Σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων) Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἴστιν ἀκανθάδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία. V. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσύνῃν) Οἰσύνῃν ἢ ἐκ λύγων ἀρχαιο-

τρόπως πεπλεγμένη. ὅποια ἴσθ' ὅτι καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κατιδίᾳ τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἴστιν ἀκανθάδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur, aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi fubeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero, scutum habens vimineum, expe-

εὐσταλὴς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἑτοιμὸς ἐστίᾳσθαι
τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ἂν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλη-
σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουσι, καὶ ὑπο-
πτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονται σε. λουτρά μὲν
γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
διάρκῃ ἅπαντα ἐκεῖνοι ποιοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
διδούς ἐνίοτε, καὶ σοὶ δοκῇ, κατεχαλάζης αὐτῶν
ἀφθόους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιδας αὐτὸς, οὔτε ληστὴν, μὴ ὑφέ-
ληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν
ταῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν,
ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς
τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συν-

7 Ποιοῦσι) Κατασκευάζουσι. V.

9 Κατεχαλάζης) Κατέχεις.
V.

14 Διαπυκτεύων) Ἀντὶ τοῦ δια-
σκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπὶ καὶ

οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται
τὴν εἰς τὴν ἀνταγωνιστὴν βολὴν καὶ
τακαίριον ποιεῖσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
καὶ εἰς ἄλλα ἴσκειν τὴν πυγμὴν
πέμψαντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
cum post victoriam triumphale imperator sacrificium cele-
brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
nem ascenderis tyrannidem exerceas in divites: at illi hor-
rent, & metuunt, & placent te divisionibus. Balnea enim
ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
tum satis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
censor acerbus, tanquam dominus, ne sermonem quidem
interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
vel lorica domus superata, vel pariete perfoſſo, furripiat:
neque molestias habes putandi rationes, aut debita repeten-
di, aut cum scelestis dispensatoribus conficiendi, nec in-

τελέσας, ἐπὶ τὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς
 περὶ δέιλῃν ὀψίαν, λουσάμενος, ἣν δοκῇ, σαπέρδην τι-
 νὰ, ἢ μαρινίδα, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριά-
 μενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοστοφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα
 ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς
 πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πόνοι γὰρ σε παραθίγοντες οὐκ εὐ-
 καταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δο-
 κῶντα τοῖς ἄλλοις ἅμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν
 χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν πο-
 τε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετή-
 σας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσι-
 τία, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σὲ ψυχροῦ τε ὀρών

2 Σαπέρδην) Εὐτελὲς βρώμα ἀπὸ
 ἰχθύων μικρῶν τεταριχειμένων, οἷα
 νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἥτοι ἐγγραύ-
 λων ἢ τῶν σαύρων διειρημένα καλὰ
 μοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρή-
 κασι τὸ ἐκ τοῦ τάριχος, ὁ νῦν γίν-
 δην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται.
 μαινίς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς κα-
 λουμένης μαινομένης. V. Σαπέρδην)
 Εἶδός τι ἀλιστοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον
 οἰκούντες τὸν καρκίνον ἰχθύν. ἄλ-

ως &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρ-
 δην φασὶ τίμαχος τεταριχειμένον
 ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθύν
 σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G.
 (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui
 apud Hesych. κοράκινον legere iu-
 bet, uti recte in posteriori parte
 Scholii legitur. Persius, *Saperdam*
advehe Pontio. Solan.) Κοράκινον
 igitur & illic scripsissem, non
 κοράκινον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obo-
 lorum mercedem habens, circa feram vesperam surgens,
 & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot,
 aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens sae-
 pe, & cum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his
 de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris pa-
 tiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non con-
 temnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed
 si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto
 tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depul-
 so per inedia morbo exilis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμῶζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄβλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ Φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

MIK. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ᾧ Μίκυλλε, τὰς

13 Ἐπιεικεῖς) Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, ὡς ὅταν λέγομεν ἐπιεικὲς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικῶς ὅδε ζῇ, ἀπὸ τοῦ συμμέ-

τρος. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὲν ἀλλ' ἐπιεικῶς τοῦθ' ὃ δυσμαχότατον ἐστίν, ἀπὸ τοῦ πᾶν δυσμαχότατον ἐστίν V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, & plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque alii illorum Icarum instar cum multum se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, praecipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia sane videas,

ναυαγίας πάνυ αίσχρὰς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περι-
τετιλμένος τὰ πτερά, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἣ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλι-
καύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

- 24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι; ὦ ἀλεκτρυῶν, σὺ δὲ ὁπότε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς
ἐπειράβης ἐκείνου τοῦ βίου; ἥπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάβλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶ ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
παμφοροῦ τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει

1 Περιτετιλμένος τὰ πτερά) Ἄν- ἠδίδκον αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
τὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλεήσας ἔωσιν. V.
λείας, νίκησας γὰρ αὐτὸν ὁ Κύρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia,

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertillissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἁξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιά ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνὰριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ὥοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοι με' οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἑφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἥνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κόμπα εἰσὶν, εἰκότως τραγωδίας τὸν αὐτοῦ κόμπον ἐκάλεσαν. V.

11 Τὴν ἑφεστρίδα) Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.
15 Ἡ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innummerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii chora-gium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, testis conscensus, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colofsis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. II-

τὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστραπήν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἔνδοθεν, ὅφει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἡλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἑῷ λέγειν μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ιστ. αὐτῶν
κεν. 2.
(11. p. 90. 25

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, εἰκεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τῷτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τουτίστιν, οὕτω ἡμῖν εἶπας τὴν αὖσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφορὰν. V.

lorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnū est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud inveni in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari, sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς Φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κῆϊνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμοὺς; ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα. καὶ ταῦτα βεγχόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωφὸς ὧν τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρω ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσιν δὲ) Ἀρταξέρξου στρατόπεδον. V.
Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπάσαι βουλόμενος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξε
ibid. Κύρω ξενολογῶν) Ξένους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινοῦμενος. V.

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & morfus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum & placidum, & plena terroris insomnia, & cogitationis multiplicas; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitatem ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera-biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,
idque stertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίαν κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαι-
νούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολε-
μαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς
ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλω χαίρουσα, καὶ
ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ οὗ ἡ τέτταρες τῶν
δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγι-
στον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ
ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος
κατέλαβεν.

- 26 ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ
γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ
πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινού-
μενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτου
γὰρ στρατηγὸς ἂν ὁ Παρμενίων, πά-
νυ κυδοκίμει. V. (Immo Alexan-
dri ipsum. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ
Σέλευκος) Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι
ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκ-
κας συνιδίαι· Ἀριδαίῳ τῷ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀσθενεῖ
ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολε-
μαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευ-
κος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς
ἰσπερὶ Δέξιππος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης)
Nunquam scitilibus aconita bibun-
tur. Illa time cum pocula sumes.
(Iuven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & si defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, & ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasiq; alterum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristitia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo multo securius est inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

νακραβεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τοιῆς τῆς ἐπ'
εὐθῦ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυ-
ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μά-
λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
λοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
σύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ. ξίφη
ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
χρυσόπαστον. ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρού-
σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα
δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
ράκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

2 Καὶ ἁμάρτοι τῆς τοιῆς) Τὸ
ἐξῆς τῆς ἐπ' εὐθῦ σμῆς. V.

10 Κενεμβατίσας) Κενεμβατεῖν
εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
prum, & a recta incisione aberraret, cruentare vulnuscule
parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulan-
tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
cidat, risum nempe praeber spectatoribus, fracta cum ipso
diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
ra vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subli-
gationem deformissimam, nec ad pedis rationem respon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὥφθη οὔσα· ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

- 27 **ΑΛΕΚ.** Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖόν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κιναιδὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

- 28 **ΜΙΚ.** Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις) Πάνυ καταλλήλας τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἦθες, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἤρμοσε. τῶ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἀπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῶ κοίτῃ τῶν κολοῖόν καὶ θορυβῶδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τῶν κώνωπων, καὶ παντός οὐτινος οὖν προσαπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἐτοιμῷ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τοῦνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεῖπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἔξαναστὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλούσιων οἰκίας, ὥς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἔξαιρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστί.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστί σοι τοιαῦτα.

Etus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & infomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter molliem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales,

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπασ' παράσχης, ὅψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθὼν. ὁ δὲ αὖθις περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναβοήσαντά με καταθωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ' ἑξομαι γὰρ τοῦ χρυσοῦ, ἦν δύνωμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galte, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὧ ἀλεκτρυῶν, καὶ σὺ ἤττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴῃ, ὥς μὴ χωλεύεις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἰέν' ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μένουں, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοί. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖδρον.

ΜΙΚ. Ἴδου δὴ. ὧ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδί ἢ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἦ γοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾶς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὅπόθεν, ὧ ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non fane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrissyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et fane assumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad feram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua.

Gall. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle!

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἀκουσον ἂ Φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἵππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπρονος ἄν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῶ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῶ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλῇ μοι ἀπόκειται, τσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλὰ φθο-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκέτου ὄνομα. V. ὁτὸς ἄκρα, βαλλόμενος. V.

11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνώ- 12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ πρυ-
τιον τὸ ἐν τῇ λοβῇ, ὃ ἐστὶ τῇ τοῦ φῆς δαπανᾶσι. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equis occulta sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur [in stabulo occupatus est], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam in aurem emissee contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelicis isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt repocita: metuo igitur, ne quis, perfosso pariete,

νοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγώ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκιλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἄπα-
σαν περὶ ἐμὴν διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος;
ὅρῳ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύζας τὸ χρυσίον,
μή τι με πρῶην διέλαθεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ’
ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς
ἀπάντων. ποῦ μοι τὸ Ξιφίδιον, ἀν λάβω τινά; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ’ ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν.

ea subducatur. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter: tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam:
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfossor parietum, per Iovem... Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliamus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρης γοῦν πατάσας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκὼς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἰδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὅραίς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα, ὃν δέῃσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λαπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπώομαι.

12 Σίλφην) Σίλφη ζωφίον εἰσὶν χὰς καθάρην. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπίς δὲ ζωφίον εἰσὶν χὰς κἀνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν τυκτερίδα φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereō!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur, Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paulo post oportebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus,

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδοὺ 32
γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίσωμεν.

ΜΙΚ. Ἀπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγούνην τινὰ, καὶ πα-
σχητiasμόν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτὴν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐβέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ 33
Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυῶν· λιμῶ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον,
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

γ Καταπυγούνη) Καταπυγού- γεία, οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνη εἶτας
νη καί. οὐ συνίσταται γε τῇ ἀσελ- νεμίξει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthaec omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu somnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo servo... hominem senem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a servis.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυ-
γές αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμῶς τὰ λοιπὰ δὲ
εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

1 Τὸ λυκαυγές αὐτὸ) Τὸ ἰαθινόν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὔσης. V.

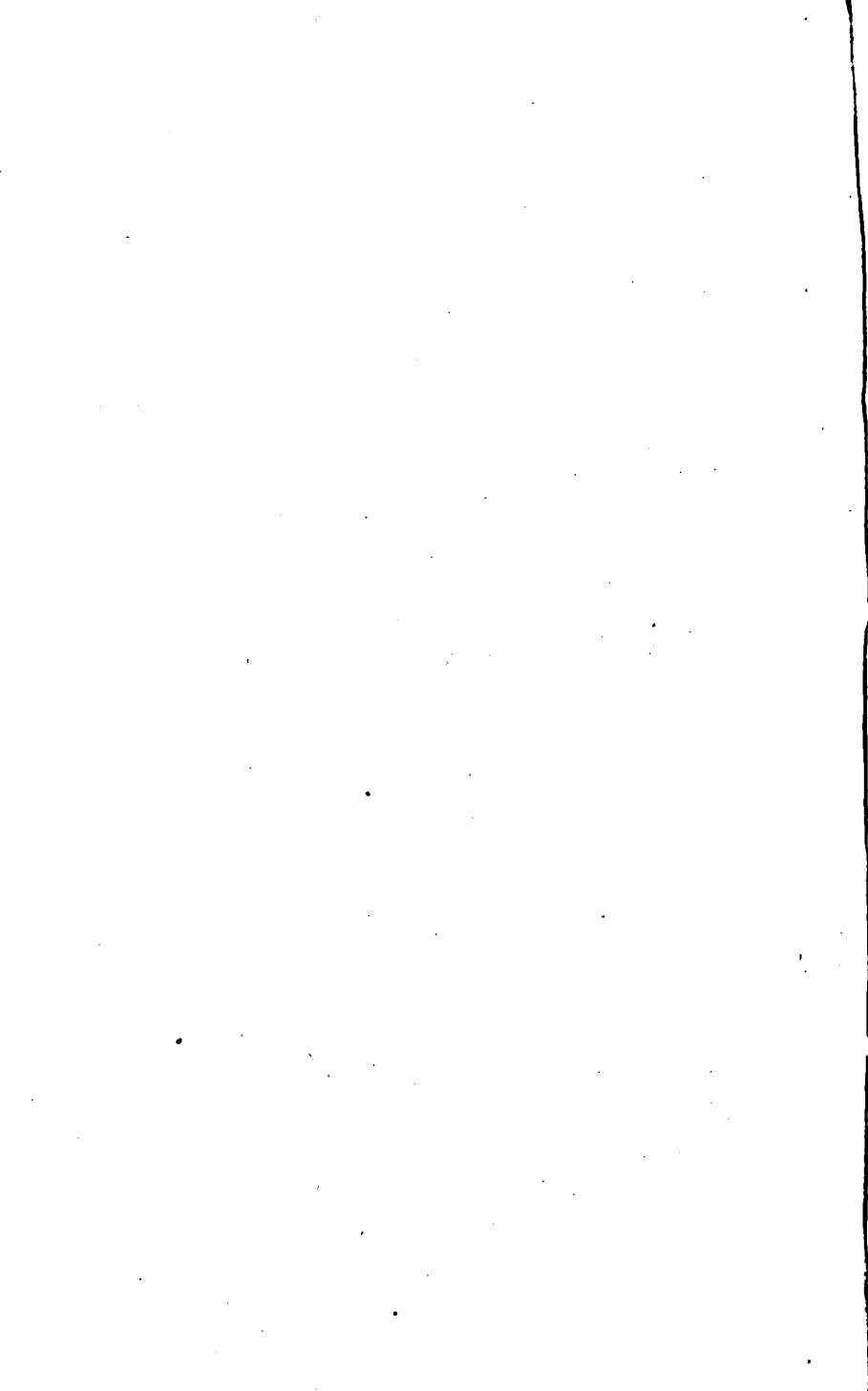
Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est;
domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. EIKONES) Περὶ εἰκόνας Th. Magist. v. Γοργώ. *l. 3. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον*) τοιοῦτό τι ἔπαθον Th. Mag. Nihil mut. edd. vett. *l. 10. Μὲν*) Deest in S. *Pag. 2. l. 1. Τὸν Σίπυλον*) Artic. τὸν abest a S. *l. 3. Κεχηκνύτα*) κεχηκνύτα male *l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς*) ἐπεριωπῆς male *l. l. 13. Προσβλέψαι* (σε) Sic etiam habere *l. Fl. B. 2. V. 2. & S.* notat Solan. Sed & sic *P. S. &c.* *Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων*) ἀναπλάττων male *l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεῖ*) Ita iam optime *l. cum Fl. & Ald.* Ἐπὶ male *B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.*) οὔτε male *l. ead. Ἐκείνον*) Omissum in *l. Adeft in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S. l. 3. Ὅστις*) ὅστις *l. Fr. Fl. B. 2. P. S. ἥτις ἴσως* *l. l. 11. Ἦν*) Male abest a *Fl. Adeft in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς*) οὗτος adscripterat Solan. Sed nihil mutant edd. *Pag. 5. l. 6. Κνιδίων*) Leg. Κνιδῶ adscriptum marg. *l.* Sed in Κνιδίων conspirant edd. *Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν*) Δωσάνδραν male *Fl. Σωσ.* recte cett. *l. 15. ΛΥΚ.*) Deest male in *Fl. & alibi passim. l. 16. Δέηση*) Δέησει legendum monebat marg. *l.* Sed in Δέηση conspirant edd. *Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα*) Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paulo post. Sed bene cett. *Σωσ. l. 11. Λεπτόν*) Sic edd. omnia Σεμνόν *A. P. & marg. A. i W. ead. Καὶ λεληθός*) Καὶ deest in *Fl. & λεληθός* male habet eadem pro λεληθός, quod recte legitur in cett. aequae ac in *P. & A. l. 17. Καλὴ*) πολὺ *A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει &c.*) κινδ. γοῦν *τ. μ. Pell. Vid. nott. ead. Προσδεῖν*) Sic *P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ* male reliquae. *l. 11. Ἦ*) Deest in *Fl. Adeft in Coll. & edd. cett. l. 12. Γραφείας*) συγγραφεύς male *Fl. Vulgatam tenent cett. & P. Pag. 10. l. 2. Λέσχῃ*) Nihil mutare edd. norat Solanus. *ead. Ἐποίησε*) ἀποίησε male *l. l. 9. Ὀμηρον*) Sic edd. praeter *l.* quae μηρόν. *ead. Δεδέγμεθα*) δεδέγματα *l. sola. l. 15. Ἰοβλέφαρον*) τὸ βλέφαρον male edd. priores. *l. 16. Ὀλως*) Bene sic *P.* aliaeque. Ὀλος *l. l. 17. Τὴν*) τῇ male. *Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι*) Sic recte *S. & A. Male cett. δ πάσαι. l. 9. Συνειλημένον*) συνειλημένον uno *μ. l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον geminata consona *Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Pag. 123*
l. 2. Αὐτό) Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. *l. 4. Οἷοι) οἷα P.*
l. 7. Καὶ δέμα) Desunt haec verba in *Fl.* Adfunt in cett. & *P.*
Pag. 13. l. 3. Διατίθεμαι) Bene sic edd. & *P.* Διατίθεμαι *Ex.*
Fl. l. 4. Ἐκεῖνό που) ἰσως ἐκεῖνον L. Pag. 14. l. 5. Ἠκούσας)
 Sic edd. & *Ex. Fl.* Ἐχούσας ἰσως *L. Pag. 15. l. 2. Ὅπως*
ταῦτα) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὁπῶσα ταύτης. *Gr. Ὅπως*
ταύτων. I. Pell. Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος. *l. 16. Γλυκίων)*
γλυκίων G. Nihil mut. edd. *l. 17. Προθυμία) προθυμία editum*
ante, sed correctum ex C. & V. Pag. 16. l. 5. Προσινῆς) Be-
 ne sic *P.* aliaeque. Προσινῆς male *I. l. 6. Παραβυόμενος) παρα-*
δύομενος P. G. & marg. A. 1 W. l. 10. Ἀπολιμπάνουσα) Ita
 dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα *l. l. 12. Τότε)* Restitui ex
L. & B. 2. τίποτε enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem ex-
 cepta. *ead. Σιωπᾶν) σιωπῶν male l. l. 13. Ταῦτα)* Constans
 lectio. Sed *ταῖς* corrigit *Solan. l. 15. Ἰδιώτις) ἡδιώτις male l.*
Pag. 17. l. 1. Ἀκρατῶν) ἀκρατῶν male l. l. 4. Ἀκρώμενοι)
ἀκρώμενοι male l. l. 14. Εἴση) ἔση male l. ead. Παρεστήξῃ)
 Sic edd. excepta *l.* quae *πανεστήξῃ.* *Palm.* emendat *παρεξ-*
εστήσῃ. l. 18. col. 1. Λέγει) Non erat in editis hoc verb. Ad-
 didit *Solan.* non dicens unde. *Pag. 19. l. 4. Αὐτὸ)* Deest in *Fl.*
ead. Ἀνθαμιλλόμενον) ἀνθαμιλλ. l. & Ex. Fl. Sed prius est in
 cett. & *P.* al. ἀνθαμιλλόμενον *G. Pag. 20. l. 3. Πασῶν)* Con-
 stans lectio. *l. 6. Παρηγέκασι)* Nil mut. edd. & *Ex. Fl.* Παρη-
 γέγκ. *P.* Item marg. *A. 1 W. l. 10. Ὅ, τι)* Sic *P.* Ὅτι *S.* aliae-
 que quaedam. *l. 11. Παιδείας)* Sic recte *P. A. & Fl.* Παιδίας
l. H. S. Ald. male. Pag. 21. l. 6. Ὅσῳ) ὅσοι adscripsit *Solan.*
l. 8. Φαῦλον) φαύλου Th. Mag. vid. not. l. 9. Προθέμενον) Nil
 mut. edd. Προθέμενοι *Ienf. & Pell. l. 13. Αὐτῇ) αὐτῇ* edd.
 priores. *l. 14. Ἔστι) ἔστιν Fl. Pag. 22. l. 1. Ἰση)* Sic edd. con-
 stanter. Ἰσον *Codd. G. P. L. & marg. A. 1. l. 3. Τῷ)* Sic recte
L. P. S. Τὸ male *Fl. l. H. l. 11. Αὐτῇ)* Ex emend. *Ienf. Edd.*
αὐτῇ. l. 14. Γράφε) Personam *Π.* & Πολὺ hic addit *Fl. &*
pro γράφε habet γράφου. *l. 17. col. 2. Πίλοις)* Lege πτίλοις.
Solan. l. 18. col. 1. Εἰδεχθεστάτη) ἐνδεχθ. prave *V.* In im-
 pressio recte mutatum est. *Solan. ead. col. 2. Περιελημμένη) πε-*
ριελημμένην V. prave; quod in impressio recte mutatum est.
Solan. Pag. 23. l. 7. Σώφρονα) σαόφρονα P. Vulgatam servat
Fl. cum *l. P. &c. l. 9. Ἡ)* Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἡ adspirat,
 male. *Pag. 24. l. 1. Φυλάττειν)* φυλάττει *P.* Nil mut. *Exc.*
Fl. l. 5. Ὅσῳ) Vulgatam hanc servat *P.* Ὅσα *Ex. Fl. l. 6. Οὐ-*
δὲν) Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *l. & V. 2. l. 10. Διαφύγειν)* Sic *S.*

Διαφύγειεν cett. omnes. *Pag.* 26. *l.* 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. *ead.* Ἐρασμιωτέραν) ἴσως —να *L.* 1. 8. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl.* 1. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl.* 1. 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. *Pag.* 27. *l.* 3. Αὐτὴ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. *l.* 3. Σοι) σου *lenf.* Nil mut. *Fl.* nec *M.* 1. 10. Ὁταν) ὅτ' ἂν *W.* Et sic semper haec vox in illo *Mf.* Sic & γ' οὐ pro γοῦν, teste *lenfio.* 1. 14. *col.* 1. Σμυρνάιν) Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas nostras. *Solan.* *Pag.* 30. *l.* 3. Κέκυρπτο) Nil mutant edd. nec *M.* 1. 5. Καλ) Deest in *Fl.* 1. 11. Αὐξανομένην) αὐξομένην *Ex. Fl.* Nil mur. *P.* nec edd. *Pag.* 31. *l.* 3. Προδίνειαι) *Ex* emend. *Solani.* Προσδίνειαι edd. priores. 1. 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο *W.* 1. 8. Ὑακινθίνας) Nihil mutare *Fl.* 1. *Fr.* & *M.* notat *Solan.* Sed & idem habent *P. S. H.* 1. 20. *col.* 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως *Exc. G.* *ead.* ῥηθεῖεν) ῥηθεῖαν ante editum. Correxerit *Solanus.* *Pag.* 32. *l.* 10. Δέ σε) Sic edd. & *M.* 1. 14. Κασιόπειαν) Sic *Fl. Fr. I. P. H.* &c. *Sch.* & *M.* 1. 16. Ἀντεζέτ.) ἀντεζήτ. *W.* male. *Pag.* 33. *l.* 2. Μαρτύρασθαι) μαρτύρεσθαι *W.* *ead.* τὰς θεὰς) ταῖς θεαῖς *P.* & *marg.* A. 1 *W.* *Pag.* 34. *l.* 2. Ἐχοντα) Sic esse in 1. *Fr. Fl. V.* 2. & *M.* notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. 1. 9. Τοῦτον) Sic restitutum ex *W.* Τοῦτο edd. priores. 1. 15. Σοι) Forſan σου, adlevit *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 2. Καλ) Recte sic *M.* & edd. plurimae. Δὲ male *P.* 1. 5. Τοῖς) Nihil mutat *W.* *Fl.* 1. *V.* 2. *P.* male ταῖς *S.* 1. 6. Ἀνεστάναι) ἐστάναι *W.* *Pag.* 36. *l.* 1. Τοιοῦτον τι) Sic & *Fl.* cum 1. & *M.* habere notat *Solan.* *ead.* Εἰπεῖν) παθεῖν *L.* 1. 2. Ἐπλημμέλῃσα) Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B.* 2. *S. P.* & *M.* Ἐπλημέλ. male 1. *Pag.* 37. *l.* 2. Ἀκροποδητὶ) Sic edd. & *M.* 1. 9. Ἐκτείνοιτο) ἐκτεῖνοι *W.* Nil mut. *Fl.* nec 1. *P.* &c. 1. 10. Ὑπὸ) ἀπὸ *P.* *Pag.* 38. *l.* 3. Ἐξεργάσατο) ἐξεργάσατο *M.* 1. 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει *W.* 1. 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' *W.* *Pag.* 39. *l.* 6. Ἐγχυθέντος) ἐγχυθέντος male edd. priores. 1. 9. Ἐγνωσμένοις) ἐγνωσμ. male 1. sola. 1. 11. Τίνα) Deest in *W.* Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι. *Pag.* 42. *l.* 1. Προέγραφα) προέγραφα *P.* sola. *Pag.* 43. *l.* 6. Τυγχάνεις) Ita dedi ex *B.* 2. & *M.* Τυγχάνης *Ald. Fl. I. P. S. H.* *ead.* Τοσούτῳ ἀξιοτέραν) τοσούτον ἀξιοτέραν ἂ. ὁ. αὐτὴν *Fl.* At vulgatam etiam servat *M.* ἀξιοτ. με-

dia correpta male *I.* *l.* 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgatum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* *l.* 16. Ἐκμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐμμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. *l.* 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male *W. & Fl.* Nil mutant vulgatum cert. nec *P.* *l.* 10. Τὰς ἀφορμὰς) παρασχηκέναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* *l.* 13. Τοῖς) Abest ab *I.* Adest in cert. & *M.* *l.* 16. Προσβιβάζη) Hoc praetuli ex marg. *A. i W. & Codd. G. M. P. W.* Ἐμβιβάζη edd. priores. ead. *Hy tis, εἰ τις W. Pag.* 45. *l.* 2. Ὁ) Δ. ὁ *W. ead.* Εἰδέναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cert. & *M.* *l.* 6. Τὸν) ὁ *W. l.* 12. Ἀνοία) διανοία *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum edd. left. faciunt *M. P. Pag.* 46. *l.* 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl. & W.* Aberat ab edd. reliqq. ead. Ἀπέφηνε) ἀπέφαινε *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl. l.* 4. Εὐδοκίμουν) Sic *l. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M. l.* 13. Διακρίναι) διακρίναι marg. *A. i W. l.* 17. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. *l.* 2. Φάναι) Ita *Cod. L. Φᾶναι* edd. *l.* 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl. & V. 2. Ἰονέα* ceterae omnes male. *l.* 12. Ζάων) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. quid tum? *l.* 14. Φάναι) Ita dedi ex *L. Φᾶναι* edd. *Pag.* 48. *l.* 4. Ὅπου) Nil mut. edd. nec *M. l.* 9. Ψεύσασθαι) ψεύδεσθαι *W. l.* 16. Ὑποπτεύεις) ὑποπτεύσης *W. Pag.* 49. *l.* 1. Ὑπ') ἀπ' marg. *A. i W. & Ex. Fl.* Sed vulgatum tuerur *P.* eaque melior. *l.* 2. Μάθοις) μάθης *W. l.* 7. Οὖν) *Ex L.* restitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. *l.* 3. Εἰκόνας) εἰκόνας male *I.* Recte cert. & *M.* media brevi. *l.* 5. Σε) Restitut. ex *W. Γε* edd. priores. *l.* 8. Συναγορεύοντα) συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cert. & *M. Pag.* 51. *l.* 12. Τοι) γε *W. l.* 17. col. 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est parvi. *Reitz. l.* 18. col. 1. Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C. Ζηνόδοτος* enim ed. *Cler. Pag.* 52. *l.* 2. Ἀρεῖ) Ἀρή *Hom.* At prius edd. *Luciani, & M. ead.* Ἄλλω) ἄλλως *W. l.* 3. Θεοείκελον) καὶ θεοείκελον *W. l.* 14. Ἐξαλληφθω) Sic *I. Fl. H. P. & C.* Ἐξαλληφθω *W. Pag.* 53. *l.* 7. Ἑρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἑρμαῖ *W. l.* 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. *l.* 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex *Coll. & M. l.* 10. Ἐγχευόμενον) Restitutum ab *Solano. Ἐκχυν.* edd. priores. Ἐκχεόμενον *V. 2.*

I N T O X A R I N.

Pag. 57. *l.* 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τα-

μάμενοι Iens. At restituta lectio est in Coll. *l. 7.* Ἐποίησαυδε) ἐποίησατε Ex. *Fl.* Nihil mut. edd. nec P. *l. 14.* Νόμου) Deest in *Fl. l. 17.* Φθάνοιτε) φθάνετε ed. Cler. quod mutavimus, ut Luciano textui congrueret. *Reiz.* *Pag. 58. l. 7.* Οὔσι) Non adest in *Fl. Pag. 59. l. 10.* Διαφυλάσσονται) Sic edd. Διαφεύγονται L. rectius. *l. 16.* Ἡδὴ) Deest in *Fl. Pag. 60. l. 3.* Αὐτῶν) Adest hoc in *l. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12.* Ω) Non adest in *Fl. l. 17. Γε) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10.* Καὶ ὑπὸ Σκυδῶν &c.) Nihil mutare *l. Fl. Fr.* notarat Solan. Sed & ita P. *H. S. l. 15.* Αὐτῆς) αὐτοῖς male *Fl. Pag. 62. l. 5.* Αὐτῶν) αὐτῶ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata conspirat P. *l. 6.* Συνειλημμένος &c.) συνειλη—ους & παρσκη—ους Marcil. Nil mut. edd. *l. 12.* Πλέοντος) πλεόντες Exc. *Fl. male.* Vulgatam asserit P. *Pag. 63. l. 13.* Ἀντιπνεύσειεν) ἀντιπνεύσοι *Fl. Pag. 64. l. 2.* Ταῦτα) τοῦτο Exc. *Fl.* Nil mut. edd. nec P. *l. 6.* Φανῇ) φανῇ *l. male. Pag. 65. l. 1.* Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. priores ξένους. *l. 3.* Μὴδὲ) μὴ δὲ *l. H.* ut fere semper. *ead.* Ἐπαναιρεῖσθαι) Et sic esse in *Fl.* aequae ac in *l.* notat Solan. Sed & est in *H. P. &c. l. 16.* Αὐτῆς) αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *ead.* Λόγον) ἄλλων marg. *A. 1 W. & Exc. Fl.* Vulgata etiam est in P. *Pag. 66. l. 14.* Ὅσον) ὅσῳ L. P. & marg. *A. 1. Pag. 67. l. 4.* Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed adfunt in edd. omn. *l. 5.* Ἐταιρείαν) ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl. l. 7.* Διηγησάμενοι) διηγησάμεθα P. & marg. *A. 1 W. Pag. 68. l. 15.* Τιμώτεραι —σαι) τιμώτεραι male P. Sed proσαι, sē Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. *Pag. 69. l. 1. Tā)* Non adest artic. in *Fl. l. 4.* Πέντε) Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in edd. quam Gronovii monitu sustuli, & uno versu ferius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi: nec erat ΤΟΞ. in *Fl. ead.* Ἐκατέρῳ) ἐκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. *l. 9.* ΜΝΗΣ.) ΤΟΞ. edd. excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. *ead.* Τίς) ΜΝΗΣ. τίς edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus. *Pag. 70. l. 5.* Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. *l. 14.* Ἐδόκει) ἐδόκοι male *Fl. Pag. 71. l. 2.* Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl. & marg. A. 1. l. 4.* Ὁ) Non adest artic. in *Fl. l. 6.* Πολιτικὰ) πολεμικὰ P. & marg. *A. 1. ead.* Γραμματεία) Sic P. & L. cum marg. *A. 1.* Γραμματεία edd. *Pag. 72. l. 2.* Ἦν) Sic recte *Fl. P. S. &c. ἦν l. male. l. 6.* Τῶ) τὸ male *Fl. l. 7.* Συγκεκρότητο) συγκεκρότητο *l. H. & Fr. male.* Prius P. S. *Fl.* aliaeque recte. *l. 18. col. 1.* Ἐκδεῖράσαι) Sic Solanus correxit, cum ante editum legeretur ἐκδεῖρασα. *ead. col. 2.* Λόγον) κόπον C. mendose. *Pag. 73. l. 2.* Ἀπόλετο) ἀπόλετο *Fl. l. 4.* Γραμματία) γράμ-

ματα P. & marg. A. 1 W. Nil mutant ceteri, nec edd. l. 9. Καί) Abest a Fl. ead. Τὸ ἐντεῦθεν) Sic Fl. P. Τοντ. iunctim plurimae. Pag. 74. l. 5. Ὑπὸ τ') Sic P. Ὑπὸ τ' I. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. l. 15. Ἐβελήσεις) ἐβελήσει Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. ead. Λύσωνος) Ita iam edd. cum supra Λυσίωνος habere-
rent. [At in S. & Baf. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] l. 17. Ἐξεκ-
κένωτο) Sic L. & P. Ἐξεκένωτο edd. Pag. 75. l. 1. Ἄλλον) ἄ-
λων male I. & Fl. ead. Ὑποχρύσων) Constans edd. lectio.
Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. l. 6. Πάλαι) πάνυ
Fl. l. 8. Διηγείτο) διηγῆτο male Fl. l. 13. Τότε) Sic etiam
esse in Fl. notat Solan. Pag. 76. l. 1. Γραμματεία) Ita P. & L.
Γραμματία edd. l. 3. Ἐπικαλαμσόμε.) Sic emend. Menag. &
ita Fl. Ἐπιταλαμσόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμενοι
marg. A. 1 W. l. 5. Τὸν) Abest a Fl. l. 7. Συνθήματος) συνθή-
κης P. & marg. A. 1. l. 8. Αὔλιον) αὔλειον edd. priores.
Pag. 77. l. 3. Ὑπεξέρχεται) ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd.
nec P. l. 5. Αναλογιζόμενοι) ἀν—ος Fl. Pag. 78. l. 9. Ἐτη)
Sic restitui ex P. I. H. S. Ἐτι enim male P. & Ex. Fl. Pag. 79.
l. 5. Τὸν) Deest in Fl. l. 15. Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.) Nil muta-
re l. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. Pag. 80. l. 4.
Τὸν) Fl. omisit. l. 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl.
Pag. 81. l. 1. Ἐπίδειξιν) Non habet hoc nomen I. Habet Fl.
H. P. Ald. S. l. 8. Ἐπιπιδῶντα) Et Fl. sic habere notat So-
lan. l. 13. Ἡ τίς) ἢ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P. l. 14.
Ἑπερ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 82. l. 2. Ἐπι-
πιδῶντα) Sic etiam Fl. l. 4. Διηγοῦνται) Consentire Fl. Fr.
& I. notat Solan. l. 6. Πονήρως) πονηρῶς Ex. Fl. & marg.
A. 1 W. Vulgatae adstipulatur P. l. 12. Χαρίζεσθω) Χαρίζεσθω
P. Nil mut. Fl. ead. Ἐκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. Ἐκέχρη-
το male I. H. Fr. S. Ἐκέχρητο Amst. Pag. 83. l. 5. Καί) Deest
καί in Fl. l. 6. Ἀναγνωσθεῖσθων) ἀ—ησθων male I. l. 8. Ἡ)
Recte sic Fl. P. H. &c. Ἡ male I. l. 14. Διαιτῶντες) Sic edd.
omn. praeter Fl. quae διαιτοῦντες. ead. Χαρίζεσθω) Nihil iam
a vulg. abit Fl. l. 18. Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum; sed me-
rito πάθει delebat Solan. etsi in C. rectius πάθει cum Luciano
legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθει nihil pertinet, nec
substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet vi-
det. Reitz. Pag. 84. l. 9. Εὐδαμίδα) Ex emend. Graev. Εὐ-
δαμίδα edd. priores. l. 10. Περὶ) ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φί-
λοις marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 3. Ἐκκεκομμένη) Recte P. S.
B. 2. Ἐκκεκομμένη male I. Fl. H. Fr. l. 5. Οὗτος) αὐτὸς Fl.
l. 15. Καί) καὶ abest a Fl. Pag. 86. l. 3. Ὀκτωκαιδεκά-

της) ὁπτοκαίδεκαέτης *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* l. 5. Ἀγε-
νῶν) Restituit. ex *P.* *L. I. V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf. Gr.* Εὐγενῶν
male *Fl.* *Ald. Fr. B. 2. H. P. S. A.* l. 8. Ἀποδύρτο) Ex *B.* 1.
& 2. Ἀποδ. cett. omnes. l. 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adest in
cett. & *P.* ead. Ἦγεν) Restituit. ex *L.* Ἦσεν *P.* Ἦκεν edd.
omnes. *Pag.* 87. l. 10. Οὐκ) Non adesse in suo *Cod.* adlevit
collator in marg. *A. i W.* *Pag.* 88. l. 2. Eis) Restitui ex *I.* &
S. Nam omissum in *P. H.* &c. l. 7. Ἐπίτιμος) Et sic habe-
re *Fl.* ac *Fr.* cum *I.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H.*
B. 2. aliaque. l. 15. Ἀλωπεκῆθεν) Constans edd. lectio.
Pag. 89. l. 15. Κυροκεφάλους) κεκρυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *Pag.* 90. l. 1. Ἀπεμπολύντες) Deferui
scripturam ed. *P.* quae ἀ—πολύντες media longa: pro qua
est in *I.* aliisque. l. 4. Τινὶ) τῇ *Fl.* Τινὶ etiam *P.* *Cod.* cum
cett. edd. ead. Οὐ) Deest in *Fl.* l. 6. Ἀνασπασθεῖς) ἀναρπα-
σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* l. 14. Δε-
σμῶν) Et sic habere *Fl.* cum *I.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P.*
H. &c. l. 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae assentiri *Coll. Fl.*
I. notat idem. *Pag.* 91. l. 5. Κατακεκλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *I. H. P.*
S. B. 2. Δεσμωφύλαξ *Fl.* l. 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. i W. Εἰώθασαν male *I. P. H. S.* &c. l. 9. Ἠλλακτο) Bene
sic *P. S.* & *B. 2.* Ἠλακτο male *I. Fl. H. Ald.* l. 11. Ἀπαγα-
γῶν) Rescriptum ex *L. P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγῶν
marg. *A.* 1. *Pag.* 93. l. 3. Ἐκτετρυνωμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
nec c. seq. l. 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. l. 3. Τis)
οὐδ' εἰς *P.* Item marg. *A. i W.* l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἄρμ— *L.* πρὸς τὴν ἄρμοστὴν marg. *A. i*
W. In vulgata edd. concordant. l. 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
sola, cum affecla *A.* l. 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. l. 14.
Καθευδήσει) καθευδήση marg. *A.* 1. *Pag.* 95. l. 3. Δειρομένων)
δειργομένων *P. G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. l. 6. Συνελή-
φθησαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. l. 8. Αὐτοῦ) Sic *I.* Αὐτοῦ
Fl. H. P. aliaque. ead. Δισμυρίας) In *Coll.* adscriptum, alii
διατριβάς, al. δραχμάς. l. 15. Προδιεβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοῦς) Restituit. ex *P. G.* & marg. *A. i W.* Αὐτὸς edd.
Pag. 97. l. 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* l. 3. Ἐφ' ὑφ' *Fl.* l. 6. Διηγη-
σάμην) Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent
& *I. P. H.* &c. l. 7. Βεβαίους) γενναίους *P. G.* & marg. *A. i*
W. In vulgata conspirant edd. l. 14. Φαινόμενος) γενόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. l. 16.

Ἀγαθός) ἀλκίος G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100. l. 3. Ἐνσταλάζωμεν) ἐνστάξ, marg. A. 1. l. 4. Πίωμεν) Sic Fl. Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίωμεν I. l. 5. Τούτο) Sic dedi ex P. Τούτ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰσιέναι) συνιέναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυθικῶν) Σκυθῶν P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. ead. Ὀμνύοντος) ὁμνύντος Ex. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ τούτῳ) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπесόντες) Sic I. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπесόντες P. Εἰσπесόντες L. Pag. 103. l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Desunt in Fl. Adfunt in cett. & P. l. 11. Φογεύεται αὐτὸν) φογεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 W. l. 16. Ἀποτελέσαι) ὑποτελέσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articul. Fl. Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adest in P. & edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὡς τις edd. priores omnes. l. 13. Ἀλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' Fl. male. Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P. l. 11. Γε) τε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Τμῶν) Sic L. & Fl. Ἡμῶν vulgo cett. l. 9. Οὕτω) Non adest in Fl. Adest in cett. & P. l. 11. Δείσειν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. notat Solan. Plurimae δείσειν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111. l. 3. Τέλος) τέλος male I. sola. l. 9. Παραγαγὼν) παράγων P. Περιαγαγὼν Suid. Nil mut. Fl. I. H. P. & c. l. 15. Ἡ) Non aderat in edd. Inferuit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὀρκωμοτούμεν) Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solan. Sed & est in I. P. H. & c. Pag. 115. l. 1. Καταλελοίπει) Consentire Fl. notat idem. l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulo caret Fl. Pag. 117. l. 5. Ἐτεβερπεύκει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118. l. 5. Τὸ) Adest artic. in Fl. & Fr. aequae ac in I. notat Solan. Adest autem & in P. H. S. & c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12. Αὐτοῦ) Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ I. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Ità Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. quae μετ' οὐ πολὺ. In marg. A. 1 W. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120. l. 12. Παρὰ) Abest a Fl. Adest in I. P. H. B. 2. S. & c. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπεΐσθημεν) Constans lectio. Ἐσπεΐσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλειθρον) Ex emend. Solani. Κλειστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπιδας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράζομεν) Constans edd. lectio. l. 11. Πισσέντα) πισσέντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὁ) Deest in Fl. Adest in cett. edd. & P. ead. Ἐξομεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* 9. Ἰγνύν) Sic edd. Ἰγνύν Graev. *l.* 12. Πρὸς πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praestat. *l.* 6. Ἀβαύχα) Et sic esse in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἐπτέτις) Sic recte *Fl.* P. *H.* B. 2. S. Ἐπτέτις male *I.* *l.* 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦτα male *I.* Recte *Fl.* &c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl.* *I.* P. &c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae assentitur P. *l.* 4. Αὐτὴν) αὐτὴν P. sola. *l.* 5. Διεκπαίσας) Sic P. & edd. plurimae. Διεκπέσας *I.* *Fl.* An διεκπεράσας *I.* Pell. Διεκπετάσας marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. *l.* 15. Οἷος Γυνδ. ἑ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *I.* aequae ac in cett. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἐκαθ.) Et haec ita haberi in iisdem, notat Solan. *l.* 8. Εἰπωμεν) εἰποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P. *Pag.* 129. *l.* 9. Δεώμεθα) Consentire *Fl.* notat Noster. Forſan δεόμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἀλῶν) Et sic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ Ὑπατα) *Fl.* *Fr.* B. 2. *l.* & S. eod. modo habere not. idem. Adde P. & H. ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W.* L. P. *I.* Γράμμα *Fl.* *H.* P. B. 2. *Fr.* *Ald.* S. *l.* 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habebant. *l.* 14. Τρέφει) Sic L. Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἐνδον) Pell. delet ἐνδον. *l.* 9. Πατρίως) Sic *Fl.* Παταρέως cett. male. *l.* 10. Εἶσω) ἔσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι *H.* ead. Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτὸς) πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. *l.* 2. Ποτῶ) Πότω Ex. *Fl.* Vulg. est in P. *l.* 4. Εἰπάσαις) Leg. ὀπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. Reitz. *l.* 14. Ἀνδινά) Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat Solan. Sed & sic *I.* P. *H.* *Pag.* 135. *l.* 8. Ἐφῆ) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *l.* 11. Πορρώτερῳ) Αἰ. ἀποτέρῳ Coll. Ἀπωτέρῳ *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* Sed vulgata etiam est in P. *l.* 15. Ὑπακούσει) Sic etiam esse in *Fl.* notavit Solan. Sed est etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἑλὼν marg. *A.* 1. & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. *Pag.* 137. *l.* 1. Ἡμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 3.

Φεύγεις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τὸ) Abest artic. a *Fl.* l. 9.
 Πονεῖν) ποθεῖν *Pell.* l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς
 Γρονον. l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. *L. P.* Ἀν-
 δρωτον μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* l. 1. l. 13. Κατασκευά-
 ζω) σκευάζω *Fl.* l. 17. Μηδὲ) μὴ — δὲ *I.* hic & ferme ubique.
Pag. 138. l. 2. Ἐπέθηκας) Et sic habere *Fl. Ald.* cum *I.* at
Pell. ἐνέπηρ — vel ἐνέπλ — vel potius, ἀπηνθράκισκας, no-
 tavit *Solan.* l. 10. Καθευδήση) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνῶς)
 συχνῶς marg. *A.* l. ead. Ὑπνου) ὕπνον *Pell.* *Pag.* 139. l. 4.
 Τὸν συμπότην) Sic *I. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.*
 l. 12. Ἐφην) Aderat in *P.* Aberat in *Fl. Iunt. Ald. H. S.* &c.
 l. 17. Γίγνου) γίνου marg. *A. I W.* & *P.* At prius edd. vett.
Pag. 140. l. 7. Αἰώρει) ἑώρει *Ex. Fl.* male. Vulgaræ favet *P.*
 l. 8. Κολλῶ) ἴσως κώλφ *L.* Nil mut. *Fl.* l. 10. Πονέση) Et hic
Fl. vulgatam scripturam habet. l. 11. Πλάτους) κράτος *L.*
 ead. Δῆξον) δεῖξον marg. *A.* l. & *I.* Ἀν πλῆξον *Pell.* Νύξον
 Guyet. l. 13. Ἄμμα) Sic dedit *Solan.* ex *G. P. L.* Ἄμα edd.
 priores. *Pag.* 141. l. 3. Ὑποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. *A. I W.*
 l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic *Pell.* Κέου *P.* & marg. *A.* l. Ἄκουε *L.*
 Ἄλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἄλλὰ καίου edd. cett. l. 13. Ἄμμα) ὅσα μίμα
Ex. Fl. Vulgatam tenet *P.* l. 18. Παρσίας) παρίας ante edi-
 tum, correxit *Solan.* *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο *Pell.*
 ead. Πάραλαι) Sic edd. complures cum *Coll.* Παράγραλαι *I.*
V. 2. & *P. Al.* παρακύλαι. *Pag.* 143. l. 4. Μηδεμίαν) τὴν δὲ
 μίαν *Ex. Fl.* & marg. *A.* l. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum inve-
 ni. ead. Μοι) Deeft in *S.* l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *I.*
Fl. P. &c. l. 17. Μέλλοι) Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *I.* ead. Πέτε-
 σθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἡ νῦν) ἔ νῦν marg. *A.* l.
 l. 12. Προσφέρει) προσφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4.
 Ἐκεῖνο) Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *I. P. H. S.*
Ald. Fr. B. l. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lection. *Fl.* &
L. Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥᾶον) Sic *P. L. H. P. B.* l. & 2. *Fr.*
S. Ald. Ῥᾶον *Fl.* Ῥᾶστη *Veneta* utraque. ead. Μόνον) μόνα *Fl.*
 & marg. *A.* l. *Pag.* 147. l. 1. Καταψήσασα) Sic & *Fl.* cum
 cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψήλαψήσασα.
 l. 7. Παρίοντα) παριέντα *Ex. Fl.* Nil mutat *P.* l. 8. Ἐπεισέρ-
 χομαι) Et sic habere *Fl.* notat *Solan.* l. 10. Ὑποχωρήσας)
 ἀποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restituta ex *P. G.* Περιεργ-
 ασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg.
A. I W. l. 14. Διαφθαρήναι) Deeft in *Fl.* Adeft in cett. & *P.*
Pag. 148. l. 7. Ἦδη) ἔτι male *Ex. Fl.* Vulgatam tuetur *P.* l. 9.
 Κατελείπετο) Ita bene *Fl. Fr. B.* 2. *P. H. S.* Καταλείπετο *I.*

& V. 2. ead. Ms) Ex emend. Solani. Deerat in edd. l. 14. ἔπασχεν) ἔπασχον marg. A. 1. Pag. 149. l. 3. Ω) Male abest a Fl. l. 5. Ἐπικολούθει) ἐπεκολούθει S. sola cum affecla A. l. 7. Ἄλλο) Sic & Fl. cum I. Fr. P. &c. Ἄλλως Pell. & Marc. l. 11. Ἔστιν) ἔβην Graev. Nil mut. edd. l. 14. καὶ καταλύειν) Deest καὶ in S. Adest in P. &c. l. 15. Ἐν) Sic dedi ex L. & marg. A. 1. Ἐπὶ edd. priores. l. 17. col. 1. Ἐπαυλιν) ἐταύλει legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan. ead. Ἐκείνους) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν lacunae notam apposuit Solan. Pag. 150. l. 13. Αὐτὴν) αὐτὰ L. Pag. 151. l. 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10. Ἄρκοις) ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκοις collatio in marg. eiusd. Et sic quoque L. recte cum cett. edd. l. 13. Οὐν) Deest in Fl. Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. Fl. ead. Ἡμῖν) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 10. Τούναντιον περιήνεγκεν) τούν. με περ. Fl. Pag. 153. l. 4. Ξίφει) ξίφει l. male, ut solet in hac vocali centies. Pag. 154. l. 5. Ἐχοντος) ἔχοντες male Fl. Vulgatam asserit P. l. 8. Πλεῖστα) πόλλα P. l. 11. Οὗτοι) αὐτοὶ P. Nil mut. Fl. Pag. 155. l. 7. Μὲν) Deest in S. Adest in l. P. &c. [At S. μὲν mox inferit inter ἄλλο & οὐδέν.] l. 9. Κλάουσιν) Et sic Fl. cum I. &c. l. 18. Στοιβάδον) Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. Στιβάδ. vero Suid. ut Lucian. Reitz. Pag. 156. l. 13. Παρὰ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae vero suffragatur P. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Et sic esse in edd. vett. notat Solan. Pag. 157. l. 1. Φασι) Dedi ex S. Φοσι cett. omnes male. l. 4. Ὁ δὲ) Nil mut. Fl. Fr. l. P. &c. l. 17. Φυγῇ) σπαυδῇ Fl. & marg. A. 1. Vulgatam ceterarum edd. firmat P. Pag. 158. l. 5. Μου) με Ex. Fl. Vulgatam ceterarum tuetur P. l. 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθήσασα Ex. Fl. l. 14. Ἡύχετο) Sic edd. & P. Εύχετο Ex. Fl. l. 15. Τῷ φυγῇ) Restitutum ex P. & marg. A. 1. Της φυγῆς edd. priores. Pag. 159. l. 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl. l. 10. Ἰθι) Ita bene Fl. H. P. &c. Ἰσθι male I. l. 11. Σαρδόνιον) Σαρδόνιον edd. anteriores. Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ) Nil mut. Fl. l. Ald. H. P. &c. l. 17. Ἐπελάβετο) Ita merito correxit Solan. cum ἐπελάβετο legeretur. Pag. 162. l. 13. Ἀφριγμένον) Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. Ἀφριγμένων P. Ἀφριγμένοι I. & marg. A. 1 W. l. 14. Ἀπῆγον) Sic recte I. H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. Pag. 163. l. 4. Προογκισσάμενου) Restitut. ex Fl. Προσογκ. cett. l. 8. Τοῖς κεκτημένοις) τῶν κεκτημένων L. ead. Παρέκειτο) παρείχετο Pell. l. 10. Κατηρώμην) κατηρώμην l. male. l. 17. Διαπαράτρωγ.) διασπαράττοντας Lucian. Vol. VI.

melius C. Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγέλαιαις) Vid. notas. l. 4. Τό τε) τό τε Ald. Τότε cett. l. 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. A. 1. l. 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην P. male. ead. Νομὸν) νομὴν marg. A. 1 IV. l. 10. Μεγαπόλη) Μεγαλοπόλη marg. A. 1. Pag. 165. l. 13. Ἀνυπόδετος) Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδετος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. Pag. 166. l. 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ L. pro οὐ quod Anon. coniecit. Pag. 167. l. 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου Fl. l. 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκεντεῖν Ex. Fl. Cum vulgata facit P. Pag. 168. l. 2. Στυππεῖον) Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. l. 6. Τορεύων) τορεῖων Pell. l. 9. Στυππίον) στυππίον iterum Fl. ac postea ubique. l. 18. col. 2. Ἰσαῖος) Εἰσεύς Exc. G. Ἰσαῖος C. Pag. 169. l. 1. Ὑπὸλοιπον) ἐπίλοιπον Coll. l. 2. Με) Deest in Fl. l. 4. Ὄς) Male omisit Fl. l. 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. l. 17. col. 2. Πλύω) Omisum hoc verbum ex collato Codice inferuit Solanus. Pag. 170. l. 7. Ἡμύναμεν) ἡμυαν Ex. Fl. Nil mutant edd. nec P. l. 14. Τοῦτο) τούτου Ex. Fl. Vulgatam servat P. Pag. 171. l. 9. Λέγει) λέγει Fl. Pag. 172. l. 9. Ἐπικατέδησε) ἐπικατέδης Ex. Fl. Vulgatae assentitur P. Pag. 173. l. 6. Ἐπαγάγειν) ἀπάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἐτάγειν marg. A. 1. Ἀπαγεῖν H. 1. & 2. ead. Λέγων) ἔφη Fl. l. 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει l. & V. 2. Εὐρήκε cett. Pag. 174. l. 6. Τούτων) τούτου &c. male Fl. l. 12. Προσέλδοιμεν) προσέλδοιμεν Fl. l. 13. Ὅμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὅμιλος P. l. 14. Εἰλίσσοντες) εἰλίσσοντες Fl. Εἰλήσοντες P. l. 18. Ὅχλ. ἀθρ.) Deerat haec in editis. Addidit Solan. Pag. 175. l. 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restituit. ex emend. Solani, v. eius notam. l. 12. Ὅτι μέγρε νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. l. 16. Γὰρ) Deest in Fl. Pag. 176. l. 5. Καὶ) Male deest in Fl. l. 16. Ὀλίγον) ὀλίγου Pell. Pag. 177. l. 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic Fl. Ald. l. H. P. &c. Παθυμία ταύτη L. P. & marg. A. 1 W. Pag. 178. l. 11. Οὐμὸς) Sic B. 2. P. S. Ὁ ὕμνος l. Fl. Fr. Οὐμὸς Ald. H. Ὁ ἔμδος V. 2. l. 14. Καινίδος) κοινίδος P. & marg. A. 1. cum l. Vulgatam vero retinent cett. Pag. 179. l. 4. Κίνδυνον) Ita dedi ex P. L. Κινδύνου edd. Κίνδυνον l. Sed ex accentu patet, eam κίνδυνον voluisse. ead. Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. l. 6. Ὡστε) Deest in Fl. Adest in aliis & P. l. 12. Κόμην) πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P. l. 13. Καυνότερον) καινότατον P. Pag. 180. l. 1. Συνοικήσαντες) συνοικήσαντες Ex. Fl. Vulgatam ruetur P. l. 4. Ἐπιχωρίους) ἐπιχωρείους Fl. l. 13. Γυναικίας) Sic Fl. Fr.

I. H. P. &c. Τυνίας P. Pag. 181. l. 10. Ὀδόνν) Vid. notam Solani. *l. 13. Παδών*) μαδών marg. *A. 1 W. l. 16. Ὄστρε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. Ὄσγρε* male *l. ead. Ὑπὸ*) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Est & in cett. *Pag. 182. l. 14. Ἀνυπὸδδης*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent ἀνυπὸδδης quod posterius etiam adscript. in marg. *A. 1. ead. Πάλιν*) Restitut. ex *L. Πάνν* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. Ὄπου*) ὄποι *Fl. l. 8. Καὶ δς*) Sic *P.* cum *l. Ald. P. H. &c. Ὄ δε Fl. l. 11. Ἀκινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνότατον. *l. 15. Ἐπ'*) Deest in *P.* Adest in *Fl.* aliisque. *l. 17. Ἐπέδωκε*) Constans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκει με*) κᾰκείμε *l. l. 6. Ἐξαναστὰς*) ἔπαν — *Ex. Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. Ἀνύγειν*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset ἀνύγειν. Item mox male ἀπόνειαν, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata a me correctā omitam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) ἔπεμψαν marg. *A. 1. l. 8. Ἐπέδωκαν*) παρέδωκαν *P. & marg. A. 1. l. 12. Ὁ ἔμδς*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν*) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl. l. 3. Ταύτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς τὰς Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμενπρῶτα uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. 1. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. Ἀναίσχυντον*) ἀνέσχυντον male *l. l. 10. Δαπανώμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Δαπανόμενα l. ead. Ταύτῳ*) αὐτῷ *Ex. Fl.* Nil mut. *P. ead. Μέτρῳ*) μετρῷ male *l. l. 12. Προσελθόντες*) Restitut. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cett. *l. 13. Ὅπῃ τινι τὰ ὅμ. τῆς δύρας*) Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρῳ*) μὲν ἐν γάρῳ Pell. *ead. Κατακειμένους*) Sic edd. omnes. *l. 16. Ἠρίστων*) ἡρίστουν *Ex. Fl.* Vulgatam firmat *P. Pag. 189. l. 2. Ἐπινον*) ἔπιον *Fl. l. 3. Ὀρῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. Ἐν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl. l. 7. Σκευή — πολυτελὲς*) σκεὺη πολυτελῆ *Fl. l. 8. Ἐπιβάλλομαι*) ἐπιβαλλόμενα *Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. Ἐκφωνοῦντες*) ἐμφωνοῦντες *Fl. l. 13. Παρέξειν*) παρέξαι marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. Ἀναπαύσασθαι*) Sic *l. H. Ald. S. Fr. Αναπαύσασθαι Fl. B. 1. P. l. 9. Ἡμᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. Ἐκεκρίμιστο*) ἤκεκ. *Fl. l. 14. Που*) Non habet *Fl. Pag. 193. l. 3. Ἐνέπλησεν*) Sic edd. excepta *l. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. *l. 5. Ἐπιλαβομένη*) λαβομένη *Fl. l. 7. Πολλῶ*) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P. l. 8. Τῷ χρῶτι*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Πρόσκαλουμένη) Ita edd. *Fl. Fr. I. P. H. &c.* Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἶδεν) οἶδεν male *Ex. Fl.* Vulgatae suffragatur *P. Pag.* 194. *l.* 4. Τὸ φεύγον) τὸ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl. l.* 14. Ἐν ἐμοὶ) Et sic *Fl.* cum *I. Ald. &c.* *ead.* Ἐπιδειξόμενος) Restitut. ex *I. & V. 2.* Ἐπιδειξάμενος cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρήτο *P.* Vulgata est in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. *Μου L. P. Pag.* 195. *l.* 7. Πάντων) ἐν insertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag.* 196. *l.* 6. Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀναπνδθήσται) ἀ—εται *Fl. l.* 14. Ἐν ἐξ ἐνδς ἐπιτρέχων) Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag.* 197. *l.* 1. Ἐνδον) Sic edd. cunctae, & mox iterum. *Pag.* 198. *l.* 4. Ἀγαθός) Deest in *Fl. l.* 8. Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. I. Fr. P. ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P. l.* 11. Ὁ ἐμός) Aliter supra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε) ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A. 1. Pag.* 199. *l.* 7. Καί) Deest in *Fl. ead.* Ἐπει) ἐπὶ male *I. sola. l.* 9. Ὡσπερ) Sic *I. H. P. &c. & P.* Ὡσπερ εἰ *Fl. l.* 10. Ὡς) Non habet *Fl. l.* 12. Ἀπ' ἐμοῦ) Sic recte *I. H. P. &c.* Ὑπ' ἐμοῦ male *S. l.* 14. Ἡ μάρτυται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *I. Pag.* 200. *l.* 3. Καί) Deest in *Fl. l.* 11. Ἐνθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 12. Ἐνταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l.* 13. Ἐθνηκα) ἀνέθνηκα *P. & marg. A. 1 W.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. 1.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 4. Ἡ χρυσὸν ἡ) καὶ χρυσὸν καὶ *O. l.* 5. Πολλοῖς) ἄλλοις *O. l.* 10. Ἐφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S. &c.* Φῆς *I. &c.* Cod. *P. l.* 11. Δὴ) Omittit δὴ *I. & P.* Compareret autem in *Fl. H. P. S. &c. l.* 13. Εὐχῇ) αἰτησις *P. Pag.* 202. *l.* 3. Εἰ) Deest in *O. ead.* Εἰμαρμένως) Sic *I. Fr. H. B.* Εἰμαρ. cett. hic & cap. 3 &c. *l.* 4. Ἀφικτα) Sic marg. *A. 1 W.* Ἀφενκτα edd. quas consului omnes. *l.* 11. Ἐν ἐτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl. l.* 13. Δόμον) δὴ δόμον *O. male. ead.* Αἶδος) Bene sic *O. Fl. V. 2. P. S.* Αἶδιος male *I. Ald. Fr. H. Pag.* 203. *l.* 1. Τὸ) πὸν *O. l.* 2. Ἀδουσιν) ἄδωσιν *O. l.* 5. Διεξέρχονται) διεξιᾶσι *O. P. l.* 9. Αἰ) Abeſt artic. ab *O. ead.* Λάχσεις) καὶ Λάχ. *O. l.* 13. Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ *O. ead.* Τίνες εἰσιν) τίνες ποτ' εἰσιν *O. ead.* Ἡ τί δύναται) καὶ τί δύνανται *O. l.* 14. Τί ὑπέρ) τί καὶ ὑπέρ *O. l.* 17. col. 2. Ἀπορθῆναι) ἀπορθῆναι erat in Cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀποκριθῆναι dare voluisse. *Reitz. Pag.* 204. *l.* 3. Ὡ) Abeſt ab *O.*

l. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex *l. V. 2. O. & P. Ποτε περὶ* habent edd. cett. *l. 9. Ἐν οἷς*) & *Ox. l. 11. Ἀναρτησόμενος*) Sic dedi ex *O. & Fr. Ἀναρτησόμενος* edd. cett. *l. 12. Ἐφης*) ἐφῆσθα *Fl. ead. Τὴν μὲν*) μὲν τὴν *O. P. l. 13. Ἀπαντας*) ἅμα πάντας *O. l. 14. Ἐκρεμαννυμένους*) ἐκρεμαμένους *O. l. 15. Σὺ*) σὲ male *O. l. 16. Ἐρύσαις*) ἐρύσαι *O. & marg. A. 1. Pag. 205. l. 1. Οὖν*) δὴ *O. l. 2. Νυνὶ*) νῦν *O. l. 4. Δ' οὖν*) γοῦν *O. P. mox ἂν* omit- tit *O. l. 6. Αἰωροῦσα*) Sic restitui ex *G. L. O. P. Θεωροῦσα* edd. priores. *l. 12. Μου*) ἐμοῦ *Ex. Fl. Mou P. cum* edd. *l. 14. Ἐτι*) Abest ab *O. l. 16. Προάγωμεν*) Restitut. ex *O. B. 2. & Fr. Προάγωμεν* habebant edd. reliquae. *Pag. 206. l. 4. Θεοσδό- του*) Et sic cum *l. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald. l. 15. Ἡμῖν προῖον*) Sic restitutum ex *Cod. O. Nam* edd. εἰπέιν προῖον ἡμῖν, sine sensu. *ead. Eis τούτο*) εἰς τούαντιον emendatum in *Cod. Ox. l. 17. Δηλονότι*) δηλόντε male edita. *Pag. 207. l. 6. Ὑμῖν*) ἡμῖν male *O. ead. Δυνατὸν*) οὐ δυνατὸν *Fl. Οὐ* omitt. cett. & *P. l. 12. Δι*) δέ & καὶ deesse in *O. notat Solanus. l. 15. Καὶ τοῦτο*) καὶ iterum abest in *O. l. 17. col. 1. Ὅπως*) ὅπως misere ante editum. *ead. col. 2. Παρ- έχοντες*) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. *l. 18. col. 1. Ἀποκρίνη*) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mu- tavir, non addens unde, Solan. *Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι*) εὐγνωμοσύνη *G. O. P. & marg. A. 1. At* prius est in edd. omni- bus. *l. 3. Ὅ, τι*) Emendante Iensio. Ὅτι vulg. *l. 8. Θάνατός γε*) καὶ ὁ θάνατος *O. l. 13. Ἡμεῖς*) Non comparat in *O. l. 16. Ἐνεστι*) ἔστι *Fl. Vulgatam ceterarum firmat P. Pag. 209. l. 2. Ὁ δὲ Ἡφαιστος*) ὁ Ἡ. δὲ *O. l. 3. Ποτὲ*) Deest in *O. l. 5. Φασιν ὑμᾶς*) ὑμᾶς φασιν *O. l. 6. Παρὰ*) π male *O. hic & mox* bis, ait Solan. Sed forf. est compend. τοῦ παρά. Vid. Alberti Glossar. N. T. *l. 8. Ἀπόλλω*) Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2. quae Ἀπόλλωντα. l. 9. col. 1. Καθεῖς*) παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solan. *ibid. l. 10. Δεσμεῖ- ται*) δεσμεῦται *Ex. G. Δεσμεῖται C. l. 12. col. 2. Βαλὼν*) ἐμβαλὼν legendum existimo, & ἐξεδίωξε. *Reitz. l. 14. col. 1. Γοῦν*) Non apparebat in edd. Insertum nunc ex *G. & V. l. 16. col. 2. Μὴ φέρων βασιλ. τοῦ Διὸς*) Quinque illa verba in edd. omissa inferuit Solan. Sine dubio ex *Cod. etsi id non monue- rit. l. 31. col. 1. Ἐκβαλεῖ*) ἐκβάλλει *V. Quod in impressio re- cte mutatum. Solan. Pag. 210. l. 1. Εἶναι*) Deest in *O. l. 5. Χρόνου*) Abest ab *O. l. 12. Κολαζομένους*) κολαζομένους ἅπαν- τας *O. l. 15. Ἀρ*) παρ' *O. Pag. 211. l. 1. Ὅτου ἔνεκα*) ἐδοῦνε-

κα Ο. l. 2. Οἷε) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρά) Nota περὶ hic male Ο. ut mox & faepe. Nisi fit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Ex. Fl. & marg. A. 1. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni assentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μέ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. 1 W. Πρὸς με τοιαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς Ο. ead. Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. l. 14. Μεταμέλει σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεις) ἀνατ — male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδεὶς δὲ) οὐδεὶς τοῖνυν δὲ marg. A. 1. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοῖνυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἴπερ ἄρα Ο. l. 14. Μοιρὸν καὶ) Ambo deerant in l. Aderant in cett. & Ox. l. 16. Θυσίας) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. 1. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abeffe ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τί) τί καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τοῦναντίον τρέψαι) τρέψ. τοῦν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμώμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) πάντως Ο. l. 14. Ἐκτὸς) Ita iussit Solanus emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex O. & P. inferui. ead. Ὡς ὕπ) ὅτι ὕπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθεῖρας) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρὰς ἐντολῆς Ο & P. l. 7. Λαίου) τοῦ Λαίου Ο. l. 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male l. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτοῖτε Fl. l. 15. Λοξὰ) ἀμφίδοξα Ο. P. & marg. A. 1. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxuit Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκεῖνος αὐτὸν P. Nil mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. l. Ald. Fr. H. S. Χελώνη P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἄλλω Ο. l. 11. Μέρος) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον l. & P. l. 18. col. 2. Ἦλθε) ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Tr. In impress. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. *ibid.* l. 21. Ἦψαι) Sic C. recte. In V. erat ἔψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγκυλημένος) διηγκωλημ. Ο. ead. Σου — διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σε — διεξιόντος reliquae vulgo. l. 3. Κεραυνῷ) καὶ κεραυνῷ Ο. l. 12. Ἰστὸν) Sic dedi ex Pell. Ἰστῖον edd. ead. Ἀδίκουσης) Sic edd. & P. Ἀδικοῦν Fl. ead. Δὲ) Restitui ex Ald. l. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex l. &c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quo peius τὰ

H. l. 17. col. 1. Διηκυλημένος) διηκυλημένος ante editum prave. *ead.* col. 2. Ἐν μασχάλη) εὐμασχάλη V. Et sic editum ante. Iam ἐν μασχ. restituit. ex C. *Pag.* 217. l. 1. ΚΤΝ.) Hoc nomen personae exciderat ex *I. H. & Fl.* Restituere edd. cett. & marg. *A.* 1. *ead.* Μηδὲ) μὴ δὲ *I.* ut semper. Οὐ δὲ O. *ead.* Σέ τε) σε tantum O. l. 2. Φακίαν) Deest in O. l. 8. Μέλιντος) Ex emend. Solani. Μέλιντος edd. priores. l. 14. col. 1. Σφηξι) Σφηξι) antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. l. 15. col. 2. Ἐπιμελούμενοι) Sic existat in Coll. G. Quare sic dedit, cum edd. ἐπικαλούμενοι haberent. *Solan.* l. 16. col. 1. Καλλιού) Καλλία edd. quod facile etiam mutavimus. l. 18. col. 2. Θανάτῳ) θαναστῶς edd. θαναῖ. V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod est in C. *Solan.* *ibid.* l. 21. Αὐτῶν) αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* l. 25. Πρὸς αὐτοῦ) Ego coniiciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur *Exc. G.* Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτοῦς V. prave. *Solan.* *Pag.* 218. l. 1. Ὑμῖν) Deest in *Fl.* l. 2. Ἀγομένους) ἀγχομένους male *I.* sola. l. 11. Διαβιώσας) διαβίους *Exc. Fl.* βιώσας P. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) μᾶλλον ἢ *I.* sola. l. 16. col. 2. Ἐδάφει) ἐδάφῃ edit. male. *Pag.* 219. l. 7. Δι' αὐτὸν) Nil mut. edd. nec P. Κάκεινον *Fl.* Κάκεινον & κάκεινο Schol. l. 17. Δεκακαιοῖ) δίκαιον *Fl.* l. 18. Κάκεινον) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. *Solan.* *Pag.* 220. l. 12. Αὐτῶ) αὐτὸ *Exc. Fl.* Vulgatum tuetur P. *Pag.* 221. l. 7. Ἀμοιρον) Sic P. P. Εὐμοιρον cett. cum *Fl.* l. 9. Αὐται) Anne αὐταί; *Pag.* 222. l. 2. Μοι) Deest in *Fl.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. Σύννοος) σύννοος P. sola male. *ead.* Καταμόνας) καὶ κατὰ μόνας edd. Sed rectius καὶ abest in O. l. 4. Με) Et hoc omisit O. l. 8. Εἶδομεν) εἶδωμεν male *I. V.* 2. *Fr.* At prius recte *Fl. B.* 1. P. S. l. 10. Τέ) δέ G. *ead.* Σς) σου *I.* & marg. *A.* 1 *W.* l. 13. col. 2. Τραγικῶς) Sic dedit *Solan.* pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare, aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *Reitz.* *ead.* Διαλέγονται) *Exc.* C. sic emendatum. Διαλέγεται enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τραγῶδον) Ita dedit *Solan.* cum vulgo legeretur τραγικόν. *Pag.* 224. l. 2. Ἦς οὐκ &c.) ἦν οὐκ ἱαμβεῖασι ὑπερταίδεα inserit O. ante

illum versum. *ead.* ἄραιτ') ἀραιτ' Eurip. & Gr. l. 3. Λόγων) λόγου O. l. 5. Προμηθεύ) Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμηθεύ male I. l. 6. Οἰκείων) Sic I. H. & c. Οἰκείον P. Gr. O. & marg. A. i. l. 9. Κωμωδεῖν ὥσπερ οὗτοι δυνάμεθα) Κωμωδίας ὦ Ζ. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδεὶς βλάπτειν ὥσπερ οὗτοι O. l. 11. Ὑποδραματουργεῖν) ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A. i W. l. 13. Σοί) Deficit in Fl. l. 15. col. 1. Μεγαλοσμαράγρου) με—σμαράγρου *edd.* Correxerit Solanus. *ibid.* l. 2. Του Διὸς) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. l. 19. col. 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. G. l. 20. col. 1. Διαφέρεται) διαφέρει Exc. G. Pag. 225. l. 11. Παιδιαῖς) Sic & Fl. cum cett. *ead.* Ἡμέτερα πρᾶγματα) πρᾶγμ. ἡμῖν O. l. 18. col. 2. Τον ξυρὸν) Sic V. absurde, Solan. Pag. 226. l. 1. Αἰθῆς) Inferui ex O. Deerat in *edd.* l. 5. Τί οὖν) τί γοῦν O. *ead.* Γένοιτο) γάνοιτο O. l. 8. ὦ Ἥρα) Ἄρα male Fl. l. 11. Καὶ ἦν.) καὶ omisit Fl. l. 16. col. 1. Ἐκεῖ) ἐκεῖσε *edd.* syllabam postremam sustulit Solan. l. 21. col. 2. Ὑποκρινόμενῃ) Sic restituit idem ex V. cum ὑποκρηνομένη legeretur in editis. Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. *ead.* Εἰσαυθῖς) εἰσαυθῖς O. l. 4. Τὴν) Non habet articulum Q. *ead.* Καὶ ἦ O. l. 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. l. 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὡσπερ) ὥς O. l. 9. Ὑπερέχῃ) ἡπερέχῃ O. l. 10. Δεινότατα) δεινὰ ταῦτα O. l. 14. Συνευρίσκετε) ξυνευρ. O. Pag. 228. l. 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπανευραγεῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. l. 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. *ead.* Καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. l. 6. Ἰδίᾳ) Omissum in O. l. 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. l. 8. Ἀπίοι) ἀπεισιν O. & Fl. & marg. A. i. l. 11. Τυραννικὸς) κοιραννικὸς O. l. 15. EPM.) Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod *edd.* male ante ὀρθῶς collocabant. Pag. 229. l. 6. Ἀποσεμνύναι φημί δεῖν) ἀποσέμνυνε φημί O. omisso δεῖν. l. 14. Ἀσαφείας) Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσαφείας *edd.* cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt I. H. & c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. ed. & Cod. O. l. 15. Εὐτελῇ) ἀτελῇ editum ante. Adscripserat Solan. Leg. εὐτελῇ pro V. ἀτελῇ. *ead.* Γραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. sive cum αἰ supra. Solan. At hoc in Mss. imperativ. γράψαι notat. Reitz. Pag. 230. l. 8. Τόγῃ) Ex Homero supplevi, quod omissum in *edd.* καὶ ed. P. sola pro eo substituit. l. 10. Τε) γε O. l. 11. Ὅσσοι) ὅσαι *edd.* male & O.

*l. 12. *Οσσοι*) Sic iam recte *P. & B. 2. Cett. ὄσσοι. l. 13. col. 2. Καὶ ἔρρι-λεν*) Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἦ. *Solan. ibid. l. 14. Μνδέων*). Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. *Reitz. Pag. 231. l. 1. Νόνυμοι*) Restitui ex *Fl. & Homer. Νόνυμοι* enim vulgo edd. & *O. Νόνυμοι* Schol. *ead. Κνίσσησι*) κνίσσοισι *O. l. 3. Συνθέουσε*) Sic dedi ex *O. P. & Schol. licet O. Συνθέουσε* Edd. συνίασι. *l. 7. Τους*) Non agnoscit articulum *O. l. 10. Καθεδούνται*) Deest in *O. l. 11. Ἀναπλ—ες* ἀν—ων *O. l. 12. Προσῆκει*) Restitui ex *O. Προσῆκεν* edd. *l. 13. Πρὸ χειρον*) χείρον *O. l. 14. Ὡ*) Omittit *O. Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκ.*) Bene sic *Fl. H. V. 2. P. S. Γὰρ χαλκ.* male *l. ead. Τῶν Μύρωνος*) τοῦ Μυρ: *O. l. 2. Προτιμητέαν*) προτιμότεραν marg. *A. 1. & O. qui mox εἶναι* omittit. *l. 6. Ὅτι*) Non comparat in *Fl. l. 13. Ἐπιστῆλβον*) ἀποστῆλβον *O. manu recentiore. l. 14. Ἐπηνυγάσθαι*) ἐπιλυγάσθαι male *O. Ἐπηνυγάσθαι* Coll. *l. 15. Μυῶν*) Sic *O. Μυῶν* edd. *Μηῶν* male *l. Pag. 233. l. 2. Ὁ Μῆν*) Sic restitutum ex *O. & Fl. Νᾶν καὶ μῆν* edd. cett. male. *Μῆν ὁ ὅλ. P. ead. Ὅλοι*) ὄσοι *Fl. Ὅλοι* cett. & *P. l. 3. Πολύτιμοι*) Ex *Fl. sic dedi*, cum πολυτίμητοι esset in edd. cett. *l. 4. ΠΟΣ.*) Vid. not. *ead. Καὶ ποῦ*) Haec deesse in *O. & P. norat Solan. Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque: Quod tamen suspicor, quia & in Fl. abesse video. l. 8. Πσᾶχον*) πέντα *O. l. 11. Προτιμήσεται*) προτετίμηται *O. l. 15. col. 2. Τοῦτ᾽ ἱερατικῶς*) τοῦτο δὲ ἐκείνο *C. l. 16. col. 1. Ὁ Μιθρῆν*) Μιθρῆς, & sine artic. edita. Correxuit Solan. adscripsitque: *Exc. G. ὁ Μιθρῆν, Περσικός. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρῆς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρῆν ultimo loco habet. ibid. l. 20. Ἐκόμουν*) ἐκόμουν ante editum male. *l. 21. col. 2. Εἰ κιναιδ.*) Sic *C. pro quo εἶναι λέγοντο* erat in editis. In *V. autem εἶναι δέγοντο. Solan. ibid. l. 23. Μύσει*) Sic etiam *C. Pag. 234. l. 10. Καὶ τὴν*) καὶ abest a *Fl. ead. Ἀπόλλω*) Nihil mut. edd. & *O. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγ. που καθ.*) Quinque haec verba omissa in *Fl. l. 13. Κόλλοπας*) Sic edd. excepta *Fl. quae κόλοπας*. Sed *O. σκόλοπας. ead. Περισευλημένον*) ἀποσσεσ. *O. l. 15. col. 1. Ἀντὶ*) τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in *V. ἀντὶ τοῦ* inde fecit Solan. merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excusari queat. *Reitz. l. 19. col. 2. Κόλλοπας*) κόλλαπας edita male. Et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque emendavit Solan. *Pag. 235. l. 3. Τολμήσειεν*) τολμῆσαι *Fl. Vulgatae suffragatur P. l. 4. Δ' οὖν*) γοῦν *O. l. 7. Ἄν ὥστε*) ἂν inferui ex *Q.*

Deerat in edd. l. 8. Τὸ ἀκριβές) τ' ἀκρ. O. l. 13. Τούς) Sine articulo O. ead. καὶ τὴν ἱππάδα) Non habet Fl. nec O. l. 16. col. 2. Διήρητο) Male διηρήτη ed. Cler. Pag. 236. l. 1. Ἐλέγγοντα) ἐλέγγοντα Fl. l. 2. Μικρότητα) σμικρότητα O. l. 11. Ἀτε δὴ παῖδες ὄντες Δίδος) Δίδος παῖδες omiffis ceteris O. l. 12. Προκαθεσθεῖται) προκαβίζοι Fl. item marg. A. 1. Vulgaræ favet P. l. 20. col. 1. Πέντε) Corrupte haud dubie. Solanus. Pag. 237. l. 1. Καθίζόντων) καθεζέτασαν Fl. l. 2. Εἰσαυθῖς) εἰσαυθῖς O. P. ead. Δέ) Abeft a Fl. adest in alijs & P. l. 3. Χρῆ) Deest in O. l. 6. Διανομὰς) Bis O. ead. Πού τὸ νέκταρ) Et hæc bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. l. 9. Κατασιώπησόν) κατασιγήσον O. P. l. 11. Συνιάσιν) φωνὴν ζυν. O. l. 12. Πολύγλωσσος) πολύγλωττος O. Pag. 238. l. 1. EPM. Εὐγε) εὐγε EPM. Fl. l. 8. Ὅπόταν) ὅτε O. P. Nil mut. Fl. ead. Ἠπείλεις) ἀπειλοῖς O. P. Ἠπείλεις Fl. Ἠπείλεις edd. cett. l. 15. Πεπεδημένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat Solan. At non invenio. l. 16. Ἀπάντων) τῶν ὅλων Fl. ead. Λόγων) Deesse in Fl. & O. notat Solan. Sed credo articulum tantum deesse in O. Pag. 239. l. 4. Καί τι) καίτοι Fl. Vulgatam non mutat P. ead. Ἀκουσέσθαι) πρῶσεσθαι O. l. 6. Ὡς Ἑρμῇ — πρὸς) Ὡς haec verba omiffa in O. ab alia manu in marg. repofita vix leguntur. l. 9. Μεν) Sic O. & Fl. recte. Μεν edd. vulgo. ead. Τε θεοὶ) τε male abest a Fl. & O. l. 10. Πεπαρώδεται) Ex emendatione Solani. Πεπαρώνηται edd. priores, cum O. & C. l. 13. Ἐθέλοις) ἐθέλης O. & marg. A. 1. Ἐθέλεις Fl. l. 14. Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητορεύουσι O. l. 15. Σύντομον) ἐπίτομον O. & marg. A. 1. Pag. 240. l. 1. Εὐκαιρον) εὐπορον O. P. & marg. A. 1. ead. Ἀρξομαι) EPM. ἀρξαι δ' οὖν ποτέ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ Fl. Rectius utramque person. omittit P. & Fr. Cet. EPM. ἀρξομαι, non repetito ΖΕΥΣ, pessime. Ἀξομαι pro ἀρξομαι L. Ἀρξαι etiam marg. A. 1. l. 3. Τμᾶς) Restitutum ex O. Fr. S. Ἡμᾶς male cett. l. 7. Ἀφίσις) ἀφείς marg. A. 1. l. 8. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. ead. Πάνυ) παντ' O. ead. Ἐχειν δοκούμεν) ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι P. Sine μοι I. H. Fl. S. l. 9. Δέ) γὰρ marg. A. 1. ead. Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με O. l. 13. Ἀπολουμένη) ἀπολομένη Fl. ead. Περὶ) Sic I. Fl. H. S. & C. Παρὰ P. l. 21. col. 2. Κάφος) κάπος Ex. G. & C. & V. l. 22. col. 1. Καφηρεὺς) Καφαρεὺς editum ante. Mutavit Solan. Recte: nam sic deinde etiam Scholiaft. scribit: & Strabo L. VIII. pag. m. 566 f. Reüz. ibid. col. 2. Ὅμηρος Αἶαντ') Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεχαρήστα. Solan. l. 24. col. 1. Τε

ναχόδης) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναγόδης restituit Solan. *ead. col. 2.* Πνευστιώντα) πνευστιανώτατα V. *Pag. 241. l. 3.* ἄλλην) ἄλλη O. *l. 4.* Πάνυ) Omittit O. *l. 8.* Καὶ κορυζ.) καὶ om. *Fl. l. 9.* Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *A. i W. l. 10.* Ὀσφραίνεσθαι) ὀσφρῆσαι G. P. Ὀσφρῆσαι O. Ὀσφρᾶσαι Graev. *l. 11.* Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. *ead.* Ὑποσχομένος) Recte sic *Fl. Fr. P. H. S. &c.* Ὑποσχομένων I. Ὑποσχομένως V. 2. Ὑποσχομένου OX. - *l. 17. col. 2.* Τόπον) ποτὸν editum ante. Facile correxit Solan. *Pag. 242. l. 1.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male I. Recte, quod editum est, cett. & O. *ead.* Γίγνομαι) γίνομαι O. *l. 3.* Ἐν) Abeft ab O. *l. 5.* Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A. i W.* Θώκων edd. priores. *ead.* Καθημένος) καθημένων *Fl. male.* Καθημένον marg. *A. 1. l. 7.* Καὶ λέγουσι) καὶ deest in *Fl. l. 24. col. 1.* Ἐπικούριοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. *Pag. 243. l. 1.* Ἐξεκόπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξεκόπτο edd. [At in S. & B. 4. legitur ἐξεκόπτετο.] *l. 2.* Ἐπιγελαῶν) ἐπιμειδιών O. *l. 3.* Ἄρα) Deest in O. *l. 6.* Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsi. Solan. Οὐδὲν ἀλλὰ O. *ead.* Μηδὲ) Sic P. Μη—δὲ cett. & O. *l. 7.* Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *l. 11. Ts)* Non compareret in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure notabat Solan. *Pag. 244. l. 1.* Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A. 1. l. 3.* Παρ' αὐτοῦς) Lacuna in O. *l. 4.* Παρὰ) Omittit praepos. O. *l. 6.* Εἴ τι) Deest in *Fl.* Adeft in cett. & P. *ead.* Ταῦτ') τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. *l. 7.* Εἰ λογιέσθε) ἐκλογισθῆναι O. Omisso, (ut ex signo a Solano appposito suspicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. *l. 9.* Πισθεῖεν) Ita P. V. 2. B. 2. & S. recte. Πισθεῖεν I. *Fl. Fr. H. male. l. 10.* Ὀλωσ) ὅλος male I. *ead.* Σφῶν) Omittit Th. Mag. in ἀπρονόητος. *l. 11.* Ἀτίμια) ἀτίμητα P. & marg. *A. 1. l. 14.* Στερούμενοι) στερόμενοι O. *Pag. 245. l. 9.* Ἠγγελημένων) λεγομένων P. *l. 11.* Ὑμεῖς) Sic recte B. 1. *Fl. l. S.* Ἡμεῖς male H. P. *l. 12.* Λέγειν δοθεῖν) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *l. 15.* Ἐπὶ τῷ συμφέροντι) Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male I. *Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τὶ P. Συμφέρον τι B. 1. *Fr. ead.* Παρρησιαζόμενος) παρρησιασάμενος O. —σόμενος B. 2. Vulgatam servat B. 1. cum reliquis. *l. 17. col. 1.* Καθὼς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζόμενοις ed. Cler male. Et mox ἀνίστασθαι, sine σ & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνίστάσθω verius, licet forsā ex coniectura, fecit Solanus. *ead. col. 2.* Αὐτοῦς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte; nam

significatur *post eos*, non *simul*, cum. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκέλευσε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz. Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφύσσεισαι) ἀναφύσσεισαι Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Δογματῶν) λόγων O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὐ O. ead. Ὅπταν) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτιμωμένους) Sic Fl. Fr. P. &c. Προτιμωμ. l. 1. 14. Μὲν) Inferū ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20. Ἡμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, quae delevit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic dedi ex O. Οὐδὲν edd. priores. l. 3. Ἀκούωσι) ἀκούσῃσι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλυν male V. 2. l. 5. Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσῃσιν O. l. 10. Καὶ δουλεύουмен καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Insertum ex O. Deerat in edd. l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praeposition. O. & P. l. 7. Παρεγράπτων) παρεγρ. O. l. 9. Οἱ τινες αὐτῶν) εἴ τινες αὐτῶν O. l. 10. Γοῦν μὴ ὁ Θησεύς) οὖν P. οὖν ὁ Θ. μὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὀδῷ βαδίζόντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροιδῶντων O. l. 20. col. 1. Παρέγραπτος) παρέγραπτος, & μοχ παρεγράπτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249. l. 1. Σκίρωνα) Σκίρωνα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτην male O. l. 2. Μὴ δ) μὴτ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἔφροντιζες O. l. 7. Θρακικῶν) Θρακείων P. Vulgata est in Fl. &c. l. 13. col. 1. Ὦν) οὗτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρσης οὗτος) C. Διτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Διτυέρσης &c. Sic notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityerfes fuerit. Lityerfas Midiae fil. Hesychio. Reitz. l. 15. col. 2. Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia aliqui sponte non mutasset, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Κατήσθις) Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid. oblitus addere, anne sic in C. additum reperitur, in quo eiusmodi Latinas notulas habuimus non femel, an vero de suo addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deest in V. ibid. l. 21. Μετεωρίζομενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατιταγμένοι esset in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀνατασσιζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25. Ἡνάγκασε) ἡνάγκαζε V. ibid. l. 31. Σοφ. πλέον)* Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. *Add. Reitz. Pag. 250. l. 1. Θύει) Δύσει O. ead. Κνισσᾷ) κνισσώσει O. ead. Περὶ) Sic Ald. H. B. 1. Fr. P. Παρὰ l. Fl. Ἐπὶ S. l. 2. Τύχαι) τύχη O. ead. Παρασπόμενα) π—ενον G. O. l. 4. Εὐρίσκουσιν) εὐρίσκουσιν Fl. l. 5. Ὀν) ὦν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. ead. Πομπάς) G. P. O. & marg. A. 1. Σπονδάς edd. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Sic dedi ex G. O. P. & marg. A. 1. Ἀποσφαττομένους edd. priores. l. 9. Ὑμέτερον) Hoc dedi ex I. G. L. Ἡμέτερον edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα O. l. 12. Τιμωμένων) Sic dedi ex O. & S. Τιμωμ. male I. Fl. H. P. Ald. ead. Ἐτ) ἔτι δὲ O. l. 13. Καρπουμένων) μόνον ἐπομένων G. Ox. & Coll. Μόνων ἐστιμωμένων marg. A. 1. l. 14. Ἐάσωμεν) εἰάσωμεν Fl. l. 15. Ἔστι μὲν γὰρ ὥς) ἔστι γὰρ καδὸς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ δ. Fl. l. 17. col. 1. Κνισσᾷ) Sic dare non haesitavi, pro κνισᾷ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2. Γένηται) γαήσεται O. l. 5. Ἐγὼ) ἐγὼ δὲ O. l. 9. Μέλει) μέλλει male O. l. 11. Ἡ ἄλλη σινὶ) Restitui ex G. nam edd. τινί, δ' ἄλλη. Ox. vero melius etiam ἢ τινὶ ἄλλη. l. 16. Ὡς) Infer-tum ex O. Non aderat in edd. Pag. 252. l. 2. Ἐπεὶ εἰ γέ) ἐπεί-τοι γε O. l. 4. Ἐξ Ὀλυμπίας) ἐκ Πίσσης O. & Schol. l. 5. Ἐξ μνάς) μνάων Fl. omisso ἔξ. ead. Ἐλκοντα) ἔλκοντας O. & marg. A. 1. l. 6. Γεραιστῶ) Γεραιστῶ I. Vulgatam cert. omnes ha-bent cum Cod. O. ead. Ὀρεοῦ) Ὀρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὀρ σου tantum discrete. l. 9. Ἀποσκευάζε-σθαι) ἀ—ζοντες Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. Κρατεῖν οὕτω) οὕτω κρ. O. l. 15. col. 2. Ης) οὗ erat in V. l. 17. col. 1. Ἐξ) Lege ἐκατὸν, aut ἢ δραχμὴ ἔξ ἡβολῶς, ut in fine Scholii est. *Solan. ibid. l. 19. Ὁ) οἱ male ed. Cler. ibid. l. 21. Ἐπιφέρει) ἐπιφέρει lectum antea. Mutavit Solanus. l. 22. col. 2. Εἰς) εἰς praepositorio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Ni-hilo minus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videat quare. *Reitz. ibid. l. 24. Ἀπολειφθέντος) ἀποληφθέντος editum ante. Morito emendavit Solan. noster. Solemnis iotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem ob-servat Wessél. ad L. 2 Diad. Sic. atque alibi. Reitz. Pag. 253. l. 1. Σύντομον) ἐπίτομον O. l. 4. Προαναιρεῖν) Hoc praetuli ex I. & P. Προαναιρήσειν edd. Προαναιρήσιν Fl. l. 5. Ἀποθάν) ἀποθάνοι O. l. 7. Ἐπινοαῖτε ἄλλο) Invertit O. l. 9. Ἐτι) Ὁ-mittit O. l. 11. Εἰς) Non adesse notat Solan, non addens ubi.****

nam est in *Fl.* &c. *l.* 12. ΜΩΜ.) *Z.* male *Fl.* *l.* 15. col. 1. Τούτ' ὁ δύνους) τὰς δύνους edita. Correx. Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογούμεθα) σμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. Ἡδῆ) Deest in *O.* *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα θεῶν Const. Ἐπὶ τ. δ. *O.* *l.* 6. Μὴ) μὴδὲν *O.* non male. *M.* μὴ *Fl.* male perfonam Momi huc ingens. *ead.* *Ei*) ὅτι *O.* *l.* 18. col. 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγου ed. *Cler.* quam emendavit Solan. *l.* 19. col. 1. Ἐπεὶ δὲ) *Quum* habet *C.* *ibid.* *l.* 21. Πατρώας) ^{πρω.} *V.* *l.* 27. col. 2. Δώδεκα) *C.* *XI* habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *Solan.* *l.* 28. col. 1. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετές) Pro his omnibus *quum* tantum est in *C.* *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν *O.* *l.* 5. Κελεύσῃ) κελεύῃ *O.* *l.* 8. Ἔοικε χρῆστος ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἐστὶ μὲν χρῆστος καὶ εὐσεβής *O.* εὐσεβής pro φιλόθεος etiam marg. *A.* *l.* 1. *l.* 9. Ἠκριβώκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβώκως τοὺς τῶν Στωϊκῶν *O.* *l.* 10. Φιλοσοφία) σοφία *O.* *P.* *l.* 12. Πιθανὸς) Bene sic *L.* & *B.* *l.* 1. ac *B.* *l.* 2. Πιθανῶς cett. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιρρήμ.) καὶ abest ab *O.* *l.* 2. Βούληται) βούλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφών) ἀποσαφηνίζων *O.* *l.* 10. Ποιεῖσθαι πολλὴν) πολλὴν ποιεῖσθαι *O.* *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ *O.* *l.* 15. col. 1. Βαρβαρίζων) Sic *C.* quod secutus sum. Βερβορίζων *V.* male. Βερβερίζων edd. *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγόμενους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omisissae, faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In *C.* recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead.* col. 2. Στρεβλὰ) στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται. *l.* 20. col. 2. Γρίφον) Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφω — ζητήματα *Hesych.* *Reitz.* Ante γρίφον in *C.* haec inferuntur: vel quod oblique incedat. *Lege in Pluto Aristoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.* *l.* 3. Τούτῳ) τοῦτο male *Fl.* *Vulgatae* assentitur *P.* *l.* 5. Συνήγορον) Omisit *O.* *l.* 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνῳ) αὐτῷ *O.* *l.* 16. Τοῦτο) τὸ *O.* *ead.* Ἐπινοήσαμεν) ἐπινοήσαμεν *O.* *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτε) Deest in *Fl.* *l.* 5. Γὰρ που) γὰρ δὴ που *O.* *l.* 9. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις *O.* & marg. *A.* *l.* 1. *l.* 14. Ὡστ' εἰ μὴ ἔχοις) ὥς εἰ μὴ ἔχεις *O.* Ὡς εἰμὶ male marg. *A.* *l.* 1. *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξεσθε) Sic dedi ex *O.* *l.* & *V.* *l.* 2. Ἀναδέξεσθε edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.* *l.* 5. Σαφῇ δὲ μόνον) Hoc praetuli ex *L.* & *P.* Nam inverse, μόνον σαφῇ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν— *O.* *l.* 6. Ἡ ἐρ—

μηνέως) καὶ ἔρμ. edd. excepta *I.* quae ἢ καὶ. *I.* 7. Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex *I.* *V.* 2. & *P.* & *O.* Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* Ἐψεται) ξυνέψεται marg. *A.* 1 *W.* Item *O.* & *P.* *I.* 10. Οἱ) καὶ οἱ male *O.* & μοχ καὶ κίνημα. *I.* 12. Φρικώδη) Recte sic *P.* *V.* 2. *S.* & *O.* Φρικώδη male *Ald.* *I.* &c. *I.* 15. col. 2. Ἡψει) Sic dedit Solan. cum in *C.* sit Ἡψει. *ibid.* *I.* 18. Ἡλθε) ἦλυθε *V.* prave: quod in impress. recte mutatum erat. Solan. *ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad *Iov.* Conf. ubi κρατερήνοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz.* *I.* 23. col. 1. Ἐπεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solan. *ibid.* *I.* 24. Ἀρνίου) ἀρνείου edd. Et sic fuisse in *V.* & *C.* testatur Solan. qui tamen deletο ε fecerat ἀρνίου, ego ἀρνίου. *Reitz.* *Pag.* 260. *I.* 5. Ἐτεραλλεί) στον ἀκλεικλόξ κλογμῶ *O.* *I.* 6. Ἀκρά αβρυμβα) ἀκροκορύμβα *O.* *I.* 7. Αἰγυπιδί) Αἰγύπτιος male *O.* *I.* 8. Κλάγξουσι) κλάγξωσι *O.* *I.* 9. Κορύψει) Adscriptum κρατίσει *O.* *I.* 15. Ἐρμηνεύσις) ἐ—οι marg. *A.* 1. *Pag.* 261. *I.* 5. Εἰ) Male omissum in *O.* *I.* 8. Ἐάσωμεν) ἑάσωμεν *Fl.* *ead.* Ὑπερ) Sic recte edd. & *O.* Περὶ *I.* *I.* 9. Ἐτεροίον) ἕτερον *P.* Nil mut. *Fl.* *I.* 12. Ἰδὼ) ἴδω *O.* *I.* 13. col. 1. Ἐκλιπτεῖν) ἐκκλίνειν *C.* prave. *ibid.* *I.* 15. Τριτογενεῖ) In *V.* hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν quod sic in edd. mutatum erat, ut hic compareret. *I.* 22. col. 2. Ἐκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. Ἐκπληττόμενοι *V.* *Pag.* 262. *I.* 1. Εὐναπολέσαι) ἀπολέσαι *Fl.* *ead.* Ἐνι) Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ edd. cett. male. *I.* 6. Ἰσως) Inferui ex *O.* Deerat in edd. *ead.* Τὶ πράξαι τοιοῦτο) πράξαι τοῦτο *Fl.* omisso τὶ. *I.* 17. col. 1. Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in *C.* In *V.* videtur lacuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz.* *ibid.* *I.* 23. Περὶ) κατὰ *C.* *ead.* Διδὼ) διὰ antea edebatur; sed cum in *C.* esset, propterea hoc dicit, patebat legendum διδῶ, idque in Cod. *V.* recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz.* *ead.* col. 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδασκάλῳ. Obscundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic soler: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz.* *Pag.* 263. *I.* 6. Ὑμέτερα) ἡμέτερα *Fl.* *ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex *P.* Μακρὰν edd. *I.* 12. Γούν) γ' ἂν οὐδ' *P.* Nihil mut. *Fl.* *I.* 16. col. 2. Ὁ ἀγοραῖος ἔτιμα.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *I.* 18. col. 1. Ἐξ οἴκου) Omissum in editis ἐξ supplevit Solan. *Pag.* 264. *I.* 1. Ὁ) De

est in *Fl.* l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. A. 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male P. Ἀπαγγέλλεις marg. A. 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπανιστάμενον) πεσσούμενον marg. A. 1. l. 9. Ὑπο) Ex emendat. Ienſii. Ὑποπιττούμενος edd. priores. Ὑποπιπτούμενος peius etiam P. l. 11. Γέλσιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐντυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. A. 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγότας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι. *Pag.* 265. l. 2. Τραγωδῶν) Sic edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. A. 1. W. l. 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ P. & marg. A. 1. l. 7. Η) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτός marg. A. 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοις) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις iungenda sensum produnt optimum. *Reitz.* l. 20. col. 1. Εἰ πάλαι) εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec apposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγότας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. l. 9. Εὐφωνότερον) Forſan εὐτονότερον. *Solan. cad.* Ἐπίχει) Restituit. ex P. & marg. A. 1. Ἐπίχει edd. l. 13. Πρότερον) Sic l. *Fl.* & c. Πρότερος P. Πρότεροι marg. A. 1. *Pag.* 267. l. 18. col. 1. Κἂν ταῖς) κ' αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. καὶ ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox καὶν servarim, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268. l. 11. Ἦν). Omittit *Fl.* Habent cett. & P. l. 15. Μετίωσι) Lege μεταίωσι. Sed sic erat in Cod. Mſ. *Solan.* *Pag.* 269. l. 1. Αὐτοὺς) αὐτοῖς marg. A. 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλτοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. A. 1. l. 7. Ὅ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. l. 11. Τρέφεσσαι) τρέψασθαι L. l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα. marg. A. 1. W. *Pag.* 270. l. 8. Διατάττεσσαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. A. 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δέ) Abest a *Fl.* *Pag.* 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλειν) Sic *Fl.* *Fr.* B. 2. P. S. Μέλει l. &

V. 2. Μάλλει male O. & marg. A. 1. *ead.* Οἶμαι) Deest in O. l. 4. Τούτο) τὸ O. l. 5. Κατηχούσι) κατήχουσι male Fl. l. 6. Ὑπέρ) Deest in O. Pag. 272. l. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπάσαντο marg. A. 1 W. l. 5. Ἐμονομάχουν) ἑμονομαχοῦντο O. *ead.* Ἀρρένες) οἱ ἀρρένες τε καὶ αἱ θ. O. l. 7. Παπονηκῶτα) προπεπονηκῶτα O. l. 9. Ἐριόυνιος) Recte O. & edd. Εὐριόυνιος l. l. 10. Μεμψιμοιρούσα) μεμψιμοίρους οὔσα O. l. 11. Ὑπὸ) ἐπὶ O. l. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. l. 5. Ἀναβιβασάμενος) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. l. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ) κατὰ σέ τὴν ἀσέβ. O. l. 9. Τραγωδοί) Sic Fl. Ald. H. P. Fr. S. Τραγωδοποιοὶ l. & marg. A. 1. l. 11. Εἶναι) Deest in Fl. l. 12. Καὶ τοὺς ἑμβ.) Omittit Fl. Habent cett. & O. l. 13. Χιτώνας) Omisit O. l. 19. col. 2. Ποδῆρας) ποδῆρας edita. Correxist Solan. l. 21. col. 1. Τραγωδῶν) In ed. & C. τραγωδιῶν. Ego mutavi. Solan. Pag. 274. l. 1. Μὲνδὲν) Hoc traiectum in O. post λέγει. l. 2. Ἀκούσῃ) Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε edd. cett. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. l. 4. Ἀπείρον) ἀπειρον edd. Ἀμουσον marg. A. 1. ridicule. l. 5. Καὶ γῆν &c.) Deest hic vers. in Ox. *ead.* Ὑγραῖς) θερμαῖς G. P. l. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in O. l. 9. Κλύων) Omisit Fl. l. 14. Τὰ) Abest a Fl. l. 15. Γε) Non habet O. *ead.* Πῶς) Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. l. 1. Θράκας) Deest in O. l. 3. Μῆνῃ) Sic edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult Solan. l. 5. Καίτοι) καὶ. τοῦτο Fl. Καίτοι τοῦτο l. Καίτοι sine τοῦτο Ald. H. P. Fr. S. *ead.* Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte κοινὸν Fl. l. P. &c. idque etiam adscript. marg. A. 1. l. 7. Κρήμυν) Nihil mutare Fl. not. Solan. *ead.* Ἰβίς) Hoc & cett. ad πῖθικος omissa in O. not. Solanus. l. 14. Οὐκ) Deest in O. Pag. 276. l. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. *ead.* Διαφύγομεν) διαφύγομεν l. Prius cett. recte. l. 8. Ἐπεὶ ἐρήσομαι) ἐρήσομαι γὰρ σε Fl. l. 10. Ἀμφήκως) ἀμφήκως O. Schol. & C. l. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abest in O. *ead.* Πρὸς) καὶ πρὸς edd. excoeptra Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. l. 12. Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. *ead.* Ἡ τί) τί γὰρ O. l. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτός V. *ibid.* l. 19. Τοῦτ' ἀληθὺς) τοῦτον ἀληθὺ editum ante. Correxist Solan. l. 23. col. 1. Πρὸς) eis ed. Cler. Mutavit Solan. l. 24. col. 2. Εἰσιούσι) ἰούσι correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat. vulgatum servavi. Reitz. l. 26. col. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου male edita. Pag. 277. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. l. 3. Τὸ) Omittit O. l. 4. Ἀνῆ) Non comparet in O. l. 5. Ἐγὼ) Abest a Fl. l. 7. Ἐπισφάττεις) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 14. Καὶ) Omisit O.

ead. Μεστοί εισι) εισὶ μεστοὶ O. l. 19. col. 2. Σκυθία) Συνη-
 θεία ed. Cler. Sed quia Solan. adscripsit, in V. esse Σκυθεία,
 facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi,
 quod vel sine Codice coniicere licebat. *Reitz.* Pag. 278. l. 3.
 Ἐπῆλθεν) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. Ἐπηχεῖ
 edd. cett. l. 4. Ὡς) Sic edd. Ὡς L. Τίς O. l. 8. Ἐν) παρ' Fl.
 Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. l. 13. Ἀν' ἀμεινον)
 ἄμ. ἀν O. l. 14. Παρὰ) Restitui ex Fl. I. Περι habebant cett.
 Ἐπὶ S. l. 15. Διηγούνται) διηγούντο Fl. & marg. A. 1. l. 19.
 col. 2. Αὐτῶ) αὐτῇ V. quod in impressis recte mutatum. So-
 lanus. Pag. 279. l. 2. Τεθνεὼς πάλαι) πάλαι τεθνεὼς O.
 l. 3. Πρὸ πολλοῦ) Omisit O. l. 4. Δ') Absent in O. l. 7. Κα-
 ταφρονεῖν) κατεφρόνουν O. l. 15. Πολλάκις) πολλά male O.
 l. 16. Ἐφερεν ὑμᾶς) ἔφερεν μὲν ὑμᾶς O. *ead.* O) In Fl. est ἡ.
 Pag. 280. l. 2. Εἷς) Deest in Fl. adest in P. P. &c. l. 7.
 ΖΕΤΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. *ead.* O Τι-
 μοκλῆς) ὦ Τιμόκλεις P. Ευνετῶς, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. l. 9.
 ΔΑΜ.) Inferuit Solan. *ead.* Τιμόκλεις) Deest in O. l. 10. Ἀεὶ)
 Et hoc deest in O. l. 12. Οὐδὲ ἄλογον) οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. l. 13.
 Οὐδὲν τι εἶχεν) οὐδ' εἶχε τὶ O. *ead.* O μὴ χρήσιμον &c.) Sic
 G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. I.
 Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. ὃ μὴ χρεῖωδες ἦν αὐτοῖς,
 omisiss reliquis. l. 15. Ταύτη) Deest in O. l. 16. Οὐδὲν)
 esse in O. ante οὐδὲν notat Solan. Forſan οὐδὲ ἔν voluto. l. 17.
 col. 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστοὺς usque, in C. sic
 legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστοὺς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης. *ead.*
 col. 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρνα. Solanus.
 Pag. 281. l. 2. Ἀν) Insert. ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. Μο-
 λιβδούς) μολίβδου O. l. 5. Νεὼς) νηὸς O. l. 8. Δεινὸν) Hoc
 praeſtuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. Ἀσκνον cett. l. 13. col. 1.
 Ω) εἷς δ editum ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Ἀπήρτηνται)
 Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπήρτηνται ante edere-
 tur. Solan. *ibid.* l. 17. Ἐστὶν ἀρχὴ) Post haec in C. inferitur:
 εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον. Solan. *ibid.* l. 21. Εὐ-
 οιωτισμοῦ) Sic impressa. At εὐοιωτιστοῦ Exc. G. & V. Deest in
 C. Solan. Scriberem saltem εὐοιωτισμοῦ. *Reitz.* l. 22. col. 2.
 Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro αἱ μέν.
 Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. Ὑπερνεύσα) Ita se ex
 G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερνεούσης, testa-
 tur Solanus. Pag. 282. l. 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O.
 l. 9. Ἐντρυφῶντες) ὑπερτρυφῶντες O. *ead.* Ὑφ' αὐτοῖς) Hoc
 recepi ex O. Ὑπ' αὐτοῦ P. Ὑπὲς αὐτοῦ edd. priores. l. 11.

Αί) Sine artic. *Fl.* l. 16. col. 2. Φώκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.* *ibid.* l. 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγοκοπὺ ἢ ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἢ περὶ ἀλέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan.* l. 19. col. 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *Solan.* *ibid.* l. 21. Κρατῖνος φησὶν) Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις G. *ead.* col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *Solan.* l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλουσιός) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἄραις, πλούσιος C. l. 23. col. 2. Ἀνακυνθαράξου) Ἀνακυνθαράξου G. Ἀνακυνθαράξου C. *ibid.* l. 25. Πεπραμένος) Sic Codd. Mss. *Solan.* Pag. 283. l. 7. Ἐποίησεν) ἐποίησάτ' O. l. 8. Ἀπεδέδεικτ') ἀποδ. O. l. 10. Ἐπαίετ') ἐπαύετ' male O. *ead.* τὴν) ἐς τὴν O. l. 11. τὸ τῆς — κινδ.) Omissa in O. l. 13. Τετυχηκὸς) τετυχηκότες O. l. 14. Ρουν) Recte sic Schol. *Fl.* *Ald.* P. &c. Νουν l. V. 2. Ox. l. 16. col. 2. Ἀνύουσιν) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit *Solan.* Pag. 284. l. 5. Ἐπει) ἐπειδὴ O. l. 6. Εἶναι) Om. O. & pro δὴ habet ἥδη. *ead.* Δὴ) ἥδη O. l. 9. Ἰδοίς) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *H.* *B.* 1. P. S. Ἰδε l. P. & marg. A. 1 W. l. 10. Σοι) σε male *Fl.* l. 11. Καί) Omitt. O. & hic, & post ἀρα. l. 16. Ὅποι σοι γελ. ἐδόξε τὸ εἰρημ.) ὅποι σοι γέλοιον ἔ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γαλάσσιμον etiam marg. A. 1. Pag. 285. l. 2. Σου) σοι O. l. 4. Οἰεῖ) Recte edd. & P. Εἶν male *Fl.* l. 10. Τε) γε O. l. 12. Ἐμέ) μέ O. *ead.* Τυμβορύχε) Ita rescripti ex Ox. Schol. & S. Τυμβορύχε cert. omnes. l. 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ cert. Ὅς καὶ B. 2. *ead.* Ἀπέκτεινας) ἀπέπνιξας O. l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρεις C. Pag. 286. l. 1. Ἐως) ὡς O. P. & marg. A. 1. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. l. 2. Τουτῷ) τουτῶι O. l. 3. Ἀποθραύσω) Sic edd. omnes. Ἀ—τρ. V. 2. Ἀποσφάζω G. O. P. l. 4. Ἀπεισιν) ἀποτρέχει O. l. 11. Εἰσιν) Non est in *Fl.* l. 13. Πάντες) ἀπαντες O. Pag. 287. l. 1. Τοιούτον) τοῦτον male *Fl.* *ead.* Οἶον) Omissum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 1. ΟΝΕΙΡΟΣ) ΜΙΚΤΑΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρωμα, ὀρθρεύω. l. 2. ΜΙΚΤΑΛΟΣ) Par. inscripsit: Interlocutores Micylus & Gallus. *Bas.* 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρυόνος καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνειρῶ) ὀνειράτι marg. A. 1 W. l. 6. Γεγω-

γός) γεγωνόν marg. A. 1. Pag. 289. l. 3. Γὰρ) δὲ Fl. l. 5. Μά-
 ταπιδών) Ex L. & P. Ἀναπιδών edd. l. 7. Ἐχούς) ἔχεις mi-
 nus recte Fl. Vulgatae assentitur Th. Mag. ead. Ὀρθρευόμενος)
 ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum servat Th. Magist. Fl. &c. l. 8.
 Ἀνατείλαι) ἀνίσχειν G. l. 9. Κρηπίδα) κρηπίδα Fl. ead. Προ-
 οδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφίτα) ἰν' ἐσθίνε τὰ ἀλφ. Fl. omisso
 etiam προδοῦ. l. 16. col. 1. Παιδαγωγοῦ) παιδαγωγοῦ lege-
 batur, quod mutare non sum veritus. Ex vulgato δ φρίζου
 etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον masculinum enim
 δ hic sensum nullum fundebat. Reitz. l. 17. col. 2. Πεπορικώς)
 Ita dedi ex G. Edita enim habebant πεπονηκώς. C. πεπορευκώς.
 Solan. *ibid.* l. 19. Προτέλειον) πρωτίλειον editum erat. Corre-
 xit Solan. *ibid.* l. 27. Ἔση) ἔσει male edita & hic & supra ha-
 buisse, vix operae est monuisse. Reitz. Pag. 290. l. 9. Ὑμῖν)
 ὑμῶν Fl. Vulgatum est in P. l. 14. Καὶ δ τοῦ) Ex P. illud καὶ ad-
 ditum, quod edd. non habebant. Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός)
 Ita restituit Solan. cum legeretur editum φυγός. Pag. 292.
 l. 8. Εἴ τι) εἴ τι P. l. 9. Αὐτὰ) αὐτὸ marg. A. 1. l. 10. Λό-
 γον) Deest in Fl. l. 16. col. 2. Ξυγκομάζοι) ξυγκόμαζοι edita,
 media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus: cum vero
 ξυγκόμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινος, quod editum erat,
 reliquerit, ac vulgatum κοινονοὶ tamen in κοινονοίη commu-
 tarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, cu-
 ravi. Reitz. Pag. 293. l. 1. Ὅποτε) εἴ ποτε Fl. l. 5. Ἀεὶ) Ab-
 est in Fl. l. 6. Φαίνοι) ἀνίσχοι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd.
 l. 13. Μεμνημένοι) Sic edd. omnes. Ἐμμεμνη. vel ἐπεποιήτο
 L. vid. nott. In marg. A. 1. ἐπεποιήτο etiam adscript. l. 14.
 Ἄρη) Sic edd. & P. Ἀρη Fl. l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράνους) ἀντὶ τοῦ
 κόρυθος marg. A. 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ) Abest a Fl. l. 8.
 Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον) ἀκούεις τινὰ Π.
 MN— Σαμ. P. Vulgatam edd. servant in prioribus; sed omit-
 tunt Mn. Σαμ. praeter ed. P. quae habet. l. 12. Ἐκτράπεζον
 ἀποφαίνων) ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων edd. excepta Fl.
 quae ἄπονον ignorat, quam secutus sum. l. 14. Κἀκεῖνον)
 ἐκεῖνον Fl. Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐκείνου τερατ.) ταῦ-
 τα μακρῶ ἐκείνου τερατωδέστερα Fl. Vulgatam tenet P. cum.
 P. & cett. l. 19. col. 2. Μίκυλλος) Post δ Μίκυλλος in edd. ad-
 debatur οὖν ἀναμείνας. In V. οὐκ ἀναμείνας, quod cum aliun-
 de huc irrepperit, delendum erat. Solan. Pag. 296. l. 1. Ἦκον)
 Forſan ἦκα, adscript. Solan. l. 3. Ἄλλω) Sic recte marg. A. 1.
 & P. Ἄλλο edd. cett. omn. l. 5. Ἐδιδόκει) ἐβεβράκει marg.
 A. 1 W. l. 14. Πότερον) πότερα marg. A. 1. l. 15. col. 1. Ἦ

Πυθαγόρα ὄντι) ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxīt Solan. Pag. 297. l. 7. Καί τινα &c.) Sex illa verba a καί ad καί omīssa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abeστ φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις I. l. 2. Ἐνυπνίου) Nil mut. Fl. Ὀνειρώ Gronov. l. 6. Σοι) Non habet Fl. ead. Τριπύθης) Sic Fl. I. Ald. H. P. Περιπύθης S. l. 11. Τὸ νῦν) τὸ abest a Fl. l. 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. A. 1. Pag. 299. l. 11. Κεκοιμήσθαι) Restitut. ex Fl. & L. qui κεκοιμήσθαι solemni iotacismo. Κεκομίσθαι edd. cett. & P. l. 17. col. 2. Εὐξασθαι) In V. erat ἡύξατο. Imprefsa addiderant ὅτι quare ego εὐξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὖν Marc. Nil mut. Fl. Τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεὶ) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male I. l. 8. Ὡς) Abeστ a Fl. l. 13. Προάγοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. 1. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσκυνήσας) Abeστ a Fl. l. 15. Τὸ) Abeστ a Fl. Conf. supr. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λοτροῦ marg. A. 1 W. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μήνιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον I. & marg. A. 1. Pag. 303. l. 3. Ἀπορρίψας) ἀπορρύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. 1. l. 10. Ἐνεχρέμπτετο) ἐγχρέπτετο male Fl. Quod edidimus est in cett. & P. l. 14. Δὲ) Sic Fl. P. H. S. &c. Γε I. l. 15. col. 2. Ὡς περ) ὅπως est in C. ibid. l. 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρασθαι. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡπερ) εἰπερ Fl. Vulg. est in P. l. 14. Λέγων) Abeστ a Fl. ead. Εἰσῆει χεῖρας &c.) χεῖραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερείδόμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) κελύω Fl. male. l. 2. Ἐστιαθῆναι) ἐστιᾶσθαι marg. A. 1. l. 7. Νῆ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in edd. omn. l. 13. Δεῖπνον) Deeστ in Fl. l. 16. Τίς ἦν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συνείρει) σύνειρε Pell. l. 11. Δὴ) δὲ ἦδ' G. P. l. 14. Ὁ) Abeστ artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. sed additus in marg. Aderatque in I. & P. Et praestat adesse. l. 17. Ἀέναν) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκείνου) Deeστ artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἀν ἐξημμένους; vid. nott. l. 9. Ἄρτι) Deeστ in Fl. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Sic recte S. Ἐκκομιζόμενον cett. quod Geln. servat. Ἐσκομιζ. etiam marg. A. 1. l. 15. Παρασκεύασας) παρασκ. male Fl. sola. l. 16. col. 1. Πότον) At

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Eī*) Recte iam *Fl. sola*. Omissum *ei* in cett. *l. 8. 'Εξήεις*) *ἤιεις Fl. Οὕτω ἐξ. P. l. 9. Σιδηροφορεῖν*) Deest in *L. In Fl. haec tria μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. *l. 10. Καὶ τότε*) καὶ abest a *Fl. l. 11. Διαδεδεμένους*) ἀναδ. *L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. ead. Διακινδυνεύειν*) διαγωνίζεσθαι *L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 12. Χαρίτεσσιν*) Ex *Hom. Χαρίτεσιν* edd. priores. *l. 14. 'Εσφόνκοντο*) Restit. ex *I. Fl. Ald. Fr. V. 2. & Hom. 'Εσφόνκοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπεπλεγμένοι*) συναναπεπλασμένοι *Fl. male. Pag. 309. l. 1. 'Ο δὲ*) Nil mut. *Fl. l. 2. 'Ως ποτε*) ὅς ποτε edd. hac priores. *Ὅπότε P. & marg. A. 1. l. 5. 'Ηδη που*) δῆπου *marg. A. 1. melius. l. 7. 'Ετι λέγοιμι*) ἐπιλέγοιμι *Fl. l. 13. 'Ηψουν*) ἡψισα *G. L. Nil mut. edd. l. 14. Τόμους*) Nil mut. edd. *Τεμάχη Graev. & sic marg. A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάνικα*) Sic dedimus ex *V. & G. Nam impressa prave λακονική. At Λυκαονικὸν C. Pag. 310. l. 1. Σιμὸν*) Sic recte *H. Fl. P. S. Σίμωνα I. & P. cum marg. A. 1. ead. Κεραμέουν*) Sic *I. H. P. B. 1. Fl. &c. Κεραμοῦν S. & Amst. l. 11. Μὲν*) Omisit *Fl. l. 14. Σίμων — περιλείχων*) καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ρ. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. edd. *Καὶ νῦν ἐκεῖνος* etiam *marg. A. 1. ead. Πιναρὰ*) Sic *V. 2. S. A. recte. Πιναρὰ Fl. I. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. 'Τακίνθου*) ἀκίνθου *C. Pag. 311. l. 3. Προσίοντα*) Nil mut. edd. *Προϊόντα Gronov. l. 9. 'Ανελεῖν*) ἀνηρτήσειν *G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. ead. Αὐτὰς*) Sic *P. aliaeque quaedam. Αὐτὰς I. l. 11. 'Αμόρφους*) Ex *Cod. P. 'Αμορφότερους* edd. priores. *l. 14. Κτέραι*) Sic *Luciani edd. Βροτοῖς Eurip. l. c. Pag. 312. l. 9. Προειδώς*) προεῖπὼν *Pell. l. 11. Προάγεις*) προάγη *marg. A. 1. & P. l. 12. Λοιδόρεῖσθαι*) Constans lectio. *Pag. 313. l. 4. Οὐτὲ ὅσιον*) Sic *H. P. B. 1. &c. Οὐδ' I. P. Οὐτὲ Ex. Fl. l. 7. 'Ηλλάγην*) ἡλλάγμην *marg. A. 1. l. 12. Σὺ μύρμηξ &c.*) Sic *Coll. & Fl. cum cett. edd. habere notat Solan. l. 14. 'Ολίγον*) ὀλίγων *B. 1. l. 15. 'Ηκειν*) ἦκων *Fl. Pag. 314. l. 1. 'Απάγχομαι*) ἀπάγχομαι *Fl. l. 5. 'Εν*) Sic edd. *οἴο. 'Επ' I. & V. 2. & marg. A. 1. l. 7. 'Αοικος*) ἀοίκητος *P. ead. 'Εξεργάσσηται*) ἐξεργάσεται *Fl. male. l. 12. 'Εν*) Nihil iam variet. invenio. *l. 17. col. 1. Οἶκον*) Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in *V. Οἶκον* emendant *C. quod recepimus. Solanus. ibid. l. 18. 'Οτε*) ὅτι edita. Correxit *Solan. ibid. l. 21. 'Ω τὰν*) Hoc accentu bis sic exaratum inveni. *Τὰν* vero edd. *Luciani & Aristoph. Sed Τὰν* rursus in *Lucian. Icarom. non longe a pr. Reitz. ead. col. 2. E. τὰν*) Lege *E. ὃ τὰν. Solan. Pag. 315.*

l. 1. Δ') Abest a *Fl.* l. 2. Μνδέν) Restitut. ex marg. *A.* l. 1. *L.* *P.* Μνδέν edd. priores. Μν δὲ *I.* l. 4. Εἶδον) οἶδον male *I.* *Fr.* *Fl.* Recte prius *P. B. H. S.* Pag. 316. l. 7. Τάληθῃ) τάληθες *P.* l. 8. Ἀμελέτης) Et sic esse in *Fl.* *Fr.* ac *I.* not. Solan. l. 13. Ἥγον) Restitut. ex *Mf.* Graev. & *P.* & marg. *A.* l. 1. ἥδον edd. anteriores. Ἰδὼν *Palm.* nescio unde. [Ἰδὼν *B.* 4.] l. 15. Ἐπιδείξαι) Et sic *Fl.* cum cett. l. 16. col. 1. Πολέμιος ὦν) Huc retulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἐταῖρον esset relatum. Pag. 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα *Fl.* l. 6. Ὑπερ) Sic edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A.* l. 1. l. 7. Ἐχρῆν) χρῆ *Fl.* l. 9. Οὐδὲ) καὶ *Fl.* Pag. 318. l. 1. Καὶ σὺ ἐν) καὶν solum *Fl.* καὶν ἐν Schol. Vulgatum ruetur *P.* l. 5. Ἀποδυσάμενος) Sic recte *P. S.* Ἀποδυσάμενος cett. male. l. 8. Ἐν) σὺν *Fl.* l. 17. col. 1. Καταγέλας μου) Ita correxit Solanus; cum vulgo legeretur, κατεγέλασά σου, & mox κατεγέλασα — τοῦ ἄλλου, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex *C.* G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *Reitz.* Pag. 319. l. 3. Τί οὖν &c.) τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat *P.* l. 4. Ὠπυιεν) Restitut. ex *Fl.* nam Ὠπυιεν cett. l. 5. Ὀρεῖ) Ex *P.* & *L.* sic dedi. Οἶδας edd. omnes. l. 6. Συνεγεγκούσαν) συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi. l. 20. col. 1. Κενταύρω) Cum in *V.* esset κενταύρω, edita inde fecerant μὲν ταύρω, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in *C.* esse: Perit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz.* Pag. 320. l. 1. Οὖν) γοῦν *P.* l. 6. Διοσκώρω) Sic edd. omni Διοσκώρω Coll. l. 10. Δ') Non habet *Fl.* ead. Καταριθμῆσασθαι) καταριθμῆσθαι *G.* Nil mut. edd. l. 15. Σοῦ) Deest in *Fl.* l. 16. col. 2. Ὑποστάν) Ita pro vulgato ὑποστάνην dedit Solan. *ibid.* l. 17. Πρὸς) eis legebatur ante, quod mutavi idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione iam disceptare vacet. *Reitz.* Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Abest a *Fl.* l. 5. Ὅ, τι) εἴ τι *P.* Ὅτι *Fl.* Pag. 322. l. 5. Ἐπελαύνουσιν) προσελαύνουσιν marg. *A.* l. 1. ead. Τὸν) τὸ male *I.* l. 14. Σὺ δὲ) οὐδὲ male *Fl.* l. 15. col. 1. Σὺ δὲ) Rectius Codices σὺ δὲ. Editae ex *V.* οὐδέ. Solan. *ibid.* l. 16. Τὴν) τοῖς edita. Correxit Solan. l. 17. col. 2. Ἄλλην τὴν &c.) Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen, quam in prior editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλην. *Solan.* Pag. 323. l. 2. Τὰ) Abest a Fl. l. 6. Ὡς ἔχουσιν) Neque hoc habet Fl. l. 9. Κατεχαλάσσας) κατεχαλάσσας male Fl. l. 11. Οὔτε δὲ συκκοφάντην) οὐδὲ συκ. Fl. l. 12. Διορύξας) Sic P. Ὀρύξας cett. l. 15. Τοσαύτας) Sic P. cum P. & L. Tās edd. cett. & G. ead. Μερίζόμενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in G. L. P. & marg. A. 1 W. l. 19. col. 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. *Solanus.* Pag. 324. l. 3. Κρομμύων) κρομύων Fl. l. 7. Παραθήγοντες) καταθήγοντες Fl. & marg. A. 1. l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει P. & marg. A. 1 W. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. l. 12. Ἀσιτίξ) τὴν ἄσιν male P. l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην V. Pag. 325. l. 1. Μακρὰ) Sic P. Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναυάγια marg. A. 1. l. 15. col. 2. Το πᾶν) Ex sequentibus patet, legendum esse πᾶν. *Solan.* l. 16. col. 1. Το τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit *Solan.* Pag. 326. l. 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος Fl. Vulgato favet Th. Magist. l. 3. Καταλυθεῖς) καταδυθεῖς P. Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς διδάσκει G. Καταδύσης tantum marg. A. 1. Γραμματιστῆς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. l. 5. Ἀναγκάζων) διδάσκων G. & marg. A. 1. l. 7. Τινός) πότε P. l. 10. Μὴ δὲ) μηδὲ P. l. 13. Πάνυ) πάντη P. & marg. A. 1 W. l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit *Solan.* nam vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προπομπέοντας G. ead. Ἐπομένους) ἐπομένους I. male. l. 13. Ἐκεῖνοῖς μὲν τῆς) ἐκείνοῖς μὲν τούτοις τῆς P. Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. l. 15. Οἷους ἢ) οἷους δ Fl. Οὓς ἢ I. Vulgatum exhibent P. H. B. S. &c. Pag. 328. l. 1. Χρυσού) ἐκ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aberat in edd. prioribus. l. 6. Πίτταν) πῆτταν male P. ead. Καὶ πηλὸν) καὶ σῆλον P. P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπέτηλον male. l. 7. Μυῶν) μυιῶν edd. priores. l. 14. Οὔτως) οὔτε marg. A. 1. ead. Κολοσσιαίῳ) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae Κολοσσαίῳ. Pag. 329. l. 2. Δήγματα) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae δείγματα. In Cod. P. δήματα. Marg. A. 1. δείματα. l. 13. Ἀπάντων) πάντων Fl. l. 17. col. 1. Περσῶν) Et hoc emendavit *Solanus*, cum legeretur Πέρσαις. *ibid.* l. 19. Πολὺ) πολλὸν legebatur in edd. quod ego mutavi. *Reitz.* Pag. 330. l. 5. Δεγόμενοι) διαλέγομενοι marg. A. 1. l. 8. Ὁ μὲν) ἐγὼ Fl. l. 9. Ἀπέθανεν) ἀπέθανον Fl. l. 10. Ἄλλον) ἄλλος Fl. & L. Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ) Nil mut. edd. Αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ἂλ. τι G. l. 10. Προσχροῦ-

σας) κενεμβατήσας G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. excepta Fl. quae παρείχει. Παρέχοι G. l. 15. Ὄς) Omisit Fl. l. 16. Ἐμβάδαν) Sic Fl. l. P. &c. Κοθόρον P. Pag. 332. l. 2. Ἐδίδαξας) ἐδίδαξα marg. A. 1. l. 4. Ὅποτε) ὅτε P. l. 6. Τούτου) Ita dedi ex L. P. Τσιούτου edd. vulgo. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) ζυμμεμ — G. Μεμετρημένος Fl. l. 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐννοείτε marg. A. 1. l. 14. Ὅγε) ὃ Fl. Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν Fl. l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ B. 4. omisso εἰ.] Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mf. Gr. Καὶ μὴν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) ἀναγκάσεις P. Pag. 334. l. 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπᾶσαι marg. A. 1. l. 8. Ἀποπίνων) Sic edd. omn. Ἀποπινούν Graev. Ὑποπείνων vel ὑπὸ πείνης Pell. Ὑποτεινων volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος) δεύτερον — μέρους Fl. l. 4. Ἐπὶ) περὶ male Fl. Re- ste cett. l. 6. Παρὰ) Restit. ex Fl. & V. 2. Περί cett. Ἐπὶ S. l. 10. Κλειθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte. l. 11. Ἀναπεσάσται) ἀναπέτρα- πται marg. A. 1. & Fl. male. l. 15. Γς) Sic Fl. Fr. Ald. B. 1. H. P. S. Te l. cum V. 2. l. 16. Ὅπθεν) ὅθεν marg. A. 1 W. Pag. 336. l. 2. Ἀ) ὃ Fl. l. 6. Ὅλωι) ἄλλος non male Fl. ead. Εἶ- δε, οἶμαι) Sic G. P. & marg. A. 1. Οἶμαι abest in edd. l. 7. Ὅλωι) ὃς Fl. Vulgatum firmat P. l. 8. Ἰππῶνα) ἵπωνα Fl. Et i minuscula. Cett. I unciali, ac si nomen viri esset, & sine ac- centu in med. Ἰππον L. ead. Ἄλλως τ') Delevi cum Solan. il- lud τε, etsi erat in omnibus edd. l. 11. Ὠφώνηκεν ἐχθρὸν) ὠφω- νηκεῖναι χθρὸς ἐλέγετο marg. A. 1. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης) ὑπομάλης P. ead. Ἀπειμι ἔχων) ἔχω l. H. Fl. B. &c. omisso ἀπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. l. 8. Περίειμι) περιελύσομαι marg. A. 1. l. 12. Καὶ ἐπιβουλεύομαι) Non le- gitur in Fl. Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. l. & marg. A. 1. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδωμεν) ἰωμεν P. l. 9. Τούτου) αὐτὸν P. Nil mut. Fl. ead. Ἐπὶ) Et hoc esse in edd. omn. not. Solan. l. 11. Λιπόντα) Sic Fl. &c. omnes. Καταλι- πόντα l. sola. l. 12. Κυνόμυιαν) Sic P. & P. Μυῖαν cett. edd. l. 17. col. 1. Ζωῦφιον) ζώδιον editum ante; sed ζωῦφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζωῦφιον in V. Pag. 339. l. 4. Ὀ- νειροπολεῖς) ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. A. 1 W. l. 5. Γουν) Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. 1. S. Δ' οὖν l. & P. l. 9. Μοιχευομένην) Omisit Fl. l. 10. Ὡ Μικυλλε) Et hoc abest a Fl. l. 13. Πείσομαι) πείσομαι Fl. In P. defunt haec quatuor, ἢ τσιούτῶν τι πείσομαι. l. 14. Ἔστι) ἔστο l. sola.

ANNOTATIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiaestes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrneae, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspm Pantheae Xenophontaeae amatorem laudabat, apud Philostr. § 24 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab Hemsterh. quoque factum animadverto, eas superscribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπασxon) Aliter in suis Codd. legisse videtur Thomas Magister, nempe *τοιοῦτό τι ἔπαθον*. SOLAN. Idem esse, legasne *τοιοῦτον*, an *τοιοῦτο*, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus ad Hermot. c. 29, aliisque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ μύθου) Ita Mss. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. *τοῦ μύθου*, absque *τό*.

ead. l. 6. Πεπηγώς) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus, cum concresecunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὄλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν) Iac. Elfsner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur *ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἀρῇτι, καὶ βλήθῃτι εἰς τὴν θάλασσαν* &c. monet, iis, aequae atque his Luciani, significari *rem gravem & insuperabilem*, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλον) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶωθε. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben scilicet, Tantali filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhusius in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρὰς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum reddit, vii etiam Belgae. Mallet ego, laetum, vel iucundum fructum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpretes, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque Bos. At Obsoleteus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum. Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a Polystr. δέμα δεινῶς βίαιον, adeoque lenius, placidius, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς εἰρηνικός pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponitur τῇ, οὐ χαρὰς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ καὶ κείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obstupescas, ut non vulnereris; sed tamen, uti pacem animi ferves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis Schalom, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GESN.*

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pifid. Cosmogr. Πάντας ὑφάλκων οἷα μαγνήτις λίθος, ἢ μάλλον σί-

ποιῶν Ἡρακλείαν τὴν λίθον, φύσει γὰρ αὐτὸς ἐλκτικωτέραν ἔχει.
BOURD.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravum fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἢ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον. καὶ κεῖ Διὶ εὖξαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκύτος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιά εἰς εὐθείαν. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Οἶσι) Attice pro οἷν, quod in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὁφίομαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vid. Maittaire de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πύσεις, audies. Et v. 60, ἐκπυνθάνει, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 13. Σμυρναϊκὰ) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. l. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μονωδία ἐπὶ Σμύρνη, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἐπε) In B. 2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπεὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter versatos admoneam. Vid. L. Bos Ellips. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. Ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2, & Ἐν Δ. VI. SOLAN. Et si permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων αἷς συνεκπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναῖξιν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fuerit*. Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus fati apparet. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in Miscell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniciit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸς) Lege οὕτως, vel αὐτὸ. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίων) Lege Κνίδω. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidae Veneris simulacro effingendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in Ἑρωτ. c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πραξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noster vocat Ὑπ. Elix. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μῦθον) Historiam habes Ἑρωτ. c. 15 & 16. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθήνῃσι) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra cap. 6 bis *Dofandran* pro *Sofandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sofandran* exhibet. SOLAN.

ib. ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen sortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, *Λίμναι* nuncupato, unde & Dionys. *Λιμναῖος*. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δέησει) In omnibus legebatur *δέηση*. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. *Δέηση*) Solan. *δέησει* corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure *δέησειν* conicere. Quamvis autem *δέησει* bene quoque se haberet, veluti οἷσι pro οἴῃ, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) ramen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, *οὐ γὰρ οὐδὲν ἴσως δέηση τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων*, & alibi non semel. Epict. Sent. 28, p. 104, *οὔτε πλείονα τῶν δέοντων προσοίση, οὔτε ὀψοποιῶν δέηση* ubi manifesto est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum *δέησει* non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a *δέομαι*, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, *τῆς ἀπολογίας σοι δέησει*, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi *οὐδὲν γὰρ δέησεί με ταῦτα ἔχοντα*, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a *δεῖ*, *nihil opus erit al. art.* Eoque sensu absoluto & ego accipio, credoque esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim *δέομαι* pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, *ἢν δέη* & c. 47, *καὶ πολέμου δέησειν ἡμᾶς*. Pro Imag. c. 16, *ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων*. Supra Amor. c. 3, *Ἀλλὰ σοι καὶ καθαρίων τάχα δέησει*. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. *οὐδὲν δέη-*

σε, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησεις. Sic δέῃ παρασείτων τοῖς γάμοις, Alciph. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δέῃ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἅπασων ἤδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήνης. Ad quem locum vide interpretes. L. Bos. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse lubricum, s. oculorum mobilitatem. Adde Notstrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἱλαρὰ τῶν ὀμμάτων αἰ βολαὶ ταπερώς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit: nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuæ, quamvis ceteroquin pulcherrimæ, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Λεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σεμνὸν καὶ λελ. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δωσάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quæ verba L. Bos p. 183 ita commentatur: I. e. in virum adultum, ad mensuram stature. *Lucian. Imag.* (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικίον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κυλιδῷ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσῃ, i. e. stature vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. *Perperam ibi interpres ἡλικίας μέτρον reddidit*, ætatis modum. *Obsopoeus*, ætatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatae distinctionem retinere, an prae euntem Gesnerum sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικος dixisset: nam etsi ἡλικος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosii versione ac vulgata distinctione nondum recederem. REITZ.

ead. l. 17. Δοκῆι) Post hanc vocem in Anglicano Cod. *πρὸς* λυ. BOURD.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam edd. haec prave interpungebantur, legebaturque *προσδεῖ*. SOLAN. Consului edd. cognovique *P. & S.* sic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl. & B. 2.* vero comma post *τοιαῦτα* male collocare. *Iunt.* vero *Ald. Hag. Fr.* καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro Iuntinae exemplari *προσδεῖν* conspicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu scriptum esset illud v. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit eiusdem rursus Iov. Trag. c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassandra illius pictura 343, 11. SOLAN. Unice huc facit Pausan. in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν Κασσωτίδα ἐστὶν οἶκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐν ταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τάτε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὅποσα μυθώδη, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnoti in illa Lesche (*conciliabulum* reddidit Amasaeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. GESN.

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie usurpati hoc verbum, v. Somn. § 8 multis ab Hemsterh. demonstratum. REITZ.

ibid. Κατὰ τὴν Παγκάστην) Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. *Παγκάστη* est apud Aelian. V. H. 12, 34, concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae *Campaspe* scribitur ap. Plin. 35, 10, s. 36, 12, opinio est Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subiungat, etiam hoc Luciani loco *Παγκάστην* esse. Quodcunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi sit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. GESN.

ead. l. 7. Πρωξάρης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in *Hrod.* c. 4 & 5. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸν ἀριστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον) Hemsterh. margini adleverat, vid. Davis. ad Cic. *Tusc. Disp.* V, p. 387 ed. 2. Huius igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subiungo. *At eius (Homeri) picturam, non poësin videmus*, scribit ibi Cicero. Ad quae Davisius; *Vult Noster, Homerum ita res descri-*

vere, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀριστὸν τῶν γραφέων vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradidit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gish. Cuperus *Apotheos.* p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενέλαου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτίκα δ' ἔρρεν αἶμα καλαινέφες ἐξ ὀτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ φοῖνικα μίανη — Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνδην αἵματι μηροί, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θηβαῖος ποιητῆς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspitor ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Τπ. Εἰκ. c. 26. Apud Pindarum certe παῖδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum ob stare videtur huic emendationi, quod poetam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsitan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto. Herc. 7, in descriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρήδην, βλεφαρον δ' ἀπὸ κυανέων. Τοῖον ἀνδ' οἶόν τε πολυχρύσει Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN. Pag. 11. l. 3. Ἀπασαι) Omnes edd. ante S. hic prave δ' πᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὅπως αἱ χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπέτεσθαι de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγρὴν τραχὴν Χάριτες πέτειντο πᾶσαι. L. Bos. Alciph. III, 1, ipsas Gratas in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ἄλλο, αἰτ, πρόσωπον αὐταῖς ἐννοχῆσθαι ταῖς παλαιαῖς εἰποις ἀν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὀμμασι χαρτῶν περιχορεύει δέκας ex Aristaen. affert ibid. Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διίπτετες) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημμένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. SOLAN. Συνειλημμένον legendum Lucian. Vol. VI.

esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω; ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur diffusum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ omitendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ) Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gesneri, verba νῦν Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Ms. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΑΥΚ. Νῦν Δία — τινάς. ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus; per singulas civitates Asiae, Pamphyliæ, Ciliciæque clariore, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iunior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σέφρον, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνοῦσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. PANTHEA ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII.) Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *ἀμώνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus superfit locus. Confule Dion. Cass. 57. Et Nicassii Diff. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpretes, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. SOLAN. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου τὴν Πανθίαν λέγει, ὅστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀντωνῖνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς αὐτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. Ξενοφώντος) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. Εὐ ἠκούσας) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliofque ita scriptum inveniatur, εὐ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV, 26 &c. malletm εὐ ἔχουσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adscriptit. Vide not. ad Ένυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. Μορφῆς μὲν εὐ ἠκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, εὐ ἠκούσαν σαρκῶν. II, Ῥώμης καὶ ἀλκῆς εὐ ἠκούσας. V, Ἀνδρείας εὐ ἠκούσι. XIV, 26, εὐ ἦκαί βαθούς ὁ κάλπος. In V. H. IV, 15, εὐ γὰρ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἕνεκα. Emenda igitur Hesych. apud quem, εὐνικὸν, πλουτῶν, εὐ πράττων. Lege εὐ ἦκων. L. Bos. Recte hanc phrasin ἠκαύσας pro ἐχούσας adstruit Bos, (etfi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mff. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetissent. Εὐ ἠκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἐλεγχόμενον τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc βῆσιν inspexerit, ille non optime eam convincam deprehenderit. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνόν, κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. Ὅπίσθους ταῦτα ὄρος) Ἀρετῇ (sc. κοκῶμενται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπισεισῇ, καὶ φιλανθρώπιᾳ, καὶ τοῖς ἄλλαις,

ἀρεταῖς ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute (sit ornata) temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Madam observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non cepērunt interpretes. Mallem tamen legerē ὅποσα ταύτων ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Ex sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquor virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sunt pro definitione. GESN.

ead. l. 3. Ὅρος. Vide Plat. ed. Bas. p. 130 C. Fl. ὅποσα ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 4. Μῦθος ἀντὶ μῦθου ἀμειβόμενος (καὶ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοῖτου, i. e. par pari reserret, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: *Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est μοῖτερ, a quo Latine mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuuum — ut recte Salmas. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomina, quod aequivalat. Sicularum μοῖτον, mutuuum, sive rem mutuo datam, appellarent, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciph. I, 24 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μῦθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπῶν δ' ἐνυφορίας γενομένης, ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λαῖον, ἐάν τις εὐθηνίᾳ γένηται. Quocum concinat Hesiod. Erg. v. 350: — εὐδ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λαῖον, αἷς δύναι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialē esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib*

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum μῦθον &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasim. in Adagio, *Eadem mensura*; ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μῦθον. Sed cum μοῖτον coniectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almelooveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. ἤμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria αἶψα δύναι, quod apud Hesiodum versum complet, *Erg.* 348. SOLAN.

ead. l. 12. Γραφῶν μόνον) Omisssa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim Homericam utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίων) Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὀμηρὸς ἀνείρηκεν. Sic Mf. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίαν μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶτος παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres; qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans*. Est enim παραδύεσθαι blande & latenter subire, se insinuare. Pro quo mox διαδύεσθαι c. 14, καὶ ἡ κηρὼ ἐπιφραξοῖ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, perceram etiam cantus penetrabit. Παραβύμενος, quod in editis exstat, hic est ἀπροσδιόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. Γλυκίων μέλιτος) Homer. Il. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. Παραβύμετος) Non ausum equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραβύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ἐν παραβύστῳ supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. παραδύμενος fere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum πρῶτος coniungitur; cum παραβύσι violentiorem intrusionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημίαν ἢ γῆ, ἀντὶ παραβύσης αὐτὸ πον. Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non damna-
παράδ. si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attu-
 lerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc *παράδυσον*. restitui
 placet. REITZ. *Παράδυσον* praeter P. G. & marg. A. 1 W.
 etiam Mss. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non du-
 bitavimus.

ead. l. 10. "Αττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28,
 Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm.
 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi
 causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepis-
 set, monuissetque, *ἄττα* esse *quaedam*, *ἄττα* vero pro *ἄτινα*,
 quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in
 Chrestomath. p. m. 10 f. etsi distinctionem significationis non
 addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scri-
 bit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen
 dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporis-
 que dotibus excellentissimis instructissimam. Inter alia quo-
 que in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: *Ὅποταν*
δὲ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί
ποτε, ὅρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς
κύκνοις. ἄμμουσα γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer il-
 lud *τί ποτε* turbat. Suspicio *εἰ ποτε*. Tunc certe, si unquam alias,
 filere oportet *Halcyones* &c. IENS. *Τότε δὴ τότε)* In omnibus fe-
 re legebatur, *τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα*. Cui scripturae ut me-
 dicinam faceret Iensius, *εἰ ποτε* legere iubebat, sed de *ταῦτα*
 nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: *Τότε δὴ*
τότε ὅρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ᾄ. &c. Certe in L. & B. 2. recte le-
 gitur *τότε δὴ τότε*. SOLAN. *Τότε δὴ τί ποτε)* Non concoquo
 illud *τί*, undecunque demum irrepsit: quemadmodum nec
 illud, quod statim sequitur, *ταῦτα* satis commode positum
 videtur. Cogitabam *αὐτῇ*, ut ad *ὅρα* referatur. Sed nihil au-
 sim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit *ταῦτα*, ut
 alias saepe, pro *διὰ ταῦτα*. GESN. *Τότε δὴ τότε)* Facile re-
 cepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio
ἐμφάσεως causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin.
 § 6. Sic in *Ἀποφρ.* cap. 14, *ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν*. Aristophan.
 Plut. 348, *Ἐνὶ γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι*. Et 114,
οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem versum plura Spanhemius. Re-
 cte vidit Iensius, *τί ποτε* stare non posse, & *εἰ ποτε* non ab-
 surde coniecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Ges-

nerus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.
ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non satis certum, quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgaram exhibui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. Τὴν Πανδιόνης) Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filius, de quibus Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T, 521. SOLAN. In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed ἀφίσι bene habet. Sic δ' ἀκρυα ἀφίσιναι Long. Past. IV, 123 ed. Moll. Noster infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνήν ἀφίσις. Achill. Tat. I, p. 3, ἀφίσειν βοήν. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum antea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art. poët. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI, cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὁμοχροεῖν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παρεστήτην) In addendis T. II ed. Graev. legas, παρεστήτην γὰρ, (*adstabis enim.*) Sic interpretes vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξστήτην, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, tu seras tavi. PALM.

ead. l. 15. Εὐ οἶδ' ὅτι) Comma, quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὐ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. Alciph. I, 38, p. 176, οὐδ' ἐν ἐκείνης ἀμεινον εὐ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergl. aliud ex Demosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Aristoph. Plut. 182 - 3: Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὐ οἶδ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξῃ τὰ ὅσα) Conf. infra Πητ. c. 22. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ) Ὑπ' correxerat Solan. & Scholio ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, eius orthographiam non muto, nisi Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theseo conditam, sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi, quæ hæc traſtarit. SOLAN.

Paſ. 19. l. 2. καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura & inſulſa eſt verſio horum verborum, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiſorme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere. Hæc Latina quis ſanus intelligat? Quid eſt more graphico? Verte totum locum: Hoc enim perexile eſſet, & more pictorum factum; (ſcilicet unam rem pulchram ex variis rebus compoſitam, uti in καλλιφωνία erat factum, nec aliter poſſunt pictores pulchritudinem oſtendere) tanta pulchra, & multiſorme quiddam, quod ſecum ipſe certat, (utrum ſcilicet altero pulchrius ſit) ex multis perficere, ſcilicet decrevi. Totus locus ſic eſt interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥς περ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωκα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Iſta verba quaſi in parentheſi poſita ſunt, ἥττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν eſt, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipſo dialogo leguntur. Sic & Latinis ſcribere eſt pingere. Plin. in ep. imagines exſcribendas pingendasque. Martialis: ſcriptum teſtudine ſigmas, hoc eſt, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, eſt certare cum adverſario, & ſi de pluribus, dicitur inter ſe certare. Ἀνθάμιλλος eſt aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον ſcribit ἀνθαμιμώμενον. GRAEV. Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quiſquam in toto Luciano. Nam præterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obſopoeo adoptat Benediſtus, in Latino ſermone ſit nullus, vide quemadmodum hæc periodus contraria ſit proxime ſequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile eſſe tot formas & multiſorme quiddam ex multis perficere, (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) arque adeo id culpetur, iſo proxima intelligunt eum velle depingere omnium animæ virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui cum promiſiſſet ἐπιδείξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συνθεῖσαν, pro deſenſione huius ſuæ voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi conſuetudine conſectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiſorme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans, vel cuius multi-

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καὶ ἑκάστην εἰκὼν μίαν non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seiunctae ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit *ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἑκάστος*. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λόγιον) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Παῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δευσοτοιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae sunt δευσοτοία φάρμακα, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis. quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quinct. XII, 10, 75. GRON.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς παλαιῇ παιδίας περὶ μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, ὅτι id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrum scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. Ὅ, τι) Bene Iens. vel per se, vel ex Par. ed. vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις post οὐκ ἔστι sequitur, ut Alciphro. III, 24, p. 330. οὐκ ἔστιν ἢν τινα οὐκ ἀπολώλετο. Noster supra Demost. § 10, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνέμιζεν. Ne plura in re manifesta afferam. REITZ.

ead. l. 11. Παιδίας περὶ) Corrige παιδίας. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut Fl. non monuisset: nam errorem operatum tantum fuisse illud παιδίας, patet ex Bened. versione,

quae disciplinam tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst. ed.* recte etiam παιδίας exhibere, quae alioquin eiusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην) Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi poëtae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpsichores inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII Ausonii, ad quod vide El. Vinerum. CLER. Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Αἰσχίῳ) Socraticus; de quo videndus Diog. Laërt. II, p. 48, & Noster Παρασ. c. 32. Libellum Cic. de Invent. I, 31, de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum, testantur Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B. Harpocratio etiam v. Ἀσπασία, a Menagio emendatus ad Diog. l. c. p. 65 B. Hunc autem aiunt, Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad Diog. Laërt. II, 60, & alios a Fabricio in B. Gr. indicatos p. 783. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide Plut. in Pericle. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσῳ) Vide Φαλ. β, cap. 2, Ἀλεξ. c. 2, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestit scribere ὅσοι. SOLAN. Vulgata stare potest, si interpretetur, in quantum. Sic aperte fin. huius Dial. καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσω μὴ ξύλου — ποιοῖται. Vincunt idem cetera exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. Plut. in Pericle p. 300, qui hic Olympius, ut saepe alias, audit: rationem docet idem Plut. p. 315, p. 119; vid. Fabric. B. Gr. 785. SOLAN.

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est Pericles. Diodorus Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὠνομάσθη Ὀλύμπιος. Plin. XXXV, 8, Olympiumque ab eo dictum: sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus Frid. Gronovius, cum in iis legeretur Olympium Iovem, in editis ineptius clypeumque Athenis. Sic & Val. Max. V, 10, non sine causa igitur tantū roboris animus ad Olympii cognomen ascendit, ut erudite hunc locum restituit Christophorus Colerus, eiectione vocabulo Iovis. Non longe post Ἀττικωτέρως legitur in Mss. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγύς, Ἀθηναίων.

ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Atheniensium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. Ἰσὸν nimirum χρῆμα. Οὐ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, ne prope quidem ad illam accedit, longis parasangis ab illa distat. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τὸν τηλικούτων Ἀζίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναικὰ γεοῦσαν. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαύλου. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, αἰτ, ἐπὶ τηλικού κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producat testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἢ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus & structura verborum postulerent προθέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpretes: Porro Milesiam illam Aspasiam, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγράφητο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἐστὶ) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim exsistebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis.* Legendum itaque ἔστω. Posset & ἔσται legi, ut statim, τῇ Διοτιμᾷ δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰκνύια ἔσται. Nisi & illic ἔστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ὧς Λυκίῃς ἀνακρίσθω ἡ εἰκὼν. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, πᾶσι τοῖς ἢ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter poruit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video ἐστὶν cūsum, quod nimirum facile ex ἐστὼ corruptum est. Praetermissi ineptissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. IENS. Non puto opus esse, ut ἐστὶ mutemus in ἐστὼ. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

Pag. 22. l. 5. Θεανὼ) De hac Theano Pythagorica Menagius quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster filiam facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud Plut. 247 l. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος. Adde Porphy. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. Eύν. c. 7, & Plat. Συμπ. 337 C. Ab hac Socrates amatoria se didicisse illic profitetur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Σαρπὼ δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capitis versibus, fragmentis Sapphūs inseruit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὐτὴ, Λυκίῃς, ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτὴ. Talis quoque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius ἀνακείμην vertendum puto, quam per reponi cum interprete. Posset & per dedicari verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constitutendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit. Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic ἀνακείσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I Diogenotroph. scribens, Ἀνακείσθαι δὲ φασὶν ἐπὶ ἀνδράσιν. IENS. Ἀνακείσθω verti potest, ponatur: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: Ponitur ad patrios barbara praeda

Deos, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphii poneretur. ORTW.

ibid. Αὐτῇ) Sic Iensius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspenfis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Ceбет. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθεν τοῦ νεώ. Suspendatur tamen cum Iensio vertere malim, vel proponatur, quam reponatur. Etsi reponere recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse proposua sit, ad mentem Luciani apposite. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Πτίλοις) Sic Ms. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. πτῖλοις.

Pag. 23. l. 1. Θεαροῖ) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avernisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. Il. E, 70, Z, 298, Λ, 224. SOLAN. Puto, respicit ad Il. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio: Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεψε δῖα Θεὰν Ἰσὰ φίλοισι τέκessσι, χαριζομένη πόσει ᾧ. Aretae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer, Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περίφρονα) Homer. in Odyss. saepissime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. Ὀσφ) Conf. supra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποιῶν) Non satis pròbum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποιᾶ, αὐτὸ λίαν κέκριται. Utitur tamen & Alciph. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epict. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χανότητι καὶ εὐποιᾶ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποιᾶς ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποιῶν αὐτοῦ λαθόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ἀτῶν) Il. I, 502. SOLAN.

ibid. Ἀτὴν) *Ate* Dea fingitur ab Homero II. IX, quam interpretantur noxam: de qua Erasmi. in proverb. *Ira omnium tardissime senescit*. Bud. L. V de affe. COGN.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ ἱκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιώτερα) In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιώτεραν. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιώτεραν omnino legendum, translata v. litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἐρασμιώτερα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtrinit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam munit*. Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλίων — & ἐρασμιώτερα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, litteram v. quae ad posterius adiectivum pertinebat, ad prius esse translata; eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, sustulisses: iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, l. 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator consuevit. Adde c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait: Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ ὀμνηρικὸν ἐκείνο εἴποι, χρυσεῖν μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua iure quis *Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse*. Locus Homeri, qui respicitur, est ex II. l. v. 389: Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο, οὐδ' εἰ χρυσεῖν Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiam vero *Agamemnonis Atreidae*

non uxorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesiaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτήμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτήμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parasit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσitelὲς κτήμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτήμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaeprimam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesaurο. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesaurο illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subiicere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

'Ανίσσωντος. Bis Accus. c. 2 post med.

'Απροχειριασμός. Lexiph. c. 5. Habet H. Steph. 'Απροχειριασμός.

'Ακωμωδιστής. I. Ver. Hist. cap. 2.

'Αμαξοπληθής. Ibidem cap. 41 fin.

'Αμφιβόσκομαι. Tragopod. a fin. v. 31.

'Αναρραψιδεύ. Ion. Trag. c. 14 p. med.

'Ανεξέργαστος. Fugit. § 21.

'Ανίχνευτος. Amor. c. 35 m.

'Αντιμαίνω. Dialog. Mer. XII m.

'Αντισυμποσιάζω. Lexiph. c. 1.

'Αντιφιλοσοφέω. Bis Accus. c. 21 vers. fin.

'Απανδρόω. Amor. c. 26.

'Απομυκίζω. Dial. Meretr. VII m. An tamen ἀπομυκί-

ζω legendum? Hesychius agnoscit μυκίζω, & exponit μυκτηρίζω χλευάζω idque loco Luciani apprime convenit.

'Απονεκρόομαι. 2. Ver. Hist. c. 1.

'Απροσιμίαςτος. Quom. Hist. c. 23 f. & 52.

'Ασυγγύμαστος. De Paras. § 6.

'Αχλόντος. Ibidem c. 11. (Sic scriptum inveni in Lect. Lucianeis p. 309, errore calami: nam ap. Lucian. recte legas ἀβχλόντος, tam in Benedict. ed. pag. 352 E. quam in P. &c.)

Δ.

Δελφινίζω. Lexiph. cap. 5. (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causa conficta.)

Διαβραχής. Tragopod. non longe a fin.

Διελλαμβάνω. Philop. c. 1,

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.
 Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.
 Δωδεκαφόρος. 2. *Ver. Hist.*
 § 13. de vitibus, fingulis men-
 sibus καρποφορούσαις.

E.

Ἐγκαμψιδαλος. *Lexiph.* c.
 10 m. Sed in Mf. Wittiano
 diserte legitur Ἐγκαμψικη-
 δαλος. Verum & hoc caret
 Steph.

Ἐραμαργα. *Philopat.* § 20.
 Ἐσείω. *Timon.* cap. 43, id-
 que corruptum censet Tan-
 Faber. (Sed probat Hemst.
 ex Plutarch. Arr. Epict. &
 Chrysof.)

Ἐμμαλλος. *Cynic.* c. 5 m.
 Ἐμμετρημένος. *Gall.* §
 27, de hoc vocabulo vide
 quid sentiat Graevius p. 880
 edit. Amst.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus*,
 c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane*,
 § 13.

Ἐμφέγγομαι. *Eunuchos*,
 cap. 7 pr.

Ἐναποπνίγεσθαι. *Mort. Pe-*
reg. c. 24 p. m.

Ἐνασχημονέω. *Icarom.* c.
 21 m.

Ἐνεργαβάτῳ. *Philopat.* c.
 3 p. m.

Ἐνοιοφλύειν. *Lexiphane*, §
 14 pr.

Ἐντοιχίδας. *De Paras.* c.
 42 p. m.

Ἐξελος. *Lexiph.* c. 11. pr.

Ἐπικαταδέω. *Asino*, c. 16
 m. & 34 p. m.

Ἐπιβραθύμεω. *Bis Accusa-*
to, c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis*, c.
 12 pr.

Ἐστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
 Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
 sumus restituere veram suam
 vocem Hesychio. Quis enim
 dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Ἐστιᾶχος, οἰκουρῆς,
 οἰκῶναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰω-
 σιν, legendum sit, Ἐστιαρ-
 χος. Idque cognominis Iovi
 haud inconcinnum. Vel, si
 malis, Ἐστιοῦχος, qualis vo-
 catur Ceres Euripidi in *Sup-*
plicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22
 p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Ἐσχυλωττία. *Lexiph.* idem
 quod ἔχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμέλλην. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἰματιοφυλάκῳ. *Hippias*, c.
 8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem-*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
 σύνθεσις habet Hesychius,
 praeque id exponit τὸ, Κα-
 κορραφία.

Κακοτεχνής. *Ib.* c. 10 a. m.

Καλλιτέκνος. *Deor. Dial.*

XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho*, c.
 1 post med.

Κλεψίχωλος. (nam sic le-
 gendum, non, ut vulgo, κλε-

Ἰχολος quod recte vidit
Guyerus) *Tragopod.* (In O-
cyp. non ita longe a pr.)

Κληροδότημα. *Tyrannicida*,
c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c.
7 pr.

Λ.

Λαλαιοδιδυάνη. *Lexiphan.* c.
14 m.

Λεκαλέος. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτοῦφης. *Amor.* c. 41 pr.

Μ.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI
pr. & VII haud ita longe a
fine. *Μαννάκιον* ex Theocri-
ri Scholiaste profert H. Ste-
phanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iove Tr.*
non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Salta-
tione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.*
XIII fin.

Μονοχιτιάω. *Chronosolone*,
c. 11.

Ν.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin.
bis. Sed puto fictum id verbi
ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*,
§ 34.

Ξυμμαστιγίω. *Advers. In-
doct.* c. 9 f.

Ο.

Ὁξύστρακος. *Lexiph.* § 13.

Ὁρχησομανεῖν. *De Salt.* c.
ult. Et hoc crediderim ab Lu-
ciano fictum.

Ὁφθαλμοσσοφος. *Lexiphan.*
cap. 4.

Lucian. Vol. Vh.

Π.

Παιδεραστικά. *De Domo*,
c. 4 f.

Παυλάβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσμενος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accusf.* c.
31 p. med.

Παραρκέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδωρῆτες. *Tragopoda-
gra*, v. 267.

Περίανδρος. *Lexiph.* c. 1 p.
m. pro aurium fordibus.

Πολυάσχος. *Philopat.* c.
25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v.
118.

Πολυμάχης. *Cynic.* c. 8
ad fin.

Πολυστέφαντος. *Tragopod.*
v. 2.

Προπαγορεύω. *De Gymn.*
c. 37 p. m. Sed in Excerptis
Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Iov. Trag. cap.*
52 pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum
Praec.* c. 9 ad fin.

Προαποκληρώω. *Bis Accusf.*
c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*,
c. 17 m.

Προβουλευμάτων. *De Pa-
rasito*, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudom.* c.
16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προεκχέω. *Pseudolog. cap.*
4 f.

Προεμπλήθω. *De non tem-
cred. Calumn.* c. 8 a. m.

Προεξέρχεται. *Ibid.*

Προεπιζενόω. *Bis Accusa-
to*, c. 7 f.

C c

- Προβρυλλέω. *Patr. Encom.*
 §. 1 pr.
 Προκενέω. *Pseudomanti*, c.
 13 a. m.
 Προπειθόμαι. *Ibid.* c. 17 f.
 Προπορίζω. *De Salt.* c. 61 f.
 Προσαναγράφω. *Macrobius*,
 c. 9 m.
 Προσανάκλισις. *Amoribus*,
 c. 31 a. m.
 Προσαναρτάω. *Philopseud.*
 c. 11 p. m.
 Προσδιηγέομαι. *Morte Pe-*
regriini, c. 43 pr.
 Προσμυθολογέω. *Saturnal.*
 c. 7 p. m.
 Προσωρεύω. *De Gymn.* cap.
 25 f. vel 26 pr.
 Προταμίευω. *De Saltatione*,
 cap. 61 f.
 Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c.
 12 a. m.

P.

ῤησιμετρεῖν. *Lexiph.* § 9 f.
 ῤικνέω. *Ibid.* cap. 8 f. Sic
 quidem Bourdelotius legit
 pro ῤικνέω eaque emendatio,
 quantum ego prospicio, est
 certissima. Verba ergo Lucia-
 ni (five Lexiphani) sunt, ἐρ-
 ῤικνούτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσ-
 φύν. Prorsus ita ῤικνούσθαι
 exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν
 ὀσφύν φορτικῶς περιάγειν
 quemadmodum id notat So-
 pingius ad Hesychium, ubi
 ῤικνούσθαι exponitur διέλ-
 κεσθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-
 φέρεσθαι κατ' εἶδος.
 ῤιναυστέω. *Ibidem*, *Lex.* §
 19 m.

Σ.

Συγχειροπονέω. *Lexiph.*
ne, c. 2 p. m.
 Συμπαροξύνω. *De non tem-*
cred. Cal. § 27 p. m.
 Συμπερίειμι. *Lorish.* c. 16 f.
 Συμπεριλαμβάνομαι. *De*
Dom. c. 4 f.
 Συναναγρέμπτομαι. *Gal-*
lo, c. 10 p. m.
 Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.
 Συνδιαλύω. *Demothen. En-*
com. c. 45 f. vel 46 pr.
 Συμβεβαίνω. *Navigio*, c. 15
 pr. iterum *ibid.* p. m.
 Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*
libus, c. 28 m.
 Συνεξαίρωμαι. *De Dom.* c.
 4 pr.
 Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*
ro, c. 11 f.
 Συνεπιστέλλω. *Chronosol.*
 c. 13 m.
 Συνεπιψεύδομαι. *Dialog.*
Mer. XIII f.
 Συνναύται. *Pseudom.* c. 56
 f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συν-
 ναυθκούμαι, διαπεραιούμαι,
 ap. Hesych. quo & ipso caret
 H. Stephan. Mendote tamen
 vel sic apud Hesychium. Le-
 ge συναυσθλούμαι, διαπ. est
 ab ναυσθλῶ, idque ab ναῦ-
 σθλον, naulum. Hesych. ipse,
 Ναῦσθλον, ναῦλον. Ναυσθλοῦν,
 ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμε-
 νος, ναυτολογήσας. Sic nimi-
 rum emendatius legas, quam
 in vulgatis hodie exemplarib.
 Συνοσέω. *Amor.* c. 46 m.
 Συντυμβωρυχέω. *Lexiph.* c.
 2 p. m.

Συντυραννευτέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.

Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.

Συρρίζω. *Ver. Hist.* c. 8 f.

Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαρρῆκός. *Abdic.* c. 4 f.

Τρισκαίδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

T.

Ἰδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.

Ἰδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.

Ἰπερκεναιέω. *Pro Imag.* c. 13 a. m.

Ἰπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.

Ἰπερεμφοροῦμαι. *Dialog. Mer.* VI post m.

Ἰπερυσταμονέω. *Gallo*, c. 20 m.

Ἰπερυσφραίνεμαι. *Icarom-pirro*, c. 2 pr.

Ἰπερχηλοῦμαι. *Amor.* cap. 1 m.

Ἰπερφρίττω. *Iove Confusato*, c. 4 f.

Ἰποδειπνεῖν τι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ἰπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

Ἰποκράζειν. *Dial. Mort.* VI Terps. & *Plut.* vers. fin.

Ἰποπρίω. *Dial. Mort.* VI post m.

Ἰποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

Ἰποσυγχύω. *Soloeicista*, c. 10 f.

Ἰποφείδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

Ἰποφρίττω. *Dialog. Mer.* XIII vers. fin. & *Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

Φοινικοβατέω. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

X.

Χλαπτόκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλεξίς, Ἀποκομάω, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λάκκος, Ἀεροκυματός, Ἀεροπρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciano libello adduxit idem Steph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolaras esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένως, Τεθαρρῆκός, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένως, Μεμοτρισμέ-

ως, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae Ienius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσείη &c.) Homer. Il. 1, 389. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. "Οσφ) Infra *Τπ. Βικ. c. 23, 'Αλεκτ. c. 24 f. & Φιλοφ. 19 f.* SOLAN. Conf. supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO. IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius f. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. 'Εγώ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingrata, exorditur a benevolentia; quam in Luciano, qui se tantis ornat virtutibus, perpexisse ait. *'Εγώ σοι, ὦ Λυκίνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος.* Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevius depravavit. Neque enim σοι, sed σου legendum puto; quātmquam non ignoro, σοι interdum pro σου poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοι ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοι in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἑορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τινὰ δειλίην μοι παριδὼν, οὔτε ἀθυμίην & c. 38, οὔτε δειλίην, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδὼν τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλοιμεν παραπληγῆναι σοι. Sic idem in Toxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμῖς. *'Ορέσθη καὶ Πυλάδην ἐνιδόντες.* GESN. Concederem Iensio, σου pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνεῖδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etsi enim Obsop. vertit, *tuam erga me benevolentiam perpexi*, quid obstat, quo minus & Lati-

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam *ἐνείδον σοι* idem erit, quod *εἶδον ἐν σοι*, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripſissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ: *ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι*) Infra Chronosol. § 11, *ἐγὼ δὲ ἡκιστα ἐπεφράγγην πρὸς αὐτά*. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diff. spectans in duo diremum rursus in unum redegit Solanns, haec in marg. addens: *Πρὸς τοὺς Θεανούς ἀντισυγκρίνας τύπους*) Haec verba quasi iectus Lucianus in priorē editione praemittebantur, & pro Θεανῶν, legebatur Θεανούς. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Aporlogiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocolae illius mutatione cum ceteris ut cohaerent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem saluſtavi Scholiasſtes in Iove utroque.

Pag. 29. l. 8. Νίρεος κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἔργον) Malim ἔργον. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐλέκρυπτο) Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. *κέκρυπτο* legebatur. SOLAN. *Κέκρυπτο*) Non obsecundavi Solano, *ἐλέκρυπτο* scribere iubenti. Alia res foret, si o tantum in ω foret mutandum, vel *παρεσκευασμένος*, in *παρεσκευ* — in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique *παρεσκευασμένος* ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſsi augmenti nimis sunt frequentia, quam in omnia pro totidem aberrationibus ſim habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, si non ſufficerent ea, quae ſupra dedimus ad 1 Ver. Hiſt. c. 13, ubi *τετάχατο* quoque conſtanter legitur. Adde Aſian. VI, 12, *τεθησαύριſτο*. VIII, 7, *κενδύκνυτο*. XIII, 3, *ποπλάρωτο*. Ibid. I, *πεφρίνυτο*, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. *ἐπελελελεται* no. 8 etiam *ρενέμειſτο* ex Plut. Imt. Laconic. aſſert. Noſtrum Tox. c. 13 f. ubi *συγκεκρότητο* pro *συνέκεκρ*. Adde & Zeux. § 10, *κροτάλιζον* pro *ἐκροτάλιζον* (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, *εὐδεκίμου*, non *νῦδ*. Adde Herodian. II, 8, 16, *συνεφραγέτω* 3, quas conſului, edd. Sed ibi

dem § 12 tamen *υφραίνεται* legas, idque aeque in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τῷ κέρυπτο postea non semel occurrent. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Σκῦθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προθεῖναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant προσθεῖναι; SOLAN.

ead. l. 8. Τακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἑλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὖ) Ἀν καὶ γὰρ εὖ; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad nymrum oratorium facit. Eucias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto assentior. REITZ.

ead. l. 14. Κασσιέπειν) Vide Ὀρχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. Ὁς τοῦ ἀρχιτέκτορος ὑπισχυμένου τὸν Ἄθω &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCIL. Adscripserat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. Ἐχρητα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὅρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχρητος legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo. Evang. Matth. c. ult. ἡ μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὧς pro parenthesis habere. At lenius fuit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χαροῖν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταιν χερσιν, in praef. p. 3 ait: *Reineo ταιν χερσιν, quod sic habetur in plerisque Codicibus, propter ἢ χερσιν. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. τοιν χερσιν. Volunt utique Grammatici femininum χερσιν fieri in duali numero masculinum.* At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταιν χερσιν inveni. Vid. supra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac cennies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τὸ χερσιν, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscat. § 20 notamus in τὰ τέχνη) credere forsitan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverte tribuerunt id substantivo χερσιν, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τὰ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις &c. quia similiter τὰ τέχνη; τὰ πόλεις, τὰ ἡμέρας invenitur; ut vid. ap. Mairtain. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τοῖν πόλεσιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non soles) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus, *'s werelts loop*, *'s moeders lichaam*, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat. frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholia. Sophocl. supra ad Piscat. c. 20 adductum, qui etiam τοῖν pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταιν χερσιν utique praefero, etiam si vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in duali mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit τοῖν χερσιν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυνῶν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυνῶν adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσιν non esse poeticum, pro χερσιν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ. *ead. l. 8. Μετὰ τοῦτο*) Lege τούτων. GUYET. Sed post inventum τούτων iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο) Sic W. In omnibus impress. *τοῦτο*, minus commode. SOLAN.

ibid. Αὐτοῦ ἀνέστ.) Αὐτόν. GUYET. Sic opus erat, si *τοῦτο* legeretur: iam vero *αὐτοῦ* pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis *αὐτοῦ*, vel potius *αὐτῷ*, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίῃ μέ φησιν ἐμπροσπατοῦσαν αὐτῷ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans proxa in os, in vultum, cadam.* Sic infra, *ἕως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ὑποδίσας ἐπιστομίῃ.* (Ex ad-dendis Græv.) MENAG. An, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποῖν; infra pag. 771, *ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ὑποδίσας ἐπιστομίῃ.* (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, *ut calceus olim si pede maior erit, subvertet.*) GUYET. Qui calceus latus valet ad ἐπιστομίζειν, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere latus calceum ad evertendum, ad supplan-tandum illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *cal-ceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσχελίῃ, an abstru-siore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui dederit, *ne inambulantiē subvertat.* GESN. *Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὅσιν* emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 534, notante cl. B. de Balf.

ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege pro-hibitum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, ius-tae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympioni-cis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante obser-vatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statu- Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. I. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξῆναι ταῖς νικῶσι μίξους τῶν σπληνῶν ἀνέστην τοῖς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse *ταῖς* pro *τοῖς* utique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IERS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volet, inve-niet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίστας) Ἐγκρίτω iudicio meo comprobatum admitto, adoppo. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλανοδίκας) Conf. infra Περεγρ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *L.* his male Ἐλανοδίκας uno λ exaratum; at infra l. c. recte habet eadem cum aliis: sed pudet minuriarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικῶν τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Mollior accedit ad resellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic putabam; sed mutavi sententiam. GESN.

in Scholi. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴ δὲ iunctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. Εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus est. forsan deletο τοιοῦτον, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἐνοῶν) Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. GUYET. Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illud videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, Obsopoeus, iam videtur animadvertisse, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνῶρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; sed num Guyeto illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa ἐνοῶν τι, vide supra notata ad § 1 huius Dial. ubi Gefner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλώμενον) Inflexum. GUYET. Sed Bened. iam dederat reflexum; nec Guyeti notam addidissem, nisi viderem Obsopoeum vertisse derivata, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyerus voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro debilitari, infringi animo frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἰκτον σάφροντα λαβόντας. Et IV, 37, εἰ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lips. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλᾶσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro flecti, incli-

patri ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἰκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum TQX. c. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque scriberet, clarus iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Saryra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρά, quod W. habet, hic fore usitatus; ut Long. Pafst. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχιλίας, (scil. δραχμαὶ) *a me feres has ter mille drachmas*; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiſſ. alibi apud hunc alioſque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρά iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiatur ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκυλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινος, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Ἐγχευέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχευέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. pafsim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱμεραίων ποιητὴν) Τὸν Στῆσιχoron. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. *Himeraeum* autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citarum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἱμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeferat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκους) Forſan ἐν ἀντιδίκους. GUYET. Ἐν ἀντιδίκους) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύναι) Conf. infra Περιγρ. § 26. SOLAN. ead. l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλῳ τιθεμένη. Quom. Hist. c. 32. infra, Tox. c. 22 f. ἐν παιδιᾷ ἐποιοῦντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii-que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὁσῶ) Omisso μάλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Lapf. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἑμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἄμμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐμμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἑμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἑμμετρα manifeste falsum est: quaeritur enim tantum, an praestet ἄμμετρα pro ἑμμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque legi in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἑκμέτρος adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρος λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεον, ἑκμέτρος &c. Ipsum vero ἑκμέτρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἑμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιητὰς) Horat. — Pictoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas. SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαι καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρον φέροντο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρον φέρεσθαι, quae non denorat praeter modum ferri, ut inepte interpres; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαι καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ Graevius) βέβηκα. L. Bos. Nisi nimis notum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedestribus Dices historis proelia Caecaris, Maecenas, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Διχ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλεῖθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae assignetur.* Quam vere, hic non disputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκείνο δέ [σε] φημί [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκείνο δὲ φημί ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossinata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam quia Graeca haec, ἐκείνο δέ σε φημί τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσει προσχεῖσθαι, vertuntur, illud vero dico, eiusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat. Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεσχέναι. Cogitabam ego pro ἐκείνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo-pere necessarium. Dixerat Lucianus, plerisque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus defumtis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum; id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκείνο δέ σε φημί, cum ordo postulet, ἐκείνο δὲ φημί σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκουσας οἱ ἐπιχῶριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

audivisti, quam incolae de ea narrant. Similes *συγχύσεις* in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini lateret. Per *σύγχυσι* quoque exponam verba haec in Nostri Her-
motimo c. 7 post m. *καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ἐπὶ
στον ἀνθρώπου εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆ-
ρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός.* Nempe *διευκρινθὲν* referendum ad τὸ θεῖον, quasi
verborum ordo foret, *ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς.* Etenim ille, abiectio quidquid
humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem
discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil ne-
cesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI,
pro *διευκρινθὲν* legere *διευκρινθείς*. IENS. Illud *σε* vel pro *σοι*
positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro *γῆ*, vide-
tur induxisse aliquem, ut *παρέσχηται* illud, de quo est in
nota Marcilii, infereret: cum praesertim non cogitaret, *ἀφορ-
μὰς* esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias
στοιχεῖα, item *μῦθοι τῆς περιστάσεως* appellant, locos quos-
dam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti
possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti
Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; com-
parandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi
auctor, non in hypothesis. GESN.

ibid. Σὲ φημι) Vide Pnt. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Ba.
529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀντὶ τοῦ σοφοῦ Καλὰς ἀφορ-
μὰς, οὐ μὲν ἔργον αὐτῷ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρέσχη-
ναι τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus
remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: *ἐπαιδὼν καὶ δὲ λέγειν,
καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλλουσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν
λόγων.* Et in Cal. non tem. cred. 1 m. τοιγάρτοι μυρία ἤδη τοῖς
τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιαῦτον πα-
ρέσχηται τοὺς Δαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero
addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum
vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic
verbum requiri, ut illic *παρέσχηται* & *ὑπολαβεῖν* additum le-
gitur; & sic mihi videtur: nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive
σε mutes in *σοι* aut *γῆ*, dura tamen & contorta manet con-
structio, Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem com-
mode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum
videtur, quia sic *σύγχυσις*, ἑλλειψις, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gefnerus cum Iensio, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Ms. Reg. 2955: ἐκεῖνο δέ σε φημί εἶδέναι, τοιαῦτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς &c. & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἄλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷον τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poterit, extulerit. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷον τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos provehens. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN. Pag. 45. l. 2. Εἶδέναι) Quidam libri mendose ἰδέσθαι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητὴς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητὴς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὅρᾳς) Ὅρᾳς ὁποῖοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοὶς εἴκασε; ("Ομηροῦ scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, vides, qualibus Diis ipsum assumilari? quin potius ipsis imaginibus expressit. Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, viden', quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius pulchre vidit, desiderari κρείττω· non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiolem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων· plane uti modo praecessit, ἐνδὲ ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec iam scripseram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, quin potius ipsis imagini-

bus expressit. Sed sensus requirit, *quin & potiore ipsi expressit.* GUYET. At iam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Patet interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex Iensii Lectr. Lucian. perspicuens, comparativum deesse, qui cum maiorem in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Ad-
de & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡὺδοκίμων) Omnes libri εὐδοκίμων. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. Εὐδοκίμων) Quantumvis Solanus iubeat ἡὺδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae nota-
vi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὐδοκί-
μων etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον, εὐρίκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ἡὺφραίνοντο, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκίω, nunquam cum aug-
mento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis At-
ticum est ἡὺδ. Est. Nec tamen Noster alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ.

Pag. 47. l. 1. Θερσίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάναι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξύγκωότερον εἶναι τοῦ Μελάμπω-
δος) Atqui Herodotus lib. I, ὃ δὲ παῖς αὐτοῦ ὁ ἄφρων. Vide-
tur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memo-
ria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ
δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὢν. Neque dixeris hoc Lu-
ciani loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim compara-
tio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lu-
cianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imagi-
nibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere,
cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed
ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse
quoque surdos: immo surditatem esse causam mutae linguae?
Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vo-
cum literarumque percipiat? Fueruat tamen nostro seculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequae poterant etiam longius a se remotos, & missitantes intelligere, ac si articulatum singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum *ΑΛΕΞ. cap. 25*. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. *SOLAN. Τὸν Μελανπόδην*) Cui Draco-nes lambendis auribus aurium etiam sermonis intellectum de-derant. Vid. Plin. X, 49, l. 70, & quos ibi citat Harduin. Bochartus praefertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diss. 4, p. 215. *GAEN. ead. l. 5. Τὸν ἰσχυρὸν ὑπερὰ τὸν ἀκούειν τὸν ἄνθρωπον*) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Spinae*. Et cui isto talis audimus, manifeste apparet, transpositas literas pro *Spinae*, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari *historia*, & quidem propter oculos, qui fuerunt encaecati. *GAEN. Opus & ipso quoque hoc Lyndeo ἰσχυρὸν* viderunt Menagius & Gronovius, hic in nota pag. 902, ille in Addendis, legendum esse *Spinae*: nec enim aliter legitur in ed. *Elor. Iena.* (sic enim omnino legendum videtur. *Guxet.*) Monuit idem J. A. Croze. Monuit Menag. in add. ed. *Geney.* Et nos correctionis dudum. *REITZ. ibid. Spinae*) *W. H. & N. 2.* Reliquae edd. *grave Spinae*. Vide Apollod. I, p. 23 C. *SOLAN. τὸν ἰσχυρὸν ὑπερὰ τὸν ἀκούειν τὸν ἄνθρωπον* ead. l. 7. *Ὁ δὲ γὰρ ἰσχυρὸς τὸν ἀκούειν ὑπερὰ τὸν ἄνθρωπον*) Sic lege fortasse *Ὁ δὲ γὰρ ἰσχυρὸς τὸν ἀκούειν ὑπερὰ τὸν ἄνθρωπον* &c. Cetera glossa videntur. *GAEN. ead. l. 8. Προσόντων*) Conf. supra hoc *Dial. n. 6, & Sup. pp. cap. 35. SOLAN. τὸν ἰσχυρὸν ὑπερὰ τὸν ἀκούειν τὸν ἄνθρωπον* ead. l. 12. *Ὁ δὲ γὰρ ἰσχυρὸς τὸν ἀκούειν ὑπερὰ τὸν ἄνθρωπον* *GUXET. ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς δὲ τὸν ἀκούειν ὑπερὰ τὸν ἄνθρωπον* &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ad ea fovimus esse animantia. Haec sunt verborum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. *IENA.* Bis *ὁ γὰρ* pro *ὁ* scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postuler, quamquam ζῶν non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit Ienius. REITZ.

ead. l. 13. Ἀκρον &c.) Homer. Il. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Illā vel intactae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀλλοπιδων) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatus quidem Homero ἀλλοπιδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποισι τὴν ἀλλοπιδέσσειν ἐχέειν. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζητός σου) Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅπου Κύναϊθος) Lege ὅς σου. GUYET. Mallem δ γούν K. Sed in impr. & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Laps. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano commostraris tantum ed. Iunt. paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ἔκον vel ἔκον γὰρ occurrere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? Vbi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur, δ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallem ἔκον καὶ Κυ. legere, aut Guyeto assentiri ὅς σου legenti. Ceterum de nomine huius parasiti vid. Bergl. ad Alciph. III, Epist. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρούβιλον καὶ Κύναϊθος οἱ παρὰ σοῦ, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliortetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οὐκίσῳ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. L. Bös (quem consulendum Hemsterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοῖς μετροῦντες, sic exponit: & intra suam conditionem & fortunam se continere, se in suis facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arrogare, quam
Lucian. Vol. VI. D d

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceret, παραμετρῆν αὐτὸν οἰκίῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. I.) Ἀναμετρῆν αὐτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 490, Οὐκ ἀναμετρήσεις σπαντὸν ἀπὸν ἀλλαχῇ; Non ipse te remetiēris hinc abiens alio? Μετρεῖν τὴν αὐτοῦ σκιάν dixit Phylarchi. in Apophthegm. Lacon.... Horat. Metiri se suo modulo ac pede, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, Tu te pede metire. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρεῖν αὐτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχυτέρος, ὑπεραναιεῖν νεταί, ἀρροποδῖτι ἐπεγείρον αὐτὸν; i. e. brevioris staturae fit, extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρεῖν αὐτὸν ἐν αὐτῷ &c. n. REITZ.

Pag. 49. l. 7. Τέχα ὁ γυν φάινε) Exigua mutatione legendum τέχα δὲ, & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὗ iam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. REITZ.

ibid. Οὐν) Hoc pro vulgato ὁ γυν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN. ead. l. 8. Ἐς τὰ κάλλος) Ἰσχυρίζεσθαι τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαίνομαί μιν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ διαίς γα, ὁ βελτίστη, αἰκασα) Mendose. Scribe vel σε pro γα, vel αἰκασα σε. Vocabulum σε hic requirit, vix monitore eger, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Et δὲ καὶ ἔτι (males quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur α, τι) μέλει αὐτῷ γα αὐταῖς αἰκασαῖς αἰκασα. Et hic σε requiritur, sive αἰκασα σε, sive γα in σε mutatum malis. IENS. Recte puto Iens. coniecisse σε legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit, tamen, cum scribas in eadem particula γα, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθος καὶ χαλκὸν &c.) Conf. supra de Imag. c. 23, ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίαν Ἀρροδίτην) De Venere Gaidia intelli-

go, de qua supra *Ἐρωτ.* c. 11, & *Eix.* c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάντ' πολλῶν) *Πρὸ* intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. έ. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σθ) W. In impressis omnibus prave legebatur γθ ante αὐταίς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσή Ἀφροδίτη) *Homer.* II. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἄρα) *Homer.* l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἔστιν ἔστις αὐτὸν — ἡτιάστω) *Zoilus* *Aristarchus*. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olerarium* hunc locum inepte interpretantem ed. novae *Philostrati* p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μαρτυρεῖται) *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam *Scholiazites* hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* *Therap.* I, c. 3, ubi idem de *Zoilo* narratur (p. m. 37.) Neque *Oleario* credas, alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* *Heroica* p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant *Zenodotus* & *Aristarchus*, ipso nostro monente *Ἰστ.* β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅτερ' εἶπες) *Φιλομεδὲς* ἢ *Ἀφροδίτη*. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνονες) *Conf.* supra *Συγγρ.* c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμματα &c.) *Homer.* II. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὐτὸς &c.) Ego nomen *Hectoris*, aut alius cuiusvis, excidisset hic puto. Vide *Homer.* II. N, 802, M, 130, A, 295, F, 16, A, 131; *Odyss.* P, 37, T, 94, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξ ἀλλήλων) *Vulgatam* bene se habere, vid. ap. *Grammaticos*: nam ἀλλήλων, ἀλλήλων fur praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπὸ ἀλλήλων ab ἀπὸ ἀλείφω, ne confundatur cum ἀπὸ ἀνίπται, ab quo ἀπὸ ἀνίπται formatum legas aoristum *Navig.* c. 4, & sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τῶν βοῶν) Alludit ad frequentissimum *Epirhetum* *Iunonis*, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) *Pindarus* haud dubie, quem supra poëtam *Thebanum* vocavit *Eix.* c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ροδὸδέντυλον) *Hom.* II. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσήγορας) *Insignis* ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ πύλατοι καταφρονούντες τῶν μέθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀνένδυνον σφᾶς αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτη κακείνους διὰ τὴν δόξαν ἀπὸ θανατήσθαι διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰδίου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἡρα προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο· καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικός ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐκούλετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμωνος υἱὸς εἶναι δοκῆν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ οὗτι γε βασιλεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται δέαις προσηγοῖαι σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον. Deinde recenset Menecratem *Iovis*, Alexarchum *Solis*, Nicatoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἐμφυχὸς θεῶ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡραστῖωνες) Pendebam animi aliquando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianus* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quovis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖοι) Reliqua nomina satis nota: hoc an repariatur, nescio. *Hermias* quidem multos, *Hermæum* nullum legere me memini. In W. *Ἑρμαῖ*, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque *Ἑρμαῖας* legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperitur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib. II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *imago*; & de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10. (mihi II, p. 150.) Τὸν autem inferui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* esse in Minoë ed. Bas. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum Θεοειδές τε καὶ Θεοεικελον, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Streuchum dico, Vossium, Huetium, Pfannerum. GERN. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Genes. 1. LA CROZE. Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Ταῖς ἀγαθοῦς ἀνδρῶν θεῶν ἕλεγε εἰκόνας εἶναι τὸν ἐρώτα, σχολάζοντων ἀσχολίαν. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγχοῦρμενον) Vite not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν) Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia, quibus demonstrat, ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένος καὶ θαρραλέως ἀπέρχομαι. Adde Nostrum infra Navig. c. 4, ἀποσοβούντα ἐς τὸ ἀστυ: De περισσοβεῖν autem, de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, deferat ad illam, verterat Obsop. Deferre propero, Benedict. male uterque. Est enim ἀββο, vel abeo, propero ad illum. Alciph. I, Ep. 34, p. 141, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi Bergl. σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatore incessu, cum iactatione quadam corporis. Exempla annotavit H. Steph. in Thef. Interdum simpliciter propero. Lucian. pro Imag. fin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eundem Alciph. III, 51, p. 392: Ἄλλ' ἐτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) Lege ἐκποδῶν. GUYER. Et sic Stephanus in Thef. scribi iubet, quando e vestigio, statim, significat. Sed in Suid. ed. Hagen. II. E. ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. esse, ex seqq. apparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης. Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις. Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἐσθῆσαν. Καὶ παρ' ἡμῶν. ἄνδρες κακῶς πράσσοντες ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέσθαι, φιγῆναι, ἢ ἐξαλείφασθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more iunctim scribas, ἐκποδῶν cum Guyerō ac Stephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illud, e vestigio, verum e medio; e conspectu, sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi ἐκ ποδῶν statim est,

& Toxar. cap. 9 f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὄνειαρά τ' ὄχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκ ποδῶν ἀπὸ τοῦ scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post med. Ac tamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Et in Eurip. Hecub. 52 ἐκ ποδῶν χωρήσονται iunctim exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eiusdem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ ποδὸς δικάειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris ævi? Interim relinquamus huiusmodi orthographiam, qualem suis locis inveniamus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scythia multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ. pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑμῖς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Certassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἀνδρας) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apostropho ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum eo. Forſanne confundatur cum adiectivo ἄλλα. Confer παρὰ αὐτῶν deinde c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμείνονας οἰκιστὰς πρᾶξιν) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *his, quae in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum, GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Benedictae versione illud *quae* vitium tantum typographicum est: ἀδυνάτων enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oscitantiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samosatensis noster, peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Orestis sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis; nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte, & ordine facere, qui viro- rum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes insidet emaculanda. Ait ὁ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον ὀφίμεθα πράξειν, μνησμένοι τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μνησμένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Quis putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpres verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) facturos, si optimorum memores finius, & honore prosequamur mortuos. Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Dīs immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; edito professum, commentum id se, ut illorum velut exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium actuum principes imitaretur a civibus. — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitiae memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudinem, an in excellentia confidenda sit victoria. Responder Toxaris c. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τοιούτοις (pergit) φαίνοιντο αἱ σοὶ (φιλίας) τῶν ἡμῶν, ἴσως τὸν κριθμόν οὐδα, καὶ πλείονα δυνάμει ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ δάκτυον ἐνδύσει πρὸς τὰς πτερυγίας. Reddit interpres, ut si tuas meae acutiores appareant, quantumvis numero sint pares, magis letalia vulnera insilient, quamvis illibus memet ocus dabo. Incerta, & a mente auctoris aliena versio. Verte, Et si tuae (amicitiae) meae videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi insilient vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam. Non videtur intellexisse hoc in loco interpres, quid sit ἐνδύσει, ubi de pugnis & cerramibus sermo est. Ἐνδύσει videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. m. Γενομένης δὲ ἐπιπολῇ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἥδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγυντο ἡ φάλαγξ. ubi aliquanto melius interpretes, nostri ierga dabant; quamquam id non prorsus est ierga dare. Plutarchus in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλλάντιον ἐχώρεον ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatus remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 29 f. Μαλαλῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνίζαντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Luxure frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοῖν τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς, ἵπποι scilicet. Similiter ἐνδούναι πόδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπότεν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίσκειν πλαγίᾳ τῇ ὀβρίῃ ἐμπέσει, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀβρίαν στείλαι, ἢ ἐνδύναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den Schoot uitlaten. Quod hic vocat Noster συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo. Belgae mei den Wind uitloopen. LENS. Nondum possum accedere lensianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare, & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: αμεινον αἰμῆδα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ὑγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. REITZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legabatur τιμῶμεν. Iensius mutandum sensu. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελασάστες.) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπασθὲν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. X. 25 & 28. Item Alciph. I, 4, p. 29. Iam aliquanto plura additur ipsa auctorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐκπύου κύμα, ἀπὸ τοῦ ὅτι κατέκειτο, ἀπαυθεῖν. Ac deinde: Καὶ καταλὶκὸν ἑπᾶντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciph. autem l. c. Τὸ δὲ οὐκ παροῦσα, ὃ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιπούσα — ἀστὺς δὲ δαμίζεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθείς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, πύλόγει αὐτά. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγυόντες αὐτόν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περὶχωρὸν ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγαπητῆσαι, στυτάλην λαβὼν. — μοῦ κατήρξατο. Infra Afio. c. 37, ἀπορίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique iungit Aleiphron III, Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σπραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — εἰσδύμεθα. Intricatus paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀσσίλαος ὁ ἱατρὸς ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν δεασάμενος, ἕνα τῶν κατὰ, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκάει. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, an ne ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδὲ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vir. Auct. c. 26. Alciphr. III, Ep. 3 εἰ μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμὼ κατὰ σκλήραι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: non, *asi prius sane consuefiscendum esset*. REITZ.

Pag. 38. l. 1. Ἦν τὰ παλαιά) Ego haec verba glossam esse τῶν τῶν τῶν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίρειν τὸν ἐνθὸς μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *ausere*; hic tamen recte appellere dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis. Hamsterh. ibi docuit. Cui tantum addo Alciphr. I, Ep. 38, pag. 174, οἱ δὲ τὸν Μήδεον ἐλπίον τὸν ἐπὶ Συρίας δευρὶ κατάραντα. Quod recte quoque ibi convertum, a Syria huc *appellatus*. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarat in variantt. Solanus. Habebant autem εἴπερ τι, quem accensum tamen ego muravi, non ferens duos acutos in syllabis contiguīs. Quod aurem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 39. l. 7. Ἀγεῖν) Ovid. Trist. IV, 4, v. 35, & Strabo VII, Eur. Iφ. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπᾶσαι) Non contentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφεύχονται) Ita L. Codex; uti antea coniecteram legendum, pro *διαφυλάχονται*. SOLAN. *Διαφυλάχονται*) Mallem & ego cum Solano *διαφεύχονται*. Versio Gesneri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, *διαφυλάττοντας* esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam & custodiam magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem suppeditat; magis ad illam referor. REITZ. Codici L. *διαφεύχονται* legenti suffragatur Mf. Reg. 2954. quare ita cum Solano referimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud *αὐτῶν*, nisi cum *Φοίνικας* coniungas. SOLAN. Mf. Reg. 2954 *αὐτοῦς*, probante cl. B. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυλῶν τῶν ἀρίστων Σερῶν.) Aut mutila oratio est; aut haec verba loco suo mota sunt; & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συνελημμένος, καὶ πρὸς τὴν θύλακιν παρεσπύσμενος) *Συνελημμένους, καὶ πρὸς τὴν θύλακιν παρεσπένδόμενους*. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia; *κατάρχεται μὲν σφάγια δ' ἄλλοις μέλαι*. Vid. Scholia & not. Barnesii; aut ad *Ἐνν. c. 3*; & quae illic annotata sunt. SOLAN. Verti *immolat*. Servius ad Aen. X, 547: *immolari proprie dicuntur hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam*. Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Bovis immolatoῖ, priusquam caederentur, profagisse in Siciliam*. Iam hoc esse *κατάρχεται*, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445; & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, *χέρσας τ' ὠκυράς τε κατάρχεται*. GERN.

ead. l. 12. Ἐκπεμαννύμενοι) Uritur etiam Thucyd. VII, 75, τῶν δὲ ξυσκίων ἥδη ἀπὸ τῶν ἐκπεμαννύμενοι. Ubi Walfsius haec notat: *Habet Said. in ἐκπεμάνν. ὁ ἐκποῖς ἐκπύρημένοι*. Nec variant Mff. *Ἐκπεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων* dicit Lucianus in Toxari (h. l.) *Apud Theophrastu in Hist. plantar. 9, καταπεμαννύτας*. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero uritur; etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6; *μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος ὑπὸν ἔδωκε τὰ πηδαλία πηδάλια περιστρέφων*. Es sic in Act. Apost. XXVII, 40, ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere, quae I. Elsin. ad eum locum notavit; dicens: *Βεῖα πηδάλια gubernacula dixisse Lucan. notabas, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit Grotius. *Aelian. Var. Hist. L. IX, c. 40*, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginenses ait; — vid. ad illum locum Perizonium. Et *Apuleius L. 2 Metam. p. 50*, Navis turbinibus procellarum quassata UTROQUE REGIMINE amissa demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum Delphini notat: malo scilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide *Bochartum Hierox. P. 2, c. 1, p. 452*. Et *Graevium ad Hesiod. pag. 9*. Hinc in plurali *πῆδ' ἄλλων* meminerunt auctores. *Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιτρέψας τὰ πῆδ' ἄλλα κυβερνήτη τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam indicato.) Vide & Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178, Ἀγκάιος δ' οἰάκας ἐπισταμέως ἐτίταυε*, Aeneas vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt. *Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Munke. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III Metam. 644*. Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum apposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro, as, & simil. de uno homine dicere a-mant. Res tamen latius certa est ex aliis: nam & *Heliod. Aethiop. V, c. 15* *πρὸς τῶν τε πῆδ' ἄλλων ἑτέρων ἀποβαλόντες* &c. quem cum aliis ab Elsnere adductis indicat Scheffer. de milit. naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit Scholiast. *Luciani ad Amor. c. 6, v. διπρότων*. Interim cum Scheffero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπεικὼν ῥίπτει μὲν τὰ πῆδ' ἄλλα ἐκ τῶν χειρῶν*. Haec si contuleris cum *Luciani verbis*, supra ex *Navig. prolatis*, rogas, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium alique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perniciae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. φιλέτερος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταιρος posse scribi, ut ἀγροίκος & ἀγραικός, de quo deinde. Nisi quis φιλεταιρίος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & έτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forſan Κοράκους Sarmaticæ. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Siegesfr. Baillerius, quem laudat Gesnerus sup. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐξ ἐξόχης ἄτε ἄξένους) De Scytharum in hospites crudelitatem, quos inſectatos comēdebant, conf. Noſtr. sup. Deor. Dial. XVI, & Jac. Eſſner. ad Epist. ad Coloss. III, 11, ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrati legantur. Patet saltem, ἄξένους omnino legendum, ut probe etiam Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trist. IV, 56. REITZ. Ἄτε γὰρ ξένους — καὶ ἄγριους) In ξένους nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένους vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἄξένους; idque eo magis, cum supra iam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum, qui postea, εὐξένους vel εὐξεινος boni omnis causa dictus est, ἄξένους olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a Solano, & puto ipsum ἄξένους esse in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἄξένους) Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifesto pravam est. Vidi-

fit iam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa εὖζενος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas eius accolae, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατέσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Περθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθὲν ὄνα) Iussit Hemsterhus. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, καὶ τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων συμμάχων δὲ ἀχθὲν ὄνα. Ibiq. Hudf. ac Dukerus: Ἀχθὲν vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Utitur tamen ea ipse Dionysius in *Antiquit. Rom.* p. 572. Etiam alios pro saepe scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in *Indice*. Add. Lucian. *Toxar.* h. l. Descripsi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66, l. 8. Ἦν τοῦ φίλος) Sic Mss. Regg. 2954 2955. & 3011, cum edd. S. & B. 4. Ἦν πού φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. ἐκ ποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ καφοῖς προσωπεῖοις) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσφ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσαῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non movent. SOLAN.

Pag. 67, l. 3. Ἀχιλλεύς καὶ Πατρόκλου φίλιος, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Ms. sunt utique delenda. Larinus interpres venit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. ἑταιρίαν) ἑταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casu, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἑταιρία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres vinkhufubaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυθικῆς) Ἀν ἥττης; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτιμίον ἐστίν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιος) Conf. supra *Μισθ.* c. 4 med. Ὀρχ. c. 4. *Infra Διαβ.* § 26, & *Κρον.* c. 4 á. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθνηγμένους παρεσκευασμένω τοὺς λόγους) *It*ud παρεσκευασμένω *Ienf.* iis praeteritis passivis annumerat, quæ pro activis ponuntur, vid. eius not. ad *Tyrannicid.* cap. 12, vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit, *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθνηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθνηγμένος κεραυνός *Noster* supra *Tim.* § 19 f. Alibi quæ ad animi affectum movendum valent, ut de *Salt.* c. 72, δηγούσα τὴν ψυχὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρμην — ἀκῶνας) *Être condamné par défaut.* GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδύσω) Vid. notam *Iensii* ad § 1, ubi hoc verbum contra pristinum interpretem explicat. *Er* Ver. *Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκανὸς ἔμεινε δοκῶν δακ. &c. ΤΟΞ.) Ita uti emendare iusserat vir celeberrimus, ed. *Fl.* SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κάμολ) Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὐ λέγεις. καὶ ὁρίσθωσαν ὁπίσθαι ἱκαναί. πέντε ἔμεινε δοκῶσαν ἑκάτερον. ΤΟΞ. Κάμολ δὲ καὶ πρότερος δὲ λέγει &c. dein post οὐχ ἴσθις ἐπιστήν. ΜΝΗΣ. Ὁμοίμεθα. εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἦρ. θεῶν; Ἄρ' ἱκανός ὁ Φίλιος; ut hæc ultima omnia *Mnesippo* tribuantur. Nam cum *Mnesippus* prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγει *Mnesippo* convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανός; Ἄρ' ὁ Φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἱκανός; Ἄρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἄρ' ἱκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθὰ κ. — Δειν.) Vera an ficta hæc sint, quamvis iusiurandum intercesserit, vix dixeris, cuius tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17, 18, 32 & 33. Aetatis nempe *Lucianæ*. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) *Lucianum* exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem institui ab *Apostolo* in *Act.* V, 36, 37, undè cum *Iosepho* conciliari queat, vide monentem *L. Bos* in *Act.* *Apost.* pag. 77, quem *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere laud adeo necessarium existinavi. REITZ.

ead. l. 5. Λύσιππος) Ita hic edd. *Infra* vero fin. c. 15 Λύσιππος exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Gefner. hic *Lyfionis*, illic *Lyfionis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilium amicorum paria refertur ab Cicerone in *Amicit.* nec in *Offic.* At autem de *Amic. c. 4.* ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor *Scipionis & Laelii* amicitiam notam posteritati fore. *Plutarch. περὶ πολυφιλ.* p. m. 93. quinque paria enumerat, *Thesum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De *Dinia Lyfionis* aut *Lyfionis* nihil. REITZ. Hic *Λυσίωνος*, infra vero cap. 15 *Λύσωρος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contulisse *Salmuriensem*, in qua, uti & in *B. 4.* utroque loco legitur *Λυσίωνος*.

ead. l. 7. *Νεόπλουτον*) Conf. supra *Tim. § 7*, ubi repente dives venit, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in *Tox.* eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. *Καὶ ὁ Δεινίας — κοράκιον*) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. *Ἰπποκρίστησαν ἀπὸ τῶν πρ.) Ἰπποκρίστησαν καὶ τῶν πρ.* adhuc edebatur. Leditio, quam secuti sumus, est in *Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011.*

pag. 71. l. 2. *Ἀλλὰ — ἐκέρχεται*) Ex hoc subditivum videtur. GUYET.

ead. l. 5. *Χερίδαρια*) *Claudia* nimirum quadrantalria *Ciceronis* in *Plut. & ap. Cic. pro M. Coelio. Cogn.*

ead. l. 6. *Γραμματεία*) *Solanus* *γραμματεία* correxerat in *l. Obscundavi*, quia duo *Codd.* sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμματεία* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum *γραμματεία* est in iisdem *Codd.* quamvis ideo non negem, variandi filii causa utrumque potuisse scribere *Lucianum*. *Alciph.* loco mox adducendo *γραμματεία* dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. *Καὶ στέφανον ἡμιμέρανται*) *Martialis: A te vexares melo tener roses.* MENAG. in addend. ed. *Graev.* Idem notat Guyet. REITZ.

ead. l. 8. *Καὶ μὴν τίνα ἔπεδεδυμένα*) Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in *Cyclope*, ubi de violento eius in *Galaream* amore sic ait: *Ἦρα το δ' αὐτὰ πόδες οὐ μάλους αὐτὰ κινέουσι, Ἀλλ' ὀλοαῖς μακταῖς.* Scilicet poma morsibus amasiaeum lacinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Past. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, *καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμέραντοι, καὶ μῦθα ἀποδεσνημένα*. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Iac. Ellner. ad Apocalypsi. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Veneri symbola & pleniora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum sit, & *petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lasciva puella*. REITZ.

ead. l. 9. Μαστροποι) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

ead. l. 13. ἄχρις) Negat Phrynich. p. 6, *ἄχρις & μέχρις* Attice recte dici, pro *ἄχρι, μέχρι*. Falso; si item in Luciano semper *ἄχρι*, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniantur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunnesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π *ἄχρις* significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet *ἄχρις*. Et sic supra Tim. § 24, *ἄχρις ἂν λάδω*. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29. f. *ἄχρις ἂν εὐρῶμον*. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, *ἄχρις εὐ τὸν νικοτὸν — διεδέξατο*. Herodian. II, 6, 22, *μέχρις αἵματος*. Epiet. Man. c. 14, pag. 22, *μέχρις ἂν γέννηται*. Lucian. Dial. Mort. XII post med. *μέχρις ἰνδῶν*. Amor. cap. 25, *μέχρις ἡλικίας*, & sic ubique, sequente vocali. At significatio *τοῦ omnino* non tantum differt ab *usque, donec*, quin facile concilietur ex Il. P, 599, — *γράφον δέ οἱ ὁστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πηλεΐδαματος ἔ γάρ ῥ' ἔβαλε σκαδὸν ἔλθων*. Ubi Scholiast. *γράφον* interpretatur *ἐπέξεσεν*. Ἄχρις vero, *ἕως τέλους*. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πάντῃ ἐπ' ὀλίγῳ ἔβληθησέ τις) Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset*. Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset*. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

Pag. 72. l. 7. *Συγκερρότητο*) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (l. e. Sympos. c. 18, 19, ubi bis occurrit in *ἀνάπαιστα*

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμειος ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρώπου
σκου καταγανισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed ne-
cessitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Ad-
scripserat enim Solanus, συνεκρότητο legendum atque e-
dendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. συνεκρο-
τεῖτο legas. Verum in temporibus plufquamperf. omissionem
esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κέ-
κρυπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκωμῶδουν) Id est, deridentes fingeant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐκτραχνηλίσασα) Ἐκτραχνηλίζειν τὴν νεότητα.
Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG.
in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco,
vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis
Guyerus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad ungues refero hoc verbum;
quibus configunt rapaces bestiae praedam, ne effugere facile
possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνόων mentio, hamos
imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιεπάρη, hamo
traiectus est; idque eo magis placeret, quia statim utitur ver-
bo καθίστης, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμμάτια) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμ-
ματεῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Qua-
re aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter, ut
aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic muta-
vit. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ οὐνέχων πεμπομένη) Nominativus πεμπομέ-
νη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit:
quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione
posse poni, nihil quidem non constat. Utrique rei medebi-
mus, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratio-
ne, η & ν iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπο-
μένην τὴν ἄβραν, & ad καθίστη referamus; quod piscatorium
esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis
docet; in cuius fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur inter-
pretando securi sumus, & binas quasi escas, binos hamos,
dedimus; hinc codicillos, hinc anellam. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἢ δὴ τῷ ἔρωτι) Ridicule interpre-
ter uterque, iamque amore illaqueatum; quasi nunc βρόχος in
mente fuerit Luciano. Verte madefactum ac mersum amore. Et
quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato,
ὃν γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μένῃ; GRON.

ibid. Τακερὸν) Conf. supra Amor. cap. 3, ibique ex Alciphro.

Lucian. Vol. VI.

E e

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III, p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὰν ἐντοκαλίζειτο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομαμμήσει τοῖς ὄμμασι. REITZ.

ead. L. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένον τὸν ἔρωτα.) *Leve mendum* in his latet. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore sui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum* veniebat, *dicens*, se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset. Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς.) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρός, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungerentur. REITZ.

ead. L. 11. Ἐκυλίνδετο) Sic supra Θ. Δ. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίαι) *Insulae*. Nimirum tales *insulas* sive conjuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Recentissimum populi — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Δυσωνος) Sic Salm. & Bas. 4, quas secuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, Δύσωνος. Vid. nott. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gesneri versione, pro *Lysone*, *Lysionem* descripsimus.

ead. l. 17. Ἐξεκένωτο) P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένωτο. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Miss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non didissem. Vid. supra ad συγκακρότητο c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἦδ' ἡ αὐτοῦ ἦν) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. *Δεσμωφ.* 853. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro Ἰλλδς γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὐτοῦ. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis sic factus sit: expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium *mater curvo nec faciem liore demovet*) metus est, ne quis *strabus* fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GESN.

ibid. Αὐτοῦ ἦν) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciph. III, Ep. 4, p. 282, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηροῦ. Sed & αὖτον *mutum prae metu* ap. Suid. & Ioseph. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα) *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est*. Ὑποχρύσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenuis modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κλάκας: vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 76. l. 1. Γραμματεία) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμματία, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπικαλαμψόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιταλαμψόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιταλαμψόμενοι, significabit, *manum admoturi operi suo*, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad *dolosam machinationem* referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμψόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιταλαμψόμενοι.) Et sane *spicilegii* significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quid quid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἀπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπικαλαμψόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. *Menag.* Sic rursus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mss. REITZ.

ibid. Ὅραντες ἐδάδιμον) Erasmus, huius Dialogi interpret, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godoff. Maluynus Senator clarissimus monuit, *machinantes, ut videntur in Dinia adhuc esse quod edī posset*. Sic Terent. Eunuch. *hunc*

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐρδον ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpunctata & versa suo nitori restituiimus. SOLAN.

ead. l. 8. τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt atrium occludi, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista κτύπος ἠκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλιος ἤρᾶσσετο, domusque ianua exterior effringitur: sicut pessime de Gymnasiis cap. 2, ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς, reddidit Benedictus in atrio, cum Obsopoeus accuratior in aulae area. Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis ἴσθην δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, ut autem diluxit, milites aderant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, στρατηγούσῃ officio lictorum functos, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβελήια est interpretis Salmuriensis in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς scribentis Chalcidensis nauclerus, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum αὐλιον, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. I. Fl. Fr. P. consentire in αὐλειον. Obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. τὴν αὐλιον εὖρον ἀποκεκλεισμένην. Ibid. Dial. XV ipso med. ἡ αὐλιος ἤρᾶσσετο. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellips. p. m. 67. Confer eund. in πύλῃ p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἀρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: Ἰπποκράτης ἡγεμὼν (ἐν οἷς πάντες ἀρμοστὴν ἐκάλεον.) li suos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & ἀρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥομαίξειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redeat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed

Μαρίσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὴν ἀρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaëus in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμοστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἀρμοστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censurum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulae temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Γγῶτος sub Imperatoribus exsilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem ad ordinandum statum liberarum civitatum misso; vid. Diff. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμοστὴν legatum Praefidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν: ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλεὺς τῷ μεγάλῳ Erasmus, ad Persarum regem.

Verte, ad Imperatorem. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmmum saltem admonuisset, loci Romanis exsiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obfopoeus argumento εἰκόνων. BOURD.

ead. l. 12. Γυαρὸν νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, f. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, f. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισηλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio l. Elfnerus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδεὶς μοι συμπαραγέμετο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos advocatos dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim Gyara plur. modo Gyarus dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non aliquid, sed aliquis rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Iuven. lectum quondam aliquis, commentatores monent p. 762 ed. Casaub. Singulari utitur idem Iuven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seripho*. Cetera vid. Erasmmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῖσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fusius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, *κόμιστον ἔγνω ὑπὸ ἁλίων συνοικούμενον*, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. Τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, *ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γινόμενον*. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινόμενον*, modo *γινόμενον* esse in Luciano; modo in antiqq. edd. *γινόμεν*, ubi in recentt. *γινόμεν*. Hic quidem γιν. Fl. aequae ac I. & H. P. &c. Alibi non semper huiusmodi minutiis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti hu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.
ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμονα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τούτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquenti modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso *Damon Chalcidensis, eius amicus*. In his certe nulla significatio vocum καὶ τούτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμονα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τούτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis *Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (aeque ut *Euthydicus*) *amicum eius*. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεφαλῆς) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae*. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, *χαλᾶσαι τὸ σκεῦος*, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδόλεσχίας p. 900: Νῆες ἀρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα, igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum-obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. Z, 269, σπείρας interpretatur *μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἔλκονται αἱ νῆες*. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. σπείρον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθαι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, & c. nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ πρὸς σκεῦος τι, καὶ οὐσπρεμμά ἐκ σχοιρίου. Sequitur, ἡ ῥάκη, καὶ ἡμάτια, καὶ ἰστία haec σπείρον vocant Homeric interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, σπείρον, σπείρα, σπείρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Rerini in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat Pacuvii versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poeta posurum, *Quid cessatis focii eicere spiras sparteas?* Huc refero etiam Isidori verba Orig. 19, 4, *Spiras, funes, quibus in tempestatibus vivuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant*. Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresniano Voc. *Spera*, n. 3, Glossae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: *Ligantur plures fascēs & proiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractiles*

zhemonibus : & dicuntur *sperae*, quasi *res*, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo *spirae* navi iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo farmenta, *Schlepp-reifs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod Fl. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut *res*, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ ταύτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἰππῳ, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἰππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἰππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. E. phes. II, 20, ἐποικοδομθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σαρῷ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σαρῷ aequè recte veritas, *bos APUD acervum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηύσι non esse in *navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quàm ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praesepe*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντίς ἦν ἀχυρὸν ἐσθιόντων αἰγῶν καὶ προβέβαιον ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας ὑῶν ἐν τοῖς συρφεοῖς ἀκυλὸν καὶ βαλάγους. Tunc *boves curabant in praesepebus palea, capras onefque in caulis fronde* — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθίσθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. apud Hocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὴν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, qui *ad mensam sedet*, non, qui *in ipsa*. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδῶν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Isocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN, SUPER mensa*, infra Asin. cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζάν μοι παραβείναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὥσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ἔμοι καθίζαν. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse ob, propter praefere, apertum ex Epiſt. Sent. XXVI, p. 102, Οὐτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φάλαροις, καὶ τάπησιν οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρέβη — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένου) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasmus vertisse, *imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis*, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse *fractam* sive *infractam* aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciph. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινώμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἶσω ἀνοιδούντα ἐρήγγυντο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixinum intelligas, De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιούντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μεγάλῃ τιθεμένη, & passim. REITZ.

ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διατῶντες, qua Aldina lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, sed διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic ex ποιο διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω

plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest; quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster in Abdicato c. 11, "Ἦν δὲ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελθόμενοι ἐπιτρέψωσι διαίτην. Perpicuum est, quid hic sit διαίτην, nempe *disceptare, cognoscere causam*. Sic apud Dionysium Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δῆταν. Hinc iudex passim διαίτητης dicitur, & διαίτα non raro *arbitrium, iudicium* notat: sic apud Nostrium in Deor. D. XX, 1, Iuppiter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin reiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀποθούμαι τὴν διαίταν & iterum eadem pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν διαίταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δῖηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνσπίθονα. Hic διαίτην est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydidem δεδιήτημαι pro δῖηται. Vide sis, quae supra ad Tom. I de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. IENS. (δεδιήτημαι legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Rarior usus verbi διαίτην in tali re videtur induxisse virum summum, Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαίτην aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, διαίτην, δικάζων. καὶ διαίτην, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Prorsus ab Luciani mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus, ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque iam, dum accurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum infueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito iam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepiuri; quo narrationis filo observato, verbum διαίτην est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispo-*

here, disceptare, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαίτα de schikking. Aristoph. Eccl. 669, τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστῳ Μίαν οἰκῆσιν φημι ποιήσῃς συρρήξας eis ἐν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσειε, δεῖξον &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, permittitur mihi arbitrium. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δετήτημαι. Quod Scholiast. exponit, ἐπιτίδουσιν πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositissime. Pro *disceptare, componere*, Dionys. Hal. Isaeo. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde Harpocrat. v. διαιτηταί, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, lensum idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. l. 2. Ἀπὸ τάλάντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspicitur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους, scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καταλείπτα, ὡς ἤκουσαν, ἤκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαιτᾶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quae

in testamento illis erant legata. Nam διατέω non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτέω Luciano est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graevii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Aët. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνοθεμῖν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλίᾳ πρεσβέοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Πανλώβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Thes. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λωβήτης notum, & ex eo alterum fatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notas in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab la Croze indicatam compendiose describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: *Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c.* ad quae Voss. „πεντακαίδεκα προσετώτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικοῦνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομάτων ἀνδρῶν χ' κατastήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντακαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προσετώτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδεται. πάλιν δὲ τῶν ἐ' προκάβηται τρεῖς οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in Toxari, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit. — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

Η ΒΟΤΛΗ ΕΞ ΑΠΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitrat^rur :

Η ΒΟΤΛΗ Η ΕΞ ΑΠΕΙΟΤ ΠΙΑΟΤ ΚΑΙ

Η ΒΟΤΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτειτο, ἤξισεν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πονήτων ῥαδίας παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὕψιν. Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῶν ἀγενῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγενῶν) Debetur haec genuina scriptura Mf. Gr. P. L. & edd. l. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, doctum deducenda, multis docet Elsner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὴν Ζηνόβειαν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posterī. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocius ἀποδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀποδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Basl. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt posterī*, id Gesner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestinit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον quod vero Graeviana ed. id servavit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦσεν. In impressis vero ἦκεν. SOLAN.

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζευγνύμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγνυται eiusque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ.

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἐστειμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλὴ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιτίμιος) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad-eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπιτίμιος, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, qui integra fama & exsultatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακὰς) Plures fuisse Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημητρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συνίους pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam nostrum Ὀρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν) Alciphr. III, Ep. 37 pr. ἦεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναβήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meurs. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristaen. I, Ep. 4, ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παιδός, ut Alciphr. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ροδίφ — σοφιστῆ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *impostorem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

ead. l. 5. Μέμνονα βοῶν) Exultabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοφ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides structurae sunt ex faxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philop. COGN.

ibid. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἔκτον ἥδη μῆνα) Assumfit ab Erasmo Benedictus *sextum iam mensem adverso Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versum interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἥδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ τῷ Δάμωδι. GRON. *Adverso Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removit. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam Solanus. GERN.

ead. l. 14. Κηρύκτων) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. opè eruere non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Δικ. § 5. Ibi invenias, ὅς παραδοθείς τοῖς ἑνδεκά, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἔμπεσών. Sed ἐμπήπτειν εἰς τινὰ est irruere in aliquem, invadere. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, λύκος ἔμπεσών, de supo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere in quem, quasi in retē, Noster Tim. § 25. Nec non pro incidere, ὁδοῦν venire, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) ἢ μὲν — ἔπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθοῦν discretim scribendum, sed legitur ἔπανθοῦν in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπλόουντες) Est simplex πωλῖς vendā primam habet longā, ideoque suspicor, vetius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae ἀπεμπάλ. dedit; tamen ab ea recessi; non modo quia cert. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostm alioque media correpta scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciph. III, Ep. 3, p. 286. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitatē ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, ἀπηνεπάλῃεν media longa exhibentis, sumi secutus; dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglecti, quod corrupte ἀμνημπολ. habereſt. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego; non satis investigans confusioſiorem notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam verò ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accuratē notatum; Mss. O. P. L. omnino habere ἀπηνεπάλῃεν, aequē ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, Κάταυθα λαμβάνουσ' ἀπεμπλόωνται unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ ἐπὶ τῶν δεσμών) Cur Solan. varietatem quaeſierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμών custodiāe praefectum significet, aequē ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praesides notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρῆματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obf. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. Τῷ ξύλῳ κατακλεισμένα) Ex mala interpunctione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *μυροῖς qui humi cubaret, idque etiam possu*: quare id comma sustuli, probe monente I. Elfsnero ad Act. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πόδας αὐτῶν ἰσφαλίσσας εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura affert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλιδὸς ἦρκει) Haec instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ στεφάν. *Catasta* autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae; qua servi vincti tenebantur, qualis a Prudentio describitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox c. seqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθασαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγαγὼν) P. & L. in reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscripserat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. Il. Z, 351, — νέμεσίν τε καὶ αἰδοῦσθαι &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. Αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετριχωμένα) Th. Mag. v. περισσώδην haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ-τρίχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit *pilis nudari*: modo aliunde etiam constet, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθαστὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alciph. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν Lucian. Vol. VI. F f

ὀβολούς δύο, καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἴλεον καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem πιθασσὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἄρμωστὴν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic συναρμωστής; Ἀρμωστής autem quid sit, vidisti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἄρμωστή. REITZ.

ibid. Συναρμωστή) Uti supra c. 17 τὸν ἄρμωστὴν, ὃς ἤρμοσεν τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praesidem certe & Rectorem provinciae ordinarium intelligebam: ita hic συναρμωστὴν Legatum dici arbitror, cui mandata a Praeside iurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diff. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἄρμωστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμωστὴν, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεῖς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεῖς abesseret: quod ut signarem, ductus in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεῖς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο: quod si cum ἀχθεῖς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ, SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Pass. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζεῖβι. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδὲ ἐτίμνησαν. Alciph. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Διειρομένων) Narrat, cum quidam vinctorum

in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἄλλαν, ἢ ἐδέσσαντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένον, καὶ ἀπὸ τῶν ἀπενταῖς. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi; Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc infertis, solvitque omnes. In Graecis verbis primum non intelligo; quid sit τὰς κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένον, multo minus verborum Erasmi cyphonibus in eam infertis. Δειρομαί est quaero, in-terrogo. Sed legendum ex Mf. δειρομένον, vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ο κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad totum primum ostendis. Cur cyphones verterit Erasmus, ego equidem nignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trahem, τούτο γοῦν μέγας πολλὰ ἰκατεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξείργασατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφλά, καὶ ὑπὲρ τῷ αὐτῷ κλοιῷ ἐδέσσαι.* Nam hoc multis precibus in custode carceris vix obtinuerat, ut proxi-
mo eademque in trabe vinciretur. Immo eadem catena. Solebant vinciti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut pater ex Senecae ep. γ, *Eadem catena & custodiam & militem copulas.* Ista vincula singulorum custodiarum, quibus eorum manus pedesque confecti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diffecit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. infertis) dirimentibus (sc. catenatos) solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vineta compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae maiori. GRAEV. Non spernenda est altera, quam ex Mf. profert Graevius, *le-ctio: δειρομένον.* Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisset trahectai, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vineti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δειρώ est traicio, innecto, implico, infero. Infra c. 43, *διὰ τῶν ἐδόντων μεταξὺ δει-ρων τοὺς δακτύλους, digitos inter dentes inferens.* In Pseudomani c. 26 E. *Γράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς δει-ρας, gruum arteriis contextis, & per caput infertis.* LENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc satis sanam esse existi-
mem, & vertend. *vinculis in eam infertis.* Mentionem enim fe-
cerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιὸι, vincula uniuscuiusque in eam catenam erant in-
serta. Iam cum maior illa catena diffecta erat, solvebantur

omnes ab illa. Significat autem *διαίρειν* *traicere*, *transmittere*, *inferere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, *διαίρειν ὁλόχονον τῶν μινῶν, holoschoenum per naves traicere*. L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: *ὅτι μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρήσκῃ, μὴ ὅτι λόγος ἀντιστοίχῃς*. Vide Dion. Chrysost. 205 B. C. SOLAN. Non nego, *διαίρω* signif. etiam *infero*. At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum; quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque appositum transeat. Aelian. IV, 28, *διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν θυρὰν διαίρας τὸν δάκτυλον*. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertranfiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: *rea* saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. *διὰ* additur *τῷ διαίρειν*; hic vero *εἰς*. Interim nec falsam esse, satis patet; nam, etsi *διαίρω* cum Graevio substituas, tamen *εἰς* manet *hac* eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, *διαίρῳτες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὡς περ καὶ νῦν ἔτι διαίρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὀρᾷ*. Ubi prius a *διαίρω* an *διαίρειν* derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitavit, *διαίρωμενον* passivum esse a *διαίρω*, sed *διαίρωμα* crediderit tantum significare posse *interrog.* REITZ.

ead. l. 5. (Ἐκπιδώσειν) De furibus cito aufugientibus *ἀποπιδῶν* Alciph. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὐτε *Αὐτοῦς* adscriptum in marg. *Α. 1.* non addito signo, pertineatne ad *οὐτε*, an ad sequens *αὐτῶ*, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Adde tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad *αὐτὸς*, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius *Με. καὶ αὐτοὺς ἂν σοὶ τοὺς λόγους διαξήλων πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς*, ipsas tibi orationes exponeret multas, & egregias. *Αὐτὸς*, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet *φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος, sis malus orator*, pro vulgato *φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος* & paulo ante illae membranae pro *διηγνησάμενος* *εἰς ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους*, scriptum ostendunt *ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους*, tam bonos & generosos amicos. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, *εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ, verusne quis gubernator sit*. In editis est *ἀγαθός*. GRAEV.

Versionem Gesneri vulgatae lectioni αὐτὸς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διελθὼν) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei iam est assuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdio. c. 31 bis ter sic loquentem. Ex Lectr. lectu Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. Il. N. 299 seqq. Οἷος δὲ βροτολοιγὸς ἄρης πολυράβηδ' ἀμείψαι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρυττοῖς καὶ ἄταρβ' ἔσπετο, ὅτ' ἐφ' ὅσοντα λαάφρηνά περ Πάλαμιν. Qui motus filius Maris TERREAT quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἀλλὰ μὲν ἂν τὸ δάρσος καὶ προθυμία ἐνέβαλλεν. Alium forsan audaciorē atque alacriorē redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuisse. REITZ.

Pag. 97. l. 7. Βαβαίους). Vulgatam potiorē arbitror, etsi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem τοῦ φαίνόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν σίμῳ βαβαίῳ). Sic supra in Alex. cap. 51, καὶ σίμῳ βαβαίῳ πρὸς αἰκίους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, οὕτως σίμῳ βαβαίῳ. Alia de hoc adiecit. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 32. Ἐπεχοῦμαι ἐπίοντας) Itane vero? An tēga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἐπεχοῦμαι (scripserat Lucianus, quod facile si mutatum fuerit. Sed remeget in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. l. 2. Ἐπεμύσας τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae in concilientur, morem tradit, cui conformē est iurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse. vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem elidunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcanum habetur, quasi mur-

tuo cruore sacratum. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis. REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὀρκια δὲ ποιοῦνται Σκῦβαι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. Fl. vero μετ' αὐτῶ. SOLAN. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatus τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est, ut demonstrem. Vid. tamen Hom. Il. A, 193, ταῦθ' ὄρμαινε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἰ &c. Et in aliis prosae scriptoribus, ut Alciphr. III, Epist. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ἔταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, licet autem summum tres in foedus tale coire, pro communi sis τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνεμμε vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολύφιλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἀνεμόν καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per gladium iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut diffimulavit, Graecos ipsos per lanceas iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Iustin. XIII.) neque per sceptrum iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. Il. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰεέσιος ἐν τῇ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A. olim ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BRÖD. Immo hodieque, quod ex itinere legari Moscovitici nuper in Belgio edito constat, Arcum & Gladium ceteraque arma pro Diis habent. SOLAN.

: *ibid.* Τὸν Ἀνεμόν καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iusiurandum Scytharum, ἢ τὸν Ἀκινάκην, καὶ ἢ τὸν Ἀνεμόν. Tameñ Acinaces vocabulum sit Perficum enssem significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quandam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰεέσιος ἐν τῇ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. Lur-

cian. in Tragoedo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II; p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Past. III pr. ἐπιπεσόμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπεσ. antiquarum edd. lectio-nem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fi&um, credo; nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. GESN.

Pag. 103. l. 1. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλίσκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδρῳ ἀμάξῃ sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post κατελαμβάνοντο, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythiis & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egregie autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δεῦ' ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τινές. Ἄν τέτταρας δ' ἢ πάντε γεγαμηκὼς τύχῃ, Ἄναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, αἰθλιός, Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεί. Hic vero, ut quantum debeatur clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspiciro. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένον τοὺς ἀκοντάς) Iamdudum notatus & agni-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utiq. cap. 55, ἡλαυνε διὰ τῶν παλαμίων, κοπίδα διηρμένος, non interpretantur *densata*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκουτα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum λύτρα, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ziris Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, cum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare*, *exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βοσῶν μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Esai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pleud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamitant me*, ut revertar. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκουτα) Forſan ἔχουσιντα, nam supra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὁφθαλμοὺς — ἐκκῶπτεν) Oculos offerre eruendos summum amoris signum esse, hoc Luciani aliorumque testimonio ostendit I. Elsner. ad Epist. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἀν ἐδώκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀναμύτους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam sine iureiurando, ut multa tuto possint affingi, quo historia evadat mirabi-

hior. Fuit, cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότης esse legendum: εἰ καὶ ἄλλους σοὶ δέκα δοίη τις ἐπὶ πάντε κατεφιθιμῆσασθαι, ἀνωμότης, εἰ βούλει si quis alios decem ad quinque annuiterare concederet tibi etiam iniurato, si placet. Iuraverant scilicet ambo, Mnesippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώματος est iniuratus, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo, Ἡ γλώσσ' ἑμέμοχ', ἢ δὲ φρήν ἀνώματος. Et ipse Noster supra c. 18, καὶ εἶθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώματος ὦν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώματος non modo is est, qui Latinis iniuratus; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ἔρκοις κατειλημμένος. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώματος, (id quod unicum ad probandam hanc huius vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet ἀνώματος iterum apud Nostrium T. II, p. 113, ubi causa datur, quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Latoniae iusserit existere. Ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ἔρκο μεγάλη κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοῖ τῶν ὀδῶν ὑποδοχὴν. ἢ τοῖσιν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώματος νῆσος est, quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iuno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui in voce Ἀνώματος ita: Ἀνώματος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώματος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ἔρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ἐμῶσας. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Ὑπὸ λέοντος) Leones Scythiarum non habet. (In addend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἶδε Βάσιν) Verisimilia haec non sunt: leones enim Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Ἐπιπίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Διείρων) Vide quae post Iensium de hoc verbo disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

ead. l. 15. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασι. ἐν Βοσπ.) No-
mina Scytharum curiosè anquirere haud operae pretium es-
se duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos oc-
currere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλεύσαντος
dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, respon-
derat illi rex, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad pro-
prietatem verbi satis fuerat, iam operam illi rex dederat, ut Ἰνκε-
ρμ. c. 26 de Iove, qui audit modo, non responderet, ἐπεὶ δὲ ἰκα-
νῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχει) Legendum videtur
ὥς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum
interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου;
γένους, δυνάμεως; quam dives es? &c. sed possumne etiam, τίς
ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1,
T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis con-
venit cum vulgar. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum ge-
nitivo constructur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, γέ-
νους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem
est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adverbis est satis ob-
vium, ut ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχει ἡλικίας; cum τις vero, ut
τίς ἔχει, pro εἶν, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὡς re-
cepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9.
Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. five Excerpta Floren-
tina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eo-
dem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in prae-
fatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis in-
dicat. REITZ.

ead. l. 11. Δείξαι, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius
cum περιμένων coniungeretur, quam cum δείξαι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός) I. supplex implorat au-
xilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergore bu-
bulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus
iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Ze-
nodotus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde &
Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, confarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγόν) Suidas l. c. περιγαγόν. P. ve-
ρο παράγον. SOLAN.

i. ead. l. 15. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergore confidere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carniū portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὀπλίται δὲ καὶ πεζοί συναμφοτέροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae difertius possunt distingui, quam hic ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide I. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καί, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁ πῶς αὖ δύννηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροῖσθῃσαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἰππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικὸν, ἰππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam tersissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius patefcat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἰππεῖς reddit quingenta millia equitum, paginae seq. fine verba haec, ἰππαρχὸν γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, nam te quinque millibus equitum praesciam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto crede. IENS. Ὀπλιτ. ἢ πεζούς) Cum ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam iam distingui par erat. SOLAN.

Pag. 112. l. 14. Τοῦ τράχυνος) Id est, asperam regionem. *Α* τράχων est Τραχονίτις, subintellecto γῆ. GUYET. Vid. 'Ιστ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ τράχυνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praeunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ἡ μὲν) *Par.* ἥ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. I. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἡ μὲν iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἡ μὲν disiungi, & ὅτῳ significare, satis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμῆροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκευή Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecissimo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z, 211, Ταύτης τοι γενέας τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Item T, 105, οἷδ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Adirque adeundum Elsner. ad Aët. Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13: Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subacti ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde Nostrum Tim. § 20, τελευτῇ ἐπὶ τὸ τέμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστοτέρα) Ἀν ὥσπερ ἂν εἴ ἡ ἀριστέρα &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβίωτος οὐ μετ') Delendum videtur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum *Bas.* καὶ οὐ μετὰ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic *Fl.* Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ nisi quod B. 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod germanum censeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτολαῖς) *Suis sumtibus viventes.* GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διεκρίθη) Hanc phrasin probat contra Gatakorum Elsnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia;

ni, item alia ex eiusd. Dial. Meretr. XIII post med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympof. c. 44, ubi διείλε τὸ κρανίον — ἐς δύο videbimus, item ex Demosth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, σχίζεται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus, (de qua ellips. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciph. III, Epist. 54 pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη κατερρώγες ἰμάτιον φορῶ; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακταθεῖς) Corrupta haud dubie vox; cuius posterior pars τραθεῖς fuit. Sed quaenam alia vox sub πυρακτ. lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forfan tantum παρατραθεῖς, forfan κατατραθεῖς scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίδα διηρμένος) At supra c. 9 circa fin. habuimus διηρμένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & sic scribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. διηρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam διηρμένος est a διαίρω, divido; διηρμένος vero a διαίρω, iollo. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. IDEM in Addend.

Pag. 121. l. 5. Ἐπεισθημεν) In omnibus antea legebatur ἐπεισθημεν ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri possit recepta scriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius est, quam ut moneam. SOLAN. Ἐπεισθημεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens δέξαν, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomaе persuasum, ut idem sentirent. Et si enim σπένδομαι egregium est, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, καταπέμπει γράμματα, δι' ὃν ἐσπένδετο δὲ πρὸς τὸν Σεβήρον, literas misit, quibus foedus pangeret cum Severo; (seu malis construere, literas misit ad Severum) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem ἐσπεισθημεν sic passive pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆς, καὶ οἷς ἐσπειστο, — ἐξελθόντες ἀπέσαν, interea vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt, alia res est. REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὁμοίᾳ) At re vera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex historia Timurbeki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὁμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοὶ δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθῆναζε ἀπίπιν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ Ἀθῆναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciphr. III, Epist. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibique Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV, cap. 53. Προσβολή, αἰτ, ἀντὶ τοῦ προσόρμις καὶ καταγωγῆ. ἐπί-θεσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium est Asiae, de quo vide Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἡγοράζομεν) Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo, res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque e navi subduxissemus, emitimus. Immo καταγωγῆ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Aristophanes Λυσιστράτη pag. 860 Lugd. ed. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἡγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomenē cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἡγόραζε. Et cap. 164, καὶ μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, et si hic vertant negotiantur. (Adde Salmaf. de Ufur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diversorium. GUYET.

ead. l. 16. Ἀμυσπασαντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειῖτρον) Omnes libri habebant hic κλειῖτρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepfit. Vide 'Αλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per arenam perituroꝝ corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. 'Ανδρολογηθέντες) 'Ανδρολογεῖν milites conscribere, Alciph. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex Hesych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis inuectus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλω τῷ Ξίφει ὑποτιμηθεὶς τὴν ἰγνύην) Adunco gladio vulneratus in poplite. Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. Ἰγνύν) Ἰγνύειν Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. discas, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύην Ionice aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? etsi ἰγνύν dedisse Nostꝝ verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. 'Αμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythis tot inaudiisse probabile sit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrin iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Conliciebam tunc, legendum περίσισιν, pro πάρισιν. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διεκπαίσεις) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπισπαίνειν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισπείπεικεν, quod Scholiast. exponit, εἰσεπάδυσεν, εἰσῆλθεν. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciphr. III, pag. 408, quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπεισέπαισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπαισεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro fuga elabi inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *percurrere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπαισείν Nostro potius est *extrudi*, *eici*, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere voto*, *exsibilari*, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκέκλυτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς) Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in καθὼ ita explenda, κατ' ἐκείνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκλυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum interceptiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non iuvel liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Ceterum de verbo διακπαίειν diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροικοῖ) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς βοιωτίων. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) Contenti simus. GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, nos invicem amplectimur. Erasmus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύγονται (διαφυλάσσονται vulg.) non contenti ausugisse. Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπητῶν, νικ, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἡρούμεθα vicissim interpretabatur ἡγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἡγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπὸ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima afflicti cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δ' αἱ τε χεῖρες ἑκάστω ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὅτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν αὐδανὸς λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γηρύνην) Geryon, Erythaeae insulae in Gadi-

tano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. l. 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55, ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμερῶσεων λόγοι διαφοροί. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salmas. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σαφὴς . . . ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας . . . ἐπιτηδεύματος τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoëschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀπόλς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adpersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel saryricus potius, Lucianeam. GERN.

eod. l. 2. Ἀπρεῖν — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπρεῖν ποτὲ ἐς Θεσσαλίαν, ἣν δέ μοι πατρικὸν τι συμβόλαιον ἔχει πρὸς Ἀνδρῶπον ἐπιχώριον. Inscitissime interpres, Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi patetrum erat negotium cum eius gentis viro, proficiscerer. Verte: Fuit, cum proficiscerer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro. De tessera illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. IGNS.

ibid. Θεσσαλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, Humina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa
Lucian. Vol. VI. Gg

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscripserat huic notae Hemsterh. Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut notum.) Hic Patrae legend.

ead. l. 3. Συμβολαιον) Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Basf. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Ienius. Probare potius debebat, *συμβολαιον* etiam dictum pro *συμβόλω*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τοῦ συμβολαίου notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 seq. H. Stephani in Thes. &c. Sic *συμβολαιας δίκας* interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμειν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαιώσιν τῶν συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαιώσαι opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις. De symbolo f. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε αἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. GESN. Συμβολαιον quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξίστησις — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημας γὰρ ὡς πρὸν ἐδίκασατο περὶ συμβολαίου ναυτικῷ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendatiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Isocr. p. 102, v. 29 ed. Lipsf. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἀνευ μαρτύρων γίνονται. Et sic pro actione, controversia, quas nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, vers. 16 seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδὼς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμαρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. RERTZ.

ead. l. 7. Καὶ ἄλῶν) Nescio, num propter ἄλῶν Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aëque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ ὕπατα) Siccitiae solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod *ἐς* pro *ἐν* positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae suppetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi οἱ *ἐς* Ῥόδον sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud *ἐς* ibi significare, *ad, versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, *derisive* δὲ — *ἐς* τὸ προκείμενον. Alciphr. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι *ἐς* τὸ βαλανεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ὡς ὁμοσά ποτε *ἐς* ἐκεῖνο (τὸ ἀντρον), *quas nymphas aliquando adiuravi in illo antro*. Idque manifestius pro *ἐν* positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollius p. 62, *ἐς δολιχὰς κρυπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται*. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. frag. 80, *ἐς δόμους μένειν*. Noster mox cap. 17, *καταλύμεν *ἐς* τινὰ ἑπαυλίαν*. Evang. Matth. II, 23, *κατῴκησεν *ἐς* πόλιν*, *habitabat in urbe*. Quinque similia vid. ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut *ἐλθὼν* praemittit Evangelista l. c. ut ibi sit, *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίων *ἐς* Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra *ἐλθὼν* excidisse putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic *ἐς τὸ παρὸν* & *ἐν τῷ παρόντι*, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita *ἐν* vicissim pro *ἐς* permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursus habet, in quibus *ἐς* pro *ἐν* positum. Ita etiam *εἰσω* pro *ἐνδον* Alciphr. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post bis terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅπῃ) Sic Mf. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress. ὅποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκανὸν ἔχει) Cur ἔχει, & non ἔχει, ut *τρέφει*, quod sequitur. Non monuisssem, nisi omnes edidit. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissem. GRAEV.

ead. l. 14. Τρέφει) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallet cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum desecit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφει mutant, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Mf. Reg. 2955, & ἔχει cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) I. e. mediocris, modica, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, affero. L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciph. III, Epist. 54 pr. Τί δακρύεις; ὥς ἐρήσῃ με, ἢ πῶθεν κατέαγε τὸ κρᾶνιον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγε legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκριανοῦ) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. Περὶ Δεκρ.) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmuriensis παρὰ Δεκρ. quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Mf. Reg. 2955. Περὶ cum Reitziana etiam B. 4.

ead. l. 9. Παταρίας) Nihil dubito, quin Πατρίως legendum sit, id est, Patrensis. Mentio sit Δουσαρείου Πατρείου apud Ammonium de Interpr. p. 17. LA CROZE. Et sic ex Fl. dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδουκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manea. SOLAN.

ead. l. 16. τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Λυκίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμοί) Ita ex Mss. Reg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, rescribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμὶ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δαίτυσσί μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, ostensaque domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, οἱ μὲν δεράποντες, αὐτοῦ που πλυσίον πρὸ τοῦ δωματίου ἀκάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νυν μοι ἑδδς) Aberat ab editionibus artic. ἡ, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν) Intellige διὰ. GUYET.

ead. l. 12. καὶ τούτῳ) In lunc. καὶ erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. edd. saepe omiserunt. Sed cum Pat. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distinguitur a καὶ ἐστὶ. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. Ἰμάτια — ἀνθινὰ) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πῶς τὸ ἀνθινὸν τοῦτο — ἰμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροεά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, ego Abroea sum, amica si qua unquam fuit tuae matris, cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam forsan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοί) Solan. iubet conferri Κατάπλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. Et 2 Ver. Hist. § 6 pr. τούτοις ἀπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciph. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρεβύων) λαχὼν μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκεις ἀπέσταλκα πέντε εἰκοσιν. Ex his passerculis partem electam misi pinguiiores tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχὼν pro λαχὼν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi servaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae sortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe proceres, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικός, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλης. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amasiis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Ellner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, οἷάν με οὐσαρ ἀπολείπει habemus, quod alii frustra in ἀπολείπει mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς ζῶα) De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequities simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἶονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύμενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accinxit se ad philosophiam. Alciphro. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' αὐτίκον γὰρ ἢ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται, ad huic auxiliandum Herpyllis se accingeret. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosaque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam Gymnasium. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλετο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, Tum illa, lumbi agilius moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens. At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt tum illa, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὺ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖσαι. μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, lumbi quidem tui agilius mov. Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς δευτερίας ὁδὸν ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Basileenses vertunt, cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡ δὸν. Ver-tebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudico verissimum. GRON. Ὡς εὐρίθμως, ἔφη, ὃ καλὰ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agilius moventur, ita agit, quam si voculae ἢ δὲ notent respondentis Παλαιστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῶν legendum videtur ὑμῖν. Lumbi quoque mollior, agilior, vobis moventur. IENS.

ibid. (ἡμῶν ὑγρῶς) Forſan ἦ μὴν, i. e. ὄντως vid. Hefychius. Aut ὑμῖν pro σοὶ. non plural. GUYET.

*ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐπαιῶν δὲ ἴππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδής. In Suida ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἰέσθαι derivat. Ex eadem pag. idem Suidas ait: ἴτης. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμηρὸς καὶ δὲ αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριſτοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, aſperum, convenit ei, quae Graniarum plena dicitur? nam *trusculentum adſpectum* notat ap. Alciphr. III, p. 160, qui de philoſopho Cynico dicit; *δέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀναſταίαν, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.* Sed protervum etiam ac perulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ παſῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον. Quare ſi ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens, & Cynico. & meretrici* conveniet. REITZ.*

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ poſt τὸ μεστὰ deſiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαυτον) Conf. ſupra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) An παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum ſententia poſtulat. SOLAN.

*ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum add. haberent *θεραπεῦσαι*, quaſi eſſet infinitivus. Sed eſt optativus. REITZ.*

ead. l. 9. Καὶ τῷς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

*ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. *πρὸς ἐκκαύσεις ἀπάρδων τὴν νόσον.* SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. *τοιαύταις ἀρταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων.* REITZ.*

*ead. l. 17. Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μὴδὲ optime quidem Geſner. reddidit per *ne quidam*. Et ſic quoque vertendum in Long. Paſt. I, pag. 4, *ἐπειτα αἰδέσθεις εἰ μὴδὲ αἰγρὸς φιλοδωροπίαν μμῆσεται.* Item apud Alciphr. I, Ep. 32, ipſo principio, *μὴδὲ κρίττονος εἰν σοὶ τυχεῖν ἐραſτῶν, δόσποινα Ἀφροδίτῃ*, ubi Bergler. ſimilia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, ane vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) *ὡς οὐδὲ παυſαμένον μου*, ſe tueri*

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Paft. III, 110, 1, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster 1 Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ἰδίην δύνατον ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πέρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγύς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πέρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγύς, quia bis idem est. At saepe sic Noster alique affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρὸν vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. II. E, 816, — ἔρῳ ἵππος, οὐδ' ἐπικεύσω, dicam verbum, nec celabo. Z, 180, — ἦν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἰταμὸν) Ita adspirare scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴσσαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς, ἀναιδής. σκληρὸς. ὀμός. παρὰ τὸ ἴσσαι ὃ ἐστὶν ὀρμηγ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. Ὀμὸν) Non comparebat in editis. Sed inseruit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. τοὺς δεσπύτας) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium reges, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vett. & Codd. ου scribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim κατὰ ψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adversus aliquem*, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρατο) Impersonaliter, pro κλίνῃ ὑπέστρατος. GUYET.

Pag. 139. l. 2. Τὰ μὲν οὕτω γυνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae suis pecuniis exutae*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in sertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nudae ut nasebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ')

αὐτὰ) *aliae solutae foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, aliae in ferta plexae*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἕμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην & sane sic iam habent interpretes. GRON.

ibid. Δελυμένα) Rosae solutae, rosae fertae Apul. GUYET. *ead.* l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem exspectabam*, legit τὴν συμπότην videnturque erudiri id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius laudit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapse haec Palaestra Lucio dicit, ὦ μεράκιον, ἐκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔσθην ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς: ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, *se magistri ac praefidis more eum erudituram*. Quid quod & Dei nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Iens. in Lect. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. flag. 86 subiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεῶν τεχνομένου, ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus*. Hesych. Γοργὸς, εὐκλίντος, ταχύς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφέης. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἰδοίς) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἰδοίς, ἔφην, φέροντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis Parisinam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex coniectura insertum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτ(αν) Ὑπτιον forsan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλον) Forfan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν glossēma videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. καὶ στήσας) Τὰ σκέλη sc. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) ἴσως, κόλλω, id est, *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *iunge & agglutina*, αὐτῷ, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλᾶομαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae infera erant etiam haec verba: ἄλλε fumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapiis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰσχυέτω) Forfan ἰσχύη. Sic interpret. GUYET.

ibid. Ἐξελεύσας) Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Δῆξον) Quatenam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄμμα) Ἐκλινοπάλη nihili est τὸ ἄμμα in his verbis τὸτ' ἢ δὴ ἐπιβὰς, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας σύνεχε. Bene Mf. ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας, *vincula adilia alligans*. GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. παραγενομένων δικαστῶν πλείω τῶν τετραράκοντα. Ubi Wesseling. No. 48: Rarior aliis hic usus vocis πλείω, Nostro triuissimus, qui passim adverbii potestate instruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω, supra Abdic. c. 16. REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) Ἀν, ἀλλ' ἄκουε; Placet. GUYET. Ἄλλα καί (ου) Κέου, mendose P. In L. ἄκουε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens eruatur. Hic necessarium fuisse apparet, cum interpretes vel omiserint verba ἄλλα καίου, vel reddiderint *sed urere*. GESN. Illa coniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi le&. Pell. quae congruit cum emendatione & versione Gesneri, nec abit ab edd. nisi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἄλλα exhibens, quod vel sine Cod. licuisset. REITZ. Mf. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκούγτα τὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. mox seq. παλαιόν in παλαίε, h. f. *mais luttés en silence, sans raisonner.*

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπρῶσον) Lege *ἐπιπρῶσον*. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐπὶ τρῶσον, vel πέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλλόν) Intellige *ἀνταγωνιστὴν*, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγε) Cum in Basileensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγγειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοστήμβριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, *τίνας ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι* &c. licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγε) Scaliger ad Euseb. Incertus interpres huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox ἄμμα, usurpata etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66, — ubi male interpres *oculos* dedit, quasi essent ὀμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Forſan κύψον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνασπάσης) locus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὑφέλε) Τὸ πῖος forſan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθησον) Lege *κάθισον*. GUYET. Guyeti emendationi favet Mf. Reg. 2955. Sed *κάθησο* cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter *καθίζω* & *καθίζομαι* vid. Soloeicist. § 11, ibique nott.

ibid. Εἴτα δούσα) Εἴτα λαβοῦσα, & mox pro τὸ λοιπὸν — καταμάττου, τὸ αἰδοῖον — κατὰματτε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χεῖρας) Forſan, καὶ τῆς χεῖρος. GUYET.

ibid. Πάρα·λαι) Lege παρά·λαι. GUYET. P. I. & Ven. παρά·γρα·λαι. Quidam παρακύν·λαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. 'Es non agnosci a Mss. a se collatis testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. Mox auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθον rescriptimus ἦθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτὲ ἐπὶ νοῦν μοι ἮΑΘΕΝ ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἮΑΘΟΝ. Adde, quod ἦθλουν, palaeſtræ verbum, optime convenit cum superioribus.

Pag. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) Sed hera mea fascinandī artem callet. Sic Benedi-ctus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basi-leensi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed hera mea valde invida est erga artificium suum, & studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat con-scius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκανος) Invida est circa artem suam. GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego mallet id εἶν. SOLAN.

ibid. Τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, herus, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum in-fra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gesner. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν conver-terit, in hisce acquievimus, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddi-derit, inter haec, quod posterius parum refert utro more red-datur, num post, an inter haec; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari post haec; aequae ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰ πρὶ τούτοις δρῶ, aut post haec sic faciam. Quod cum Scholiaſtes duplici modo exponat, significatio τοῦ post haec tamen firmatur ab Kuſtero ex Eurip. Phoen. 1214, τί τὰ πρὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δρᾶς τίς τιν; quid post haec filii mei

facturi sint. Item Ione 256. Addo Herodiani. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τοῦτοις, valet post hos. Namque ait: Ὡς πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαίτῃς τε καὶ Ἐκλεκτός· ἐπὶ δὲ τοῦτοις πολὺ πλῆθος τῶν συγκλήτου πρωτεύοντων. REITZ. Ἐπὶ τοῦτοις in his cum verti, respici putabam ad leges & condiciones pacti aut foederis; quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit ad suum amatorem, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐραστήν. Unique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo verti amasum. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ γῦν ἔχεις) Potes. GUYET.

in Schol. Ἀδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀθρῶος laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρῶς vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Forſan ἐκεῖνοι quaesivit Solan. Nec respuerem, si invenirem: facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οἱ. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἶον ἐκεῖνο, δ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο scil. κρώσσα, οἶον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνος magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex Aristot. Hist. Anim. VIII, c. 3, notum est. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν εὐρων ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animatorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obſcoeni in porcos, asinos, si ve iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & seq. COGN. Ἐαυτὸν) Ita L. Codex & Fl. In impressis vero reliquis αὐτόν. Sed legendum ἐμαυτόν, quamquam non defunt eiusmodi exempla. SOLAN. Quia εαυτὸν pro ἐμαυτόν valere potest, recte fatente Solano, non necesse erit id mutare; & quia εαυτὸν a scribis saepe contractum in αὐτόν, potuisset idem servari. At quia scripturæ Florentinae & Cod. L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτόν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐκὼν εαυτὸν ἐνσεῖσαιμι τῇ ἐστία, manifesto pro ἐμαυτόν. Adde 1

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciphro. etiam II, Ep. 1, p. 198, *εαυτῇ* pro *ἐμαυτῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam *εαυτῆς*, idque pro *ἐμαυτῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsan & ibi sufficeret. *Ἐαυτοὺς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοὺς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. *Τυλαμένη τὸ πρόσωπον*) Priscinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. potius Appuleio) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. *Ῥέσση*) Ira *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis *ῥέων*, nisi quod *Fl.* mendose habet *ῥᾶον*. SOLAN. *Ῥάων*) Solan. iam correxerat *ῥέσση*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *ῥέων*. Quod probō, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Ματrepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat*. Unde imitatio satis apparet. REITZ. *Ῥέσση* tamen Ml. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. *Ἀληθινὸν ὄνον*) Vid. omnino L. Bos. in Epist. I Thess. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀληθὲς* & *ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura* & *revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνος ἀληθινός*, ac duabus paginis post, *ῥόδα ἀληθινὰ* &c. REITZ.

ead. l. 7. *Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου*) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. *Ἐπεισέρχομαι*) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. *Ὡς τῆς ἀκείρου ταύτης περιεργασίας*) O intemperatam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*; GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. 'Ως δὲ οὐδ' ἐν ἄλλῳ) 'Ως δὲ οὐδ' ἐν ἐνδόν ἄλλῳ S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Et si non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inferuerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Iidem c. 43, ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabant, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρον. Ἐπιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. Ἀνυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excepta S. & Amst. quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: Ἀνυπόδετος ἔρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδέσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ ε damnantes, ex Diod. Lyfia, Aeliano, Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi η servavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπωλλύμην) Ἀπωλλύμην adscriptum in marg. Basf. x. deletο ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπόλετο ὑπὸ τῆς αἰγρᾶς ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ εὐθὺς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπακολούθει) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπακολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eadem, καὶ γὰρ φιλέμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐββων) Ἄλλως, ματαιῶς. MARCIL. Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo* &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid*. Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἐστὴν) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: ὥστε ἐστὴν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, ὥστε ἔβην τότε, tum sic obturato ore procedebam. GRAEV. Ὡστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύομεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ ὕπατα. Adde Arrian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz. excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesse, & ῥόδα ἐκεῖνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνη) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, l. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. lumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice puniçantes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδodάφνην. GESN.

Lucian. Vol. VI.

H h

Pag. 151. l. 12. Παλινδρομήσας &c.) Iambus proverbialis; quem Erasmus exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus versiculus: *Est satius regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμῖνφ) Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνφ scribendum videtur, pro τῷ ἡμῖνφ. GUYET. ἡμῖνφ) Quem tamen supra passim *afinum* dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν ὑπὸ κούε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπὸ κατὰ τὸν θάνατον ὀρχούμενος) Captravit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses, *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter, *ille deorsum abibat mortem saltans*. GRON.

ead. l. 8. Ἐγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν πᾶσι) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse *statui, decrevi*, quis dubitet? Conf. mox c. 39, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν. Sic in vita Aristomenis ed. Oxoniensi Corn. Nepotis annexa: Μεσσηνιοί — ἀφίστασθαι πάντως ἐγὼ γινώσκον, Messenii demigrare constituerunt. Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Past. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνῶνς, pro *stabat ei sententia*. Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γινώσκοντα — κατορθώθη, *multa male consultata — felicem exitum habuere*, τὰ ἐν πᾶσι vero esse *praesentia*, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Εἰς ἑμαυτὸν ἀνασπώσασθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituatur in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Δοιπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Noster, meliore paulo iure quam ante; sed commate post κατὰ λύσουσι posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturum sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παῖζεις ἔχων. Hesiod. Erg. I, 42, κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addido

verſu. Sic ληρεῖς ἔχον, & ſimilia multa, proſert Maittaire. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Noſtrum Icarom. c. 24 m. παλιζοις ἔχον ἔφη &c. Ubi tamen cum *Par. ἐκὼν* habeat pro ἔχον, hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. Ἄρτον) Lege ἄρτον. GUYET. Recte corrigit Guyet. Et vel ſic ederem invitis edd. quæ ἄρτον miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtrūendo defendere poſſumus, ἡσδιον ἄρτον (ſcil. τινὰ) τῶν ἐνδον, comedi unum ex panibus, qui intus erant, melius tamen procedit pluralis, ob articul. τῶν, & Genitivus Articiſmo aptior. Vid. Th. Mag. & Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλει) Et ſic legere *Fl.* bene notat Solan. Sed & legitur in *I. P. H. &c.* & recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i. e. *nil aliud quam ſecus*; ut μοχ, πάντα καταπίπτοντα. Plura iam notarunt Lexicographi. Adde Herodian. V, 8, 8, ἅτε — ἀδελοφῇ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα, i. e. *perpetuo cum illa verſata*. Noſtrum infra c. 51 m. παιδίσκη πάντα καλὴν, paulo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μακρὰ κλαίει Ariſtoph. Plut. 612, & alii paſſim. Sed & ἔκλει ſic apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen mox συνέκλειον, non συνέκλειον. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλεις, quam ἔκλει, ſcribere, perſpicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alioqui in illo iota ſubſcripto, quod facile ab typotheſis omittitur, non ſatis eſt præſidii, veluti ap. Long. Paſt. IV, p. 110 ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι τὸν δεσπότην ἔκλειον, quaſi aor. 2 eſſet, quod legentem tamen falleret, nī ſtatim & ibi ſequeretur ἔκλειον. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Απὸ πάντη; adſcripſit Guyetus. Bene, ſi libri addicerent. Iam vero, dum non addicunt, & ſupra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλει, ubi vid. quæ noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἀλλοτρίῳ) Alludit, nī fallor, ad Homerikum illud: Γράθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν. Thucyd. I, 70 B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πλεως χρῶνται. Greg. Naz. Martyres omnia alacriter perſeſſos eſſe, ait, ὡς περ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41 ed. Baſ. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δὲ) Solanus γὰρ edi iuſſit,

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γάρ postulare. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὃ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Past. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciph. II, p. 202 & seq. ubi vel quinquies δὲ habes: post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δέ τί τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι: τὰ δὲ δειπνοποιεῖν: τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον: τὰς δὲ, ὅποσούν ἄλλως ταχὺ μαραινόμενας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiiciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἐστῶσαν, ait, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἅς εἶπομεν. Ἐστὶ δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον: λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἵπομεν. REITZ.

ead. l. 7. Ἀναπέσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elsn. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, rarum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Iudith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν, & vixit quam minime animo consternantur. Confer ibi Waffium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoeschel. qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου: tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione; nam ut λύκον τῶν ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceret, λύκου τῶν ὄτων; ita difficilior, λύκου ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τινος, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

οὐράς, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stilo aptiorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II, 3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβριῶνος, & *prehensa manus Chlabrionis*. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκείνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, & *ille apprehendit eius iubam*. REITZ. Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὄτων iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi, dum forte Apuleium confero, invenirem ista, Met. VI, pag. 127, 29 *Pric. de virgine capticia*, ut ipse vocat: *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non taurum sed asino dependentem Dircen aniculam; sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum &c.* Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non *Δίκην κέρκου*, ut nunc legitur; sed *Δίκην Δίρκης*; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Luciani versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἡύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Sotoca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ, ut initio eiusdem huius pag. φυγῇ σῶζε σεαυτὸν & c. 34 E. φυγῇ ἐσώζοντο. IENS. Τῇ φυγῇ P. uti Iensius emendandum esset monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34. *Eripe nate fugam*, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit Iensius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non satis causae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. REITZ.

Pag. 159. l. 11. Σαρδόνιον) Sic Z. Tr. cap. 16. Vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάμιον & Σαρδένιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in Σαρδόνιον. Et sic bene editum in Suidae Σαρδόνιος γέλως. De significato eius proverbii vid. Erasmus in *Risus Sardonius*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis fenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Σαρδ. γελ.) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolum; sed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. Δὲ φησὶν) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. Ἐτη) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui ο, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. Τῷ μὲν εἶχον) Τὰ μὲν in dual, maluissim, ita ut εἶχον tum esset plurale; sed propter adiunctum τουδούμηνος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μὲν, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omititur enim & alibi τὸ ἐν, ut Homer. Iliad. E, 137, "Ὅρ' ῥά τε ποιμήν' ἀγρῷ ἐπ' αἰροπόκοις δίσσιν Χραύσῃ — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omisum est ἐν, legiturque, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

ead. l. 15. Ἐδράξατο) Verba illa εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur si domum suam aufugisset; quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω fugio deducendum est, (quid namque διδράσκω τῶν οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω pertingo, consequor, assequor, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab Hesychio. Est ergo δράξασθαι τῶν οἴκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Dactylos peperisse δράξαμένη γαίης, apprehensa terra; ubi vide Scholiasten. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro affellare, studere. Callimachus Epigrammate I: Ταῦτ' αἶων ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος νίκου Δράξασθαι, παῖδον κλυδοὶ συνθέμενος. Vertit Vulcanius: His simul auditis maiores quaerere census Desistis, & puerum consilium arripuit. IENS. Vide Iensium. Conf. infra ΦΙΑΣΤ. cap. 22. SOLAN.

Non solum infra in Philoparr. loco ab Solano cit. legas, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λώπους sed & apud Alciphr. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prehendo*, *nanciscor*: εἰ που τι τῶν
 κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνήσκειν, ubi tamen etiam ἐτι δραξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῶν σκελῶν. GUYET. Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν.

Pag. 162. l. 13. Ἀφργμένοι) Sic I. ed. Reliquae ἀφργμένον,
 nisi quod P. ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφργμένον) Vides variari
 inter ἀφργμένον, —ένων, & —ένοι. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum edd.
 numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος
 ἀφργμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, v pro i substituens. Ac vix credo opus fore constructio-
 nem huiusmodi πλῆθος ἀφργμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λέως
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciphr. III,
 Epist. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρίς Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιούντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη
 vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκνα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἀρίστον παρέχειτο
 μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpretes vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulat fensus; non tamen eum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἀρίστον παρέκειτο &c. ? Et mihi apud dominos appo-
 nebatur prandium &c. IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Mallet tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδε-

δείκνυτο αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράχεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τούτῳ ὠνήσομαι, pro παρὰ τούτου, iterum apud Nostr. infra Ion. Trag. c. 7 pr. ἀριστα κακήρυκταί σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ.

ead. l. 12. Τούπτανειον) Το πτανεῖον videtur fuisse in l. Sed Solan. ex aliis mutavit in τοῦπτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τοῦπτανειον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγέλ.) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγελαιοῖς, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαιαῖς. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικάστῃ) Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non solum illud eis ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens eis; sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Κανδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interemti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλη; GESN. Forfan & hic Ταντάλη legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wetst. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρὴν γὰρ Κανδαύλη, γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum scripsisse ὅσπερ Κανδαύλη καμὸι γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθὰς ὕλας.) Hoc & quod sequitur μάζας ὕλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & inscite scripta. SOLAN.

Pag. 165. l. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.
ead. l. 4. Ἀρσένων) Ἰππων scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀνάδαρτον) Impurus, i. e. scelestus. Terent. Anus
haud impura, non scelestus, non mala, i. e. bona. GUYET. Lo-
cus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀνά-
δαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad
Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum
praeferendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel δεῖναι tamen non semel
significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Gramma-
tici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τοῦ-
τοις potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. 11 f.
& 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse in-
tra, ut in vulgarissimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae sunt in no-
bis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita
cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in
Antigone. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὥσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; In au-
ribusne, an in animo morderis? REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut le-
gendum ὁ γὰρ δέσιν. Reinesius putat deesse ἐνεκα, ante τοῦ. In
L. pro οὐ, legitur οὐ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ
γὰρ ἦν καταβας) Pridem in mentem venerat, legendum hic
non οὐ, sed οὐ, suadente tum re ipsa, tum Apuleiana para-
phrasi lib. 7, p. 145 ed. Pric. cum deberet egregius agaso &c. Vi-
deo autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p.
148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari fe-
quens participium, & legi καταβάρτος vel καταβάντα χεῖρας
κ. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias
positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum po-
tius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem per-
sona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὐ trans-
iisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel me-
diocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse,
quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit.
GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβας τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδόυναι) Video,
Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. &
Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: » Οὐ
γὰρ ἦν καταβας τοῦ ἐπιδόυναι non est pura Graeca locutio:
& praeterea si repetere eundem sentum-circulo unius periodi
eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fa-
teor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβας — ὁ δὲ οὐ
κατῆλθεν: χεῖρά μοι ἐπιδόυναι — οὐ χεῖρά ἐπέδωκεν. Benedi-

Atus tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, & si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticis iudicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus.* Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, literatorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πᾶσας ἀλί-
σας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθσα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὃ δὲ οὔτε κατῆλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὃς loco ὃ δὲ. » Haec ille. Sed plerique frustra. Nam primo ἦν καταβάς, pro κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius participii a Budæo ac Steph. iam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακός. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνειν ἐστίν, ἢ τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἀνθρώπος βαδίζειν ἐστίν ἢ τέμνειν, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. Ten Katen aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδά-
ζας. Et Gall. c. 19, ἀποσκευὰς ἔσθ' & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. II, es habens. Dein τοῦ ἐπιδούναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἕνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivō, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Elfner. sed aliud agens, ad 2 Thess. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἕνεκα Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὃ δὲ sollicitatur, quod ἐπανιδῶ inservit. Vid. supra Hermot. c. 28 f. "Ὅς, δέον τὴν πληιάδα κατατοξεύσαι, ὃ δὲ τὴν μύρινον ἐτα-
μεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. » Videtur asinus, aegerime fe-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praeiuit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* » Cum autem Apuleius, (s. potius Apuleius, ut est in Inscriptt. ap. Reines.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET* egregius *agaso* manum porrigere, id revera favet Anonymi correctioni *οὐ δὲ ἤν'* modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba *οὐ δὲ* usque ad *ἐπέδωκεν* pro glossemate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expedivit, nesciens, quo *οὐ*, quod L. haber, sit referendum. Sed si *οὐ* cuius admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73 — 80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elsnero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi *βληθεὶς & παθὼν* praecedente *αὐτῷ* habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si *οὐ* vel *δέον* habeamus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) *Χωρίον* non est regio, ut putavit interpres; sed *fundus, praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude pag. 544, *ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον* &c. Div. Luc. in Aët. Apost. IV, 34, *ἴσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον*. L. Bos.

ead. l. 3. Κομίσας) Id est, *agens, ducens*. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens, portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo his legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostri satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. *Χλοὴν εἰς ὀφθαλμούς ἐκομίσαν*, *Chloën in conspectum adduxere*. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) *ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν*. Immo & Sophocl. Ai. frag. v. 63, *Πόμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται*. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, *τοὺς ζῶντας αὐ δεσμοῖσι συνδήσας βῶν*, & videbis, de vivis loqui poetam, nec talia in Luciano sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro *ἐμαυτῷ*. Conf. su-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice; quare talia non mutanda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ portio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοὺς) Legendum putaram αὐτὰς, sed quia pueros nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλησιάζειν) Congredi, coire. GUYET.

ead. l. 6. Ταμείν ἐβούλετο) Sic γαμνηθεῖσαν accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρέα) Vide Reines. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non castratum. REITZ.

ead. l. 15. Νῦξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἄσπερα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25; Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτακτον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος: quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ὁλοκλήρου, ut, qui integer sit, etiam foret innoxius. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοὺς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὐρίσκει) Legendum necessario aut εὐρίσκει, aut εὐρίσσει. In utraque Veneta εὐρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὐρήκε. SOLAN. Qui memi-

nerit, quoties ι & ν male permutentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum $\epsilon\upsilon\rho\eta\sigma\kappa\epsilon\iota$ scribit, imitatum Mf. quod eo ipso $\epsilon\upsilon\rho\iota\sigma\kappa\epsilon\iota$ dare voluit, sed bene distantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. $\xi\eta\phi\epsilon\iota$ pro $\xi\iota\phi\epsilon\iota$. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio ν instar ι proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur eius vestigia, ut $\acute{\alpha}\nu\epsilon\theta\iota\kappa\epsilon\nu$ pro $\acute{\alpha}\nu\epsilon\theta\eta\kappa\epsilon\nu$ in Inscriptt. Reines. p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum Heninius recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae ν balatui ovium comparasse, quae inde $\mu\eta\lambda\alpha$ dictae. At $\epsilon\upsilon\rho\eta\sigma\epsilon\iota$ quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in ν pro ι substituendo faciliores esse, quam ut κ inferant. Vulgatum $\epsilon\upsilon\rho\eta\kappa\epsilon$ languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod $\epsilon\upsilon\rho\eta\sigma\kappa\epsilon\iota$ scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. l. 6. $\tau\acute{o}\upsilon\tau\omega\nu$ — $\gamma\acute{\alpha}\mu\omega\nu$) Modo plur. num. efferatur indiscretim, modo sing. Sic $\acute{\omega}\rho\alpha\iota\omega\nu$ ἦδ' $\gamma\acute{\alpha}\mu\omega\nu$ habuimus supra Tox. c. 22, 1 Ver. Hist. c. 21 &c. & infra Dial. Mer. 2. Sed plural. Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132. Item ter quater promiscue in Evang. Matth. XXII, 2 & seqq. Ὁρατε autem per contemptum dici, ut ap. Terent. And. V, 3, 18, *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. $\Theta\epsilon\omicron\phi\acute{o}\rho\eta\tau\omicron\varsigma$) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut Apuleius appellat. Sed utrum hoc significari possit $\Theta\epsilon\omicron\phi\acute{o}\rho\eta\tau\omicron\varsigma$, quaeritur? Favet certe, quod ex Polybio profertur $\acute{\alpha}\lambda\eta\phi\omicron\phi\acute{o}\rho\eta\tau\omicron\varsigma$, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. GESN.

ibid. $\text{Ὁ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος}$) H. e. *tibicinum coetus*. Eleganter dictum pro $\alphaὐλητικὸς ὄμιλος$, quemadmodum apud Comicum Pace 692, $\tauὸν δ\eta\mu\acute{o}\tau\eta\nu ὄμιλον$, pro $\delta\eta\mu\omicron\tauικὸν$. Vid. ib. Schol. L. Bos. Αὐλητῆς ὄμιλος nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. Eurip. Hec. 921: $\text{Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον}$. SOLAN. Adscripserat Solan. vid. infra Παρασ. cap. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam $\kappa\alpha\iota\ \pi\acute{\alpha}\varsigma\ \omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \acute{\alpha}\mu\iota\lambda\omicron\varsigma$: turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso apparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio $\alphaὐλητῆς ὄμιλος$. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, *ναῦταρ οὐκέθ' ὁρῶν ὄμιλον*, *nauticam non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo αὐλητῆς pro αὐλητικὸς, quod *ναῦταρ* pro *ναυτικῶν* similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2. Ver. Hist. cap. 46, ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. Ἔργ. 191, ὕβριν ἀνέρα &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae Iensf. ex Nostro aliisque prosaïcis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

cad. l. 13. Ἀπόρριπτοντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

cad. l. 15. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις) Non debeo hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tom. primi pagina 475. Nec tamen nunc πῆχεις aliter vertunt, quam *laceratos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi Basileenses, *caput subius guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt inferne ab *cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὸν καὶ οἶνον κᾶδον) Ridicule prorsus antehac legebatur οἶνον καὶ τυροῦ κᾶδον. Quod ex coniectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Κακῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 585. Sic & καλῶς ἀκούειν, Epict. Sent. VII. Alia similia dedit Iensf. in Lectt. Luc. p. 272. REITZ.

cad. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μέστρυι) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plut. advers. Color. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro ἐν· confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

cad. l. 14. Ἐγὼ) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράχεται) Eadem constructio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἄριστα κεκήρυκται σοί. Conf. & supr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ ὅμιος) Ita Fl. I. Ald. & Fr. At Basf. 2. P. S. & A. οὐμός. Ven. 2. vero ὁ ἄμιος' ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμός) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἄμιος exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Καρινίος) P. & I. ed. κορινίος. Sed aut genuina hic est vox καίνις, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Nisi κορινίος ex κορινίος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium fit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Demonacte petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Atque, suae coniecturae non obstare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν & ἀνατρέφειν in significatu plane convenient, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέψαντας male olim redditum erat, currus subversos, cum sit conversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciph. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφεις facile tamen intelligi inversas, cum & ἀναστροφή vulgo significet inversionem; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψῃ Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψῃ, evertet; quam multum hoc differret & REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13: Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. ver-
toque, *aliquid maxime mirandum*, s. *nunquam ante visum audi-*
tumve. Long. Past. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem ope-
rarum est p. 132) *Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπο-*
λώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortassis, quod*
maxime mireris, a suis iam inventus perisset Daphnis. Nec ideo
tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur,
quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum
potestas voci interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial.
c. 52, καὶ τῷ Διοσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος. REITZ.

in Schol. l. 2. Ἀπατεύωσιν) Suidas: Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζδὼν, καὶ
ἀπατεῶν. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem seq.
ἐτερετεύσαντο adspirare editum mutavi, quia typothetae tan-
tum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὁθόνῃ) In Coll. & P. ὀθὼν τὰ ὄμματά μου
σκαπᾶσαντες. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡστε μέ) Sic habere dixi edd. quod verum est,
ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim
ὥστέ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, &
hic & alibi mutavi, quonies occurrebat. Occurrebat autem
saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod
alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ re-
cte hic habet. Sic ὑπὸ τινος πᾶσχειν habuimus pro Imag. c.
1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari pos-
se, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. hu-
ius ed.) Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in
Evang. Luc. VII, 35, ἐδικαιώθη ἀπὸ &c. ubi regulariter fo-
ret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficulta-
tis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡς περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφειν) Si Erasmus
ad Belgicissimum solummodo attendisset, non vertisset, *ut e*
vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse,
qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδητος) Quia utrumque frequenter
invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδετος hoc loco sic edidi, ut
edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide,
quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis
πάνυ est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξίοντων) Non fatis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, ὑποῦ ἀπάγοι. Fl. quoque ὅποι.

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipunt, comparativos & superlativos ὅτερος & ὅτατος, sive ὅτερος & ὅτατος facere, quando penultima positivi habet vocalem communem: itaque hic *υ* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si vera faciat syllabam communem. At quando *ι* vel *υ* in positivo quodam revera est longum, ὅτατος breve scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia *υ* in κίνδυνος longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adscripserat, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Verum quia ibidem ἐν pro ἐν est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, ἐν saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abesset, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graecist. pag. 469, & Long. Paft. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. πᾶς ἐν ἔργῳ. Nostr. infra cap. 47 m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolatam T. II, p. 523, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgaris occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Οἶκημα ὑπερῶν) In A&. Apost. I, 13, habemus, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν. Ibi L. Bos demonstrat, ὑπερῶν esse adiectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & Eustath. voluere; sed ab ὑπερὸς superius tantum formatum, ut πατρώος, μητρώος, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. Τότε) Lege πότε. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκαν) Παρέδωκαν correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, etsi omnes edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ— in pluribus Codd. reperirerur, lubens in
Lucian. Vol. VI.

contextum recepissem. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδύ-
σας usurpat, pro *permittere, tradere se alicuius potestati*, vel volu-
ptatibus, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe
alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet; tamen
& *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic signifi-
cari? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδιδύσας αὐτὰς (Ζυγατέρας)
τοῦ Λεῶ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus
videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram
similia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

ead. l. 9. Ἀσβεστον ἐγέλων) Hom. II. A, 599, Ἀσβεστος δ'
ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψους) Vide Zenob.
V, 39. SOLAN.

ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Zeῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχραις) *Furtis*. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte Fl. editio. Reliquae
omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνειν etiam
de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus hamum de-
glutientibus non semel dictum supra in Piscat. Adeatque Al-
ciph. I, Ep. 22 pr. ubi καταπόσεις πλακούντων inveniet, ibi-
que Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII*, Ridi-
culus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπί-
νειν. Sic κατέπιον τεμάχῃ Aristoph. in Nub. v. 337, & Lucian.
in Asino h. l. Ibidem supra c. 28, μᾶζας ὅλας κατέπιεν. Quemad-
modum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μᾶζαι — ἰκετού-
σους καταπίνειν, mazaе orantes ut sese deglutias. Plato in
Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν
οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnaliis c. 5, —
λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπιεῖν. Sed exemplorum
tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci urun-
tur pro *deglutire*, quam καταπίνειν. Aristot. Hist. Anim. VIII,
3 pr. εἶτον δὲ, οὐδ' ἐὰν τις λωμίζῃ, δύναται καταπιεῖν.
Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρώσκω, facile ap-
paret vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρώ-
σκεν τινα, i. e. cadaver hominis devorare, sive depascere, & κα-
ταφαγὸν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo
subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.

ead. l. 6. Ἠχθόμεν ἐπὶ τοῦ δεσπότου) Doct. I. Gavel in fin.
Obf. ad Ocyp. in Miscell. Obf. T. X, haud inepte emendat
ὕπὸ τοῦ δεσπότου. REITZ.

ead. l. 9. Συμπόσιον) Ad convivium vertit Erasmus. Sed

hic significat *in triclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.
ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscriperat,
 consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII,
 c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἶπεῖν saepe
 valere καλεῖν. Ac verbum λέγειν similiter iubendi signifi-
 catu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati no-
 strae ignosce. REITZ.

ibid. εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses δεῖναι conicere, nisi nimis pro-
 pe παραθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem,
 si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ'
 αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad
 Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte κατακεχυμέ-
 νους, nisi forsan legendum sit, ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κειμένους.
 GUYET. Lege κατακεχυμένους. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατηχεῖν) Rursum infra Z. Tr. cap. 37 f. &
 Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine le-
 gas ἤτουν τὸν οἶνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio
 Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem ser-
 vamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελής) Licet Florentinae lectio
 non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ ha-
 bitus, apparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis
 ille fuerit apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege πορφυρᾶ. GUYET. Πορφυρὰ scil. ha-
 bebat S. Sed vet. recte πορφυρᾶ. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiore arbitror.
 Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, γυναῖκας ἐξηρημέναις
 λίθους &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo,
 expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὕψιν ἱκανὴν) Salmurienfis τὴν ὕψιν ἱτα-
 μὴ, facie impudenti: quam lectionis varietatem miramur prae-
 termissam a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

*Pag. 192. l. 7. Εἶτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἶτε καὶ
 μὴ*) Benedictus, sive aliquid, sive nihil ex me faceret, ut voces
 palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui
 nullus in his est. Basileenses, qui parum curans mei iacturam &c.
 quos verissime affecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω
 prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & cetero, pa-
 rum curans, si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere-

ret, *necne*. GRON. Plane diversa Gronovianae explicationi tradit L. Bos in *Observ. Crit.* pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius *Plut.* v. 194—6.) 'Ἄλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμῇ λαβεῖν ἑκακάδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: Quid hic sic ἀνύειν, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμῶν λαβεῖν, nimirum impetrare & obtinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in *Erg.* p. 395, — καὶ μὴδ' ἐν ἀνύσει, & nihil obtimeas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. *Lucian. Asin.* (h. l.) κακείνος οὐδ' ἐν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσαι τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Basileenses* recte ceperunt sensum. *Benedict.* Qui non curans, sive aliquid, sive nihil ex me faceret. *Basil.* Qui parum curans mei iacturam &c. *Existimem* ego, ἀνύειν hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in *Antholog.* quem etiam in *Thesaur.* adduxit *Steph.* ἡνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a *Parcis*. Verterim igitur verba *Luciani*: Et ille nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me, sive non, accipit mercedem. Sic perficere *Latinis* est obtinere. *Terent. Eun. Aë. I, Sc. 2, (v. 99.)* quam ioco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris? — *Gesnerus* recte iam dedit, impetraret; eique assentiens *Gronovium* minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro *conficio, consumo* quoque *sumtum, perdere* possit significare, misime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρῶς μύρου; SOLAN. Ἐρωτῇ legendum omnino. *Guyet.* Bene, sed mallet *χρίσματι*, ex cuius compendiosa scriptura monstrum χρωτὶ prodiisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένην) Mallet *προκαλουμένην*. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, κατεχρήσατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχρήσθαι cum tertio casu *Noster* adhibeat. Sic in *De luctu* c. 20, τοῦτω συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται & in *Mortuor. Dial. XIII, § 5, ὡς δὲ κατεχρήτό μου τῇ περὶ*

παιδων (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis mox insequentibus, καὶ ποτὲ ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset. IENS. Moῦ P. & L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide 'Ενυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod eruditiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 adducit, plane nihil est: ibi enim legas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατηρξάτο, α κατάρχομαι, non α καταχράμαι. Nec ipse ibi in *Iunt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae Ienius ibidem subiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρήτο, sed φιλοτιμία μου cohaerent. Et in tertio loco de Luctu nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῶ καταχρῶνται emendat. Quare Iensio assentior, vulgatam omnino esse sanam. Effer aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero, quis ait καταχράμαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex χρᾶμαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construunt, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρῶσθαι μοι &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v. 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. Ἦν — διδάξας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. 'Εν πάντων ὀφθ.) Inserui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inseruisssem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελώνης) Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, illa quidem habent tenuem ab illice corticulam. REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I e. ramos. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδον) Lege ἐνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς τὸν ἀρχόντα τῆς ἐπαρχίας, εὐτυχὲς δὲ τῇ θάλαττῃ παρὼν, ἔλεγον κατῶθεν ὅτι γυνή με Θεσσαλὴ — χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσεις) Ridicule interpres, vertens, Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Thessala — ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum, illud κατῶθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congrederetur, visis rosas, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatores igni cremandum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte (theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius confidentem obvertebat) memoravi; feminam Thessalam, Thessalae servam, me venefico unguento delibutum, fecisse asinum. IENS.

ead. l. 10. Κατῶθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονὸς) Frater monet emendandum γεγονός· etsi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγονός· & sic omnino exaratum videmus in Mf. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent? pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat Praefes primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque suum debbat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, fratri autem meo Caius? Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eiusmodi, πατὴρ μὲν ἔστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, satis responsio Praefidis indicat: sed quī potuit dissimulare suum? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quænam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quæ communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & consilio omissa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaerent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit, ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρίως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, plenior. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeschel. GESN.

Pag. 198. l. 4. Πατρίς δὲ ἡμῖν Πάτραι.) Lucius Patrensis. Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρει ὑπ' ἐμοῦ) Lege ἀπ' ἐμοῦ. GUYET. Recte Guyetus ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exulare iubeat, non potest Φθείρειν aliud, quam *faceffere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἐριμόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθείρεται δὲ Ἐρπυλλίδι τῇ Μεγάρῃς ἄβρῃ (alias ἄβρῃ. scribitur.) Habet vero indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciphron. Epist. prior loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφθείρου rursus ita positum videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις νῦν δὲ φθείρου, male verterit, *nunc perdaris*, cum sit vertendum, *tunc redibis; nunc autem i in malam rem*, neque iniuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula apud Aristoph. excludi potest, sequitur enim, σὲ δὲ ἔῃν κλάειν μακρὰ τὴν κρηφάλην. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζης, quoque vertitur, *sed percas, nec verbum musses*. Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop voor den koekeek*, quod tamen est apertius, quando eis post imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν) Caudam trahere. GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπου (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορὴ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγεμέναις Εὐαγγέλια δύνειν. Diserte hic Scholiastes, μέσον, αἰτ, ὄνομα ἡ συμφορὰ. Etiam Lysistr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gesnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὕτω ὄν, ὃ Κροῖσε, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπου συμφορὴ cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. apposuit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gesnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. *casus*. Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν nam & sic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, Θαρσῶν δὲ μέμνε, μὴ δὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα: quod vertitur, *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturbaberis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἀνθρώπος, (quod mihi humanissime indicavit P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gesneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὁ γίνεταί ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obs. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορὴ, *omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est*, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρῶκτος & ὄνου περιεργία, etsi conseras illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὦ τῆς

ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminationio: vel liberiorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus asini laboribus*: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος*, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Dīs, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papiismi idololatria, praedeterminantissimus Reformatorum Stoicis deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Peterfen Lubecenfi. Gießae Hassorum 1674, 4, pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsoepaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt; & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone exspectares: nempe iuvenis rum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθῆ) Respicit Homeri locum Iliad. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄφευκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dicitur, & ἀνέκφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. 1 W. habet ἀφευκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον αὐτόν. Hermot. cap. 79, ἐς ἀφευκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἀφευκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφουκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rursum c. 32. De luēt. c. 2 f. De Dipf. c. 2 f. &c. Aristot.

phan. Nub. 1043, ἔχω λαβὼν ἄφουκτον. Et passim. Sed ἀφουκτως affrens Stephanus, ἀφουκτος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφουκτον (interdum & corrupte ἀφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένη) Homer. Il. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. adscripserat, etiam sic legere *Flor. & Coll.* Quia non in Odyss. sed in Iliad. γ, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in Schol. l. 3. Ὁ θεός) Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen appositi erant. REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθὰ, Λάχεσις, ὀΐμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΞ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus simul & victiosus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διδὼς μεγάλῃς οὐσίᾳς τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possumus haec ita suppletes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito, quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex Mss. Ox. P. & edd. l. & Ven. 2. est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Homer. Il. θ, 18 & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν αἷς) Cod. Ox. α, quod minime spernendum, quamvis repugnet ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. θ, 18 — 27. SOLAN. Quia ἀναρτησόμεν. recepi, etiam versionem ad id accommodavi. Gesnerus, vulgatam secutus, dederat, *tanquam qui aurea quadam catena suspensa habeas universa*. At cum mox quoque sequatur futurum καθήσκειν, manifestum est, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque posteriore demum loco dicat Iuppiter, se catenam demissurum, non poterat ante narrari, eadem se omnia iam sursum traxisse,

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla desunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλην ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barnes.) *magno luunt*, (*lucrunt*.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obs. Crit. pag. 19, ἐν κόῳ ἔχουσα τισασθαι τὸν Κανδαύλα. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mutio. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impresis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκκρεμαννύμενους) Etsi probum quoque, quod in Ox. est, ἐκκρεμαμένους: servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex Thucyd. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κε) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. l. 4. Γούν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλει γούν ἐπαγάγω: sed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον ἢ Κλωθὴν μεγαλανυχίσασθαι, αἷς καὶ αὐτὴν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτρακτοῦ, καθάπερ οἱ ἀλείεις ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiore causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati Θεω-

ροῦσα, quod quidem ferri potest; sed Mf. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mff. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προῖον ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπεβή· περιττὰς εἶναι τὰς δυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia. IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προῖον) Secutus sum scripturam Mf. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exfulare iussimus. SOLAN.

ibid. Φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Deltum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes edd. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omitat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ac φησὶν delebat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατόν; non respuerem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὐν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγῆσαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθε οὐν ἐπαγάγω ἥδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὅσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι ἢ τ. ἀ. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε muta-

rem; ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intel-
ligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle
Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos
nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo
sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi
potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituen-
da. Et video, Gesn. τὸ sed etiam in versione sua deesse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμώντες) Apparet ex interpretatione nostra,
omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simi-
le quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph.
Nesq. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε
κλᾶν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει το-
πλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videba-
tur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificio-
rum χρεῖαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ἀνείσθαι, relin-
qui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est Iov. Trag. c.
46, Οὐκοῦν ἔφθην ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττορες. Et in
ipso fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχην — ἢ μυ-
ρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed
facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. cap.
17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς
ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς δυσίας, χρηστότητι δὲ τινε
τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis,
nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam homi-
num, quod praestantius est colentium. Sic recte interpres, colen-
tium scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non
praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστότη-
τι: hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, de-
clarat enim memorem, gratum & benevolum animum pro-
pter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τι-
μαῖς γεραίροντες, scribit δυσίαις γεραίροντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καὶ ὅτι) Legendum καὶ ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς
θεούς: non καὶ ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numi:
na numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pa-
visse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Am-
phryso. COGN. Cum l. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag.
& alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam eius ratio-
nem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλ-
λω pro Ἀπόλλωνε esse poëticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, etsi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat scriptura in ἀκαρῇ, ἀκαρῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciph. III, Ep. 25, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῇ θέλεις ὄρῃν. REITZ.

Pag. 211. l. 6. 'Εκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. 'Εκείνη) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνους eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebebat vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ὦν invenisset, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. 'Εφησθα) Iam cett. edd. Florentinae consentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. 'Εκτός) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Καὶ δυσταίς) Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. 'Εκτός εἰ μὴ τοῦτο φῆς) Ita O. & P. Mf. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φ. Marcil. Non male; sed post inventum ἐκτός iam non utimur. REITZ.

ibid. 'Ο) Ex O. & P. illud δ, ante προμαθόν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. Καθεύξας) Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex glossa nata videtur, quam quis καθεύξας minus intelligens, dein assumpsit? REITZ.

ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσονται, καὶ παραδῶσει τῇ αἰχμῇ) Perspicuum est & ex sequenti παραδῶσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστος) Archivorum rex, unus ex septem ducibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαίου) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes Aristoph. (267 G. F.) quale ab Apolline redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπαῖρε) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτίτῃς) Erisi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius, quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτῃς, i. e. *non video, quo iure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀν ἀπαιτοῖτε, probe monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam retinet etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. L. III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύσει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισκ. cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρνεῖα κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώνης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. Hag. vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed. Steph. praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrumque substantivae extulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακόψας ὁμοῦ ἔψαε αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκῷ. At cum in vulgata Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov. Conf. c. 30, ἄρτια κρέα καὶ χελώνη ἔψεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo utendum dixeris: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse stili rationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρῦν τινα πολλάκις) Lucret. L. VI. MARCIL.

ead. l. 12. Ἰσθὺν) Cur ἰσθὺν *malum navis* receperim, pro vulgato ἰσθίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quatenam corpora fulmen disiciere amet. Sensisse id videtur Gesnerus, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum accommodate versum esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τε καὶ) Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim causa hic merito compareret, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ.

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvissse & libidinosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagitatum. SOLAN.

ead. l. 6. Μείδιος) De hoc consule Scholia ad Z. Tp. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημων. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλητος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλητος legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μάλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀπὸ) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderat, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτα) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀδευκτα scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis efferet. Vide, quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lūbitu scripserit. REITZ.

ead. l. 14. Σισύφου) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere. COGN.*

Pag. 221. l. 7. Ἐπίτρονον) Wessell. coniicit *ἐπίτρονον*. Probe. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἄμοιρον) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ εὔμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum, nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιούν significare, & *Parcas etiam fatalem vitam agere*; sive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*. Et sic iam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) Iam dictum non semel supra. Vid. saltem Tox. c. 3 & 62. REITZ.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς δὲ καλούμενος Τραγῶδης, κατὰ κλεισάς τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὥς φασι, γυνὴν παρὰ Ῥωμαίοις δεδὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. Ὡ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. καὶ καταμύνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) Ὡ Ζεῦ &c. 2) Ὡ χεῖρ. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονήσης &c. hexametři. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξαύδα. 4) Τίς μήτις. 5) Ἡ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἡς οὐκ. 4) Ἀπὸλλον. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui Guyeto monenti, versusque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametři quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἡ τί βαρὺ in Par. iam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Lucian. Vol. VI.

K 6

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis scholae obiectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχρίωντας, τοὺς ἀνυποδύτους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie defumta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *ie rade gaan*: eleganter enim προσανατίθεσθαι τινι Graecis notare, quod Latinis adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. ἔμοι προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico defumta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ (πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. *Solan.* Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀχρος) Scribe, ut in Ms. habetur, ὦχρος δέ σου εἶλε παρείας. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est μιν, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἥς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκεῖον ἐρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus Scholion ineditum ὑποτραγωδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπετραγώδει, illi vero non poterant ὑποτραγωδεῖν. GRAEV. Ὀχρός τέ μιν εἶλε παρείας, est in Homeri L. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Ms. Ox. & utraque Ven. recte. Reliqui libri se. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. *Solan.*

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀνδράπονον φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ωδ' εἰπεῖν) Ως alias legitur. GUYET. Nullam invenio ed. quae ὡς habeat, licet intpexerim *Fl. Ald. l. H. Fr. P. B. 1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.* φδς cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὡς εἰπεῖν alios auctt. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλον) Haec & sequentes parodiae Euripidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De ποιμίσσον vide Rhef. 669. SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λόγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὁ παγκράτιστοι) Senarii. GUYET. Sed hos *Par.* ed. iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκεῖον) Etsi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam sequimur describendo. (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκεῖον, id in οἰκεῖων mutandum censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaeum ei intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξεις;) Versus hexameter est e veteri poeta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι seclusi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὀργάν) Quia Euripideum est, pro ὄργην, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ἦτις ἐστὶ σοι) Pleonasmum horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omissis hoc Luciani loco, firmat Davif. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65. Quem, indicante in margine Hemsterhusio, consului, exscribere nolo, quia hic notarum habemus satis. Conf. Gall. c. 12. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5 nominat: Νυκτεῖ erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλου του) In vet. quibusdam edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad Tyran. c. 11, Gesner. ad Quom. Hist. cap. 51, Hemsterh. ad Prometh. c. 7; addatque Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12. REITZ.

ead. l. 10. Ω μακαρία) Verba Iovis ἐνστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'

"Ἦτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς

Οἶε δ' ἁμέτερα πράγματ' εἶναι· ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις &c. καὶ τοῦτο &c. Ἔσθηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἐτι.

καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελῆσθαι. GUYET.

Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse Lucianum, quod & alibi eum fecisse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eiusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poetæ afferre, ibi ad restituenda metra promi erimus. REITZ.

ead. l. 14. Ξυροῦ) Mf. Ox. Ξηροῦ νῦν, quod nihili est. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ Ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὐθις) Ex Mf. Ox. inferuimus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὐθις clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἐνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mff. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποί.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histrionum nomina, ut infra. COGN. τῶν τραγωδιῶν ὑποκριταὶ fortasse. GUYET. De his vide Men. c. 16, & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δέμις) Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud Nostrium, invenio. Hetoemacles Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Merc. cond. librum scribit. Vide not. ad Mισθ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας πέρι διωλεγέσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Elſner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνίσαθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, *socium esse & adiutorem in belli certamine*; tum, *ad esse periclitanti in iudicio*, docente Bifeto ad Aristophan. Theſmoph. v. 1070. Deinde in genere, *studioſe & omni opera adiuuare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et Iſocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphy. de Abſtin. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνοουσίας) Varietas illa inter συν & ζυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ζυν habet. In edd. Luciani autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ζυνοουσίας Herm. c. 18. Sed συνοουσίαις ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ζυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies συν, quinquies tantum ζυν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ζυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam inveni συλλαβ. forſan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero συλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encóm. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciph. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκούσαι φιλαργύρων &c. adeasque Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long. Paſt. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκρὴν καταλαβόν. Idem etiam de navi in altum eveſta, L. 2, p. 58, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Item 2, 71 Iungerm. ναὺς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod Iungermannus convertit, naves in ancoris subreſſas con-

situit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plurarch. Num. p. m. 60 f. μετέωρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptum expositum.* Sed de *suspensio* sive *incerto animo* aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicuius ore*, (ut ibid. II, 13, 8, conversum legimus) verteretur hoc eiusdem: Προσίειπτο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπνικα ἂν στῶσιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρον τε γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμῶ νόμῳ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermot. c. 63, συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἔχόμενος. Alciphr. I, Ep. 24 f. μὴ δὲ περιιδῆς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνάγκη — ὀνόματα) Has duas voces delet Ox. Mf. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δόξαντα valde arridet haec Mf. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. Ἐπανευγκεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter Fl. omnes ἀπίοι. Sed in ἄπεισιν conspirant Mff. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic rescribi iubebat cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοῦσεται) Rectius Mff. Regg. 2954. & 3011. ἀγνουθήσεται.

ead. l. 11. Κοινοῦμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum l. etiam haberet συνέλθ. Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus sit id ubique in varianti. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. σνυουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπῆλλω) Hoc recte se habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσφαλείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto, *quomodo obscuritas multa tegat.* Sic in Gallo χρησμούς ἀσαφεῖς dixit, c. 18 f. ἐν τοῖς ἀσαφεῖς

τῶν χρησμῶν. L. Bos. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occurrere ea possit viria poëtos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obsopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in Par. Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cert. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova ed. eius Ellipsear, brevi forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια δεῖς) Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονος. GUYET.

ibid. Μῆτε τις οὖν θήλεια δεῖς, μήτε τις ἄρσεν) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νῶνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἡκιστα ποιητικὸς εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια δεῖς, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituiimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensionem, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδ' αὐτῶν) Homer. Il. 7, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσοι — Νῶνυμοι) Mercurius influ Iovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae βαλφδεῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διὶς ἔλθετε πάντες Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας, Ὅσοι τ' αὖ μέγατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νῶνυμοι, βομοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε. Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verbum in voce νῶνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 13 f ed. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νῶνυμος producitur. Hom. Il. M; v. 70: Νῶνυμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς. Pro νῶνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur νῶνυμοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) Hom. Il. 1, 228, & μοχ Νῶνυμοι Il. N, 227. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἄλλ' ἐς Διὸς) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, nolimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat, qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex Fl. & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Iliad. Ε, 70, ubi plane idem versus, quem Iens. ex M, 70, citat, recurrit, nec tamen νωνύμους, sed νωνύμους scribitur. Quin & M, 70, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμους similiter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμους habere, atque: *Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumne vero νωνίμους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμους aequae ac νωνύμους pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare Iensio, νωνύμους & νωνίμους promiscue inveniri, & prius etiam produci: nam in Odyss. priore modo scribitur A, 222, — θεοὶ νώνυμον ἐπίσσω, in 3 edd. attiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ε, 182, Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης —, item N, 239, Οὕτω νωνύμὸς ἐστὶν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί, suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisce in Luciano, quod turius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. Βωμοῖσι) Lege, ἐν βωμοῖς παρὰ κτίσσαις. GUYET. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νωνυμοι, habeamus νώνυμοι, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς ἀν' ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. Dial. 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen Tox. cap. 44 f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράνερος) Miror, hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a love haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iuno, cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Lactantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκῶν) Sola l. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgaram sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίδην — Ἀριστ.) Quid haec significant, docebit Aristor. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίστες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11, & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Ms. O. Vide Ἀλλ. c. 24, ubi in impressis iridem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Ms. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῶν muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτευομαι, quasi civitatis forma incolere, muribus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. muscarum grex potior sit grege murium, quod Wessel. Obs. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. Βενδῆς) Vide Ἰναρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν ὁ ὅλ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμηται ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ ποῦ τούτο, ὃ Ἑρμῇ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τούτο Ἑρμῇ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολύτιμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, aliqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergh ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiect. Long. Past. III, p. 111, ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτῳ τῆς Χλῶης. REITZ.

ead. l. 4. Ποῦ) Lege πῶς. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Χρυσῇ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Πεντέλθεν) Πεντέλην locus in Attica. GUYET. Vid. de notam ad Έρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὕτω Πραξιτέλει) Tale est Horatianum illud: Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum &c. GUYET.

ead. l. 10. καὶ γὰρ καὶ) Etsi posterius καὶ, quod Fl. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὴν Ἀπόλλω) Quod Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id iam dictum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπόλλω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. I, 404; sed nullibi, quod praesciscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Έργ. 519. SOLAN.

*ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ θητικού, tum πεντακοσιομεδίωνων & ἵππᾶδος etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὕγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas f. quingentas de unoquoque genere) ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίωνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια· (trecentas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἵππᾶδα τελούντας ἐκάλουν. ζευγίται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul sumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχειν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos* vel *primi census* homines vocari posse πεντακοσιομεδιοναίους, equestrem Atticorum censum esse τὴν ἵππᾶδα, ζευγίτας f. iugarios dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite census* Romanorum comparari utcunque posse. GESN.*

ead. l. 13. Κόλλωπος) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solan. ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Pag. 235. l. 1. Τῷ Θητικῷ) Θητικὴν infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat, in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππᾶδας, ζευγίτας καὶ θητικούς. Scholiastr. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In I. & Fl. non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscripsit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὐκ ὑπερφῶ) Sententia postulare videtur, ut unica murata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu five machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεποίητο ἂν) De meo non inseruissim illud ἂν, quia tam brevi intervallo iterum ἂν habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Iensii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου frustra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

ibid. *Av) Ex Mf. Ox. ante ὅστε. SOLAN.

ead. l. 10. Τί δ' Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί, δ' Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἔμοι γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλλευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππᾶδα ἂν εἴην. Hic locus imperitissime vertitur: Quid factio opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam. Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσή, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πᾶν ἐν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητικῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant aspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae proletarij & capite censi. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομέδιμους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἶν, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. Καὶ τὴν ἱππάδα scil. τελοῦντες, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equirem cogerentur alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὅπῃσαν τάλαντων) Conf. supra Afin. c. 53, ἀπὸ χρωῶν πεποιημένη. Aristoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανοῦσιν — στεφάνῳ ἀπὸ τάλαντων ἐξήκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τοῦς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyetus adscripserat, vertendum supra. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — ἂν εἶν) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ — leguntur, καὶ τὴν ἱππάδα.

nam prius esse posteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. REITZ.

ibid. Καὶ τὴν ἰσπᾶδα) Delerat haec verba Solanus in Iuntina, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Καθίζοντων) Quod *Fl.* exhibet, frustra est; & καθίζεσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζοντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινεύτωσαν. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων. Sic III, 30 f. φθονούντων δ' ἐοὶς πονηροί *ibid.* p. 394, ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθίζοντων malint, quia καθίζω est colloco, καθέζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. *Past.* II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, *collocans se erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II. Γ, 426, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομάς) Subaudi ποίει, ὧ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. τοῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph. *Plut.* 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως. nec non v. 348. Sic apud LXX, *Exod.* I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποίει, ὧ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνῆσιν) Quod φωνὴν inserat O. glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (sc. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipsi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam fando audit *mutos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut 'Αλ. cap. 1, & 'Απαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen; alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respiciunt volunt. Vide 'Al. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. ὅτε ἠπείλεις) Ita ed. Fl. In Ms. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοῖν. In reliquis ὁπότεν ἠπείλεις. SOLAN.

ibid. ἠπείλεις) *ἠπείλεις*. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἠπείλεις ex Homeri loco probari. Vulgarum ἠπείλεις, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὁπότεν habere, fallitur: nam ὁπότεν etiam exhibet cum cett. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. l. instituta tantum signavit δ. ἠπείλεις Fl. Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπείλεις dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimonio nihil indiget, alioqui asserrem Hom. Il. O, 179, ἠπείλει κλέϊνος &c. Forfan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὁπότεν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὁπότεν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν παραχὴν, ubi L. solus etiam ὅτε. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Ἀκούσεσθαι) Hic mirari subit Scholiastae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσεσθαι legisset, uti & in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico exspectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέκλυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex O. & Fl. est, qui Codd. etiam reiiciunt τε, post πάντες, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρώδηται) Inquinatissime antehac legebatur πεπαρώνηται, neque in impressis tantum, sed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ser-

mo sit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti*. Sed obitare videtur sequens *πλὴν*, quod cum pro adversativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de *παρωδία*. At si, quod revera significat, *πλὴν* reddas, quod reliquum est, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προῦσεσθαι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo patet, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro *ἀκούσεσθαι* quod verum esse, locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter *εὐπροσωποτάτη* & *διαμέλλεις* in Voss. Mf. positum sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἄρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro *ἄρξομαι*, sit *ἄρξαι*, & ante *ἀντί* . . . ponitur *Ζεύς*. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud *ἄνδρες* excidat, quod voce *ἑοῖ* emendare mox conatur. SOLAN. Si cum *Fl. ἄρξαι* legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante *ἀντί* collocatur. Sed cum in *ἄρξομαι* consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντί πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑμᾶς) O. Fr. S. recte. In reliquis *ἡμᾶς*. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpretes *ἡμᾶς*, ac tamen *vos* dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσαμεν τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. I. c. sunt: *Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν*. Ellipsis autem videtur, pro *κατὰ τὸ δειλινόν*, qua etiam utitur Long. Paft. IV, p. 106 f. ed. Moll. *ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἴγας) πᾶν ἐωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν*. Idem L. 2, pag. 43, *συνέρχονται τὸ ἐωθινόν*. Sic mox Dial. Galli sequente, *τὸ ὀρθινόν*. Quare assentior diligentissimo Berglero, τὸ ἐωθινόν quoque pro τὸν ἐωθινόν legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. λιβανωτοῦ χύδρας τέτταρας εὐ μάλα εὐρ.) Si τέτταρας excipias, plâne iisdem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 f. ὃ δ' ἐστὶ πένεστος λιβανωτοῦ χύδρους εὐ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Gesnerus in sua correxerat εὐρωτιῶντος, & μυκάδ' veterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere; quia & Alciphr. l. d. εὐρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ—. SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praeposit. σύν, ut *tus statim una cum carbone exstingueretur*, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad i Ver. Hist. c. 33 méd. Verum videns, aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensu Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auct. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inapte dicentur una cum ture extinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὀσφραῖσαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana turis, ὥς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἀκρ. τῇ βίβλ' ὀσφραῖναι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstingerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Mf. ὀσφῆσαι. Sed lege ὀσφραῖσαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφραῖσαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐκχθόμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλείοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece, quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cádmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. I, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est assecutus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θάκων) Narrat Iuppiter, se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθήμενους, in cathedris sedentes. Sed Mf. θακων, & quidem rectius. Nam θάκος est poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed θάκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, confessum; quamvis illud quoque invenitur apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ira etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt HomERICA. SOLAN.

ead. l. 9. Πάργονα) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide Pnt. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praestitit ω. Alciph. I, p. 26, παραγωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliod. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξεκέκοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi, pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hist. c. 13 &c. REITZ.

ibid. Το Σαρδόνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ. Sic in Asin. Σαρδόνιον γελῶντας ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Obsolucian. Vol. VI. LI

poëus: *breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse*; quæ quidem singula unde colligat, præsertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud, quam nos non esse, dicens*. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videtur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut *οὐδενίαν* Deorum, aut non-providentiam, *non secus ac si prorsus nos non essemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. *οὐδέν. ἀλλά*. Quid reponendum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσασθαι τὸ σκέμμα) Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Παρ' αὐτοῦς) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἀτίμη) P. ἀτίμητα, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN.

ibid. Ἀνιστάμενοι) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde coniicere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari norum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133. 35. Plut. τέλειον ἡμάτιον pro toga virili usurpat in Anton. Vide etiam Nostrium Ἐκκλ. c. 1 & 15. Facessivit tamen haec vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petitus de emendatione mox, ut sit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλεια θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

aetatem virilem nondum pervenisse rite censerī poterant; Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ καὶν εὐγενεῖς ὄσιν, ὅσι δὲ ἀτρεχεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. 'Αλλ' ἡμεῖς μὲν) 'Αλλ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL. 'Αλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in eius edd. ne Fl. quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil. sub init. REITZ.

ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conieceram, pro vulgato τὸ. B. 2. & Fr. aliter rem expediunt, neapre τὸ συμφέρον τι π. quin & π — τὸ — B. 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάχα ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erechth. quae verba a Plur. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adular. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίαν, ὅστις ἂν εὖνος ἐμοὶ φόβον παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Nisi proverbialē vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepē ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciss. pag. 437. Alia de eodem Elfsner. ad Ev. Marc. XII, 30: REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃ) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανιζομένους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανιζομένους quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiasten Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβάς τὸν Ἄλυν) Vide Herodotum l. c. Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero-
ne versum: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum*
vim. SOLAN.

ead. l. 7. Ω θεῖν Σαλαμῖς) Vid. Herod. VII, p. 271, in de-
cantato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles
aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. GUYET. Ἐν
οὐδενὶ λόγῳ) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divina-
rat Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositio-
nem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro
Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέ-
λωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. il-
lud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πιτυοκάμπτην) Et sic, non ut est in O. edi-
tum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. Καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περὶ) Servavi scripturam, quam Gesnerus in
versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri,
carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam
περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sa-
crificant. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπειδ' ἂν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὐ-
ρίσκασιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὂν, εἰ δύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς
πέμποιεν) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius
rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si no-
bis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum hu-
manarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommoda-
tur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Graevius in Ms. legi ait πομπὰς
πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSst, εἰ δύοιεν
ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν, sit omnino γνήσιος. Voce
δύοιεν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per
πομπὰς πέμπειν, autem intelligit ludos votivos, solemnes
pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanita-
te dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor, praesertim
cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demo-
sthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, Εἰ γὰρ
ἔροίτ' τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δὲ οὐχ
ἡμεῖς γε, εἰποῖτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειρο-
τονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς,
καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν

ἐνὸς ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψῃτε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, distulisti fitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creaslis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt, cum sacrificulis. Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διαχρυσὸν ποῖσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπὴν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἔραν ἔρωτα. Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ἐβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλὴν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πανθεῖν πένθος. Νίκη μικρὰν. Σιταγωγὴν σιταγωγίας. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδουσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locutus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα. Et neque misit ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera seriamus. IENS.

ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro λέκτιον. Iunt. quae ἀναγῶν δὲ αὐδέποτε, quoque λέγει maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ'. quod al. edd. habebant; etsi in notis dixerit, utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddit; quem vide. REITZ.

ead. l. 5. Πομπὰς) Mss. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδὰς. V. Iens. SOLAN. Σπονδὰς πέμπουσιν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & sit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurparum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμπουσιν) Neque tamen im-

probarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum, & viro-
rum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc reci-
pere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag.
571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
κούρους) Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄψει καταγελῶν-
τας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδόρους, καὶ Δάμιδας, κρα-
τούμενους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέ-
ρους συνηγόρους. Benedictus: Deinde brevi videbis irridentes Epi-
curos, Metrodoros, & Damidas, victosque & iugulatos ab ipsis pa-
tronos hosce nostros. Apud Latinos sane iugulare adversarium le-
gitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces
σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transulisse: sane nul-
lum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex
Mf. καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν. Patronos hosce nostros vi-
ctos, & os eis obstruendum esse. Nam ἀποσφάττειν est os obrurare
adversario, ut ne hircere possit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέφειν
τὴν γλῶτταν, ἀποσφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est infe-
rius c. 43, cum Momo intempestiva interpellatione obrunden-
te Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὃ Μῶ-
μος: quod non est, tu mactas nos, Mome, ut interpretes; sed Latini dicunt, enecas nos, Mome: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur me enecas?* aut occidis nos, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed
in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mf. reponendum
est, ἡδὲ γὰρ σε τούτῳ ὑστράκῃ ἀποσφάξω, ego te hac testa inter-
ficiam. Vulgo frigidius, ἀποθνήσκω. Paucis versibus ante: τὰ
δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὥς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμε-
να. Melius Mf. παρασυρόμενον, ut quaevis forte trahitur, a vi flu-
minis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis,
quae modo praecesserunt, non probo eiusdem libri scriptu-
ram, quae pro τὰς σπονδὰς πέμπουσιν, prae se fert τὰς πομ-
πὰς πέμπουσιν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum ho-
norem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit.
Ibidem statim & sic cum Mf. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη,
quare vestrarum esset partium, non ἡμέτερον, sequentia indicant
verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod
in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere
libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιασμένων, vobis solis sacrificia
in epulis comedentibus; cum nunc partem sibi vindicent sacer-
dotes, partem qui sacrificant: & id magis aridet, genioque
Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Ita optime Q. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. Καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *iugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, Solani-que diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφαττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum servarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν τιμωμένων ἢν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & familia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένες) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Τοῦ μὲν οὖν ἐπιτιμῶν, ἵσασθαι τις ἂν, ῥᾶδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅτι δεῖ πράττειν ἀποφαινεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἑμαυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἑμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsitan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem, quod κατ' ἑμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcaeque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδῶν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδῶν quoque exaratum, procul valet. Hic vero e medio vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in edd. antiq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. Cyrop. L. III sub init. f. ed. Bas. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν παιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare*. Sed & ibi eodem redibit, utrum e medio, e conspectu, veritas. REITZ.

ead. l. 11. Ἦτοι κεραυνῶ) Ex Ms. legendum, Ἦτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλῃ τινι μηχανῇ, non ut edd. praeferant, Ἦτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. GRAEV. Ms. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιέλθῃσαι οὐδ' ἐν) Legendum videtur, ἐπιέλθῃσαι ὅτι οὐδ' ἐν &c. GUYET. Bene coniecerat Guyetus, conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐδ' ἐν) Ex Ms. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Pag. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἐλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἐλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραιστῶ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variant: Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, Waffiustamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geræstus* scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geræstum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιστὸς pro Γεραιστῶς in illa ad Thucyd. Nota edium conspiciatur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpolationem, ex qua mala quoque ante versio nata erat; correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δ' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἀνδρῶν οὐ περιμεινάντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἀνδρῶν, facile patet, & locutio satis est vulgata; pro e medio tollere aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατέρας φίλους ἀποσκευάζεσθαι πάντας ἔδεικεν. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. 4. 2, atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τίνα ταύτην) Subaudi ἰδίῃ. GUYET. Vide Bos de Ellipsi; & nos supra T. I. Patebit ex Indico. REITZ.

ead. l. 9. Νέος) Ante trigésimum aetatis annum pro confectione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡςτε μὴ καθ' ἡλικίαν; ἀλλὰ καὶ ἐνδ' ἀπὸσι προκρίεσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt affecti interpretes; quorum aliter: ut in ea non aetatis; sed communis omnibus bonae ratio proponatur. Alter: ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus. Sensus est: ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat. Eodem modo, quo Mnesiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τοι

ὁ Περικλῆς, τὸν λόγον ἀξίῳ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτί-
δην μὴδὲ Ἀριστίδην, ἀλλ' ἐξ ἰσοῦ πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρα-
τίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. pag. 65
habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Ἀντάρχηκόν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπάρωνα) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vidi infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum
de barbato, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam
generosum significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum com-
peri. Sed cum ab εὐγενῆς quoque fiat εὐγένεια, nobilitas, non
mirarer, si etiam εὐγένειος adiective eod. significatū reperiam;
quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεσθαι) Ridicu-
lus est Benedictus, cum ab Oblopooso, verbum Graecum ver-
tente per Latinum *permittere*, sic abit, ut puter, id notare *man-*
data dare vel *iniungere*, cum in Τόκxα c. 37, καὶ ἐφείται δὲ τὸ
μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσέναι, ipse clare vide-
rit, recte id verbum ab Oblopooso sumum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐφίεσθαι) Parum hic distant; *permittere*; *man-*
dare, *facultatem dare*; nihil vel verbo ἐφίεσθαι repugnat, vel
rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subun-
gitur, ἡ αὐτὸς κληῖται. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia
hoc verbo Praesidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἐσικε) Aut post ἀντὶ excidit εἶναι, aut alia huic
loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit;
aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβής, &
μοχ ἡρεσβιαὶς τοὺς τῶν Ἐρωιδῶν. SOEAN.

ead. l. 12. Πισανός) Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. Inreliquis *π-*
σανός, prave. SOEAN.

ead. l. 15. Τὴν φωνὴν ἰδόντας) Qui vulgari stilo nullā arte
exculto utuntur, ἰδόντας appellari, praeter alios etiam docet
Iac. Elsnr. ad 2 Ep. ad Corinth. c. Xly 6, p. m. 159. Et Iens.
in Lect. Lucian. p. 91, de plane *ἐκείνῳ*. Sed hoc nimis iam
notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνείναι) Συνείναι alibi dedimus, ut de Salt.
vers. fin. Ac Iensius haec verba adducens ad de Salt. f. 1, et si
aliud agens, quoque scribit *συνείναι*. Ex hoc differentiae cau-
sa melius puto: quia tamen iam crebrius *συνείναι* scribi video,
quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic
inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis
usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Qua-
re dedijā quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, *συνιέναι* scripsisse arbitrator. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quomquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. *Amst.* hic male habeat *συνεῖναι* — ὅξίς ἐστι, non opus erit monuisse. REITZ.

Pag. 257. l. 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id est, in medium proiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasus infra *Ἑκκλ. cap. 3, νυν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερίπτται σοὶ ὁ λόγος* &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & *Ἀλ. c. 18. Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide *Ἀλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.*

ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in *δραπέταις* non procul ab initio. Nempe *μεταίχμιον* est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc *μεταίχμῳ*, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Ἀσφαλῶς ἀπορίπτων) Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφῆς* pro ἀσφαλῆς. GUYET. Et si supra c. 6 ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, eum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobreter; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορίπτων aequè recte coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη supra c. 6, *prudenter respondeas, ne carpiare*: notumque est vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597, Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ Δρακὸς στρατηλάτης. Ubi cautius miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δίδου Πυθίου, quo certe obscuritas, non cautio significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμην αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obsopoeus omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequae praesens fururus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio disertaturum, ut αὐτοπρῶτον κάλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὡς περ ποτε ἡ φηγὸς ἐν Δαδῶνῃ αὐτόφωρος ἐμαντεύετο. GRON. *ead.* l. 16. Ἐπινοήσομεν) Codex Ox. ἐπινοήσωμεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN. *Pag.* 258. l. 9. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίων) Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur Ἡσιόδ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναδέξασθε δὲ, εἰ καὶ ἡμετέρα λέγοιμι) Quae accipietis, etiam si sint concepta carmine. Εἰ καὶ ἡμετέρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἡμῶν. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξασθε) Ex edd. Ven. & Ms. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξασθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξασθε) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia Iunt. & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέξασθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξασθε hic vertendo accipietis, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac δέξασθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63. Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ alterum tamen praeflare, facile se probabit intuenti. Guyerus vero leviori mutatione pro ἡμετέρα, ἄμμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obs. Crit. p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Insulsi interpretes, quorum alter, quod

capereis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero. Sensus est, *recipietis autem in vos, si non metro constanti iusto, quae dicam.* q. d. Si iam non pedibus suis consent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξασθε pro ἀναδέξασθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Paralito p. 24, ἀναδεχομένη εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiiciendam vulgaram; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξασθε οὖν potius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conicere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξασθε, *recipietis, aequi bonique consuletis.* Ἀνέξασθε tamen nec ipsum damnare ausim. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἐρμηνεία) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posterius ex I. recepi, & ex marg. Hag. Et si Iunt. ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpretes, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Venterant iam olim, *aut interpretis*, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuvere Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentatum, reiiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic securi sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & edd. Ven. cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I, 47, p. 11, & Nostrium Z. Ἐλ. c. 14, & Δικ. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (al. p. 20.) Et sic Noster de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἀρνεία κρέα, καὶ χελώνας & supra l. c. etiam ἀρνεία κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a ζυνέψεται recipiendo; pro quo deinde ait εἰς αὐτὸ ἔψεται. Sed quia non tanta necessitas, vulgaram passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κόμη ἀναστροφουμένη) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, *crispata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius, *comarum*

femet erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κόμην διατείσας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος. GRON.

in Schol: col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X.

Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίω κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Mosis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2) Confunduntur cum Καβείρες, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Idem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista γυναικός χάριν, docet Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia δαίμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Etsi *Corybantes* his non annumerat, quia reversi erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. Ἰνπ. 108 B: & 348, unde hoc imitatus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοισι κορυμβόμενος πυκινῶσι) Subtilibus armati sermonibus. GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔρθα μύθων) Πολλὰ γὰρ ἔρθα καὶ ἔρθα μύθων. MARGIL. Quod Marci inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est ἔρθα καὶ ἔρθα, ut Il. B, 462; E, 223, H, 156 & c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρβός ἀκρα κορύμβει) Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicas, quae Montus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρβός est dentis, ut silva, ut fruges, κορύμβει dici possunt summa, q; d. κορυφαία, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut apustria navium; ἔχεται stivam esse aratri, constat; poni nunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis fulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis imprimis, anxieratem & sollicitudinem pertineat, *ταρφέος ἐχέτης ἀκρα κόρυμβα* est absurda, & similis oraculis aliis descriptio coeli, Deorumque. Nam *ἐχέτην*, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro *ἀμάξῃ* s. plauastro illo coelesti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui *ἀκρα κόρυμβα* tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro *ἀκρῆς* potest alludere ad *τεττιγοσορίαν* Atheniensem, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant *ἔξυβάαι, κλαγμῆς, κορῶναι, ὄνοι, ἡμίονοι*, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irriditionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἄλλ' ἔταν αἰγ.) Homer. Odyss. X, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπτῆς) Mf. Oγ. Αἰγύπτως, corrupte. Vid. Od. X, 302, & Il. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. λέγει) Ex Mf. Reg. 2955. pro vulg. λέγοι.

ead. l. 17. Θεμιστοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo sese muris ligneis tutari Athenienses iuebantur. Vide supra c. 10, & adde Polyæn. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *Guyet.* Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Κανθήλιος) Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus peius quid asino est *κανθήλιος*. Ei μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος ᾗ. Ei δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρεναι, ὄνος. Ei δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, *κανθήλιος*. Haec ex notis Rittershusii ad Porphyrr. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιότιον) Sic Horatius: *Bocotiorum in crasso iurares aëre natum*. SOLAN.

ibid. Εὐναπολέσαι ἐπὶ πονηρῷ τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit *ἐν* pro *ἐπὶ*, ut infra Somn. L. Bos. Mihi non est dubium, legendum esse *ἐν* πονηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Gesn. *ἐν* legendum pro *ἐπὶ*. Quare, cum Fl. etiam id habeat, sic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Αὐτῷ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuae ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημοτ. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Πητ. cap. 18, quem locum ipse inspicito. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum poneret. Nampe deridet iusiurandum illud Demosthenis, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus f. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praefertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Neph. 982. GESN.

ead. l. 6. Ἴσως) Ex Ms. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ οὖν καὶ ὁπότε) Ducibus Mss. Regg. 2955. & 3011. inferuimus illud καὶ inter οὐκ οὖν & ὁπότε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κωμικὸς) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Afino: καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθίδις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀχιλλεύς ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρηματίζειν. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Afin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Nostrium invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425, & passim, non μακρὰν. Gronov. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare auserim, quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ κνίσση) Homer. Odyss. Α, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρωνικῶς) GUYET.

ibid. Οἶκόν ἐ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones Homerici & Euripidei. ΒΟΥΡΔ. Οἰκοθεν) Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cuius testimonium contra nos valiturum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσωσας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. Damidi vero, subintellige & aliis ἀβείοις. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χεῖρην φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γούν ἀναπέπλησται, ὁσημέρῃ ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est refertus, cum quotidie a statuarius exprimitur, sc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercurius ad portulam, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocracionem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meurfii Athenas Anticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετὰφρενον· δῶρα δὲ μοι γέλοιος ἀμφὶ σῶματι πλαθεῖς παρηώρητο μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπνύμενος· vertunt, cum ad porticum iam fabricaret aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungeret, factusque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur baltheus. Illepide sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculifque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παύου ὦ Ἑρμαγόρε βέλτιστε τραγωδῶν legatur in Mf. ἱαμβίζον. Μιμητῇ τέχνῃ, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iovē voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: Ἰούσι πρὸς τὴν στοᾶν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN.

Pag. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic etiam P. & L. Propria

huic rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alci-
ciph. III, Ep. 64, p. 434: 'Ο δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον
ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit ma-*
gistrum. Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod
quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττόμενος vi-
detur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro mi-
nus vulgari saepe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος
στέρνον τε καὶ μετάφρενον) Ut mirifice gessit se Lucianus in
commemranda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt in-
terpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda.
Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, pas-
sivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse per-
hibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa,
notantque, *eram fabricans vel fingens aëra*, & ideo obductus
pice pectori & tergo. Quod cum de se iactat hic in statua Her-
magoras, ultro satis intelligendum praeber, id fieri per fa-
bros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Grae-
cis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax*
autem ridiculus (utpotè ex fragili materia & nullius munimen-
ti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris cae-*
laturam impressam habens. GRON. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλ-
κουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον. Δώραξ δέ
μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλάσσεις, παρηόρητο μιμητὴν τῇ τέ-
χνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὁρῶ δ' ὄχλον καὶ
τινας δύο ὄχρους κεκράλλας, πυγμαίους σοφισμάτων, Δά-
μιν τε, καί. ZETΣ. Πάνου, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούν-
μενος. Sūnt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Iovem,
cuius Hermagorae statura erat ad Poecilen, ut praecessit. Sed
verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid
est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad*
porticum iam fabricarer aeneus. Λῆροι. An χαλκουργῶν est ae-
neus? an ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer*? Deinde in Sal-
muriensi ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox
στείχοντα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑπο-
πιττούμενος per anastrophēn praepositionis usitatissimam,
praecipue poetis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν
τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο. Meorum dominorum, a quibus mis-
sa sum. Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαῖσιν
Αἰτναίας ὑπο. Ubi torretur sub Aetnae radicibus. Idem fit in
aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Sae-
pe quoque Lucianus profae orationis scriptor περὶ per ana-

strophen (πέρη) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττοῦμε-
 vos, cum a fabris aerariis pice lineret. Ceterum sunt omnes iam-
 bi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumpsit omnes, vel
 interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum
 centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea
 Iuppiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran,
 αἰτ, Παῖον, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδοῦμενες. Legendum
 quoque μιμητὴ τέχνης, eiecto articulo τῇ, ab non intelligen-
 te nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordi-
 ne ponendi, (ut iam, in textu curavimus.) IENS. Iambi se-
 ptem sic distinguendi &c. GUYET. Eodem modo Guyetus di-
 stinxit, ut Iensius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam
 non repetam. REITZ.

ibid. Χαλκουργῶν ὑπο Πιτ.) Vide Iens. Parodia est Euripi-
 dis Orest. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Iens. dicat στείχοντα in Salmur.
 ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequae ac in
 Arist. B. 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. tumultuan-
 tem, sed euntem, immo ordine ire, unde στίχες ἀνδρῶν, ordi-
 nes militum, in acie stantium, Homero frequens. Item στί-
 χος, unde distichon. Hom. Od. l. 418. De Cyclope: Ἐπὶ
 τὰ που μὲν ἄρσσι λάβοι στείχοντα δῦραζε. Si qua quendam
 prehendere possit sum ovibus foras exeuntem. Sed cum ἔχλον ad-
 datur, eodem iure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quan-
 do δῦραζε additur. Ceterum & στίχῳ inventi in prael. pro
 στείχω, non repetam ex I. Horrei Observationibus Criticis
 pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ ἱαμβικὰ διπλάσια. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribingendum viden-
 tur. GUYET.

ibid. Τραγῳδῶν) In P. & L. etiam ἱαμβίζων. Sed nihil mu-
 tato opus est. SOLAN.

ead. l. 7. Τί οὖν ἔτι) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν
 ποιεῖν ἔστι χρεὶ λαμπρῶν, ὃ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur
 emendatio Guyeti versum restituere conantis: nondum ta-
 men sic edi. curō; quia non certum est, versum ipsum vo-
 luisse proferre Lucianum; an imitationem tantum; tum ve-
 ro, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res
 est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lu-
 cianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto
 versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi
 restituendo esse nolim. REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σίγῃ ἐφ' ἡμῶν) Parodia est ex Homero de-
voria, quem vide II. H. 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) I. ε. οὐκ εἰσὶ θεοί, οὐ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφρονέτερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat,
credo, εὐφρονέτερον. SOLAN.

ibid. Ἐπιχρεῖ) Legend. videtur ἐπιχρεῖ pro ἐπιχρε. GUYET.
Ἐπιχρεῖ L. optime, ut alibi usurpat ἐπιπαττε. Vide Arab. c.
22, & Pnt. c. 16. In omnibus impressis ἐπιχρεῖ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζω) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep.
ad Tit. I, v. 11, οὐς δὲ ἐπιστομίζειν, non significare os obtu-
rare, sed freno coercere; recte ab I. Elsn. p. 321, Observ. T. II,
hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec
non Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro refrenare ta-
men Pollux p. 972. Forfan & facere ut quis pronus in os cadat,
vide coniectatum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Κανθαρίμων) Adscripserat Hemsterh.
Legē: ἐν Π. δῆπου στί. κάρθαρος λίμνη. REITZ.

Pag. 268. l. 9. Ὄν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἔνεκα, vel ἀν-
τί. GUYET.

ead. l. 14. Μερ' ἀμείωνος Αἰδ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Ἀνεπαγγέλτοις legendum
videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epula-
tum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invodatos. Sed Mf. αὐτο-
επαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, quē se ipsos invi-
ant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est condicere alicui, ut
apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui significare, se apud eum coena-
turum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγέλτος, sed illud
tamen exquisitius. GRAY. Recte coniecit Guyetus, idque
quatuor Coddi firmant. Quare non receperisse stultitia fuis-
set. REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ὑποτίθεσθαι) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ὑποτίθεσθαι, Aristot.
GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐν γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim,
ut haec incipit fuit, Benedictus: iam enim alias incipit fuit, Ob-
sopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verō:
Potest enim esse, ut aliter (quam scilicet munere providentiae)
vel sentire & fortuito incipit &c. Nec vero in praecedentibus
illa αὐτὸ πρὸς τὸ ζητούμενον συναρπάξεις interpreter aut cum
Benedicto tu quādam quaestionem corripis, vel cum Obsopoeo
tu quidem quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter ar-
ripis & producis id ipsum, quod quaeritur, & sic fraudem
facis. Et nisi fallor, hunc locum intus, eumque sic exponen-

dum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratior-
nem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in
versione καὶ ἐπαινοῦντι at recte Obsopoeus, ac laudibus effe-
ras. GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τά-
ξιν vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοῦ
μὴ ἀκολουθοῖν, τὰ γινόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμέ-
νω καὶ ἐπαινοῦντι, εἰσμέμω τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ
προνοῖα διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde
scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae sunt,
qualia sunt enūmeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum
quicquidque immutari providentia. Atqui non permittantur,
sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum
vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut
est in Ms. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic
paulo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπὸ τινι οὐδ' θεῷ τάττε-
ται ἡ τῶν ἄλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur universum nullane provi-
dentia regitur? GRAEV. διατάττεσθαι) Ex Ms. Gr. P. & L. In-
fra iterum διατάττεσθαι. SOLAN. διατάττεσθαι praetuli
vulgaræ διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iubeant,
& melius videtur; versionem Gesnéri tamen non attingi, quae
non multum abest ab restituta lectione. REITZ.

ibid. τὸν λαμῶν) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas hasce voces insertum erat
δὲ, quod exulare, duce Fl. ed. iussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic Ven. utraque. Ο. μέλαι. Reliqui
libri μέλει, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam Ms. Reg.
3011. quod cur reddere Luciano dubitavit Reitzius, cau-
sam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 &c
seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην) Ho-
mer. II. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμῖξ &c.) Homer. Iliad. Γ, 70;
75. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῖ δ' ἀντίστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id
est, II. Γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μοι.) Hom. II. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπορίψαν τὴν ἀσπίδα) Clypeum abicere

dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquare. Desperat enim, quisquis in bello arma abicit, & aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Graeci simplici vocabulo *ῥιψάσπιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in Fuc. *ἀσπίδα πύβλης* appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, *ῥιψάσπιδος* nomen multo probrosissimum esse. COGN.

ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τὸν ὑποκριτὰς. GUYET. Vide supra not. ad Men. cap. 16, & hoc ipso opusculo cap. 3. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic P. Sed *ἐμβάτας l. B. 1. H. S.* Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nora ad Scholion sic habebat, *Ἐμβάτας*) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβας, ἄδες, & οἱ ἐμβάται.* Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum *προγαστῆρ* sit, cui venter prominet, possis *προγαστρίδια* putare pulvillos assimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GESN.

ead. l. 14. Σωματία) Bis ad scenae apparatus & vestimenta histronica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praefertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. GESN.

Pag. 274. l. 1. Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπότεν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπότεν ὁ Εὐριπίδης; μηδὲν ἐπειταγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκούντ' αἱ λέγῃ, ἀκούσιν αὐτοῦ τότε παρήρσιζομένον. Sic lego & interpunge. Ἀκούσιν pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienfi ed. typographorum vitio est omissum, & τότε ex Ms. reposui. Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur, profert, audit tunc libere loquentem. GRAEV. Ἐπεὶ καὶ ἑαυτὸν ὀπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειταγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκούντ' αἱ λέγῃ, ἀκούσιν (hanc vocem omiserunt sequiores editores) αὐτὸν ποτε παρήρσιζομένον. Sic locum hunc interpungendum esse, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amst. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant Damiis & Timocles, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur.

Deos; hic, vere eos esse, contendentes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaserint Tragicici, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam *σκευήν*, quibus illi Tragoediae maiestatem augent. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verto Graeca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videntur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem, 'Ὅπως τὸν ὕψους τὸν δ' ἀπειρον αἰθέρα, καὶ γῆν περίχ' ἔχοντ' ὑγρὰς ἐν ἀγκάλας, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα τόνδ' ἡγούδην. Vides supernum simul, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum. Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens audies, quasi esset hic ab ἀκούσθαι, cum sit ab ἀκούσθαι. IENS.

ead. l. 2. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε. In L. etiam ποτε, quod & genuinum censeo. SOLAN. Ἀκούσῃ & ἀπειρον) Cum in marg. Ald. ἀκούσῃ sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἀπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἀκούσῃ pro ἀκούσῃ notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἀκούσῃ re vera magis respondebat τῷ ἀπειρον, i. e. quando ab recto ἀπειρος oritur, & rudem notat, id in variantt. eo apponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adiectivo sic sensit; nam hic ἀπειρον esse a nominativo ἀπειρος, immensus, nimis est apertum: ideoque apostrophum in eod. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπειρονα. REITZ.

ead. l. 4. Ὅπως &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγρὰς legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam *δευρὰς* agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius: Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγρὰς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut

repositimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum, immoderatum anthera, Qui terram tenero circumiectu amplectitur? Hunc fumum habeto divam; hunc perhibeto Iovem*. Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versigulorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loënf. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις) In versu. Euripidis pro Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Ms. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, quicumque Iuppiter sit. GRAEV. Servavi vulgatam Ὑγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen disiteor, θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande foverur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.
ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non existant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦν) Cum in O, absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidam eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ ἡσυχίαν πᾶσι ἀναμειτρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Ἀνιόντες δύνοντας) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, The-saur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum ahibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμιάξιδι) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest ὅρατες. Certe a Scythiis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Iov. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσ-
εκύνησαν ἡλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scri-
bitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis
est Μῆνη: ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil miror.
Vid. Hesych. & Hom. Il. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήναι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant
Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebō, qui do-
cuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphi-
cis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis,
itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam
docet tum l. c. tum c. 17, Solem esse Phaneta: Si quis dicat,
tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam no-
stram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum
est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haesit: huic ego
respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum
numen ad Solem pertinere, De Phanete omnia Eschenbachius
in Epigene. GESN. Principio notae Gesneri adscriptus Wessell.
V. Hesych. φαλῆτις, & Dion. Chrysost. p. 402 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Περιπαρῆ) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Τδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in
aquis habitantia, crocodilos, hippopotames &c. per metro-
nymiam? Vid. Davil. (cuius Hemisterh. in marg. admonuit)
ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemisterhusio 68.)
Ubi inter alia huc facientia etiam haec affert ex Ioseph. in
Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμιμα τῷ Πασερ-
μήτη ἱερὰ εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοις οὐχ ἱερὰ. REITZ.

ead. l. 8. Κροκόδιλλος) Spanhem. 1784, & confer cum his
omnibus ea, quae habentur Eccl. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνόκεφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Πατήριον) Vide Pignorii mensam Ibracā p. 31.
Sed modius est nostris, quod *pusculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Ἀνδῷ) Confer Ἐπιστ. c. 11, Z. ἐλ. c. 14,
& hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμοιοι, πρὸς) Sic Fl. In rel. inter has voces erat
καὶ prave. Eadem Fl. ἐπιστραφῆς: sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιαῖος ἐκεῖνος ὁ λαὸς) Croesum perni-
ciem Sardianam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Ho-
rat. I Ep. Quid Croesi regia Sardes? Et patet ex hac locutione,
non temere ὁ λαὸς sine auctoritate mutandum in ὁ λαὸς su-
pra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ὁ λαὸς ἐκεῖνος Περσέων
nam et si pluralis ibi sit, & ὁ λαὸς deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ὁλέθω τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ὁλέθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κιβάρῳδς) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Massas* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττεις. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mf. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τοῦτ' ὅθεν ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπηχεῖ; Mf. τοῦτ' ὅθεν ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπῆλθεν; GRAEV. Ἐπῆλθεν Mf. Ox. & P. & utraque *Venetæ* rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφηγμένος) Ἀπὸ ἀν ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Bas.* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκείθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφηγμένος. GUYET. Post inventum παρὰ non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit Guyetus, περὶ & ἐπὶ falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Lactantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrium Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀνὰ πάμμετος τῶν ὄντων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 9. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρῇ χρυσίν) Hom. Il. O, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rursus add. nec opus ἐμπιπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. τὰ ἀκάτια) Id est, ἰστίαι; Hesych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέπτοντες) Omissa ante ἡ vox μάλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quia & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro δ Τιμ. reposuit δ Τιμ. μόλαις. Idemque mox nomen, cum statim inopportune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσιτελὲς δὲ) Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἀλογον αὐ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mf. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non uile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. "Ὁ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, ed. P. unde nata, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς. quod Geinerus verterat, nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinaflet aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisso facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gesnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. l. 1. 'Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους & πρότονα applicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Hesychius, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, ναῦς, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deiici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πῶδες δὲ εἰς τὴν πρόραν) Nempe πῶδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De chenisco nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declararet. GESN.

ead. l. 7. Δημοσιῶν ἢ τριμοσιῶν) Dupliciarium aut tripliciarium. Δημοσιῶν, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scribere: nec alibi temere posterius invenias. Sed duplicarios etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aeliani Tacticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνομοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνομοτίας διμοίριαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοίριτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοίριτην potius esse, quam commodi. GESN.

ead. l. 8. Δεινὸν Ἀσκνον, quod edd. omnes praeter Iunt. habebant, videtur fuisse interpretatio τοῦ Δεινὸν, & sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si mirabilem & quasi terribilem natando dicas, quam impigrum, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia Δεινὸς usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec potens, terribilis satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exemplum vero phraseos Δεινὸς ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα Δεινοί i. e. *Astronomi*. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν Δεινός. Adde Suid. v. κλεισοφοῖ. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi Δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολυπόδες. Sic Δεινὸς λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur *dicax*, in malam fere partem. Nam Δεινός proprie *malum* quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horrens in Obs. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἐστίν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκαστοτὲ Δεινοῦ, οὐδὲ Δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ Δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ Δεινῆς νόσου, καὶ Δεινοῦ πολέμου, καὶ Δεινῆς πενίας· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ἔντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transfulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ Δεινός ἐστιν ἀνὴρ, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 242, νόσος — ἱππικὴ, Δεινὴ φαγεῖν, i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλειοι Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G, & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. l. 2. *Χαρίεντας*) Pro eruditis ac politis habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, ἀλλὰ δὲ τινὶ χαρίεντι, καὶ δυνατομένῳ ἱστορίαι μεταχειρίσασθαι προπεποιητός. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnes. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nostrium supra c. 8, ubi *χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι* iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ.

ead. l. 9. *Εὐτροφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπύοντες*) *Ἵπ' αὐτοὺς* legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum *ὑπ' αὐτοῖς*. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. *Ἵπ' αὐτοῖς* Mf. Ox. recte. In P. *ὑπ' αὐτοὺς*. Iensius *ὑπ' αὐτῶν* volebat. Ego etiam in *καταπύοντες* aliquid mendii latere puto. Forſan scriptum fuerat *καταπατῶντες*, uti supra dixerat *πατοῦμένους*. Certe aliter solet construi *καταπύω* vel *καταπύωμαι*. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi *ὑπὸ* pro *ὑπὲρ* ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeti coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi *ὑπ' αὐτοῖς*, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferam, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum *ὑπὲρ αὐτοὺς*, ab Gesnero conversum, & *multum se praestantiores viros despuentes*, primo aspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus simileque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemferit praefectum Arbactem Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si *ὑπὲρ τὸν Σαρδανάππλον* diceretur; quare quod planum est & verum praefereudo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiore exiſtimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii

in verbis praemissis, *χαρίεντας πολλούς* — ὑπὸ χειρῶν πα-
τουμένων, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dicitur
eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod rece-
ptum in contextum & interpretationem illud ὅφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώτος ἐπιμελητής) Πρώτος hic vulgo au-
diebat. ET. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
ximus. Famulum gubernatoris vocat Xenophon Οἰκονομ. Post
hunc τοῦ αὐτοῦ ἀρχόν, de cuius officio disceptatur. Vide Plut.
1418; initio fere vitae Agidis, & Xenoph. Ἀραβ. V, p. 217,
25: ἔτι δὲ χειρῶν ἦ, οὐχ ἰδόντα, ὅτι καὶ πνεύματος μόνου ἔνε-
κα χαλεπαίνει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρῶτα, χαλεπαίνει δὲ κυ-
βερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. SOLAN.

ibid. τοῦ αὐτοῦ ἀρχόν) Hic vulgo dicebatur τοῦ ἀρχός. Vide
Suidam voce τοῦ ἀρχός. KUSTER.

ead. l. 14. τοῦν) Ven. utraque τοῦν. Reliquae edd. & Ox.
τοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato
enim α. τοῦν ἀγωνίῃ τὴν δίκην scripsit, ed. Basf. p. 1 f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρὸν) At, inquires, laudantem pau-
lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
dicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutatu-
ros fat scio, quibus vis Comica nota est. Haecenas de Luciani men-
te: totam ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae
in vocalis emendando; elegantis restituendis; obscuris illu-
strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima; personae mutae partes agere, nedum ut cum
Iove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
die faciliunt, homines γέλως ἀπατέστατοι, Luciano, ut in-
genio minores, ita scelestiores multo; cum in tanta Christianae
veritatis luce non caecitiam modo, sed, quod nefariae
impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
brio sui similitum, summo comatu, exponant. Sic, ut alios
omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
litatem animarum, totamque adeo religionem Christianam,
nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
lum translatum iri, scommatibus perpetuis ab ovo ut aiunt us-
que ad mala, rideret: homo in Hibernia primus, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quae dolor extorfit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; *ita bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *is male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima fors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capri opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, ei non statim *male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae, ac facultates. At, inquit, Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, iniuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor; quae narras: sed an mala sunt, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus, mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisc enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicumque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patefcit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut resistiscant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia ob-eunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutunt. Lactantius V, 22: Si quis autem volēt scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiatur: sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. ἐπαινεῖν) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 7 m. qui ἐπαινεῖν (*aboyus*) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὲ) Ox. & Fl. Sed nondum a me impetrare valeo; ut illud Δὲ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. τυμβαρίχης) Deservi scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Rat. 1180, οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὶς τυμβαρίχης. REITZ.

ead. l. 15. καὶ ὧς) Ox. & Fl. ed. In reliquis ὧς καὶ, prave; nisi quod B. 2. ὧς καὶ fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicismo Graeco comparat frater consultiff. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 495. Conf. Somm. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθνήσκει) Esti supra c. 43 f. ἐπισφάττει non plane signif. mactas, iugulas, tamen pro occidis valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugito, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *mane, donec te occidero, deinde fugies*. Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτω capture voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales faceras sententias collegit ac forsan in lucem emitter ampliss. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *comminuum tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπεισιν) Et si abis, discedis, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπεισιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

ead. l. 8. Κωμικός) Menander, teste Plut. Π. εὐθυμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γνομ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (l. Stob. Flor. CVIII) ubi μὲν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiore esse Fl. lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρείου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρου) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίβει) Alciphro. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρίβειν, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαιφάτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεάμενον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδῶκου γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαδύπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adscribere hic non dubito: Haec epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,

ideo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hauserint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ.

ead. l. 6. Διάτορον) Percant. GUYET. Διάτορον τι καὶ γεγωνὸς) Hoc loco uti poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44. ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, διάτορον τε καὶ γεγωνός ὅτι μάλισται. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & usum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, διὰ τί ὅταν ἀχυρῶσιν αἱ βρῆστροι, ἥττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diff. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec diffimulavit nuperus editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gesnerum idem agere, mea exsulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνός media brevi, cum Kuhniana rectius γεγωνός dederit. Nam γεγωνός est natus; γεγωνός, quod aures ferit. Et sic Alciphr. III, Ep. 48, τοῦ τινὶ καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρῆσάμενος (sic enim, pro φωνήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. Il. Θ, 227, Ἥσεν δὲ διαπρύσιος, Δαναοῖσι γεγωνός, vociferatus autem est intense, Danaos iaculans. Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. Εὐθὺς σε) Recte hic edd. εὐθὺς, etsi & sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθὺς vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθὺς, ut supra Amor. c. 53, οὐκ εὐθὺ περίεργον, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, εὐθὺ γὰρ μου — προσεβρύχασαί, statim ad me — confluebant: item c. 42, εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθὺς cl. Bel. de Ball. ex Ms. Reg. 3011. reponi iubet ἀμέλει, propter vicinum nimis akerum εὐθὺς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ) Celeb. D'Ablancourt haec
Lucian. Vol. VI. N n

Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

ead. l. 4. Νῦν γὰρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia iam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi δὲ fere pro γὰρ, & Amor. c. 38, ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & Hermot. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sensui satisfaciatur: aequae enim dixeris, non iam puniam te, nam cras potius id fiet; quam, non iam puniam te, sed cras, vel cras vero, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiast. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiastae adversatur, δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiastae, δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I, c. 77 m. *Ἐκείνους δὲ οὐδ' ἀν' αὐτοῖς ἀντέλεγον*, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξει) Casaub. ad Suet. Sic p. 811, (i. e. de Lucret. c. 16.) BOURD.

ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως ἂν δυναίμην) Omissum in edd. ἂν inferuimus ex Mss. Regg. 2955 & 3011.

ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, Ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρητίδα ἐργάσαι. Mf. Ἦν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρητίδα ἐργάσαι. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, siue sequaris editos, siue Mf. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐργάσαι, προσδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἦν ἐς θήης τὰ ἄλφιστα. BOURD. Malim πρὸ ἐδοῦ. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσδοῦ malint; neque iis adversarer: nam id *vestigial* signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, εὐτελής δὲ τὴν πρόσδον ante lectum, iam vero πρόσδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ πρόσδου satis notus est aliunde. Vid. Asin. c. 50 pr. πρόσδον εὗρεν ἐξ ἑμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠρελαίτο,

Nam cum sit construendum, ἡ πεπονηκὸς τοῦτο προσέδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; quæstum, *lucrum*, quem laborando quaerit tutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ἑδού, licet *operæ pretium* veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. Ὁς Κρίδες) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφῶτε) Leg. ἐφῶτα. REITZ. Wesseling. melius ἐφ' ᾧ τε. IDEM in Addend.

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δὲ) Ex II. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. Ἀφωρότερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἄλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχθυόβια. COG.

ead. l. 3. Ὁναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Sallust. Pastor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — ἔχω δὲ τοὶ ὄσσοι ἐν ὄνειρῳ φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς παλλὰς δὲ χιμαῖρας. Possideo, quaecunque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas. COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεὺ τεράστιῳ) Τεράστιός Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεὺ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hefych. αἰρ. Τεραστίους Θεούς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίνακς) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐρμῇ καρδῶς, καὶ ἀλεξίνακς Ἡράκλεις, ἀπεσώθη. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλέως ἵππος) Hom. II. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ἐάνθος) Iunone suggerente: αὐδένοντα δ' εἶπκε δία λευκώλενος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρειν) Conf. supr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεῖς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt, hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

ead. l. 7. Φηγὺς) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγὺς. Nec id mirum: species enim τῆς δρῦς ἢ φηγὺς, si Paulaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσὶν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγυοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *sagum* appellat, Trach. 175; verſu autem 1175, δρῦν. LEED.

ibid. Λυττόφωνος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούδας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alluſit Lucianus, Odyſſ. M: Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον, Εἰρπον μὲν ῥίνοι, κρία δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἑμμεύκται, Ὀπταλία τε καὶ ὀμά. βοῶν δ' ὅς γινετο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere. PALM. Homer. Od. M, 395, SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχεμυθήσειν) Akiphr. III, p. 406, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων, ſilentium Pythagoricum ſubindicans. Noſter Leſiphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω) In Flor. Cod. deest λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Ienſ. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν, & ſexcenta ſimilia. Quare & hic λόγον ante λέγω non eiicio cum Fl. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μεμνημένοι) Correxerat Solan. ἐμμεμνη. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcarum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hiſt. c. 13, ubi exemplorum dedi aſſatim; quae ſi non ſufficiant, adde Weſſel. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti afferens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat. non ſatis aſſequor ex annotatione eiufdem Solani, in inferiore marg. Iunſinae ſic adſcripta: ἐμμε — L. ἐπεποίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic iam literam Codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμμεμνηχάνη.

το legi, certum est, quod praeterea ē ipsi etiam textui appo-
fuerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento
fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπαποίητο vel margini eius-
dem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφέντα δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ
τοῦ Ἀλεκτρυόνος) Mirum, nī illud ὡς ἀφείθη sit glossema τοῦ
ἀφέντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam
Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis prae-
cipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigilias ageret,
dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol,
vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque
ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum
vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano
cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse
Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφείθη) Tam manifesta haec est
explicatio praemissi participii ἀφέντα, ut vix mihi tempera-
rim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius vi-
dear, uncis ut suspectum seclusi. REITZ.

ead. l. 14. τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρην, ex
Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένη, ad
Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non re-
cessi. REITZ.

Pag. 294 l. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησάρχην
ἢ Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genui-
num existimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχον παῖς voca-
tur. In eodem Codice pro οἶσα ἀρα, legitur ἀκούεις τίτῃ
Π. SOLAN.

ibid. Μνησάρχην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum
sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὅς ἐνομοθέτει) De disciplina Pythagorica Gell.
L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρείων γένεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Ari-
stoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα
συγχωρεῖν ἐσθίειν ἐμψυχα, μόνον δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀπο-
τῆρος βόδρ, καὶ κριού a quibus, nisi cui absunt alia, quis non
abstinet? LEED.

ead. l. 12. Γούν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed.
quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent: SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτρά-
πεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transposi-
tionem Gesneri etiam in textum recepissem. Iam vero & ali-
quid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl.* revocare, sensum optimum exhibentis. Interpres Parisinae, intellectui consulturus, ἀπονον reddiderat salubre & parabile. REITZ.

ibid. Ἀπονον ἀποφαίνων) Diu aestuavi, quid sibi veller hic τὸ ἀπονον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiā, lector, opinatus eram ego, pro ἀπονον legendum esse ἀπὸρρητον. Ἀπὸρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eisdem hos κυάμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπὸρρητον τροφήν. Sic οὐρανός apud Nostrum de Sacrificiis c. 9 f. dicitur αβατος καὶ ἀπὸρρητος τῶ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπὸρρητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικά, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπὸρρητοὶ apud Nostrum in Amoribus c. 42, & ἐξαγορεύειν ἀπὸρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide Nostrum in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἀπονον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἀπονον transponamus, & adiciamus copulam, hoc modo, ἥδιον τινι μοι γούρῳ καὶ ἀπενον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἀπονον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse aiunt. Altera coniectura nostra est, an forte legendum sit ἀπωνον, qua ratione locum servare posset suum, & iungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἀπωνον significare puto contrarium nominis εὖνους: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἀπωνον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. Εὐφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. L. XV Metam. COGN. Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibusex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. l. l. 1. καὶ τι) Corrupta haec. Lege *ὅτι* pro καὶ τι. SOLAN. καὶ τοι rectius legit I. I. Wettstenius. REITZ.

Pag. 295. l. 3. Ἐκείνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius yersus: Ἐκείνος αὐτὸς εἰμί· λοιδορεῖ δὲ μοί. BOURD.

ead. l. 6. τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐκείνου τρεῖς.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἔ. τρεῖς τοῦ δόστου. BOURD.

ead. l. 7. Μνηστάρχου παῖ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capitis. SOLAN.

ead. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum Tanagram galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. l. 1. Ἦκου) Quod Solanus ἦκε coniecerit, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλω) Antea legebatur ἄλλα. Mutavit Par. merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano monenti parui; licet suspicor & eius editorem tamen ἄλλω legisse, cum in versione dederit, cum aliud quiddam sit. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρα) Ἡ Πυθαγόρα. ὅντι παρανενομασμένα καὶ τὸ ἴσον ἡσθενηκεναι. κνᾶμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκει. Aut si Pythagoras, peccasse, & aequum fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitis effe similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sum non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὲς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κνᾶμος, καὶ κεφαλὰ τοκῆων ἐνθάδε. Da modo. Apud inferas aliae sunt opinionones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes vertant κεφαλὰν testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίῳν πράσι. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κνᾶμος κατὰ τὸ ἐπίλλυον. ἴσον τοι κνᾶμους τρώγων, κεφαλὰς τε το-

πίον. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legumen status excitans, non quod parentis capiti sit simile, ut velit ille versus, *Idem est, fabas atque caput patris edere*. GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit. SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ira scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, *qui fabas edit, fabas edenti similis est*; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσεβημένας respicit, pro ὅς φαγὸν ἡσεβήκας. Et si innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio constructioque fatis apparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἀμᾶξαι ἐντεμέντα. REITZ.

ead. l. 5. Κεφαλὴν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβίότιστα βίος) Bíos generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Alciph. I, 29, p. 120, χρηστωτέρῳ γὰρ ἢδει κέχρησται τοῦ βίου, *probioribus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae genere, uteris*. Plura ibi similia affert Bergler. Alias ὁ βίος etiam homines vertendum, vid. apud Nostrium Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati factis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμεννήν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμεννὰ κάρηνα, *imbecilla capita*. Adde Odyss. T, 560, — ἀμεννῶν εἰσιν ὄναιρον. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργαιον) Adscripserat Noster, V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὲ εἴπης, γάργαιός δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἡ ἀλεκτρονίων τοιοῦτον γάργαιον παρείχεται μοι τὰ δρώμενα. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπτίου, εἶγε πτηνὸς ὢν &c.) Pater voci octavae adscripsit ὄναιρον, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripssisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄναιρον. Equidem hic locus sumilli-

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caelius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert. Ubi possem suspicari, τὸ ὅτι ordinem venisse ex permutatis & contractis literis pro rationem. Sed simile exstare video in Varrone lib. 1 R. R. c.*

12: *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Ceterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, *metaeque volandi praescriptas habeas somnium.* Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. GRON. (Εὐνοπίου) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiuscemodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9; aliaque, quae forsan ex Indice parebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἄστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν, *Omnes mulieres me amant; urbane vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum: ἄστυκά vero eodem referendum, refertur ad intellectum καράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

ead. l. 2. Εἶγε πτηνός ἐν) Ὑποσέλοικον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἑναργὲς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam dictione, cogitantis παράρρημα. MARCIL. Πτανὸν ὄνειρον vocat Eurip. Phoeniss. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant. . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλῳ, ed. Bas. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐνδιατρίβει ἀναφῶσαι τοῖς ὀφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEOTEN, REITZ.

ead. l. 6. Τριπόθης) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτομος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET.
ibid. Τὸ μνησθῆναι, καὶ διεξιέναι τι) Praeconiis Mff. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur post μνησθῆναι. Non agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abicerem, qui adest in cett. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbis temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, olim, τὸ ἑσθινόν, nunc, & simil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colligas ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τνηκαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessel. Adde A&A. Apost. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύριος ἐπὶ ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciphr. III, p. 318 f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐδέ μιν — τὸ μεσημβρινόν — Συρίσθεν, ἤδη licet circa meridiem cantare. Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ σποτοῦ ibidem & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894: *Sunt geminae somni portae* &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλὸς τις, ex Coll. quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum Suida (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλος. REITZ. Cl. Wesseling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. IDEM in Addend.

ibid. l. 6. v. πέντας.) Forsan κ' scribendum. Certe non ν'. SOLAN.

Pag. 299. l. 2. Πυθαγόρας) Atqui duas Hom. Od. T. Δοῖαί γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσιν ὀνείρων. Virg. VI Aen. *Sunt geminae somni portae* &c. COGN.

ead. l. 2. Ὀμηρος) Od. T, 560. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

ibid. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κεκομίσθαι μοι δακτύλῳ) In-

terpres: & solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὄ-
λα χρύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla
Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: *Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat.* Sic damnari ad metalla. GRAEV.

ead. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est κεκοιμῆσθαι. Vide Ἰκαρ. c. 1 extremo. In ré-
liquis κεκοιμῆσθαι. SOLAN.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τοῦ μόν) Ὡς περ οὖν τοῦ μόν. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marcil. Sed cum pro illo τοῦ iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Πουσάμενον) Vera hic observatur verbi mediū po-
testas, i. e. *cum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab
activo distinguit Long. Paft. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λούει τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει. Quod & me-
dia & passiva forma potest exponi. Sed post Kulteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
occafio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & activa sive transitiva potestatem. REITZ.

ibid. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὄραν) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὄραν,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὄραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona;
primum enim fuisse aiunt, qui πυγμαῖν secundum artem O-
lympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius viſtoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Consule de ea re R. Bentleii, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Καλύει γὰρ οὐδὲν αὐτὸς σε δειπνεῖν,
ὥς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δειπνοῦ ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμη-
ρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βοιωμένα. Latinus interpres: *Nihil*

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae iam ederis, rursus commemoratione quasi rumines. Προάγειν num est reducere? immo id est educere, producere. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si veluti coenae illius somnium imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, imaginari, animo deformare. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἐστὶν γενέθλια) Sic ἔστιν γάμους, epulas nuptiales celebrare, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasi eadem utitur Alciph. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ στυγαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ εὖν, subulcus vero iam aegrotat. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὅφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum similia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebaei, ap. Ael. I, 21, qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνους δὲ πανταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius scenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπίαλον) Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciph. III, pag. ult. καὶ ἠπίαλον συνεχθεῖς, eis τὴν ἑω ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehementer notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἐπίαλον enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφεδρος) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Iosephus ait: διὸ καὶ καθάπερ ἑφεδρὸν τινα τὴν Ἀντί-

πατρον εἰσήγαγεν. Ad quae verba ille: *Apposite hic ἑφεδρος Antipater, quasi tertiaris in duorum fratrum vicem subsidiarius, iuxta Scholiast. ad Aiacc. Soph. v. 618: ἑφεδρος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choeph. v. 861, μένος ἦν ἑφεδρος Δίοςτος μέλλει θεὸς Ὀρέστης. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. Infra ἁλωσ. L. 1, c. 42, ὥσπερ ἐπιτέλχισμα τοῖς υἱοῖς. Addo Aristoph. Ran. v. 804: — ἔμελλεν — ἑφεδρος καθεδεῖσθαι καὶ μὲν Αἰσχυλὸς κρατῇ, ἔξειν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιστῶν ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Subinde respiciens, quot pedum esset solaris umbra. Recte sic Salmuriensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἰδοῦ ἦν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. Umbra vero tempus ad coenam eundem indicabant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπένδειν, prope-randum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus viro-rum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἐκκλήσ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον παρὰ τὴν χώραν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβανῶν) Verum Scholion fuit ἐν — τριβανῶν) Σὺν τριβανῶν. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλευρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri volumus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendunt. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥήγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλον, ῥήγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥήγος Ἠπιάλον φασιν. Cui & assentitur Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre miti accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter; vid. not. ad sextum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσέρχμενος) Vid. Lucian. Ἐμμ. cap. 40. SOLAN.

Pag. 303. l. 1. Ὅπως ἄπουν) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρονος. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmaf. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Petavius Diff. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 &c. Suid. δεκάπουν. & Arist. pag. 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. τὸ στοιχείον) *Litera* redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti agnosco; sed *numerus* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορύψας) Quia de balneo sermo est, ubi fordes repurgantur, quod ἀπορύπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, ἴστ. d, cap. 30, mutatam nolimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyae. Strat. IV, pag. 237 C. Adde Iambl. No. 74, & 77 A. — σπλους. SOLAN. Ἀπορύψας pro celeriter proripio positum esse, non modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito defilit, se deiecit, habuimus Afin. cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχεται κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, quia esset parie purissimum, ea videretur. Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολῇ legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλές, καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. Alciph. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχιβίος ὁ Πυθαγορικὸς ὄχρον ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. οὕτως δὲ) Consuetudo postulareτ οὕτω, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auct. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογώδης. Item Alciphr. III, p. 348, οὕτως τήν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. τὰ καθήκοντα) Officia; & sic recte idem interpretes in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόν, qui officia norunt. BOURD.

ead. l. 4. πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐθέλεις) Ita correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλοις.

ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Mισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἐρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀμα λέγων) Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χεῖρας ἐράγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpretes. In alijs tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπηρεάζομενον τ. αἰκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιαθῆναι) Angl. ἐστιᾶσθαι. De hoc loco Heinf. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔχον, suo loco relinquere. Et Long. Past. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενον (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανών) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γραῦς vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὴ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκείνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ἔσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Iensus monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nō affirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciph. L. II, 4 pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ἥς) κῦν εἰμι, κατέχειρον. Ad quæ Bergl. *Alius usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristæen. I, Ep. 10. Apud eund. I, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀνάγκη οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ τεύχεμαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τειχεμαχεῖν. Ubi alius posuisset γῆ pro μὰ ἐς. Addo Aristoph. Plut. 187, καὶ ναὶ μὰ Δία, ταύτων γε πολλῶ πλείονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. γῆ addat negationi, Thesm. v. 647, καὶ γῆ Δία, τίττους γ', ὅσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόως, non sine molestia, revera sit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσαντες) Adscriptit Solanus, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρενεβέβυσται. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἴτα μὲν εὐδὲ ἀνεχομένου πλῆσιον κατακλίσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. In Mf. ὑποκατακλίνουσι: quod minime dammandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eum, tamen ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὀμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triblinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse: ὁμοκλινῶν enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῶ. Sed mensæ societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Heus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quæ ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. L. 1. Ἀρετὴν τιμῇ) Supra Tim. c. 9, Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accus. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέρατα) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem,

6. 2, habemus, καὶ κέραια φύουσιν ἀλλήλοις deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vortii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Συμψει) Σύνειρε. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. ἄκουε) Scribendum, ἄκουε δὲ ἡδὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δη) Conf. supra lov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄνυσον) Sine dubio Solan. quæsiuit, num quæ ἄνυσον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in ἄνυσον consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa ἄνυσος dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ προΐθον πολλοί) Alciph. paulo aliter III, p. 300, εἴτε οἰκετῶν ἐρέπεσθαι μοι στίφος (ἐδόχουν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκαίδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciph. l. c. Ἐφικνὶ δὲ καὶ τὸ χεῖρ δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianeæ comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi aliam Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inartibus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianeum esse, quod reposui; cum χρυσὸν ... ἐξημμένους τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Confule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quæ ita apponebantur in partes divisa, effecti ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένους, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινα, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non — μένην. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάμαι, solemni ellipsi præp. κατὰ, vel hyp-

Lucian. Vol. VI.

O o

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Afm. c. 48, ἐπὶ βάλλομαι στράματα παρῶν, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημμένος, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. τὰ δειπνῶν ἀρτί συνεκομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοπρωσιῶν locum fuisse, cum Hesychni descriptio docet, πρωσις τις μετὰ τὸ δειπνῶν ὑπὲρ φιλίας, tum ille Socratis & Phocionis charientissimus de cicutaes poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2, & Hag. utraque ἐκκομίζομένου. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροταίτο) Ut in Nigrio. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὲν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra i Ver. Hist. c. 23, ποτὲν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra. Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. l. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὰ ποτὲν in variant; quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque auct. Differentiam autem pro ratione accensus, quam Scholiast. tradit. Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ ποτὸς ὀξύτονος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶν βαρυτόνος τὸ συμπόσιον ὡς Μένανδρος, Πότοι στυγαίς, κύβη. ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομα ὡς Δημοσθένης — Βρωτὸν καὶ ποτὸν μεταλλάβειν. Sic iam πότος & ποτὸς, & ποτὲν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότεν, unde probetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὲν revera neutrum est adiectivi ποτὸς potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non caedo & eadem ratione τὸ πότεν dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότες mutandum censeo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοπρωσίας προπίναντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem ait convivae ita donasse, SOLAN.

ibid. Ἐκ χειρὸς φιλάμης) Sic bibera in poculo, pro &c. habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐκ χειρὸς φιλάμης. Itam de Merc. cond. cap. 26 f. ἐκ χειρὸς καὶ χειρὸς πίναν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, φιλοπρωσίας ἐκ χειρὸς, cum duobus ante verbis dixisset, πίναντες ἐκ χειρὸς.

μῶν ποτηρίων. Sed in Graecis ibi frequentius, quam in. REITZ.
 ead. l. 12. Εἰσκαμιζομένου) Veterem scripturam ἐκκομ—
 mutavit editor Salmuriensis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτριψας) Vid. supra de hoc verbo, ad Asin.
 cap. 40. Et conf. rursus, si lubet, Alciphronem, satis iam
 indicatum, qui dulce somnium galli cantu similiter interrup-
 ptum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Ms. Reg. 2955. In edd. de-
 est artic.

ead. l. 8. Ἐξήεις πολεμήσαν) Hom. II. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδωμένους) Ἀναδεδωμένους L. Utrumque
 probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ἑμβλας) Parvae sunt duae labes, quae
 videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes
 inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσσιν ἑμβλας,
 pro χαρίτεσσιν ἑμβλας & ἔτι χύσας τε καὶ ἀργύρεν ἑσφικον-
 το, pro ἑσφικοντο. Sic enim apud Homerum II. P, v. 51, et-
 ius sunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσσιν antea legeba-
 tur, quod versus respuit, ideoque Homerum secutus mutavi.
 Vid. II. P, 16. Et ad verba seq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφικοντο) Mendose in multis, hisque recentio-
 ribus, legebatur, ἑσφικοντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr.
 & ipse Homerus, uti restitimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτὲ) Omnes praeter P. 60 (P. autem δ-
 ποτὲ.) Atqui melius & ad scripturam propius ὥς ποτε. SO-
 LAN. Scripturam ed. P. ὥς ποτε exhibemus non sperno, neque
 ab ea discessidem, nisi iusta suspicio esset; eam ex consuetu-
 ra sic emendasse ceterarum ὥς ποτε. REITZ.

ead. l. 14. Ἠ-φουν) Ὅτι τὸ ἔργον Ἠ-φουν τοῖς Κροῖσσις, δύο τό-
 μους τοῦ ἀλλήαντος ἐμβλαίων. Cum duobus extorant frustis inie-
 ctis legemur coquerem Saturnalibus. Ἠ-φω quidem mutuatur sua
 tempora ab Ἠ-φω; sed quod dudum repudiarant Atticorum
 aures, ut ἀγγραμμάτικὸν παῖδες docuerunt. Itaque pro Ἠ-
 φουν malebam olim Ἠ-φον, sed postea Ms. mihi ostendit legen-
 dum esse Ἠ-φωσα, & pro τήμους, τεμάχην. Sed ἀλλήαντες sunt
 bouuli, sarcinina; non intestina. GRAEV. Ἠ-φω rarum esse
 Grammatici alunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde
 formatum servavi quidem, facile tamen permittens, ut Ἠ-φύ-
 σα cum duobus Eodd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf.
 Ἠ-φω ab Ἠ-φω Arct. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97
 A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse
 aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpa-

rar. *ἔστιν* vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 17 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. *ἔστιν* quoque praefens est, φαδὴν *ἔστιν* — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrat. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praef. *ἔστιν* legitur, quasi foret ab *ἔφαθ*, ideoque Wessel. N°. 29 *ἔλουντες* malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat *ἔφαθ* esse, coquit caro, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servis imperat. Nam *ἔφαθ* per se esse coquo, probarem; si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκῆπτρῳ καθήμενος *ἔφαθ* (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis; coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σιμων) In P. & I. Σιμωνι, prave. SOLAN. *ἰβιδ*: Κτερομοσὺν τρύβλιος) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia & ita videtur interpretari τρύβλιον Hesychi προτῆριον μυστηρίου. BOURB.

ead. l. 7. Ἀνιζόμενος ἡμῶν) Active & passiva usus pari καλίζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 83, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθεν πρῶτον, ἄπαντα ἐκίνησεν κατὰ τοῦς νόμους, Σιμων δὲ τὰ πάλαια τὰ πινυμένα, & τὰ τρύβλια περιελθὼν, ἀσμενος ἐξελαίνει, ἀλουργὴν καὶ ὑαγιασθεῖσαν σφῆρα κενόν) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἄπαντα ἐκίνησεν κατὰ τοῦς νόμους. Salmurienfis quidem interpres multa infarcit, yalla omittit, & cetera misere vertit: Postquam vero prius mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens offert, purpurea hyssimoque sticta veste indutus. Εἰς αὐτῶν in Graecis Simon ille gaudens offert? Nam ἀσμενος ἐξελαίνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ πάλαια τὰ πινυμένα, & τὰ τρύβλια περιελθὼν. Poteratne flagitiosus in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: At simul ut mortuus est imper, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui curia patrii, qui patellam circum lingebat, gaudens purpurea ostroque circumlectus. In his nulla sententia. Ad primam autem verba illa τὰ ἐκείνα κατὰ τοῦς νόμους addendum est, quod vicio librariorum interdixit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid perit: & τὰ πάλαια τὰ πινυμένα nihil habent, unde

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mf. haec iactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in veteri Codice. hic locus scribitur: Ἐπει δὲ ἀπέθανε πρόνῃ, ἅπαντα ἐκείνη κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκείνος ὁ τὰ ῥήματα περιβεβλημένος τὰ πικρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: Ἐπει δὲ ἀπέθανε πρόνῃ, ἅπαντα ἐκείνη κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκείνῳ ὁ τὰ ῥήματα περιβεβλημένος πικρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἀσματος ἐξελάνθει ἀλουργῇ καὶ ὑσγινωβαῖ ἄμπεσχομενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui equum lungebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἀσματος ἐξελάνθει est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλάνθει est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos vehere sc. se equo, pro vehi, frequenter legitur, sic & ἐξελάνθει, & ἐπεξελάνθει. Herodot. ἐξέλαυνε ἐς ἡδὲα τὰ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελάνθει proprie Germanis & Belgis est *uipriden*. Hylgicus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuream Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus veriti. Hylginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥήματα τὰ πικρὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi creptus erat, non posse virum videretur: ostenderunt copiose viri docti ad Nax. 10. 4. Sed neque non commode (in sutoria praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapiensiam ostendendam abrupto) iungi videatur ista ἅπαντα ἐκείνη ἐξελάνθει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ut Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τὸ ἐξελάνθει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἀσματος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκείνη, & quae sequuntur, verbum ἔχον. GRAEV. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam Mf. Regg. 2953. & 3011. sic exhibentium; ἅπαντες ἐκείνοι κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνος ἔστι καὶ νῦν ἐκείνος ὁ τὰ ῥήματα περιβεβλημένος, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιλάων vult idem vir cl. sine causa) ἀσματος ἐξελάνθει. Nihil tamen vul-

gram mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicuit Gesnerus.

ead. l. 14. Τὰ πινάρη) Legendum videtur ἐπὶ τὰ δένια τὰ πινάρη ἡμερισμένος, aut simile quid. GUYET: Immo intelligitur, urbene monet Gesner. Exempla dedere Iens. aliique ad Mort. Dial. X. § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14. ὁ τὴν σύργγα. REITZ: *ibid.* Το τρυβλίον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29; & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum iung. ad Poll. VI. Sagra: 85. Ὁ βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσμενος) Pone comina post ἄσμενος. KUSTER: Ego in περιλήξιον ἄσμενος mendam latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελάνει) Cuius velius in publicum prodit &c. Male interpretes. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλάνειν pro proficisci, Thacyd. VIII, cap. 108; ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, solvens (navim) propetabas in Ioniam. Aelian. V. H. I, 31 pr. ὁ τανταίς Πέρσας ἐλάνειν βασιλεὺς, cum rex in Persidem equitum. *Ibid.* cap. 33. Ἀρταξέρξης ἐλάνοντι τῇ Περσίδι, Artaxerxi per Persidem equitanti. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5. ἔρμαιον πολλὰν ἐλάνοντες. Et Alex. c. 46 f. γὰρ πρὸς τῆς ἐλάνοντες. Item ἐπὶ ἐλάνειν pro adventare, in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελάνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελάνειν ἀποβλεπόνμενον — ἀρχοῦν. REITZ.

ibid. Ὀσγινόβασι) Ὀσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaciniun, an coccus, an glastium, non convenit inter auctores. Suan, qui dicitur, Ὀσγινον esse plantam, & Ὀσγινον, quae exinde fit, tinctoriam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsitan hunc loco; nam differunt, opinor, inter se ὀσγινὸς καὶ τὸ Ὀσγινόβασις. LEON. Aelian. V. H. III, cap. 9, ἄλλοι αὐτοῖς δὲ τοξίται χίλκοι, φλόγωνα ἐκδεδυκότες καὶ Ὀσγινόβασι. Ubi Periz. ex Sahm. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem Ὀσγινόβασι medium fuisse inter coccum & purpuream, propterea tamen purpureae. Plura Sahm. p. n. 193. REITZ.

Pag. 31 v. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσέειπα) An non προσέειπα? Ut infra in hoc libello, ὥστε ἐπεὶ προσέειπα; εἰ μὴ πολλάκι προσέειπον. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπεικόνειν ἀνελάν αὐτὰς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπεικόνειν ἀνελάν αὐτὰς sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλαὺς ἀνερ-
τῆσαι αὐτὰς, minantur se ipsas suspensas. Hae sunt & minae
& facinora mulierum perditione amantium. In hoc ipso Lucianus
non unum est exemplum. GRAEV.

ed. l. 14. Ω χρις) Homer. Il. E, 214. Eur. fr. Belleroph.
70, v. 6. Addend. Vide not. ad Tim. c. 24. Pro βροτῶς autem
legitur hic κτήρ, quod observandum. Apud Athenag. legi-
tur ἀξίωμα pro δ—. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ—. SO-
LAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei
apud Senecam Ep. 119, servati etiam a Barnesio fragm. Bel-
leroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non po-
nit κτήρ, sed βροτῶς, quam substinere fortasse, qui inso-
lentiam illius vitarent. Est ceteroqui κτήρ, apud Helychium
κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad
Incesta revulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6,
ubi etiam ira vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.*
GESN.

ibid. Κάλιστος κτήρ) In Euripide α. βροτῶς. BOURD.
ibid. Κτήρ) Κτήρ hic locum habere non videtur. GUYET.
Recipiatur ergo pro eo βροτῶς ex Eurip. vertaturque: *Aurum*
res incunctissimum mortalibus. REITZ.

Pag. 312. L. 12. Λοιδόρειναι σοι) Suspecta videtur Solano
haec fuisse lectio, quod asterisco appposito significavit. Sed
λοιδόρειναι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet,
q. d. προέγεις με πρὸς τὸ λοιδόρειναι ὑπὸ σοῦ sine ἡμῶν
λοιδόρουμαι. Quid causae lateat, cur igitur improbarit, non
satis assequitur. An quia λοιδόρουμαι plerumque medium esse
solet; an quia dativum amat & λοιδόρειναι passiva potes-
tate dici solet, hic vero λοιδόρειναι μὲν dici visum fuerit
Vix credo, quia μὲν ad προέγειν pertinere, satis videre po-
tuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30
ubi activum λοιδόρειν, quod alias accusativo iungitur, ma-
nifesto construebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. L. 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolli-
ne ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδὲν αὐτῷ
ἀπορεῖται, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. Pri-
orem esse corpore Pythag. docuit Plato Timæd. Bas. 1556, p.
478, l. 40: Ἰλαταινέ, Phaedon p. 204, l. 33. LEED. Vide
N. Δ. XX, & Diog. Laërt. post. pag. 507. B. SOLAN. Servat
decorum Lucianus. Volebat suspitionibus quibusdam homi-
nes inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem.
Vid. Iamblichus f. 177, & Porphyrius l. 28. GESN.

ead. l. 3. *Karradōnus*) Memorat Clem. Alex. Scroon. III, Philolaum Pythagoricum sic dixisse, *μικροτέρους δὲ καὶ οἱ πάλαιοι θεολογοὶ καὶ μαρτυροῦνται, ὅτι ἀπὸ τινος τμήματος ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνέζονται, καὶ καθάπερ ἐκ σώματος τοῦτο τεθάρπται*. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. *Müpping* (Ird. xlv). De qua Prop. III, 13: *Inda co-vis aurum viciis formica metallis*. Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31, cui non multum absmile narrat etiam Herodotus in Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano discēs de anim. III, 4. De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ev. d. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. *Εἴτα ἀκροῦν ἢ κακοῦ ἀμυνόμενοι τῶν ἀνθρώπων ἡμεῖς ἐς τὸν βίον, ἐξ ἀκροῦ ἢ πρὸς τὸν βίον*) Salmurienſis: *Itaque neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alius*. Sed *ἡμεῖς ἀνθρώπων ἐς βίον* significatne frustra importare in vitam? In ad. Basileensi Graeca 1559 legitur, *ἀνθρώπων πρὸς ἀνθρώπων ἡμεῖς*. Constat sane, *ἡμεῖς* constructū cum secundo casu, ut apud Herodotum *εἰ ἡμεῖς χρηστὰς εἴμεν* pecuniosus, dives. Et *ἡμεῖς πρὸς βίον* apud eundem, *sunt prudenti*. Sed tunc semper *εἰ* aut *πρὸς*, adiunctum habet. Quod conside dicunt *εἰ ἡμεῖς τὸν χρηστὸν*, integram est, *εἰ ἡμεῖς βίον πρὸς τὸν βίον*. Sed his habere locum non potest, ne nunc dicam *ἀνθρώπων* legi in M. Florent. Ald. ceterisque add. In Florentina verbō ed. scribitur *ἡμεῖς* pro *ἡμεῖς*. Inde mihi persuasi, excidisse hic verbum *πρὸς*. Et legendum *ἡμεῖς πρὸς τὸν βίον*, *omissis* *seme* in vitam. Est loquendi genus, ut multa huius generis abia; Graecis peculiare: *ἡμεῖς πρὸς τὸν βίον* est *seme*. Isaacus *ὁ γυναικὶς διαβήτης* *ἡμεῖς πρὸς τὸν βίον* *est* *seme* *testamenti* *habilis*. Apud poetas vero, in prius apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla. GRAEV. Basileensi editio, *ἀνθρώπων πρὸς ἀνθρώπων*. Idque sanius. Ceterum verba haec ita versa vulgo legitur, *Itaque neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alius*? Sed profecto haec versio a mente foriprocis est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum gallum, quis ipse ante fuisset, respondebat gallus, eum (Micyllum) fuisse *μικροῦ* *καὶ* *βίον*, ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itaque ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro amandanti mecum sumis*? Ians. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba,

φίδαν IV : φοβηθείς δ' ὁ θεσφύς ὑπεξέβητο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδαν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED.

ead. l. 9. Τὸς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur; non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτρακλον) Hom. II. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὄρου) Orum aiunt regem Aegypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis; scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca; in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. Isidis autem librorum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque τῆς Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὴν πολὺν τοῦτον δεσμομένην χρεῖον μέλα. LEED.

ibid. Καὶ αὐτὸς εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὐτὸς εἰς Ἰταλίαν ἐκπαύσας οὕτω διέβηκα τοὺς κατ' ἐπεῖνα Ἕλληνας, ὥστε δεδν ἴδεν μὲ. Interpolator: Et cum in Italiam versam vela fecissem; eo affectu Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent: Palmerius cum vidisset, in ultimis verbis labam haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὅς δεδν ἴδεν μὲ. Sed una immutata literulā vidi puer fore scribendum esse; ὥστε δεδν ἴδεν μὲ, ut me pro Deo ducerent, seu haberent: Et vere me vidisse, M. postea declaravit, qui eandem servavit scripturam. GRAY.

ead. l. 12. Τὸς κατ' ἐπεῖνα) Τὰ χαρίαι ut Aristoph. Nub. II, 1, οὐκ ἔστιν παρὰ ταῦτ' ἄλλου; non alia sunt praeter haec loca. LEED. Κατ' ἐπεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellipsis. p. 93 super hoc locorait, perperam interpretem haec Luciani verisise, Graecos eius temporis; hoc enim dici κατ' ἐπεῖνα scilicet χάριον. Sed κατ' ἐπεῖνα dici pro κατ' ἐπεῖνα μέγα τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum, Graecos, qui ἰσθίον εἶχαν. Id quod pluribus demonstratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. ὥστε δεδν ἴδεν μὲ) Logos, ὥστε ὅς δεδν ἴδεν μὲ. PALM.

ead. l. 14. Ἀναβεβιωμένοι) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς Ἰδου, atque ibi vidisse Hesiodi & Homerum animas, nescio quas poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν) Iamblichum vitiū Pythag. N. 92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνα-

δέντος τὸν μῦθον ἐρῶναι χρυσοῦν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso prò cèrto haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sig Fl. ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπὲρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum Fl. si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delerar: nam etsi norim, qui differat ὑπὲρ & περ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περ locum haberet, aequè ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectorè multa*: Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περ substituisse ὑπὲρ, in proœm. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶπας τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophum de Dīs & iustitia*. Aelian. XII, 52 pr. Ἰσωκράτης δὲ Πρωτὸς ἀλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἐταίραις. REITZ.

ead. l. 9. Οὐδὲν ὑγίης) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fateatur, ridicula iis videri, quæ rationes mysticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Laps. c. 12. Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item παλαιοὺς post ὅσα omissum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 &c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσα πέλας ἔα μοίρης, quò magis mors appropinquat. Ubi μᾶλλον quidem præcedenti orationis membro præmissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσα intelligendus in Long. Pass. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτοι ἐπιτύχει σφράγιος, ὅσα ἤρξατο, *sonus desinebat tanto scilicet, quanto inceperat*, i. e. *quanto fortius inceperat*: Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθάρῃ τῶν σωματίων, ὁλοσφ ἂν θρέψῃ, καὶ ἄλλοι βλάψῃς: ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁλοσφ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo hæc aphorismi verba, non comma cum Foessio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciphr. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στομυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χαρτεῖς παίων. Plura Gelsner. ad Ion. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quæ affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἐνὰ τοιούτοις ἔχον — ἢ μυριάς μοι βαβυλωνίας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipseos tot iam prodaxerit. testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327 — 9. Prioris autem, post ὅσα, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Laps. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpretes Hero-

ead. l. 9. Στήνας) Tu excidisse videtur, στήνας τοι, ἡ ἄπαξ &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad verbum deesse; at cum in Euripi legatur, Στήνας δόλσιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἄπαξ γενεῖν, patet, non ipsum verbum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀταμνήσας σε, ὦ Μικυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὀδίνουσας) Incite verrunt: immo praemonito te, paulo post perieram fore. Sensus enim est: equidem in mentem tibi revocabo; ὦ Micylle; quando non multo abhinc tempore pariteris: id satis liquet; tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. Ὀδίνουσας) Ὀδινούσας legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen mutavi. Astat futurum εἰς μακρὰν, vidi Aristoph. Thesm. 289, &c. Vesp. 452. Alciph. I, Epist. 35 εἰ οὐκ εἰς μακρὰν ἀντιστοιχέοις. Sed praefens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 2. Εὖ οὖν) Unde habeat; haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil proprius veri subfit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, Sciro in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Lamb. N°. 11. Adolefcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOKAN.

ead. l. 21. Ἀντιόχου γένεταί τοι τυραννίς) Iac. Elfner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 6; afferens venit, *Aspasium nupersse tyranno*, atque idem significare putat; quod Apostolo τὸν γένεταί τοι τυραννίς. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiam vocat meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1; quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tunc, galile; exististi Aspasiam tyranno?* unde minime consequitur, verbum γένεταί τοι hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accadat, ut de confusione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud ea modo praepositum & omnino cum γένεταί cohaerens considerasset, vidisset fatē, vulgarem τοι γένεταί hic esse significationem. Interim alia Elfnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc suppeditarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *τις δὲ*, aliae *τις δὴ* habent.

ead. l. 6. Διόσκωρον) Ita impr. In Coll. *Διόσκωρον*, uti & 'Ετ. Δ. XIV scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τὸ *Διόσκωρον*. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, *Διόσκωρον*; & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in prælonga illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Castoris & Pollucis agente. Steph. fatetur, etiam *Διόσκωροι* scribi, licet nullum afferat exemplum. Sed *Διόσκωροι* tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο κατὰ περιεσῶσαι ἕκαστα. GRAEV.

ead. l. 12. Ἡδὼν γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Sattapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, *Ἡδὼν γὰρ τοῦτ' ἐν τῷ βίῳ*. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus *ἰ* vim habeat, puro eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mss. Regg. 2955. & 3011. *Ἡδὼν γὰρ τοῦτ' ἐν τῷ βίῳ*, quod recepinus.

Pag. 321. h. 2. Αὐτὸν) Duce Fl. expunxerat Solanus hoc αὐτῶν, & fateor, recte posse abesse. Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum abiectione ceterarum edd. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Wesseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, *ἦσαν οὖν τὴν τετραμμένων, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρεται, εἰς αὐτὸν*, præ quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, *ἂν ἔχουσιν* abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Davisio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Aj. Flag. 18 affert: *Ὅρῃς, Ὀδυσσεύ, τὸν Θεὸν ἔρχην, δὴν; Electr. v. 954: Παρουσία μὲν οἶσθα καὶ σὺ πονεῖς φίλον, ἂν αὐτὸς ἡμῖν ἔστιν &c.* Polyagn. Strat. VIII, c. 8: *Τὸν βασιλέα τὸν Ποσειδάω οὐκ εἰδὼς ὅστις ἔν.* Lucian. Iov. Trag. l. c. *τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστὶ σοὶ &c.* quae apud Davis. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrum de Merc. Cond. cap. 19 pr. *τοῦτο μὲν ἡδίστον*

ἔκείνο δὲ πρὸν. Alii pleonasmī notabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπετής ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 sqq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸ πρὸν) Conf. supra huius Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἄγρον τέμνειν) Respicitur ad arbores ac fœgeres, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν, καὶ σίτον ἀνεκόμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro invadere, s. iniicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dædere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas est. Thucyd. II, cap. 84 pr. δάκνην παρέχοντες ἐμβαλεῖν, opinionem præbentes invadendi, quod Schol. ibi recte exponit, προσπείειν. Idem VI, 70, καὶ ἀσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπίστας. Et sæpissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσεταξεν ἐμβαλεῖν. Ibid. ὡς δὲ ἢ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτοὺς. Idem V, 16 f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδῇ πρὸς αὐτὸν. Et sic alternis fere paginis, Horodiani. VI, 5, 11, τὸ ἀτραπιατικὴν — ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Μίνδα χωρὴν. Eadem ratione προσβαλεῖν IV, 16, ἐπάγειν, & singilia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβαλεῖν ἀλλήλοις, in se mutuo irruere, proelium committere. Adde Nostr. de Sal. c. 76, προσβαλεῖν ταῖς χερσὶ. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλεται νοσηκτά, morbi, quibus infestor. Sed de fino, congerere, quas inveniuntur ἰσὰς καὶ ἄλλας. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρεῖματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοῦς πολέτας, ut Plutarchus in casu non dissimili. Non inusitatum tamen est pro tributum solvere, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφέρει sit idem ac τέλεσμα, tributum. LEED.

ead. l. 14. Οὐκ ἔστιν) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — stethuque salignas, Imponum crates. Has deinde corio vestiebant. Vid. N. D. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, scuta Germanorum dicuntur fuisse viminum tentis. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγον μετὰ δέδωκε) Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. Vindicem tacitæ libertatis tabellam vocat Cicero de L. Agrar. 2. 2. GRESN.

ead. l. 13. Οὐκ ἐπράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ὃ ἀπαιτῶν, ὃ τοῖς κατὰ πόλιν οἰκιστοῖς διασπυτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt; neque supplicandis, aut repetendis pecuniis occupatis, neque cum sceleratis dispensariis consiliariis,

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογίζεσθαι esse in eadem περιουσίᾳ repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Ms. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, & talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μεριζέσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μερίζ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπ' αὐστράς περὶ δέλην ὥπ' ἡλίου, λουόμενος ἢν δοκῇ) Verrunt: Sero surgis crepusculo, & si libuerit, lavaris. Praestat sera vespere. Duplex enim erat vespere, prior, & serior. Vespere prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δέλην, πρῶτα, καὶ ὥπ' ἡλίου. Suidas: Δέλην ὥπ' ἡλίου ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Δέλην πρῶτα, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀρίστον. Sera vespere circa solis occasum. Vespere prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. Δέλην πρῶτα, ἢ μετ' ἀρίστου ὥρα. Δέλην ὥπ' ἡλίου, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vespere prior est tempus a prandio. Vespere serior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehat. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρδην τινα, ἢ μαίνιδας, ἢ κρομεῖον καφελάδας) Cum sic notabiliter muret numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindiceret, unam maenida ad coenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβεται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἢ ἐπιλαμβάνει — ἐπιλαμβάνται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae licet & illic est, corripit morbo, recte contra Gronov. asserit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. I, pag. 9, activa & medi. forma; nam Alciph. εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. verὸ ἀπὸ τοῦ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε, oppressit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἐφθίρε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβοῦσας, die ingruente; item Diod. Sic. alioque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμώζειν) Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic postulat. Vid. supra Ion. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. REITZ.

ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις) Conf. supra Nigr. § 22 f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰκαρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιμμένος) Affert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienſis: Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exiit se ipse dignitate: abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exiitur. Mallem igitur, abrogata tyrannide, aut exiit tyrannide. Sed Mf. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poetas & alios scriptores interpreterabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probō, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίαν πρὸς ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινος ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ τοῦ βίου: quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινος αὐτοῦ non bene iunguntur. GRAEV.

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀπεφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemsterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη. Vertunt: reliquaeque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus liber ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum, reliquisque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus choriagium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγῃ) De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discas. SOLAN.

ead. l. 12. τοὺς προπέμποντας) Alios consensu testis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπόμενους, anteaambulones, & a tergo sequentes. Optime Mf. τοὺς προπομπέοντας, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est praemittentes. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσῷ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξεργασμένος. GUYET.

ibid. ἢ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus. Sed unde pendet χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσῷ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἑλληντικῶς, id. liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philop. cap. 17, σιδήρου πεποιημένος & saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολίδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσῷ pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ οἱ δὲ ἀργύρου οἱ δὲ χρυσῷ οἱ δὲ κασιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσιν. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἴχον δὲ πᾶν καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κατίνων ποιησάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδήρεφρον τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Afino c. 53 pr. κλίνη ἢν μεγάλην, ἀπὸ χελώνης ἰνδικῆς πεποιημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκ πλεονόν, tamen secutus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsi praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, no-

nissimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμιον πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Iensii & L. Bos de Ellipsi. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pender χρυσού; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inferum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me verum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Luciano senarios proferre voluisse. Nam Ζεύς ἐστὶ. spondeum facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: *Speclantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens.* SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πῖτται ὑπόπνηλον) Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cuius Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vestes, clavos, stipites, καὶ πῖτται ὑπόπνηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* Sed Mf. καὶ πῖτται, καὶ πηλόν, & *picem, & lutum.* ὑπόπνηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisse πῆλινος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέ ποτε ἐφθόδα τὸν πῆλόν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μοχλοῦς, οἵτινες εἶεν τῆς ἀρχῆς. Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vestes regni. GRAEV.

ead. l. 4. Μυῖον πῆλινος) Lego μυῶν πῆλινος ἢ μυγαλῶν, id est, *foricum & murium araneorum copia.* Nam forices & mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. Μυῶν) Vide supra ad Z. Tr. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν legam, vid. omnino supra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῖων deditur: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Weffel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis Hom. Batr. 174; Phut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελάνθην) Conf. supra notata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epist. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἔοικεν οὕτως) Lege ὄντως. GUYET.

ibid. Κολοσσιαίῳ) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δήγματα) P. δήματα. Veneta utraque δείγματα, unde comicio scriptum fuisse δείματα. SOLAN. Cum in L esset δείγματα, Solanus deletο γ. δείματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. A. 1. W. sed & marg. Hag. ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Gesnerus vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δείματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorē faciet sermonem; nam *pavor* plus est, quam *pietis*: adeoque metus ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμέ.) Ποιμένα λαῶν, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. Il. K, 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere, quiquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυσδὼν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrum Ὑ. εἰκ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὅτις καὶ φέρει αὐτὸν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσῃ) Xerxem. Vid. Xenoph. Ἀναβ. SOLAN.

ead. l. 15. Δίων) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινωνοῦμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Consule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius*. V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit *ἄρσους τῷ φόβῳ*, non *ἐλπίδα*. LEED. De mali exspectatione *ἐλπίδα* vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. Ἐλπίζω vero Long. Past. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis exspectatione: οὐδὲν εἶδεν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πᾶν ἀνθρωπίνως τὴν δῆλιν εἰς ἀφρον. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανον) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τινὸς πάσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Basf.) θανάτῳ περιέτεσαν αὐν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus millies ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοί) Εἰ παρολισθοί forsan. GUYET. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scoti Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοί τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδύ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberret *smilion*, deflectatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo ungat sanguine. Αἰμάσσειν non construitur cum secundo casu. Sed legendum ex Mss. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequè ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἰμάξαι nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμόν αἰμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐξεδάσαι σοι ἀνάγκη — καὶ ὡς βικάναι φαγόντα. quod frustra improbat Solanus noster. Et cur, quaesio, hoc magis durum est, quam Latinorum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλῶν αἶτ, γὰρ ὄντο πικροτέραι, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τιμωρίαν ἐκείνους, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεόμενος — ἑπτάσσαι, ἢ ἀλεῖν μύλην παραδόντα. Noster Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi δὲ ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulat. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

cad. l. 8. Σίφη ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. BOURD. Regi scenico tribuit Micyllus Σίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, eburneis capulis gladios, & comam ventilantem, sic interpret. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος est coma promissa, quae flagellat cervices, coma vaga & volucris, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπίσειστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροῖαν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπίσειόντως αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειστος, & iactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀνασειόντα ὄρθην, καὶ ἐμφιλαροῦ πίτυος δίκην, iactantem rectos crines & multos inflexos quatuor. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis GRAEV.

cad. l. 10. Προσκρούσας — παρείχε) De histrionibus regis personam gerenribus, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεσθαι, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρείχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Mf. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρείχε; παρέχει. Vocabulum rarum est κενεμβατήειν, in locum vacuum venīre, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flamīnio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmīis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepsisse plausu, ut corvī supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ αἵρος ῥῆξις. ἔταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὰ καὶ μεγάλη

φέρται, διασπόμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομέ-
νοις, ἀλλ' ὀλίσιζμα ποιεῖ, καθάπερ κενομβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decident, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistent, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum κενοβατούντων lapsu vulne-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioi, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prae-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἑλλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταπίειν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλᾷ. Ellipsi prorsus eadem. Tria
similia dedit Bergl. ad Alciph. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I, Tim.
§. 22, ἀρπαξάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. §6, Λείας ἀπα-
σας καὶ κατηναρισμένους, αὐτοῖς παίγνιων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. ὁκτὼ
μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πνὸν αὐτῇ κτίσῃ. Et cap. 33, ἐπιτρέφονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Πάντα δύστυχα) Tangit scenicas vestes servo-
rum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut pa-
ter apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingebant,
vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικαὶ
ἑσθῆτες ἐν βαλὼν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμένα. Hinc centu-
culum mimi, apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus:
Consutus tunicis huc advenio, non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum καθόρων. Ἐμβάδων supra
habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis fermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τὸ γὰρ κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-

καίφ *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summaria*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γυγνομένων. Asin. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) Dicit Aleetryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit *μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖαις ἔμμεμετρημένος, naturalibus dumtaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit ἔμμετρίῳ, aut ubi legitur ἔμμεμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Ms. noster scribit *ἑμμεμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαι τε ὁ βίος ὁμόλως καὶ ἐντελευτῆσαι *ἑμμετρήθη, quōtūm vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex *μεμετρημένος* quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλωκός. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciphr. ibi adductum, etiam est apud Nostrium, Tox. c. 57 med. *ἐταῖρος ἐκ παιδός ὢν*. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. *ἐκ νηπίου — ἀποτέμενονται*, pro *ἐκ νηπίων*. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε λίσσωμαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ λίσσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi I. Elsner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *liberabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcellius; sed remedium praesentius nobis Ms. offert, in quo legitur, *εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σὺ με ἀναγκάσεις*; Num tu me compelles parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: *πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν, quōmodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Ceterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ — est, pro *συναν* — quae his mutatis satis iam comimode habent; ideoque servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπέει) Ποτὶ τὸ ἐπὶ reponendum vide-

tur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλαι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλαι. Sed medium galli sermonem cupidus interruptit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσας &c. Exempla eiusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Pag. 334. l. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus est, qui me diu torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώζεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, at ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. Serice aut Scythice si interpretes locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim ebibet? quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινούων, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πινών est sordibus inquinum, maculo, ἀποπινών est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινούται, ἀπορυνπούται. πινος γὰρ ὁ ῥυτίς. Ἀποπινούται est sordibus purgatur. Πινος enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: at ille rursum soleas obrodens sordibus purget. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo ille iterum, inquit, circumpodet, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesychio ἀποπινούται, ἀπορυνπούται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινών pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινούων pro ἀποπινών scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινών requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. Lege ἀποτείνων. Guyet. Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, futores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis defutore, quem Simonis huius Luciani archetypum dicas, adeo similis est, IX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum.* Praenestina ienes &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & scribentem, ioracistae ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπλύνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. GESN. Iensii emendatio ἀποπλύνων legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποπλύνων quoque apprime appositum est. Graevii ἀποπλύνων certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσῶν, in Grammatica Verweiana χρυσῶν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit Gesnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπλύνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρᾶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπότιλον) V. Th. Mag. v. τίλαα. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα.) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & V. 2. Bened. ἐπὶ. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse Bourd. REITZ.

ead. l. 10. Κλειδρὸν) Cum nihil variant edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non aequor. Sed forsan suspicatus est κλειστρὸν in quibusdam esse, ut supra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλειδρὸν mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμωυράν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque γε. SOLAN.

Pag. 336. l. 6. Τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδον; οἷμαι, Σωσύλος, at sedecim vidit, opinor, Sossylus. Nam se dubitare, non certo scire num vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: αἰώπη-
σον, ἢ Μικυλλε, μὴ καταφώρῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Ta-
ce, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto.* Quis furabatur?
Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quid-
quam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in
furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intellige-
re. GRAEV.

ead. l. 7. ὅλος γούν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non sper-
nerem: causam vid. ex not. nostra sequi. Satis tamen tolera-
bile est ὅλος. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν &c.) Typographi vitium
esse ducere, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum
enim περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν &c. GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὄν) Delendum τ' &
sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absur-
dum, quem secutus prior interpretes est. SOLAN. Quia nimis
brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praeferens,
nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec
fuit: *Isaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quam-
quam nec alias admodum laboris appetens.* Graeca enim sic lege-
bantur: ὅλος γούν περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελὴς,
ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὄν. Gesnerus sic: *Et enim circa equile
non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus fit.* Nec pote-
rat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τὸ εἰε-
ῖτο, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim
ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc
thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo verse-
tur, ut sub diligentiae praetextu occasionem capiet subinde
aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebar aut
poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & in-
solitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum
sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sol-
licitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae
quo pristina lectio sponte iam corruiet: nec quisquam, credo,
argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti
suspicionem cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam deus factus
est, negligit stabulum.* At ut hoc per se nihili est, ita magis frige-
ret, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens:*
quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administra-
tam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ τίβιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. e.
huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ μὲν — τοῦ κακοδαίμονος) *Sic nostros vidisti stentis ocellos.* LEED.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχῳ) *Elegantius & ἀπτικτέρος* Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχον. De quo loquendi genere paulo ante monui. GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, δὲ τὸ τρύβλιον κέραμουν ὑφελόμενος ὥχστε ὑπὸ μάλης ἔχον. GUYET. Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπειμι ἔχον) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχῳ. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αὐθις) Theophrastus in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχνης, καὶ Γνίφον. Alciphr. III, Ep. 34 f. Φείδωνος καὶ Γνίφωνος μι-
κροπρεπέστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vit. Aucl. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκαγλύφον. Et ubi iam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρῳ — τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Ὅρῳ ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενοι τοὺς πόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα. Interpres: *Vides hunc etiam curis in vigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους κατεσκληκῶς, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ὅλος ἔκτετνῶς ὑπὸ φροντίδων, & totus contabuit, & extenuatus est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & eius digitos contabuisse, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti.* Posses etiam vertere, *digitos eius occalluisse, callo fuisse obductos, sive callo induruisse assidua supputatione; & hoc malo.* Mox nescio, cur σίλφῃ Latine vertatur *silpha*, ut paulo ante αμίλιον, *similium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego mallem ὑπὸ. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & iam est,

hic Gniphō, *totus contabuit*; ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicitur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent ulurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἃν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλούτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passive, τὸν ὀνειροποληθέντα πλούτον ἀπολιπόντες. Long. Paft. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῷ οἰκέτῳ) Subaudi παραινόμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ἐκ l. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρῃ conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti apparet, illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλουτός ἔστο, accentu retracto, eadem aequè exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἐτεραλλεῖ, leg. Ἐτεραλλεῖ.